

Bộ Phi Yên

Mi
nguyệt

TẬP 3

PHUONGDINH

inach.info
NHÀ ĐẤT BÀN VĂN HỌC

Mục Lục

- [Hồi 1: Công Xương Hạp Nhiều Mộng Tự Mê](#)
[Hồi 2: Mặc Áo Trắng Năm Buồn Xuân Mới](#)
[Hồi 3: Ngọn Ngọn Ngọc Châu Ròng Khó Ngủ](#)
[Hồi 4: Ngô Đồng Phơ Phất Phượng Nghi Chân](#)
[Hồi 5: Núi Bồng Tiên Trượng Đỡ Cờ Mây](#)
[Hồi 6: Hoa Không Mê Hoặc Khách Tự Mê](#)
[Hồi 7: Đầu Năm Mây Mộng Tiễn Pháo Hoa](#)
[Hồi 8: Lòng Xuân Đùng Đua Nở Với Hoa](#)
[Hồi 9: Bao Nhiêu Tương Tư Bấy Nhiêu Buồn](#)
[Hồi 10: Không Cho Giải Bày Còn Chia Rẽ](#)
[Hồi 11: Vương Tôn Quay Về Đường Xa Quá](#)
[Hồi 12: Thành Quách Nơi Nào Có Nhành Hoa](#)
[Hồi 13: Đàn Gấm Dây Rung Phá Mộng Mê](#)
[Hồi 14: Mây Tím Vườn Tươi Nơi Hoa Nở](#)
[Hồi 15: Quay Về Rồi Lại Lên Cung Trăng](#)
[Hồi 16: Đào Sâu Chôn Chặt Ký Ưc Buồn](#)
[Hồi 17: Trời Cao Đất Rộng Tim Tan Nát](#)
[Hồi 18: Vui Chẳng Được Lâu Đã Lại Buồn](#)
[Hồi 19: Nghe Tiếng Ngân Tinh Hồn Trăng Lạnh](#)
[Hồi 20: Xa Muôn Trùng Vẫn Chung Một Dạ](#)
[Hồi 21: Trên Đuôi Ròng Mây Theo Mùa Hạ](#)
[Hồi 22: Đồ Đệ Nước Ngoài Tiếng Đồn Xa](#)
[Hồi 23: Kiếp Này Chưa Chắc, Chắc Chỉ Sau](#)
[Hồi 24: Đường Lên Non Bồng Không Nhiều Lối](#)
[Hồi 25: Thành Hoang Đêm Vẳng Theo Bầu Bạ](#)
[Hồi 26: Tay Áo Tạ Lang Vừa Chớm Tuyết](#)
[Hồi 27: Cửa Sổ Khuê Phòng Gió Thấu Đêm](#)
[Hồi 28: Thang Ngọc Vắt Cong Qua Mặt Trăng](#)
[Hồi 29: Từ Trời Biếc Đến Bờ Ngân Hà](#)

Hồi 30: Đến Lúc Cần Gió Vàng Sương Ngọc

Hồi 31: Gió Tây Trải Mãi Đêm Thật Dài

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 1: Công Xương Hạp Nhiều Mộng Tự Mê

Máu lạnh lẽ chảy.

M

Mặt đất vốn nhuộm đầy màu đỏ tanh tươi, nhưng được ánh sao soi chiếu, dần dần khô đi.

Núi non, thành trì, cùng bị một sức mạnh gớm ghê chém cho tan tành nát vụn. Ngay cả tinh tú trên trời cũng li loạn, không sao chịu đựng nổi những ánh mắt ngược nhìn.

Đằng xa, thành trì màu lam huy hoàng bị lửa bao trùm, đó từng là đất nước của yêu ma, đất nước của y.

Nhưng nay, y quỳ dưới đất, máu xanh lam chảy ra đã gần cạn kiệt. Sức lực bình sinh còn mạnh hơn thần, còn oai hơn rồng của y giờ đã bị đánh cho tan tác. Y khỗ sở gượng để đứng ngã, cốt giữ gìn chút tôn nghiêm cuối cùng.

Xuyên qua quầng sáng nóng bỏng, y loáng thoáng trông thấy cơ man nào là xác người, xác yêu ma chất đống trên mặt đất, tạo thành một ngọn núi tanh tươi đỏ lòm. Y đang phải quỳ trước sử sách của người và yêu ma, quỳ trong vũng máu tàn sát muôn vạn lần. Y không tài nào ngẩng đầu lên để đối diện với hình bóng chói rực giữa không trung kia được nữa. Đằng sau cái bóng là sáu đôi cánh, vẫn trắng muốt, tựa hồ cuộc chiến đâu kịch liệt vừa rồi không thể làm suy suyển hào quang của y.

Người đó là thần linh thật ư?

Y cười méo xệch. Y thất bại rồi, Long hoàng được người đời xưng tụng là thiên hạ vô địch, đã thất bại. Thất bại dưới lưỡi kiếm Luân Hồi của Quân Thiên Thương.

Máu rồng tràn trề, ma uy âm đạm. Uy nghiêm và sự kiêu hãnh của y đã bị một nhát kiếm chém tan.

Mái tóc trắng của Quân Thiên Thương là nguồn sáng duy nhất trong trời đất, Quân Thiên Thương thở dài:

- Ta buộc phải phong ấn ngươi, bởi vì ngươi là ma.

Ánh kiếm vụt bùng ra, chính là Luân Hồi kiếm vô địch thiên hạ. Mà y, thì đã không còn sức kháng cự nữa rồi. Đột nhiên, một bóng người mảnh mai từ sau lưng y xẹt lên, giang rộng đôi cánh tay gầy guộc, chắn trước mặt y:

- Đừng! Đừng giết chàng!

Huyết lệ chảy ròng ròng, mái tóc dài của nàng che kín nỗi bi thương trên khuôn mặt, nhưng giọng nàng vang lên thánh thót não nuột như đổ quyên khóc, khiến người ta nghe mà buốt ruột:

- Chàng không phải là ma!

Quân Thiên Thương lẳng lẳng ngắm nàng. Vốn là khắc tinh của tất cả các yêu ma, Quân Thiên Thương chẳng cần xuất thủ, hào quang lừng lờ quanh mình cũng đủ đâm xuyên qua thân thể của nữ tử kia rồi. Nhưng nữ tử ấy vẫn gắng gượng đứng thẳng, chặn trước mặt Long hoàng của nàng, chặn trước Luân Hồi kiếm ghê gớm. Nàng vung tay trở về phía toà thành đổ nát:

- Người có thể xây dựng một toà thành che chở cho bao nhiêu sinh linh kia, làm sao là ma được? Làm sao là ma được?

Nàng khẩn khoản van nài, máu hoá thành lệ, bị gió thổi tung lên, bắn toé trên mặt nàng. Từng giọt từng giọt giống như lưỡi dao sắc lạnh, nhấn nỗi đau vào tận tim.

Nàng nên đi đi!

Không, thiệp sợ.

Sợ điều gì?

Sợ sau này chàng không quay về nữa.

Vậy được, ta sẽ tặng nàng một toà thành, từ nay nàng không cần sợ hãi nữa.

Thật ư?

Thật.

Vậy thiệp sẽ ở trong toà thành đợi chàng. Vĩnh viễn.

Lúc ấy, nụ cười kiêu diễm của nàng, sóng mắt như nước mùa xuân của nàng dăm dăm hướng về y. Đó là lần duy nhất y hứa hẹn với nàng. Nhưng không thể giữ lời hứa, cuối cùng lại gây thêm đau thương.

Trời đất sụp đổ, ánh sáng toả ra từ sáu đôi cánh đốt cháy làn da của nàng, làm da nàng nứt nẻ. Song nàng không chịu lui dù nửa bước, vẫn khăng khăng giang đôi cánh tay gắng hết sức mình bảo vệ một khoảng trời cho Thạch Tinh Ngự.

Nàng dốc lòng vì đấng vương chủ kiêu hãnh ấy, bởi y là người đàn ông mà nàng yêu thương.

Thạch Tinh Ngự đẩy nàng ra. Khuôn mặt như ngọc chạm của y thoáng nét phẫn nộ. Thần Phật trên trời đều đang quan sát y, còn dân trong nước đang chờ đợi y. Cho dù thất bại, cũng phải thất bại một cách vương giả, đâu thể nấp sau sự chở che của đàn bà?

Y đẩy dạt nữ tử kia ra, ma uy bùng phát, lạnh lùng đối diện với vị thần trên chín tầng trời. Máu tươi ồ ạt trào ra khỏi môi y. Y bất cần. Y phải chiến đấu. Vì con dân của y, vì tôn nghiêm của y. Vì...

Cũng vì người phụ nữ bên y đây nữa.

Thanh kiếm trong bàn tay y đã yếu ớt hẳn. hào quang của Ngũ Hành Định Nguyên trận ngưng kết lại sau lưng Quân Thiên Thương, lừ lừ đổ ập đến Thạch Tinh Ngự. Thạch Tinh Ngự giang rộng hai tay, cuốn theo hình rồng tràn ngập không trung, ngửa lên đón đỡ.

- ĐỪNG... - Tiếng gào náo ruột của nữ tử nọ vang lên sau lưng y.

Thạch Tinh Ngự nhếch mép cười. Y là ma, cho dù bị huỷ diệt, nhất định cũng sẽ duy trì đầy đủ sự tôn nghiêm của một ma vương. Thân hình ẻo lả của nữ tử nọ bỗng băng qua y, chắn giữa y và Ngũ Hành Định Nguyên trận. hào quang chói chang bùng ra, nàng vụt bị xé tan như chiếc lá lìa cành, máu tươi vãi tung lên như một trận pháo hoa tịch mịch.

Chút sức lực cuối cùng của Thạch Tinh Ngự bỗng tiêu tan. Y nhìn bụi khói mù mịt mà không sao tin nổi, tai hoạ lạng lẽ xoay quanh, mông lung như trong mơ.

Tất thấy tan tành nát vụn vì y.

Y quỳ dưới đất, siết chặt tấm thân tả tơi của người con gái, một giọt nước mắt từ con ngươi xanh lam của y từ từ ứa ra. Y đã làm được gì cho nàng? Cả một đời, y không hề biết cách yêu nàng, lần nào cũng thô lỗ, cũng khiến nàng phải khóc. Nếu có kiếp sau, nhất định y sẽ hết dạ yêu nàng.

Không hành xử như ma, không để nàng lo lắng, không để nàng đau khổ nữa. Y quỳ thật vững, mặc hào quang của Ngũ Hành Định Nguyên trận chụp xuống quanh mình, biến y thành cát bụi.

Trong bàn tay nắm chặt của y là dòng máu của nàng. Lòng bàn tay lạnh ngắt. Ba đời ba kiếp, y và nàng sẽ ở bên nhau, không lìa xa không rời bỏ.

Vào khoảnh khắc trước khi tan tành, cầm lòng không đậu, y lẩm nhẩm tên nàng:

- Tô Do Liên...

Tô Do Liên rú lên một tiếng, choàng tỉnh.

Lần áo ướt đẫm, trông cô như vừa được vớt từ dưới hồ nước lên. Màn đêm dày nặng vây chặt lấy cô như một thứ yêu ma tham tàn. Tiếng thét của cô vẫn còn vang vọng, lòng thì ngập tràn thông khổ và kinh hoàng.

Nỗi tuyệt vọng vì sinh ly tử biệt sao mà chân thực, gần như khiến cô phát cuồng. Mất một lúc lâu, cô mới kiểm soát được cảm xúc, nhớ lại rằng đây chỉ là giấc mộng. Nhưng giấc mộng này cứ như thật, thật đến nỗi cho dù đã tỉnh, cô vẫn nhớ rõ ràng từng tình tiết một.

Khuôn mặt của Long hoàng vẫn rõ rệt từng đường nét. Hơi ấm khi y ôm lấy cô tựa hồ vẫn vương vấn trên cánh tay, cô không thể nào dứt mình khỏi nỗi sợ hãi và tuyệt vọng cực độ ấy được. Mãi cho đến khi hừng đông lọt qua ô cửa, cô mới thực sự trở lại bình tĩnh.

Đúng, đó là mơ.

Người mà Long hoàng ôm chặt trước khi chết không phải cô, mà là Cửu Linh, công chúa của Thiên hồ tộc. Đó là truyền thuyết cuối cùng của Thiên hồ tộc, nhưng truyền thuyết ấy đã trôi qua một trăm năm rồi.

Sau một trăm năm, Thiên hồ tộc đã biến khỏi mặt đất bao la. Thành trì của Long hoàng xưa kia đã không còn tồn tại, Thạch quốc cũng hoá ra phế tích. Mất đi sự bảo hộ của Long hoàng, các loài yêu ma chẳng còn sức đâu kháng cự lại sự tàn sát của con người, chúng chỉ có thể chui rúc trong nơi tăm tối, trốn mỗi ngày một kín, một sâu.

Trong khi đó, thành Trường An càng thêm tráng lệ, vương triều nhà Đường trở thành một đế quốc hùng mạnh chưa từng thấy trong lịch sử. Tử Cực lão nhân ẩn cư trên Chung Nam sơn, sáng lập ra Ma Vân thư viện, liên tục đào tạo nhân tài cho sự thịnh vượng của Đại Đường. Lão không còn nuôi chí dương danh, nhưng đệ tử của học viện thì cứ người nọ lại xuất sắc hơn người kia, Ma Vân thư viện gần như trở thành một biểu tượng của Đại Đường.

Từ khi sống dưới sự bao bọc của Tuyết Ẩn thượng nhân, Tô Do Liên đã trở về đồng tuyết, không còn người thường nào dám gây khó dễ cho cô. Những ngày tháng thái bình dường như trường tồn, Tuyết Ẩn thượng nhân thôi không đối địch với Tử Cực lão nhân nữa, ngược lại còn giao lưu mỗi ngày một nhiều. Một năm trước, lão đưa Tô Do Liên đến Ma Vân thư viện nhập học, lấy cớ là để rèn luyện pháp thuật và kiến thức của con người.

Vì Tuyết Ẩn đã dùng phép thuật phong toả, Tô Do Liên ứa ra. Y đã làm được gì cho nàng? Cả một đời, y không hề biết cách yêu nàng, lần nào cũng thô lỗ, cũng khiến nàng phải khóc. Nếu có kiếp sau, nhất định y sẽ hết dạ yêu nàng. Không hành xử như ma, không để nàng lo lắng, không để nàng đau khổ nữa. Y quý thật vững, mặc hào quang của Ngũ Hành Định Nguyên trận chụp xuống quanh mình, biến y thành cát bụi.

Một trăm năm nay, loài người nhâm nhi vui thích với thắng lợi trước yêu ma. Tao nhân mặc khách thậm chí còn soạn ra mấy chục phiên bản truyền thuyết để diễn xướng ở các phường hát trong thành Trường An. Những loài yêu may mắn sống sót thì chui nhủi khóc than trong bóng tối, kể lè mỗi nhục nhã và nỗi đau khắc cốt ghi tâm.

Nhưng không ai biết được chân tướng rốt cục là như thế nào. Vì nghe đồn trong ngày quyết chiến, một màn sáng từ trên trời hạ xuống, đã ngăn chặn mọi ánh nhìn của con người. Cảnh lượng không ai nhìn thấy ấy, vì sao lại xuất hiện trong giấc mơ của Tô Do Liên?

Lẽ nào chỉ vì, mấy tháng trước, Thạch Tinh Ngự đột phá được niêm ấn trăm năm và trở lại nhân gian?

Nghĩ tới đây, Tô Do Liên bất giác run sợ. Cô còn nhớ rất rõ khoảnh khắc Thạch Tinh Ngự tái thế bầu trời trên đỉnh Chung Nam nhuộm trọn một màu xanh lam, xanh đến gắt gao, đến quái dị, hết như một khối lưu li không gợn chút vân nào.

Khoảnh khắc ấy, tất cả mọi người đều cảm thấy kinh sợ. Không một ai biết, tên ma vương vừa bị giam hãm suốt trăm năm vừa bị cướp mất tình yêu này sẽ thể hiện nỗi thù hận của mình ra sao với thiên hạ, và sẽ bắt đầu một tai kiếp thế nào với nhân gian.

Xem ra, thời thịnh vượng của loài người dưới triều nhà Đường kéo dài hơn trăm năm nay sắp đến hồi kết thúc. Tuy thế, đây lại là một tin mừng đối với các loài yêu ma. Song Tô Do Liên hoàn toàn không vui mừng. Có lẽ là do một phần ký ức, cũng có lẽ là do thời gian một trăm năm là quá dài, bây giờ cô không còn là Tuyết yêu nhỏ nhoi ngơ ngác để mặc cho người ta bắt nạt ngày nào, cũng không còn cảm thấy cần thiết phải phân biệt người với yêu tinh nữa. Bởi vì ở Ma Vân thư viện, cô đã trải qua rất nhiều việc, cũng đã quen biết rất nhiều người.

Họ khác hẳn với những người cô gặp ngày trước. Họ cư xử rất thú vị, mỉm cười rất ấm áp. Người quan trọng nhất trong số đó, chính là Lý Huyền. Lý Huyền đại sư huynh khoá này của Ma Vân thư viện, cái tên vô lại tinh quái. Nghĩ đến gã, Tô Do Liên không nhịn được toét miệng cười, nỗi kinh hoàng trong cơn mơ từ từ tan biến.

Nếu không có Lý Huyền, Thạch Tinh Ngự cũng chẳng xuất thế.

Mục đích lớn nhất mà Tuyết Ẩn thượng nhân phải cô vào trường chính là để ngăn cản Lý Huyền phóng thích Long hoàng. Nhưng cô không làm được, hoặc không nỡ làm. Thế là, cuối cùng Lý Huyền cứ từng bước, từng bước một, vô tình phá vỡ niêm ấn, thả Thạch Tinh Ngự ra, mới gây nên tai hoạ hiện thời. Nhưng không hiểu vì sao, Tô Do Liên không hề hối hận. Chỉ thấy lòng man mác một cảm giác khó hiểu.

Cô vô cùng thắc mắc, vì sao Long hoàng không thét gọi Cửu Linh, lại thét tên cô? Chỉ vì đây là giấc mơ thôi ư? Hay chỉ vì đây là giấc mơ của cô?

Nhưng vì sao cô lại mơ một giấc mơ như thế? Vì sao không thể có một giấc mơ không có Quân Thiên Thương, không có Thạch Tinh Ngự, chỉ có Lý Huyền và Tô Do Liên? Vì sao không thể có một giấc mơ như thế?

Tim cô đập thon thót, đau đến tan nát. Bỗng nhiên, một giọng nhẹ nhàng vang lên:

- Giấc mộng mà ta dệt cho người, người thích chứ?

Giọng nói ấy giống như giọt sương đầu tiên rớt xuống từ cánh hoa ban sớm, trong trẻo mà lạnh lẽ, man mát như ngọc, rung rinh bên tai Tô Do Liên như sợi dây đàn ngân khê.

Tô Do Liên ngẩng phắt đầu lên. Một đôi cánh đen kịt giang ra trên trời, nâng đỡ một hình dáng mảnh khảnh. Đó là một hình dáng mà không ánh sáng nào rọi tới được, kiểu như cái bóng của ai đó bỏ lại, vĩnh viễn không thể bôi xóa, vĩnh viễn còn mãi ở cuối chân trời.

Cùng với ánh mắt của Tô Do Liên, hai chiếc cánh đen từ từ vỡ nhẹ. Những sợi lông vũ cực dài, không có xương, không có thịt, bay tung lên, giống như sự tăm tối sinh ra từ bản thể kẻ kia, tạo nên một vùng máu me hỗn độn trên không trung.

Song khuôn mặt gã thì vô cùng đẹp đẽ, nổi bật trên nền cánh đen, giống như một đoá hoa xoè nở giữa vũng máu. Gã từ từ giơ hai tay về phía Tô Do Liên, nâng trên hai tay là một đầu người.

- Tặng người đây!

Sự tối tăm và đẹp đẽ của gã trộn thành một thứ độc địa kỳ dị, toả ra một sức hấp dẫn chết người, khiến Tô Do Liên không sao kháng cự nổi, chỉ biết ngây ngốc nhìn gã, mặc cho gã đặt chiếc đầu lâu vào tay mình.

Đầu lâu bị phủ nùi tóc rối tung, che đi vẻ ngủ yên tĩnh lặng. Trong thoáng chốc Tô Do Liên có ảo giác chỉ cần cái đầu này là hoàn mỹ lắm rồi, có thân thể cũng chỉ là dư thừa mà thôi. Mất hết tự chủ, cô nâng cái đầu lên tỉ mỉ ngắm nghía.

Cử động của cô đã đánh thức cái đầu say ngủ, nó ậm ừ một tiếng, từ từ tỉnh dậy. Hải đường ngủ đêm xuân vừa thức, khuôn mặt thoáng nét cười nhẹ nhàng.

Tô Do Liên chợt cảm thấy kinh sợ. Cái đầu lâu này nào phải của ai xa lạ, mà chính là của cô. Giống cô như đúc khuôn vậy.

Tô Do Liên hãi hùng nhìn nó. Nó cũng hãi hùng nhìn cô. Trên mặt nó có vẻ hoảng hốt y hệt, nụ cười của nó trong thoáng chốc vụt vỡ tan, vỡ tan thành muôn ngàn mảnh bay tứ tán trong không trung. Không hiểu tại sao, Tô Do Liên cảm thấy một nỗi đớn đau khoan vào phế phủ, không nhịn được gào lên một tiếng.

Kẻ đã chết, hình như chính là cô.

Cô choàng tỉnh. Tiếng thét vẫn văng vẳng bên tai, Tô Do Liên sợ hãi ôm lấy mình, lâu lắm mới ý thức được đây vẫn là giấc mơ.

Nhưng lần này, thì cô tỉnh thật rồi. Cô nhảy phắt xuống giường, đứng chân trần trên đất. Hơi ẩm lạnh lạnh xuyên vào gan bàn chân khiến cô phát run. Mới chớm thu mà trời đã rét, nhưng lại khiến cô yên lòng phần nào. Cô không còn nhớ, tuyệt nhiên không nhớ mình đã mơ những gì, không còn một chút ấn tượng nào hết. Tuy vậy lòng cô vẫn ngập tràn khiếp sợ. Đứng trong ký túc Ma Vân thư viện, nơi an toàn nhất trên đời này, cô vẫn không ngăn được cảm giác ớn lạnh, không ngăn được cơn run rẩy bất thần. Tưởng chừng có một bàn tay vô hình đang nhẹ nhàng lách vào bóp siết lấy buồng tim cô. Tưởng chừng chỉ cần nó muốn, bất cứ lúc nào nó cũng có thể bóp nát tim cô thành trăm mảnh.

Cô không thể tháo chạy, không thể lẩn trốn, không thể né tránh.

Cô ngẩng mặt, hùng dũng như một khối lưu ly vỡ rạn.

Đây là một đêm của giấc mộng yêu tà.

Chỉ có điều, cô không biết rằng, giấc mộng yêu tà của tất cả mọi người cũng đang bắt đầu xuất hiện.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 2: Mặc Áo Trắng Nằm Buồn Xuân Mới

Lý Huyền lắc đầu thở dài, bò dậy khỏi tảng đá. Hôm nay nắng ấm áp, gió hiu hiu, mùa hạ vừa đi qua, thời tiết không nóng cũng không lạnh, rất hợp để đánh một giấc ngủ trưa. Nhưng Lý Huyền không ngủ được.

L

Bởi vì, gã đã ngủ quá nhiều rồi.

Từ khi Long hoàng xuất thế, nguyên khí của Ma Vân thu viện đã hao tổn trầm trọng. Cửu Cực Định Càn kỳ bị Thạch Tinh Ngự nhổ ra, bọn yêu ma bị trấn áp suốt trăm năm nay đều được phóng thích hết. Các thường phó, các sinh đồ, kẻ thì bị thương kẻ thì kinh sợ, không thể nào lên lớp bình thường được nữa. Lại thêm khi nào Long hoàng lại đến gây sự cũng chưa biết, bởi thế, Tế tửu Tử Cực lão nhân quyết định tạm thời đóng cửa học viện, cho nghỉ hè!

Bọn sinh đồ vui sướng về đoàn tụ với gia đình, trường thì đóng cửa xếp dọn, tu sửa những toà nhà bị hư hại trong mấy trận đại chiến vừa qua, tiếng côm cốp cành cạch vang lên suốt ngày. Mỗi Lý Huyền không có chỗ nào để đi, đành rúc lại trong trường.

Không cần lên lớp, những ngày tháng không ai quản lý trôi qua thật là tự do tự tại, hôm nào gã cũng ăn đầy bụng mây, kể chuyện cho Dao Nhi, chải lông cho Lục Khục, sau đó tìm một chỗ phong cảnh xinh đẹp mà nằm dài ra đánh một giấc. Cuộc sống này quá dễ chịu, tiếc thay ngủ liền tù tù hơn nửa tháng, Lý Huyền không sao ngủ được nữa. Nằm trên tảng đá, gã đếm

đến một vạn ba ngàn chín trăm sáu mươi con cừu, vẫn không nhắm nổi mắt.

Cũng may, cuối cùng kỳ nghỉ hè cũng chấm dứt, các bạn học lục tục trở lại trường. Lý Huyền không phải một mình ngồi trông Ma Vân thư viện vắng ngắt nữa.

Lý Huyền thở dài, vẫn không chịu rời khỏi tảng đá, mặc dù tảng đá chẳng giúp gã chớp được mắt.

Trường sửa sang xong, trông vẫn đáng ghét như cũ, Lý Huyền chẳng muốn về. Đám bạn học xa cách hơn một tháng nhất định là sẽ rất vui vẻ chào hỏi, lấy ra đủ thứ sản vật quê hương để chia nhau ăn, rồi kể lể tâm sự những chuyện xảy ra ở nhà. Chưa chừng còn lộ vẻ buồn bã bịn rịn vì chia tay với người thân nữa.

Tất cả những điều đó, Lý Huyền đều không có. Tuổi thơ của gã trống rỗng, thời lớn hơn thì toàn những sự kiện chẳng muốn nhớ đến. Nhà là một danh từ lạ lẫm xa xôi. Có lúc gã cũng nghĩ, cha mẹ mình trông như thế nào? Vì sao họ vứt bỏ gã từ nhỏ, để gã sống chết mặc tình? Liệu có bao giờ gã gặp lại cha mẹ không? Gã sẽ cư xử thế nào? Họ cư xử thế nào?

Lý Huyền cười méo xẹo. Nhất định là do ngu nhiều quá đâm ì trệ, đầu óc mới tưởng đến những việc vô vị thế này. Nếu quả thực có ngày tái ngộ, gã sẽ lừa hết tiền của họ rồi chạy biến đi thôi! Một mình gã là đủ lắm rồi, cần gì cha mẹ.

Đột nhiên, từ phía Ma Vân thư viện vắng lại một tràng huyền não, Lý Huyền ngẩng đầu, khuôn mặt lộ vẻ tò mò. Hình như có sự kiện gì rất thú vị.

Đã thú vị, thì làm sao thiếu mặt gã được?

Lý Huyền bứt rứt, bèn chồm dậy đi về thư viện. Phải xem xem cái bọn này có mang quà cáp gì cho đại sư huynh của chúng không? Nếu không có

thì phải đánh cho mười hèo. Lý Huyền dương dương tự đắc, miệng nhả nhả cọng cỏ đuôi chó, tay chấp sau lưng đi về trường. Gã quên bẵng rằng mình là đại sư huynh hữu danh vô thực nhất trong lịch sử Ma Vân thư viện, hầu như sư đệ sư muội nào cũng đủ sức bắt gã ra nọc roi.

Sau khi được sửa sang tu bổ, Thái Thần viện trông rất trang nghiêm, sạch sẽ. Trong viện có một khoảnh sân rộng, ngoài Thái Hạo Thiên Nguyên đình đặt ở chính giữa ra thì hoàn toàn trống trải. Sàn viện lát đá xanh, chu vi mỗi tầng chừng một trượng, và không có trang hoàng gì khác. Đây là nơi thầy trò tập hợp huấn luyện, cũng là nơi yên tĩnh nhất trong Ma Vân thư viện.

Vào tới Thái Thần viện, Lý Huyền ngạc nhiên tưởng mình đến nhầm chỗ. Bởi vì gã nghe thấy một âm thanh kỳ lạ

Tiếng rao hàng.

- Gấm Tứ Xuyên chính hiệu, tác phẩm tâm huyết của Phong Tam Nương khéo tay người Tứ Xuyên, có tiền cũng khó tìm chỗ mua, thiên hạ chỉ một nơi có bán...

- Trà Thanh Minh Vũ Tiền đây... trà Thanh Minh Vũ Tiền ngon miệng đẹp đẽ vui vẻ đây... ông đi qua bà đi lại đừng để lỡ...

- Bút tích thật của Thái Bạch thi tiên, thiếp viết khi say của Trương Húc thảo thánh, gốc mộc mà Tạ Linh Vận từng đi đây... Món nào cũng vô giá, có một không hai, mau đến xem đi mau đến mua đi.

Đây... rốt cục là nơi nào vậy? Đây mà là Ma Vân thư viện tôn nghiêm thiêng liêng, là đệ nhất thư viện của Đại Đường ư? Không phải là cái chợ tiêu thụ hàng giả à?

Một đồng đồ vật xanh xanh đỏ đỏ đột nhiên sấn tới, Lý Huyền vô thức thét lên, vung nắm đấm nện vào đầu đồng đồ. Đồng đồ hự lên một tiếng,

ngã nhào ra đất, ai oán:

- Đại ca, đệ đây mà!

Trong tấm áo gấm xanh đỏ ấy là một gương mặt xấu ký lục, tấm áo thì quá lỏng lẻo, bộ mặt thì quá kinh hồn, một đối sánh chênh lệch gồm ghê khiến Lý Huyền phát sợ. Cũng may gã vẫn còn nhận ra giọng nói:

- Phong Thường Thanh à?

Phong Thường Thanh lồm cồm đứng dậy, mặt nhăn lên thành một nụ cười:

- Phải, đệ đây đại ca!

Lý Huyền nhìn từ đầu xuống chân Phong Thường Thanh, chỉ thấy trên mình nó mặc một tấm áo gấm xiên xẹo, tay ôm một đống túi giấy, bộ dạng vô cùng kỳ quái kỳ quái vô cùng. Lý Huyền cau mày:

- Các đệ đang làm gì thế?

Phong Thường Thanh cười đáp:

- Đại ca không biết ư? Chúng đệ đang chúc mừng Ngày trở lại trường.

- Ngày trở lại trường là sao?

- Ngày trở lại trường chính là ngày đầu tiên sinh đồ trở lại trường sau kì nghỉ đây, cả một mùa hè mọi người không được gặp nhau, nên ai nấy đều mang ít quà hội ngộ. Nhưng người nào cũng phải tặng quà thì không khỏi có phần lãng phí, chưa kể còn tiêu tốn rất nhiều thời gian chuẩn bị, vừa mất công sức vừa mất tiền, Tế tửu trường ta Tử Cực lão nhân bèn nghĩ ra một cách giải quyết. Vào ngày trở lại trường hằng năm, ông cho sinh đồ bày những món quà mang về ra sạp, mọi người dùng hàng đổi hàng, chọn

lấy món mình cần. Vì vậy đệ bèn mua thật nhiều trà Vũ Tiên, đổi lấy một tấm áo tử kim của Lư Trường Hoán.

Nó càng nói càng hào hứng, đưa tay áo quệt mồ hôi. Chỗ tay áo lập tức đen nhem, Phong Thường Thanh cũng chẳng bận tâm, mãi nguyện nhìn Lý Huyền.

Ai cũng chuẩn bị quà hội ngộ ư? Còn có thể đổi quà cho nhau nữa à?

Lý Huyền càng nghe càng khó chịu. Gã phải trải qua một kỳ nghỉ hè chán chường, thế mà bọn chúng được vui vẻ hớn hớ, còn trao đổi quà cáp xôm trò? Chúng có coi vị đại sư huynh này ra gì không đây?

Như thường lệ, Phong Thường Thanh không đủ tinh ý để nhận ra thái độ của Lý Huyền, nghiêm nhiên hỏi tiếp:

- Đại ca, huynh chuẩn bị quà gì đây?

Lý Huyền cười gian xảo:

- Ta là ai nào?

Phong Thường Thanh ngơ ngác đáp:

- Huynh là đại sư huynh của bọn đệ.

Lý Huyền cười ha hả:

- Đúng! Còn không sắm hộ quà cho đại sư huynh của mình ư? Mau lên!

Phong Thường Thanh ngạc nhiên:

- Sắm hộ quà cho đại sư huynh á? Ai cũng phải tự chuẩn bị để trao đổi cho ngày trở lại trường chứ.

- Ngốc! Đây là các đệ. Ta là đại sư huynh cơ mà! Mau dâng quà cáp lên đây!

Bấy giờ Phong Thường Thanh mới nhận thức được có điều không lành, vội vã trở mình định chạy trốn, nhưng Lý Huyền đã túm lấy, tay đấm chân đá túi bụi. Giữa những tiếng gào thét thảm thiết của Phong Thường Thanh, Lý Huyền đã cướp được mấy gói Thanh Minh Vũ Tiền trà, dương dương tự đắc cầm lấy đi về phía bọn Lữ Trường Hoán”

Lữ gia huynh đệ người đông thế mạnh, nhưng cái tay hồn thể ma vương Lý Huyền kia đã gây dựng được uy phong nhất định, bốn anh em nhìn gã mà không khỏi biến sắc. Lý Huyền gọi:

- Quà cáp chuẩn bị đâu rồi?

Lữ Trường Hoán lắc đầu:

- Điều mình không muốn, đừng làm cho người khác. Đi cướp giật thì còn ra đạo lý gì?

Lý Huyền bật cười:

- Thích nói đạo lý hả, cũng được. Điều mình không muốn, đừng làm cho người khác. Vậy điều mình muốn, thì cứ làm cho người khác, phải không?

Lữ Trường Hoán gật đầu:

- Đương nhiên!

Nụ cười của Lý Huyền bắt đầu gian tà:

- Người có muốn ấm không? Có muốn đẹp không? Có muốn quân tử không?

Gã hỏi tới đâu, Lữ Trường Hoán gật đầu đồng ý tới đó:

- Đương nhiên!

Lý Huyền chớp lấy một tấm áo gấm trên sạp:

- Áo gấm ấm. Áo gấm đẹp. Áo gấm quân tử.

Gã nói đến đâu, Lữ Trường Hoán gật đầu hưởng ứng đến đó:

- Đương nhiên!

Lý Huyền cũng gật đầu, giật lấy áo gấm bỏ đi. Lữ Trường Hoán giật mình, túm gã lại nói:

- Điều mình không muốn, đừng làm cho người khác. Lính quèn có thể làm tướng, nhưng người hèn không thể mặc áo sang.

Lý Huyền tủm tỉm:

- Người muốn áo gấm. Thứ mình đã muốn, thì nên làm cho người khác.

Nói đến chữ “mình”, gã trở Lữ Trường Hoán, nói đến chữ “người khác” gã tự trở vào bản thân. Lữ Trường Hoán đứng ngây ra.

Lý lẽ này nhất định có chỗ nào đó không xuôi, nhưng Lữ Trường Hoán không nghĩ ngay ra được. Lý Huyền mỉm cười vùng khỏi tay gã, thong thả đi tiếp. Để lại Lữ Trường Hoán nhăn nhó nghiền ngẫm.

Mình vận áo gấm, tay cầm trà thơm, Lý Huyền bắt đầu phấn khởi. Chợt gã dừng bước, hai mắt mở to tò mò. Ba tí muội họ Thôi và cả Long Vi nữa đang xúm xít lại riu rít nói gì đó. Hình như là rất vui vẻ. Vui vẻ thì làm sao thiếu Lý Huyền được!

Gã rón rén lại gần, loáng thoáng nghe thấy một từ hình như là “số phận”. Đúng lúc gã nhích lại gần, tiếng nói im bật.

Một người mặc áo đen ngồi phệt trên sàn Thái Thần viện. Bộ quần áo đen sì bỏ quanh người cô ta, không để hở một chút da thịt nào. Trước mặt cô đặt một quả cầu xanh lục trong suốt. Lý Huyền nghịch ngợm thành tính, bèn trêu:

- Người mang quà gì đến thế? Cầu pha lê à?

Người nọ chậm rãi ngẩng đầu, Lý Huyền ngạc nhiên kêu:

- Thạch Tử Ngưng? Người đấy à?

Người áo đen bí ẩn hoá ra lại là đại tỉ Thạch Tử Ngưng của Ma Vân thư viện. Mặt lạnh như băng, cô lãnh đạm nhìn Lý Huyền, nhạt nhẽo nói:

- Ta bàn tương lai của người.

Lý Huyền cười hỏi:

- Tương lai gì cơ?

Thạch Tử Ngưng không buồn đếm xia đến điệu mỉa mai trong lời lẽ của Lý Huyền, nâng quả cầu lục ngọc lên bằng hai tay, nhân từng chữ:

- Trong này có tương lai của người!

Lý Huyền cười hì hì:

- Vậy người xem xem tương lai của ta thế nào đi?

Thạch Tử Ngưng khẽ múa hai tay, quả cầu lục liền trở về nguyên trạng, chính là vật bất ly thân Cứu Mệnh thạch của cô ta. Mắt mèo dài hẹp đứng dọc trong viên đá bóng mở bừng ra. Một luồng sáng lục thần bí toả

lên, bọc Thạch Tử Ngưng vào trong. Toàn thân Thạch Tử Ngưng nhuộm màu của viên đá, trông vừa bí hiểm vừa yêu dị. Cô chăm chú nhìn tâm điểm mắt mèo, chậm rãi nói:

- Ta trông thấy rồi. Người sẽ bị nện cho một trận toi bời.

Lý Huyền cười ha hả. Ai có thể nện gã toi bời chứ? Gã là đại sư huynh của Ma Vân thư viện, năm quyển sinh quyển sát, bọn sư đệ sư muội này đều dám giận mà không dám nói đây thôi! Ai đánh được gã đây?

Nhìn Phong Thường Thanh run như rã, nhìn Lư gia huynh đệ vẫn đang vắt óc suy tư, nhìn Trịnh Bá Niên nôn nóng muốn ra tay nhưng ngại A La thần lôi nên biến sắc, Lý Huyền cười sảng sặc. Bọn chúng đâu dám mạo phạm uy nghiêm của đại sư huynh? Lời dự đoán của Thạch Tử Ngưng chắc chắn là sai bét rồi.

Đột nhiên, một giọng lạnh lùng cất lên:

- Quà của người đâu?

Lý Huyền ngoái lại, sắc mặt tái nhợt đi.

Huyền Minh thường phó đang đứng phía sau, nhìn gã, nét mặt tựa cười mà không giống cười, vết sẹo chém chạy xéo mặt y càng khiến nụ cười thêm phần quái gở. Tiếng cười của Lý Huyền âm bật ngay tắp lự. Trên trời dưới đất, người gã sợ nhất chính là Huyền Minh. Gã không nén được căng thẳng, nói năng thành ra lắp bắp:

- Quà... quà của con...

Huyền Minh vẫn cười, lạnh nhạt bảo:

- Người không biết quy định của thư viện ư? Ngày trở lại trường ai cũng phải mang quà hết. Người không tuân thủ quy định, chắc là đã chuẩn

bị rồi.

Lý Huyền cà lăm:

- Chuẩn bị... gì kia?

Một lần chớp rạch ngang trời.

Huyền Minh thường phó bỏ đi.

Lý Huyền nằm sấp dưới đất, muốn khóc mà không ra nước mắt. Phong Thường Thanh chạy lại, quỳ thụp xuống trước mặt Lý Huyền:

- Đại ca, đệ cảm động quá!

Lý Huyền nhìn nó, không còn gì để nói.

- Đại ca, chỉ vì muốn biến thành xấu xí như đệ, nên huynh mới cố ý chọc giận Huyền Minh phải không?

Bốp! Binh!

- Đại ca! Huynh đừng đánh đệ! Huynh tự nhìn huynh đi, giờ trông huynh giống con lợn lăm rồi đấy!

Bốp! Binh! Bốp!

- Đại ca! Tinh thần đồng cam cộng khổ của huynh thật khiến đệ cảm động. Đệ nhất định theo huynh, sau này nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng không từ nan.

Bốp! Binh! Bốp! Binh!

Thấy Phong Thường Thanh gần như tắt thở, Lý Huyền mới nguôi nguôi dạ.

Thạch Tử Ngưng nâng quả cầu lục Cửu Mệnh, lặng lẽ đứng nhìn gã. Trên nền áo đen bó sát, hai mắt cô ta loé lên một tia tinh anh. Sự tinh anh vì đã nhìn thấu số mệnh. Lý Huyền sực tỉnh, liền toét miệng cười. Không buồn để ý đến thân thể bầm giập do bị Huyền Minh đánh nữa, gã chạy ào đến trước mặt Thạch Tử Ngưng, nói:

- Mau bói cho ta! Ta còn tương lai như thế nào nữa?

Lời tiên tri của cô ta thật chuẩn xác. Quả nhiên gã vừa bị nện một trận trời bời. Chỉ cần chuẩn xác là được, nếu có thể nắm vững tương lai thì gã không phải sợ hãi gì nữa. Kẻ thù của gã sẽ bó tay hết. Lý Huyền ngời phệt ra đất, vui vẻ bật cười. Thạch Tử Ngưng chìa một bàn tay ra.

- Nghĩa là sao? - Lý Huyền hỏi.

Thạch Tử Ngưng lãnh đạm đáp:

- Trao đổi.

Lý Huyền mỉm cười:

- Được!

Gã lột tấm áo gấm trên người, đưa cả Vũ Tiên trà ra, hỏi:

- Đủ chưa?

Thạch Tử Ngưng mỉm cười. Nụ cười của cô mỹ lệ mà sắc nhọn, hệt như đâm xuyên được trái tim người ta.

- Ta thấy tương lai của người có một kiếp nạn. Một kiếp nạn kinh khủng. Muốn biết rõ thì lấy báu vật ra đây.

- Báu vật á?

Thạch Tử Ngưng gật đầu, Lý Huyền mỉm cười, rút Huyền Bệ thiên thư ném xuống trước mặt cô:

- Báu vật hạng nhất thiên hạ, đủ không?

Thạch Tử Ngưng lạnh nhạt nói:

- Người tưởng ta không biết thiên thư đã được Tử Cực gia gia làm phép, chỉ theo mình người, người khác không thể đoạt được hay sao? Muốn biết rõ tai kiếp tương lai thì chứng tỏ thành ý đi.

Lý Huyền kêu lên:

- Ta đâu còn báu vật gì! Ta nghèo mạt rệp ra.

- Còn đây - Thạch Tử Ngưng nói - Nửa năm nữa, sinh đồ thực tập khoá trước trở về trường thi tốt nghiệp, họ sẽ trả cho thư viện các bảo bối đã mượn dùng. Lúc đây đến lượt chúng ta bắt đầu thực tập, mỗi sinh đồ thực tập đều được cho phép chọn một báu vật trong Thần Hoa các. Ta muốn người đưa báu vật mà người được mượn ấy cho ta.

Lý Huyền thét:

- Đừng hòng!

Thạch Tử Ngưng nói:

- Người không muốn biết tai hoạ của người ư? Qua quẻ bói, ta trông thấy người sẽ thành tro bụi trong tai hoạ ấy đấy.

Lý Huyền chết điếng.

Lời của Tuyết Ẩn thượng nhân bất giác văng vẳng bên tai: “Vì hãn, sinh linh sẽ lầm than, đất đai sẽ tràn máu đỏ. Bởi vì, hãn là giống ma quỷ phá vòng cấm kỵ”.

Lời tiên đoán bí ẩn khiến gã không rét mà run, chỉ cần nhớ lại, gã đã thấy khó bề chịu đựng rồi. Nay có một cơ hội khiến gã biết được cụ thể về tai kiếp ấy. Làm sao gã không dao động cho được?

Nhưng, bảo bối đó lại là bảo bối của Thần Hoa các. Gã làm sao nỡ từ bỏ chứ?

Lý Huyền vò đầu bứt tai, khổ sở ngứa ngáy đến mức chỉ muốn lăn lộn trên đất. Đột nhiên, gã nghĩ ra. Báu vật của Thần Hoa các vốn dĩ chỉ là những thứ hư vô. Chưa kể, có khi sinh đồ khoá trước không trá thì sao? Có khi khoá này bọn gã không phải thực tập thì sao? Cho dù thực tập, gã đánh cắp một món há không được ư? Nghĩ tới đây, gã thành thơi sảng khoái, bèn bảo Thạch Tử Ngưng:

- Được, ta đồng ý!

Thạch Tử Ngưng chậm rãi gật đầu, cầm lấy Cửu Mệnh thạch. Mắt mèo hoá thành một vũng chất lỏng xanh lục trong lòng bàn tay. Cô nhẹ nhàng trút nó xuống đất. Những đốm xanh lục đổ lả tả, tạo thành một đường dài mảnh ngoằn ngoèo. Thạch Tử Ngưng chăm chú nhìn mặt đất, trầm ngâm xướng lên:

- Cẩn thận, Rồng.

Lý Huyền ngẩn người. Thạch Tử Ngưng phất tay áo, ánh xanh lục tụ lại thành hình Cửu Mệnh thạch, cô nhặt nó lên. Lý Huyền gãi đầu, cảm thấy lỗ nặng. Lãng phí cả một báu vật của Thần Hoa các mà chỉ nghe được ba chữ đó thôi ư?

“Cẩn thận, Rồng”.

Ba chữ này có nghĩa gì không? Lý Huyền bỏ đi, không ngừng nghĩ ngợi. Rồng thì có gì mà phải cẩn thận? Rồng toàn bọn ngu ngốc, thậm chí không đủ tiêu chuẩn làm vật cưng.

Tâm hồn cứ để đâu đâu, đến lúc sự tỉnh, gã nhận ra mình đã tới Hồng Nguyệt nhai.

Cũng tốt, đi bắt nạt An Nã Già la, xem xem rồng có gì đáng cẩn thận. Lý Huyền rất thích ngồi trên miệng vực, hai chân thả đung đưa, nhặt mấy viên đá to ném An Nã Già La. Nhìn con rồng hung dữ cuồng nộ mà bất lực, Lý Huyền khoái trá vô cùng.

Đùa với vua rồng thì vui quá đi chứ.

Hôm nay đêm Độc Long rất yên ắng, chắc hẳn là do còn sớm, mặt trời mới ló lên một chút, An Nã Già La là con rồng lười, còn chưa ngủ dậy.

Lý Huyền tìm một tảng đá to, thoải mái ngồi xuống, ngắm nghĩ xem dùng cách đánh thức nào nhanh chóng mà bạo liệt nhất.

Gã chợt trở mắt, bởi vì trong cái đêm được gọi là cấm địa kia, đang có một người.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 3: Ngọn Ngọn Ngọc Châu Ròng Khó Ngủ

Một bông hoa vàng kim ngẩng đón triều dương, nở rộ trong đầm xanh ùng đục. Màu vàng kim tinh khiết vô cùng, hết như được hoá công gột rửa, không vẩn chút cặn nào. Vạn vật xung quanh, nhờ nó mà cùng khoác lên mình một lớp hào quang lóng lánh.

M

Một thiếu niên lạ mặt đang tắm trong vầng hào quang loá mắt ấy.

Mái tóc vàng kim xoã qua bờ vai gã, chày xuống tận mặt nước. Những lọn tóc lượn sóng tuôn dài, hết như biển lúa tràn lên trong gió mùa thu, từng gợn, từng gợn triền miên loang mãi.

Gã đứng ở chỗ nông của đầm, nước chưa qua thắt lưng, gã dùng tay vốc nước, dập lên mái tóc dài loăn quăn của mình. Những giọt nước lung linh như ngọc trai rớt khỏi mấy đầu ngón tay gã. Vào khoảnh khắc ấy, trông gã tươi tắn như cây bồ đề nở đầy hoa đầu xuân.

Trước gã, ai cũng cảm thấy mình như một người hành hương mệt mỏi khát khô trên hoang mạc, quỳ ở rìa ảo ảnh ốc đảo, khao khát ngược nhìn ánh sáng của cây bồ đề. Gã cũng như Phật đà tắm trong nước trời, rửa sạch bụi đất bằng câu kinh tiếng kệ.

Một tấm lụa trắng xen biếc vây xung quanh, che đi thân thể gã. Những tua và dải rủ lững lờ xuống nước, gã chấp hai tay đứng yên, trông như đang lắng đọng giao tiếp với thiên thần trên trời. Khuôn mặt gã sáng sủa tinh anh,

thanh tĩnh mà chân thành. Gã đứng ngập trong nước, hết như hừng đông sáng loà bập bênh trên biển cả lặng sóng.

Lý Huyền lắc đầu thở dài. Một con người hoàn mỹ thế này, sao đầu óc lại ngu độn như Phong Thường Thanh vậy? Hẳn ta không biết đầm độc long là nơi nguy hiểm ư? Không biết An Nã Già La là con rồng hung tợn ư? Nó mà ngủ đây giấc thì sẽ lập tức xông lên xé gã làm trăm mảnh. Đúng là giống vật bạo tàn, giống vật bạo tàn!

Lý Huyền đang than thở, người nọ đã tắm xong, khoác tấm lụa lên người, hất tung tóc theo gió. Lý Huyền cảm thấy một vầng hào quang rực rỡ xẹt qua mắt mình. Ồ, mái tóc ấy như vừa được chải, mượt mà vô cùng, tự nhiên hết sức.

Thật thần kì!

Nước rõ xuống, hắt lên một thứ ánh sáng nhàn nhạt hết như vừa nở một vạt hoa sen. Thiếu niên tắm xong, lại giẫm lên ánh sáng lóng lánh khắp đất ấy, chuyển mình đi lên bờ.

Thứ lụa mỏng như cánh ve nọ quấn quanh mình gã theo một cách thức lạ lùng, làm nổi bật tấm thân mảnh khảnh. Mấy dải tua trải ra, từ vai rủ xuống, vòng qua hông, kết lại trước ngực.

Áo lụa lất phất, nửa trắng muốt và nửa xanh biếc soi vào nhau, đẹp đến mê hồn, mà cũng tà dị mê hồn. Trắng, như tuyết ngập trong núi, không nhiễm bụi trần. Biếc, như sương sắp rơi điểm tuyết vân đuôi vân cánh của chim khổng tước, lại như đôi mắt đa tình của chư thần dõi nhìn chúng sinh.

Gió nhẹ hiu hiu, dải áo phơ phất, hết như con khổng tước nửa trắng nửa biếc lượn lờ bên thiếu niên, khoác thêm cho gã một tấm áo lông vũ hoa lệ.

Ban mai từ phương đông trải ra một chiếc thang trời bằng ánh sáng, thiếu niên bèn đặt chân lên chiếc thang đó, đi ngược lên không trung. Lý Huyền hoa cả mắt, tưởng đâu thần tiên cưỡi mây bay đến. Thiếu niên này đẹp đến nỗi khiến người ta ngạt thở. Đúng lúc đó, chợt có tiếng rùng rợn gầm mênh mang từ đáy đầm vọng lên, nước đầm bỗng đổi màu đen đục, cái đầu to tướng của An Nã Già La trôi khỏi mặt nước. Lý Huyền rú vang:

- Hồng rồi!

Thiếu niên nọ hiển nhiên không hiểu chuyện gì xảy ra, bèn dừng bước, quay mình nhìn xuống đầm. Thấy đã nguy tới nơi, Lý Huyền không cần nhắc nhiều, Ngũ Vân chiến hài xẹt ra một luồng sáng tươi đẹp, bốn chiếc cánh beo béo xuất hiện, Lý Huyền vọt mình ra khoáng không, lao xuống vùng đầm.

Thiếu niên nọ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lý Huyền. Năng sớm trải khắp trời, chỉ tích tắc đã u ám hẳn đi. Lý Huyền cảm thấy, giữa dòng sáng vàng kim lượn lờ, đôi mắt ấy còn âm đạm hơn, sâu thẳm hơn nước đầm, mà lại cô tịch hơn, xa xôi hơn cả trời xanh. Nhưng gã không nghĩ ngợi nhiều, cứ ôm choàng lấy thiếu niên kia, bay vút lên khỏi vực. Dù là ai, gặp phải An Nã Già La hung bạo thì đều chỉ có một con đường chết.

Nên quan trọng nhất là cứu mạng đã!

Lý Huyền gắng sức điều khiển Ngũ Vân chiến hài bay lên miệng vực. Gã biết An Nã Già La không thể rời khỏi đầm độc long quá một trăm trượng, chỉ cần thoát ra ngoài phạm vi ấy là an toàn. Nếu không nắm rõ như thế, Lý Huyền làm sao dám lao xuống cứu người?

Bây giờ gã còn cách cự ly lý tưởng bao xa? Câu trả lời là: ba mươi bìa trượng.

Ngũ Vân chiến hài quả là một báu vật phi thường, khoảng cách một trăm trượng mà nó chỉ lao một hơi đã được quá nửa. Ý nghĩa của quá nửa ở

đây là sáu mươi ba trượng. Còn ba mươi bảy trượng nữa, lao tiếp một hơi là thoát khỏi phạm vi tác oai tác quái của An Nã Già La.

Đối phó với con rồng ngu xuẩn này, Lý Huyền có vô khối cách.

Đây là ý nghĩ lý tưởng của Lý Huyền.

Thực tế thì sao?

Thực tế là khi Lý Huyền vận hết sức lực yếu ớt của mình thôi thúc Ngũ Vân chiến hài bay tiếp lên, thì trước mặt chợt bùm một tiếng, một cột nước khổng lồ trồi lên lao thẳng tới trời. Cột nước ấy xuất hiện cách đầu Lý Huyền đúng một thước.

Thế nước hung hãn, những giọt nước bắn tung toé vào mặt Lý Huyền, bắn chỗ nào đổ tấy chỗ nấy. Lý Huyền rú lên thảm thiết, lại nghe bùm bùm liên tục, những cột nước khổng lồ thi nhau phụt lên quanh gã, khắp nơi là một màn trắng xoá, không biết tới đâu là cùng.

Kế đó có tiếng rùng rợn gầm, nhưng nhúc cột nước nhất loạt gãy gập, đổ ập xuống Lý Huyền. Lý Huyền nỗ đom đóm mắt, la bài hãi, vội vàng lùi tuốt ra xa.

Cột nước liên tục trồi lên, đổ xuống, rồi đột ngột biến mất.

Lý Huyền vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, chợt phát hiện ra cái đầu to tướng của An Nã Già La ngửa trên mặt nước lạnh lùng nhìn mình. Đôi mắt thô lỗ của nó ngập tràn chế giễu và khinh bỉ. Giọng nói ồm ồm vang vọng khắp đầm độc long:

- Tên yêu long đốn mặt kia! Người đã sỉ nhục trí tuệ của loài rồng rồi đấy. Long vương vĩ đại làm sao lại giẫm vào vết xe đổ tới hai lần liền? Bữa trước, sau khi không may để người chạy thoát, ta bèn vận dụng pháp lực

mở đầm rộng ra đến một trăm trượng nữa. Ta đã liên thông tất cả mọi nguồn nước trong vực này rồi.

Tiếng rống gầm vang vọng, trên miệng vực đột ngột mọc ra một cột nước không lồ, đổ ụp xuống đầm độc long. Lý Huyền giật nảy người. Xem ra An Nã Già La quả nhiên là một con rồng biết rút kinh nghiệm, đúng là lần này đã chuẩn bị rất chu đáo. Lý Huyền khiếp sợ hỏi:

- Người dàn xếp mọi thứ là để đối phó với ta đấy à?

Tiếng rống gầm lại vang lên:

- Đương nhiên rồi! Bầy rập chính là để dành cho bọn yêu long dễ tiện.

Lý Huyền gãi đầu:

- Giữa chúng ta lại có thù hận sâu nặng đến thế ư? Oan oan tương báo đến bao giờ cho hết.

An Nã Già la giận dữ bảo:

- Ta muốn giết chết người! Ta muốn giết chết cái kẻ đã mạo phạm uy phong của long vương.

Lý Huyền cười khì:

- Nhưng ta là đại sư huynh của Ma Vân thư viện. Người giết ta không sợ Tử Cực gia trách tội ư?

An Nã Già La bất giác ghen hòng. Đôi mắt tròn vo của nó tối hẳn đi. Lý Huyền cười bảo:

- Hay là, chúng ta cũng làm theo quy tắc của lão già Tử Cực, nếu người đánh chết ta thì người được làm đại sư huynh?

Nghe đến tên Tử Cực, An Nã Già La lại ghen hòng lần nữa. Lý Huyền nói:

- Nghe đồn trong Thần Hoa các có mấy món pháp bảo chuyên để trị rồng, mà ta lại có thể tùy ý sử dụng báu vật trong đấy, chỉ bằng lần sau ta mượn vài món ra chơi với người. Không sao, người là long vương, chắc đảm bảo bồi ấy chẳng tác động được đến người. Người đừng khách sáo, cứ huỷ hết đảm bảo bồi ấy đi, Tử Cực gia gia không trách người đâu.

An Nã Già La ghen hòng lần thứ ba. Lý Huyền bắt đầu huênh hoang:

- Con rồng thối tha kia, người tưởng ta sợ người thật đây à? Ta thật không còn gì để nói với người nữa.

Gã giơ chân giẫm lên mũi An Nã Già La. Cái mũi này thực ra có một danh từ riêng để chỉ, gọi là “Long chuẩn”. Đế vương thời xưa mà có một cái mũi như An Nã Già La thì đều lấy làm tự hào, một cái mũi như thế mới là vinh dự của nam nhân. Huyết thống của thiên tử mà. Bây giờ lại bị Lý Huyền dùng chân giày xéo.

An Nã Già La nổi giận, đang định bùng phát thì ngó thấy cặp mắt sắc bén của Lý Huyền. Giết thì không giết được... đánh cũng không đánh được... bảo bồi của Thần Hoa các...

An Nã Già La là một long vương biết mềm biết cứng, tất nhiên nó hiểu câu thành ngữ “trói chân trói tay”, bởi vậy lẳng lẳng cúi đầu, nghe Lý Huyền thao thao bất tuyệt ba hoa về những chiến tích vĩ đại của bản thân.

Ồ! Tam Sát Quỷ Độc Đại Ma Thiên mà lại có kết cục thảm ấy ư? Chẳng trách mấy lần ta cầu cứu không hề thấy hồi đáp.

Ồ! Đến Ngọc Đỉnh Xích Tiến Long thần thánh của loài rồng cũng phải khuất phục dưới tay hãn ư? Thế thì long vương nhỏ nhoi ta đây cũng chẳng cần phải nói gì rồi...

Ồ! Long hoàng vĩ đại, Long hoàng Thạch Tinh Ngự bất khả chiến bại, chòm sáng duy nhất trong vũ trụ cũng không làm gì được hăn ư? Hăn không phải yêu long rồi... hăn không thể nào là loài yêu long đê hèn được...

An Nã Già La nghe đến váng cả tai, bất giác sinh lòng kính ngưỡng Lý Huyền. Lý Huyền bắt đầu thao thao bất tuyệt sang bày vật cung của mình.

Ồ! Phượng Đầu thứu cũng là vật cưng của hăn? Đây chính là khắc tinh của loài rồng mà...

Ồ! Ba đầu, thân mèo, một đầu phun lửa, một đầu phun băng, một đầu phun độc? Đáng sợ, đáng sợ thật...

Lý Huyền bốc phét đến sùi cả bọt mép, An Nã Già La khiếp sợ lắng nghe, càng nghe càng buồn rầu. Cũng may ta chưa động thủ với hăn. Lý Huyền thấy An Nã Già La bẹp rúm xuống như con trạch, lòng khoái chí vô cùng, bèn cả cười:

- Bây giờ người biết ta lợi hại ngần nào chưa? Muốn ta đừng truy cứu tội mạo phạm trước đây của người, thì mau công ta lên.

Gã giậm mạnh chân xuống sống mũi An Nã Già La. Con rồng hự lên một tiếng, định tỏ thái độ bất mãn thì Lý Huyền gầm lớn:

- Hự cái gì mà hự? Hự cái gì mà hự?

An Nã Già La bị tiếng gầm ấy ấn chúi xuống nước, hai mắt rung rung lệ. Lý Huyền giẫm một chân trên mũi nó, di tới di lui rồi giẫm lên cả mắt nó, di tới di lui. Rồi...

Gã chưa giẫm tới phát thứ ba, bỗng một luồng sức mạnh ào ạt từ gan bàn chân bùng lên, muôn vàn cột nước phun trào, cái đầu to tướng của An Nã Già La lao lên không trung, nước mắt bi phần lã chã tuôn xuống:

- Ta không chịu được! Ta không chịu được nữa! Đồ yêu long đơ bản kia! Dù bị Tử Cực gia gia trấn áp thêm một trăm năm, ta cũng phải xé xác người thành muôn mảnh. Người dám giẫm lên Long chuẩn của ta, người có biết đấy là bộ phận được các vị vua trên đời ngưỡng mộ không? Người dám giẫm lên Long tinh của ta ư, người có biết đấy là bộ phận chói chang rạng rỡ nhất của ta không?

Các cột nước quất mạnh xuống, Lý Huyền rú thảm, dầu có Hạo Hãn chiến giáp hộ thân, cũng bị quật cho tê dại cả người. Gã hoảng loạn tìm cách phá vây, nhưng An Nã Già La hiển nhiên hận gã thấu xương cốt nên đã chuẩn bị cực kỳ chu đáo, bốn bề đều có các cột nước khoá kín, con kiến cũng không lọt được, mõm rồng khổng lồ thì đang chực sẵn bên dưới, hễ Lý Huyền rơi xuống, nó sẽ lập tức tấp một miếng.

Ô, đó là cái mõm chưa bao giờ đánh răng. Lý Huyền la chói lói, mỗi tiếng la đi kèm với một cột nước quất vào mình. Bỗng nhiên, một giọng lãnh đạm vang lên, có phần chán ghét:

- Yên lặng, đồ ngu hèn hạ.

Lý Huyền cúi nhìn, nhận ra chính là thiếu niên tóc vàng tắm dưới đầm lúc nãy, khoé miệng nhếch lên, đang lạnh lùng nhìn gã.

Những sợi tóc dẹt ra muống hào quang lộng lẫy, khuôn mặt tuấn tú mà băng giá ẩn sau lớp hào quang, trông vừa trang nghiêm vừa xa xôi, hệt như vương tử một xứ nào đang tu hành một mình, trên đường du lịch trần gian thì ngẫu nhiên dừng chân nghỉ tạm ở chốn này vậy.

Vì sao người gã không hề ướt? Vì sao ta thì nhếch nhác nhường này, còn hắn thì tảo nhã nhường ấy? Lẽ nào chỉ có ta chịu khổ thôi ư?

Hào quang chợt rực lên, Lý Huyền bị đẩy bật đi nửa thước, bấy giờ mới phát hiện ra, tay gã chưa hề chạm đến người kẻ kia lần nào.

Hào quang bọc quanh mình, thiếu niên đứng lơ lửng giữa khoảng không, hai tay chắp lại, ánh mắt rời khỏi Lý Huyền, chuyển sang An Nã Già La.

- Yên lặng, rỗng!

An Nã Già La bỗng cảm thấy một nỗi sợ hãi khó tả, từ khi bị mất nội đan, nó thường cảm thấy sợ hãi, theo bản năng, nó biết, thiếu niên đẹp đẽ tuyệt vời trước mắt đây là kẻ không nên trêu vào. Nó không dám ho hoe gì hết, cúi đầu lén xuống tận đáy đầm. Vận số bất lợi, về nhà nghỉ thôi. Long vương nhần nhục không còn bận tâm đến chút tôn nghiêm đáng thương của mình nữa.

Các cột nước tan biến, vòm trời sáng sủa trở lại, thiếu niên tóc vàng nhìn Lý Huyền, y như một quân vương nhìn con dân vừa phạm thượng vậy.

Lý Huyền mặc kệ. Gã chẳng bao giờ coi trọng điều gì cả. Gã ngạo nghễ trở mặt thiếu niên:

- Mau lại đây cảm tạ ta đi, cái ơn ta cứu người đó!

Thiếu niên tóc vàng hơi đổi sắc mặt.

Lý Huyền mặt dày vô liêm sỉ, nói năng không biết ngượng mồm, quả thực khiến nhiều người khó lòng chấp nhận. Trong vầng hào quang vàng, trắng, biếc đan xen, khuôn mặt thiếu niên tỏ ra chán ghét rõ rệt:

- Phải học cách kính sợ, cái đồ ngu độn hèn hạ kia!

Gã không nhắc tay, cũng không chớp mắt, vậy mà ném được Lý Huyền xuống thẳng đầm rỗng. Lý Huyền gào tướng lên, rồi uống ồng ộc mất mấy ngụm nước.

Bản lĩnh của thiếu niên này thực ghê gớm!

Lý Huyền biến mất tăm. Thiếu niên chăm chú nhìn mặt đầm, nụ cười dần nở rạng, hết như vầng mặt trời ấm áp mùa xuân khiến cả đất trời bỗng dạt dào sức sống:

- Người không thoát được đâu, chúng ta sẽ gặp lại nhau ngay thôi.

Lý Huyền hằm hằm nhổ ra mấy ngụm nước bùn, bò lên khỏi lòng đất. Cũng may An Nã Già La đã đánh thông hết các mạch đất và nguồn nước trong vòng một trăm dặm quanh đây, vừa nãy thấy tình thế không ổn, Lý Huyền lập tức lặn sâu xuống đáy đầm, lặn lẽ tìm một cái hố, luồn lên Hồng Nguyệt nhai rồi tháo chạy.

An Nã Già La rúc đầu vào đáy đầm, cái đuôi to tướng cụp lại, run lấy bầy, không hơi đâu bận tâm đến Lý Huyền cả, nên Lý Huyền trốn thoát càng thêm thuận lợi. Nhưng gã vẫn cảm thấy bí bức cực độ. Gã đã trêu chọc ai kia chứ? Gã chỉ muốn nêu cao tinh thần cứu khôn phò nguy, giúp đỡ người yếu trẻ nhỏ thôi mà? Tại sao lại phải gánh chịu trận đòn ghê gớm này?

“Phải học cách lánh sợ”.

Khuôn mặt đẹp đẽ đó bỗng bênh trước mắt gã, tinh anh vô cùng, cao cao tại thượng vô cùng. Lý Huyền cảm thấy buồn phiền. Gã rất muốn nện tay thiếu niên kia một trận, nhưng hiểu là không đủ khả năng. An Nã Già La bản lĩnh cao cường là thế mà còn lẩn trốn, chứng tỏ thiếu niên nọ thần thông quàng đại kinh người. Lý Huyền không phải là loại không tự lượng sức, cứ chạy là hơn. Đẳng nào đây cũng là Ma Vân thư viện, thiếu niên kia dẫu lợi hại đến đâu cũng không thể vào trường tìm gã được.

Đợi đến khi ta tốt nghiệp, hừ... Đợi đến khi ta lấy được bảo bối trong Thời Hoa các, hừ...

Nghĩ tới đây, Lý Huyền bỗng rú lên đau khổ. Gã không thể lấy được bảo bối trong Thần Hoa các nữa rồi. Chỉ vì đổi lấy lời dự đoán, gã đã hứa

nhượng bảo bối lại cho Thạch Tử Ngưng. Không có bảo bối thì làm thế nào? Nhất định gã sẽ bị An Nã Già La truy sát.

Vừa khấp khởi lên tí chút, Lý Huyền lại tiu nghỉu luôn. Thạch Tử Ngưng tiên đoán chẳng sai, quả nhiên gã phải đề phòng rồng, đề phòng con rồng An Nã Già La. Gã chẳng nên dương dương tự đắc. Nếu dùng nôn nóng muốn biết lời tiên tri, gã đã không phải nhượng bảo bối Thần Hoa các lại cho Thạch Tử Ngưng. Nếu dùng nhượng bảo bối của Thần Hoa các, gã không cần phải sợ An Nã Già La. Nguyên nhân khiến cho lời tiên tri này trở thành hiện thực chính là vì gã thiết tha muốn biết nội dung lời tiên tri.

Lý Huyền chỉ muốn khóc ròng, mà không ra nước mắt.

“Cẩn thận, Rồng”.

Chí ít lời tiên đoán cũng chẳng sai. Gã đã được nghe một dự ngôn chính xác. Là người rất mau quên phiền não, Lý Huyền tự tìm cho mình một lý do để phấn khởi, rồi vừa ư ử một khúc ca vừa lững thững đi xuống núi. Bỗng nhiên, sau lưng gã tràn lên một luồng hàn khí, tiếp đến là một giọng lạnh lùng:

- Sao ngươi lại nhàn rỗi thế này?

Lý Huyền nín thở, tiếng ư ử cũng cầm bật. Gã thảng thốt quay mình lại, thì thấy Huyền Minh thường phó đang cười cười nhìn gã.

Lý Huyền cũng muốn cười, nhưng không sao rặn ra được. Huyền Minh thường phó rất dữ đòn, đúng là khắc tinh của gã. Gã lắp bắp hỏi:

- Thấy... thầy định làm gì đây?

Hình như rất thích bộ dạng rúm ró của Lý Huyền, Huyền Minh cười nhạt đáp:

- Ta muốn xem xem có phải người quen chuẩn bị quà không.

Lý Huyền cả kinh, thấy Huyền Minh lừ lừ tiến lại, bèn thét lớn:

- Con chuẩn bị xong lâu rồi, giờ con đi bày sạp luôn đây.

Gã co giò linh đi. Nhưng gã không có quà cáp, bày sạp bằng cách nào?

Câu hỏi này không gây khó khăn được cho Lý Huyền. Gã vẫn còn áo gấm, bèn tìm thêm cây gậy, buộc áo gấm lên gậy làm cờ, gân cổ rao:

- Xem đây xem đây! Nghe đây nghe đây! Hàng bán hạ giá đại hạ giá, một lượng bạc thôi, cực kỳ đáng tiền...

Tiếng rao hàng như sói tru quẻ khóc của Lý Huyền vô cùng hiệu quả, bọn sinh đồ buông hết việc mua bán, xúm lại xem gã quảng cáo thứ gì. Chỉ thấy Lý Huyền gào thét tuy kinh, nhưng hai tay trống không, chẳng có món hàng nào hết, ai nấy thắc mắc: Hẳn định làm trò khi gì đây?

Trước những ánh mắt nghi hoặc, Lý Huyền cười ha hả, trở Trịnh Bá Niên hỏi:

- Thứ người muốn nhất là gì? - Gã không đợi Trịnh Bá Niên trả lời, lại trở Thạch Tử Ngưng - Thứ người muốn nhất là gì?

Trịnh Bá Niên, Thạch Tử Ngưng cùng ngẩn người, Lý Huyền dấm ngực:

- Có phải là vị trí đại sứ huynh của ta đây không?

Trịnh Bá Niên, Thạch Tử Ngưng đều biến sắc. Lý Huyền nói:

- Hôm nay ta chính thức rao bán chức đại sứ huynh, coi như phá giá, chỉ một lượng bạc một ngày, muốn làm đại sứ huynh thì bỏ tiền ra đây!

Vụ kinh doanh này thật kỳ quái, Trịnh Bá Niên, Thạch Tử Ngưng đưa mắt nhìn nhau, đều lộ vẻ khó tả.

Cái tên này muốn cố ý lăng nhục họ chẳng? Võ công hai người tuy cao hơn Lý Huyền, nhưng Lý Huyền vừa giáo quyết vừa lơ lửng, đã mấy lần đấu đá mà đều không kém miếng chút nào, càng ngày càng ngồi vững trên chiếc ghế đại sư huynh, khiến hai người cứ nghĩ đến là vô cùng khó chịu. Bây giờ hẳn ta lại bày ra cách thức kỳ cục đem bán chức đại sư huynh lấy tiền, hai người bất giác vừa thẹn vừa giận.

Thấy cả hai đều im lặng, Lý Huyền ngạc nhiên hỏi:

- Sao thế? Ngày thường các người tranh giành còn cần mẫn hơn bất cứ ai, bây giờ ta dâng hai tay lên, các người lại không thèm à? Xin người, cầu xin hai người, hãy quan tâm một chút đến việc kinh doanh của ta đi!

Các sinh đồ không biết Lý Huyền đang âm mưu gì, ngày thường bị các quý khách của gã khiến cho đau đầu buốt óc rồi, lúc này không ai dám đáp lời cả. Lý Huyền bần quá, bèn gọi:

- Phong Thường Thanh! Lấy một lượng bạc ra đây, cho đệ làm đại Sư huynh.

Phong Thường Thanh rú thảm:

- Đại ca! Đùng, đệ sẽ bị bọn chúng giết chết mất.

Mọi người đều biến sắc. Phải, người nào ngồi lên chiếc ghế đại sư huynh này, liệu có bị tất cả bạn học truy sát như Lý Huyền từng bị không?

Thật khó nói!

Thật nguy hiểm!

Thấy không ai dám mua, Lý Huyền cuống quýt vò đầu bứt tai. Đột nhiên, một giọng điềm đạm vang tới:

- Ta mua.

Chú thích:

(1) Mắt rỗng.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 4: Ngô Đồng Phơ Phất Phượng Nghi Chân

Tiếng nói vọng từ đằng xa, nghe rất êm tai. Núi vắng tịch mịch, chẳng thấy bóng ai. Các sinh đồ ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu người nào vừa lên tiếng. Bỗng nhiên, dưới cổng lớn có tiếng A Trường la lối:

T

- Các người làm gì thế? Tại sao các người lại dỡ cửa trường ta? Đây là Ma Vân thư viện, đệ nhất thư viện của Đại Đường. Được sắc phong đây! Cái lũ mọi rợ các người muốn làm gì?

Lăn vào tiếng la hét rộn ràng của A Trường là những âm thanh chát chát cạch cạch.

Chung Nam sơn khởi toả sương che, xinh đẹp tuyệt trần, từ trên Thái Thần viện nhìn xuống, con đường mòn nhỏ vắng vẻ xuyên qua rừng già chạy thẳng về phía cổng lớn nơi chân núi. Cổng lớn vô cùng kình cang, được xắt ra từ đá tảng, là lớp bảo vệ thứ nhất của Ma Vân thư viện, cũng chính là biểu tượng của trường. Lúc này dưới cổng lỗ nhổ một đám người, rồi ầm một tiếng, cánh cổng khổng lồ đổ nhào xuống.

Các sinh đồ sửng sốt. Lẽ nào trường bị tấn công?

Giữa tiếng phản kháng liên miên phẫn nộ của A Trường, mấy bóng người nọ vẫn lúi húi bận bịu không đáp một lời. Rồi thành linh, một cánh cổng mới được lắp lên.

Thay đổi nhanh quá đổi, nhanh đến mức các sinh đồ cũng không kịp nhận thức, chỉ thấy trong hơi mây bảng lảng, cánh cổng mới nọ rõ ràng là được xẻ ra từ ngọc xanh loại thượng phẩm, bản lề là ngọc, khung cửa là ngọc, đến hai cánh cũng là thứ mỹ ngọc trơn láng dịu mắt.

Ánh triều dương rọi xuống, cửa ngọc hắt ra một lớp sáng mờ, bồng bềnh nơi sườn núi Chung Nam. Bốn bề sắc xanh bạt ngàn, đỉnh núi thấp thoáng, cánh cửa ngọc tiệp màu với núi, cùng tôn nhau lên trông rất hài hoà.

Ma Vân thư viện, chỉ trong tích tắc đã biến thành cung điện thần tiên.

Các nữ sinh không nhịn được, cùng “ồ” lên hoan hỉ, các nam sinh thì mang máng cảm thấy có điều không ổn, nhưng cánh cổng ngọc quả thực quá tráng lệ, chẳng khác nào một kỳ tích, khiến họ mau chóng rướn cổ lên, dăm dăm nhìn đến hoa cả mắt, cảm thán khôn nguôi.

Kỳ tích vẫn còn tiếp diễn, con đường dẫn từ cổng tới Thái Thần viện bị dỡ đi từng khúc một, lát thay vào bằng những khối ngọc, khiến nó trở thành một lối đi mà chỉ tiên cung mới có. Hai lề đường mọc lên hàng loạt cây đèn thon mình tạc từ lun ly, bên trong gắn đĩa pha lê tinh xảo, trên đĩa là hai viên dạ minh châu dùng để chiếu sáng mà cứ muốn là có thể với tay hái xuống được. Ngọc như quân tử, khiêm hoà ôn nhã, cũng như núi Chung Nam, sắc xanh bao phủ, trông thoải thoải êm đềm. Cánh cổng và ngọc lát đường hiển nhiên là đã được cân nhắc cẩn thận, mỗi chi tiết đều điêu khắc tinh xảo vô cùng, tao nhã nhịp nhàng, không lộ vẻ phô trương quá đáng.

Chắc chỉ thần tiên mới đủ tư cách đặt chân lên đường này, tới đỉnh Chung Nam thì cưỡi mây mà về thiên giới. Khói sương bảng lảng khắp Chung Nam, khác nào cánh trên chín tầng trời.

Bọn sinh đồ đang sửng sốt cảm thán, tiếng chát chát cành cạch đã lan đến gần Thái Thần viện. Cả bọn được chính mắt trông thấy một cảnh mộng

đang hoá thành hiện thực. Trong một khắc đồng hồ, toàn bộ Thái Thần viện bị dỡ sạch sành sanh, sau đó được lát lại toàn bằng ngọc thạch. Thái Thần viện vốn cổ kính đơn sơ, bây giờ thì như cung vàng điện ngọc, điệu kỳ hùng vĩ, tuyệt trần thần tiên.

Đến khi tiếng ồ à của bọn sinh đồ lắng xuống, thì chúng phát hiện ra, Thái Thần viện đã cơ man nào là người. Đó là một đám thiếu niên, tuổi cũng xấp xỉ bọn sinh đồ, ai nấy đều ngăm ngăm đen, mắt sâu, trông như chúng tộc ngoại quốc, khác với nhân sĩ trung thổ. Tất cả đều lạnh lùng, trầm lắng, ánh nhìn hoàn toàn vô cảm.

Trông họ như băng, lại như một loài dã thú yên lặng mà tàn nhẫn, tưởng chừng hễ ai động đến thì họ sẽ nhảy xổ lên, xé xác người ta thành muôn mảnh. Sinh đồ của Ma Vân thư viện đều học nhiều thấy rộng, tất nhiên không đến nỗi kinh ngạc về vài tên ngoại bang.

Nhưng nếu hơn một nghìn tên thì sao?

Thì đủ để lập nên một đội quân cỡ nhỏ, thậm chí có thể trở thành bá chủ một phương. Những người này đều rắn rỏi cứng cáp, hiển nhiên đã được rèn luyện trong thời gian dài, sức một địch trăm cả. Khác nào một đội tinh binh mười vạn người.

Thái Thần viện lặng ngắt như tờ, bọn sinh đồ cùng ngấm ngấm giới bị.

Một nghìn người kia đứng yên, tạo thành một chướng ngại vật uy nghiêm và hung hãn. Tưởng đâu sắp bão bùng đến nơi.

Bỗng nhiên, cả bọn thụp xuống, quỳ trên nền đất của Thái Thần viện. Chung Nam hay mưa, rêu đã mọc dày trên nền đất. Bọn kia quỳ ở đây, tạo thành một hình tròn lớn. Một nghìn người lặng lẽ quỳ lạy, vẻ mặt vừa trang nghiêm vừa kính sợ, hết như đang chờ đợi điều gì.

Bọn chúng đang chờ ai chẳng?

Người ấy chắc là chú nhân của chúng, cũng là bậc đế vương nắm trọn tính mệnh chúng, thần linh chắc hẳn sống cũng sống vì người ấy thôi. Thư viện cổ kính này không đáng để người ấy đặt chân lên, nơi người ấy giáng lâm nhất định phải có ngọc châu làm nền, ngọc khối lát đường. Khi người ấy giáng lâm, nhất định phải có cả ngàn người nghênh đón, vạn người kính chờ.

Người nào mà khiến từ cổng vào đến lối đi đều phải trở nên lộng lẫy như vậy?

Người nào mà giẫm ngọc để đến, người nào mà sự huy hoàng và phong lưu của Đại Đường thịnh vượng, mà khí tím mệnh mang trên cổ đạo Chung Nam đều phải âm đạm?

Ánh mắt mọi người bất giác cùng đổ dồn ra lối đi, hướng xuống chân núi.

Một ngàn thiếu niên nhất loạt ngẩng đầu. Các đệ tử của Ma Vân cũng ngẩng đầu theo, và thờ người kinh hãi.

Trên vòm không của Chung Nam sơn, không biết tự lúc nào, đã treo lơ lửng một hòn đảo tiên cực lớn. Muôn dải mây lành ẩn hiện nâng đỡ hòn đảo, hòn đảo trông nặng tựa Thái sơn, mà lại nhẹ như lông hồng, lạng lẽ treo trên cao, ngập trong ánh dương hệt như một vùng ảo mộng. Nổi giữa đảo là một khối nham thạch lung linh trong suốt, định nham thạch trời lên đến mấy trượng, hoá thành mười mấy dòng chảy cuồn cuộn như rồng trắng, tràn xuống dưới, tạo ra một cái đầm sâu màu xanh lục bên chân tảng nham. Mặt đầm rải bảy mươi hai bông hoa sen lớn, mỗi bông đều hắt sáng tới mấy chục trượng, ngự trên mỗi nhụy sen là một ngôi đình bằng ngọc rất tinh xảo.

Nước đầm loang loáng, hoa sen bập bênh, định đài lắc lư, trông như lầu các núi tiên ở ngoài biển xa. Mấy trăm con vệt trắng bay lượn trên

không, xoay tròn quanh đình sen núi nham, hết như muôn vàn bông hoa bay dày đặc.

Bên cạnh khối nham thạch khổng lồ là một pho tượng Phật cao đến mấy trăm trượng. Tượng Phật hiền hoà trang nghiêm, nhắm mắt ngồi ngay ngắn, một bàn tay đặt thẳng trước ngực, bàn tay kia ngửa lên xoè ra.

Trong lòng bàn tay ấy, có một người đứng sừng sững.

Mấy lành khắp trời, Phật đà hiền hậu, người nọ hơi cúi đầu, nụ cười lãnh đạm.

Gió thổi, lùa tung mái tóc dài. Mái tóc giống đám mây với những dải vàng óng ánh phủ xuống vai, theo gió bay tung lên hết như một đôi cánh vàng kim trải rộng.

Hoa rụng, phớt qua tay áo gã. Nơi cửa tay là những đoá sen nở kết bằng sa trắng muốt, làm nổi bật những ngón tay thon mịn màng.

Song, tất cả những điều đó đều không thể thu hút ánh nhìn của mọi người, bởi ai nấy đã nhìn như dán mắt vào khuôn mặt gã rồi.

Tương truyền ở phương trời Tây, hoá thân của các thần các tiên được gọi là thiên sứ, có dung mạo đẹp đẽ. Nếu như truyền thuyết đó là thật, thì khuôn mặt này đã lấn át hết vẻ lộng lẫy của mọi thiên sứ trên trời. Đây là một vẻ đẹp siêu thoát, tưởng chừng gã mỉm cười, nhất định sẽ nghiêng thành nghiêng nước. Chung Nam sơn tịch mịch đến nỗi có thể nghe cả tiếng kim reo.

Áo lông lất phất, thiếu niên bắt đầu nghiêng mình bay xuống. Đàn vệt trắng tràn xuống theo, chúng tranh nhau tới gần bên gã, con đậu trên vai, con bay dưới tay áo. Khi gã đặt chân xuống mặt đất, mọi người nghe thấy không trung vọng vang một tiếng rền khe khẽ như tiếng của thời gian.

Hơn một nghìn người quỳ lạy từ từ đứng dậy, xếp sau lưng gã. Thế là, núi ngọc đường ngọc không còn tịch mịch nữa, mà cùng hoan hỉ cảm thán, cùng cho rằng một đời không uống, chỉ vì sự xuất hiện của thiếu niên này.

Thôi gia tí muội mê man tâm thần, Yên Nhiên áp hai tay lên ngực, tựa hồ phải đè nén lắm để trái tim không nhảy vọt ra lao thẳng đến trước mặt thiếu niên kia mà vỡ nát. Đôi mắt cô mở to không chớp, cứ như mất một khoảnh khắc không nhìn thấy là tổn thất khó lường. Cô chỉ nói được một câu:

- Mỹ lệ quá...

Thiếu niên nọ cười khẽ, đứng lại trong ánh mắt ngưỡng vọng của mọi người.

Có người từng nói, mỹ nam đều kiêu ngạo, vẻ đẹp của họ khiến họ tách riêng ra khỏi đám đông, trở thành một vầng hào quang trong tối tăm trần thế. Họ thanh khiết, thoát tục, luôn luôn được thiên hạ ngưỡng mộ, dần dần trở thành kiêu căng, cô độc.

Đây là một thiếu niên đẹp dễ mà khi ngủ trong đêm, trăng sao lướt qua cũng không nén nổi phải đặt môi hôn khẽ. Gã giống như một cây bồ đề, toả ra tán che bất hủ cho cõi thế mê mang.

Nhất thời, các sinh đồ Ma Vân như si như ngốc, kẻ cảm khái, kẻ kinh hãi, kẻ sợ sệt, kẻ mê mẩn. Nhưng kẻ hội đủ các cảm xúc lớn nhất, thì phải nói là Lý Huyền.

Bởi vì, gã đã gặp thiếu niên này rồi. Chính là thiếu niên trong đầm độc long, tắm bằng ánh dương và nước mát, chỉ nói một lời cũng đủ khiến An Nã Già la hoảng hồn tháo chạy.

Gã không nhịn được, nhảy nhồm lên, trở thiếu niên mà la chói lói:

- Người à!

Ánh mắt thiếu niên thoáng vẻ chán ghét, hình như chán ghét vì sự mạo phạm thô lỗ của Lý Huyền. Nhưng gã lại cười ngay, tựa hồ mọi nhơ nhớp hèn kém trên thế gian không thể nào chạm tới gã. Gã lãnh đạm thốt:

- Ta mua.

Nào ngờ Lý Huyền là một kẻ đầu óc ương ngạnh, không buồn bận tâm thiếu niên nói gì, lao tới vỗ vai gã kêu lên:

- Ra là người đây! Chúng ta quen nhau mà.

Con vệt trắng dậu nghi trên vai thiếu niên, vì hành động lỗ mãng này mà rít lên bay mất. Lý Huyền cứ vỗ vai thiếu niên như thế quen thân lâu lắm, cười lớn bảo:

- Chúng ta thật sự quen nhau mà. Buổi sáng chúng ta còn ôm nhau...

Gã vừa thốt ra, cả Thái Thần viện chợt im phăng phắc.

Ồ... câu nói này có hơi đa nghĩa... Lý Huyền đang định giải thích, bỗng quanh mình gã lạnh ngắt đi, ánh mắt băng giá của thiếu niên dừng trên mặt gã, trái tim huỳnh hoang của Lý Huyền bỗng ngập đầy khiếp sợ.

Nụ cười của thiếu niên nhẹ như gió, vạch lên một đường cong vụn vỡ. Tiếng chuông chợt vang vọng, hòn đảo lo lừng nọ chấn động dữ dội, pho tượng Phật giữa đảo choàng tỉnh, hai mắt sáng quắc, nhìn thẳng vào Lý Huyền. Bàn tay Phật dựng trước ngực nháng lên một tia sáng mờ, rồi nhấn xuống khoảng không. Lý Huyền rú lên một tiếng, thì ra đã bị bàn tay Phật đó hất bay, người cắm lút vào bùn đất của Thái Thần viện.

Tiếng kinh xướng vụt tắt, Phật lại rũ mắt ngồi yên, trang nghiêm và hiền hoà như cũ.

Thiếu niên cũng mỉm cười hiền hoà, nụ cười rạng rỡ như ánh dương. Gã chính là hoá thân của những gì chân thiện nhất, tinh tuý nhất trên đời, mỗi cử chỉ, động tác của gã đều ngập tràn ung dung dịu dàng, khiến thần linh cảm thán, không một thứ nhơ bẩn nào có thể nhiễm vào mình gã.

Thiếu niên phất nhẹ tay áo, bầy vệt trắng rào rào bay đi, lôi Lý Huyền ra khỏi bùn đất. Hiên nhiên pho tượng Phật đã nương tay, Lý Huyền còn có Hạo Hãn chiến giáp hộ thân, lại thêm sống dai như đĩa, nên chỉ thoi thóp chứ chưa chết. Song gã vẫn chưa biết điều hơn lẽ thiệt, cứ cố giãy giụa định chạy lại vỗ vai thiếu niên kia, hiểm nỗi bị bầy vệt trắng níu chặt lấy, không sao vỗ được. Gã rên rầm:

- Vì lẽ gì mà đánh ta chứ?

Thiếu niên lãnh đạm nói:

- Ta mua - Gã phất tay, chỉ chớp mắt trước mặt loá sáng, một đồng vàng xuất hiện - Ba trăm sáu mươi vạn lượng hoàng kim, ta mua cho cả đời. Từ nay, ta chính là đại sư huynh của Ma Vân thư viện.

Ba trăm sáu mươi vạn lượng vàng! Một núi vàng khổng lồ. Mà là vàng thật, không phải áo thuật! Hai mắt Lý Huyền lấp lánh, nhưng câu thứ hai của thiếu niên khiến gã bừng tỉnh. Chiếc ghế đại sư huynh Ma Vân thư viện là của gã, gã quyết không để ai chiếm lĩnh. Một ngày hai ngày còn được, đem ra bán cũng lời, nhưng nếu thật sự muốn đoạt của gã, thì nhất định phải giẫm lên xác Lý Huyền này đã!

Lòng tham của Lý Huyền chỉ chốc lát đã lụi tàn, gã cười ha hả:

- Đáng tiếc, đáng tiếc, ta rất muốn nhận vụ giao dịch này, nhưng người không phải người của Ma Vân thư viện, ta muốn bán cho người cũng không được.

Gã lại tỏ vẻ muốn vỗ vai thiếu niên lần nữa, khuôn mặt đầy tiếc nuối. Nhưng ai cũng nhận ra vẻ tiếc nuối chỉ là vờ vịt thôi. Thiếu niên chột nở nụ cười châm biếm, tao nhã cúi mình thưa:

- Xin mời Tử Cực gia gia.

Một tiếng ho già nua vang lên. Bọn sinh đồ đều giật mình, quay lại thì thấy Tử Cực lão nhân dẫn theo Tư nghiệp Tạ Vân Thạch và sáu đại thường phó đang lững thững đi ra.

Thiếu niên này rốt cục là ai? Chỉ gọi một câu mà viện trưởng Ma Vân thư viện phải chạy ngay tới?

Rất nhanh chóng, tầng lớp sư phụ của Ma Vân thư viện đã xếp hàng xong đâu đó, Huyền Minh thường phó tiến lên trước, sang sảng hô:

- Lễ khai giảng thứ hai của khoá thứ chín Ma Vân thư viện bắt đầu!

Các sinh đồ đều biến sắc, vội vã thu thập đồ đạc, chỉnh tề đứng thành hai hàng. Ngay cả Lý Huyền vốn tinh quái nghịch ngợm cũng nép đứng ngay ngắn trước ánh mắt sắc nhọn của Huyền Minh thường phó. Tử Cực lão nhân bật ho, chậm rãi nói:

- Chào các con! Trước tiên, chào mừng các con lại một lần nữa trở về đại gia đình Ma Vân thư viện. Mong mọi người sẽ gặt hái được những thành tích tốt hơn nữa trong học kỳ mới, để ai cũng được tốt nghiệp suôn sẻ - Quét mắt nhìn khắp lượt, lão tiếp - Đương nhiên điều ấy là không thể được. Từ học kỳ này trở đi, mọi người sẽ phải thi cử, đề thi rất rất khó. Một trong các mục đích của việc thi cử là để đánh trượt tốt nghiệp các con. Bởi vì chỉ có nhân tài ưu tú nhất mới đủ tư cách cầm mảnh bằng chứng nhận của Ma Vân thư viện. Từ hôm nay trở đi, mọi người nên đóng cửa tự kiểm, mình có phải là nhân tài xuất sắc nhất của Đại Đường hay không?

Sao... sao lại nói năng kiểu này? Đây là điều mà viện trưởng một trường, một người lấy việc giáo dục đào tạo làm lẽ sống nên nói đấy ư? Lão không nhìn thấy học trò nào mặt cũng tái xám tàn tro, còn Phong Thường Thanh thì sợ đến nổi sắp ngất xỉu à?

Hình như rất hài lòng trước phản ứng của các sinh đồ, Tử Cực lão nhân lại ho tiếng nữa, rồi nói:

- Nhưng đây không phải là nội dung chính của buổi khai giảng này. Hôm nay là một buổi họp mặt vui vẻ, hiền lành, bởi vì chúng ta sẽ giới thiệu cho các con hai bạn học mới - Lão trở thiếu niên tóc vàng - Người thứ nhất, các con đã gặp rồi. Người này từ phương Tây xa xôi đến, là người thừa kế của cộng đồng năm nước Thiên Trúc, là đệ tử duy nhất của Tây Thiên phật thánh Đại Nhật Chí tôn giả. Long Mục vương tử.

Thiếu niên này là vương tử? còn là người cai trị tương lai của năm quốc gia? Mà còn là... đệ tử duy nhất của Đại Nhật Chí tôn giả?

Những tước hàm tước vị này nghe thật đáng sợ! Không ngờ có kẻ lấy lòng đến vậy!

Long Mục vương tử cúi đầu chấp tay, lễ độ nói với mọi người:

- Từ nay, ta chính là đại sư huynh của Ma Vân thư viện. Mong được các vị giúp đỡ.

Lý Huyền nhảy chồm chồm. Hắn ta còn dám đả động đến việc này nữa à? Gã xộc đến trước mặt Tử Cực lão nhân, hăm hăm nói:

- Lão già kia! Lão và Đại Nhật Chí chẳng phải kẻ thù đây ư? Sao lại thu nhận học trò của lão ta?

Tử Cực lão nhân phản đối:

- Ai bảo ta và Đại Nhật Chí là kẻ thù? Chúng ta là bạn tốt đấy! Bạn mấy trăm năm rồi kia.

Lý Huyền như sắp lộn mắt khỏi tròng. Tử Cực lão nhân và Đại Nhật Chí là bạn?

- Thế còn Tuyết Ẩn?

- Đương nhiên cũng là bạn luôn. Năm xưa ba chúng ta từng cùng nhau đi khắp thiên hạ... - Tử Cực lão nhân lộ vẻ hoài niệm, rồi thở dài - Chỉ là chính kiến không hợp. Chính kiến không hợp mà thôi.

Lý Huyền cúi kinh:

- Thế cũng chẳng nên. Tên kia rõ ràng là đồ đệ của Đại Nhật Chí, vì sao lại đến trường này báỉ sư?

Tử Cực lão nhân nói:

- Đây gọi là trao đổi đào tạo. Ta định gửi người đến chỗ Tuyết Ẩn học hai năm, nhưng vẫn sợ người làm mất mặt ta. Người có muốn đi không?

Lại còn thế nữa? Lý Huyền cứng họng, không nói năng được gì. Tử Cực lão nhân điểm đạm tiếp:

- Ma Vân thư viện không cấm đoán điều gì, mọi phương pháp cạnh tranh đều được cho phép. Nếu người thực sự muốn đem kinh doanh chức đại sư huynh, ta đây cũng không ý kiến, ngược lại còn phải khen một câu: rất có đầu óc buôn bán.

Lý Huyền suy sụp hoàn toàn. Xem ra gã không tài nào giành được sự ủng hộ của tầng lớp lãnh đạo nhà trường nữa rồi. Gã cười nhạt, trở vào mặt Long Mục:

- Người tưởng làm đại sứ huynh là việc đơn giản há? Tưởng chỉ dùng mấy đồng tiền thối mà mua được lòng người chăng? Ta bảo cho người biết, ta có thể làm được đại sứ huynh, là do dùng đức thu phục nhân tâm đấy.

Ô...? Sao gã nói được mấy chữ “dùng đức thu phục nhân tâm” một cách trơn tru thế nhỉ? Quả nhiên không hổ là kẻ mặt dày mày dạn nhất Ma Vân thư viện. Lý Huyền cười nhạt:

- Người thì có thể thu phục được ai nào?

Quyết định phải để cho cái tên chuyên trường kiêu ngạo này biết rằng, Lý Huyền không phải dễ chơi đâu, gã bèn huýt sáo vang lừng.

Mi-ao!

Một tiếng đáp chưa loét nhéo nhọt vọng đến, Lục Khục lao ra như cơn gió, nhảy xổ vào Lý Huyền, ba cái đầu to tướng tút liếm láp loạn lên.

Mi-ao, mi-ao! (Bùn mây! Bùn mây!)

Mi-ao, mi-ao! (Thức ăn đóng hộp! Thức ăn đóng hộp!)

Mi-ao, mi-ao! (Lục Khục là mèo con mà chủ nhân cưng chiều nhất!)

Bất kể lúc nào, Lục Khục cũng đều là một quái vật không thể xem thường. Hằng ngày hễ gặp bộ dạng nũng nịu này của Lục Khục, Lý Huyền đều vắt chân lên cổ mà chạy, nhưng hôm nay, đây là báu vật để gã đánh bại địch thủ. Gã ôm mấy cái đầu to tướng của Lục Khục, hần học nhìn Long Mục:

- Người có thu phục được nó không? - Gã lại trở mặt khắp lượt bạn học - Bọn chúng đều cam tâm tình nguyện thờ ta làm đại sứ huynh, một năm! Trọn vẹn một năm, không kẻ nào dám cướp danh hiệu này hết! Không một kẻ nào.

Chẳng ai lên tiếng phản đối. Tuy Lý Huyền đê hèn gian giáo, nhưng quả thực suốt một năm, họ không thể nào giật nổi danh hiệu đại sư huynh khỏi tay gã. Chẳng phải tên này cũng có thực tài đấy ư? Nhưng nhìn mặt gã, không ai muốn thừa nhận điều ấy. Lý Huyền cả cười:

- Người có thể không?

Y vênh vang ngạo nghễ nhìn Long Mục. Đây là địa bàn của gã, của Lý Huyền.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 5: Núi Bồng Tiên Trượng Đờ Cờ Mây

Ngón tay Long Mục trắng và thon. Ngón tay ấy có lẽ chỉ thích hợp để ôm thụ cầm của thần Nhạc công, tâu lên một khúc khiến cho Tiên Phật cũng phải say ngủ. Nhưng bây giờ, ngón tay ấy đang trở Lý Huyền. Muôn vàn hộp thức ăn cho mèo từ trên trời lộp bộp rơi xuống. Lục Khục rú lên, bổ nhào lại.

N

Lý Huyền trở tay không kịp, bị nó đập đúng vào mặt, hằn lại một vết chân to tướng. Lục Khục quẩn lấy Long Mục, nhéo nhọt kêu lên một tràng dài, vừa ghé sát vào gã vừa cọ cầm, trông bộ dạng tưởng chừng chỉ cần được cho thức ăn thì muốn sai khiến nó thế nào cũng được.

Mèo đúng là giống gian thân. Thấy Lý Huyền há mồm trợn mắt, Long Mục tỏ vẻ chế giễu. Giọng gã nhẹ như tiếng thở dài:

- Ta nên đoạt lấy nó thôi nhỉ? Thứ vinh quang duy nhất giúp người sinh tồn ấy.

Lý Huyền chấn động.

Vì sao gã lại xem trọng cái ghế đại sư huynh đến vậy? Gã vốn dĩ trắng tay, lẽ ra không nên khăng khăng níu giữ bất cứ thứ gì cả. Gã cũng biết thừa danh hiệu đại sư huynh rất nguy hiểm, hễ bất cẩn là táng mạng như chơi. Đây là một trò chơi vô cùng gian khó.

Thế mà vì sao gã cứ kiên quyết bám chằng lấy, không chịu buông tay? Hay đúng như vị vương tử này nói, gã muốn dùng danh hiệu ấy chứng minh điều gì, hoặc là, chỉ muốn chứng minh cho bản thân thấy thôi?

Phải, cuộc sống gã đã từng rất đen tối, nhưng bây giờ gã đang được tắm trong ánh sáng. Gã là đại sư huynh của Ma Vân thư viện, đây là danh hiệu mà chỉ người mạnh nhất trong những người mạnh nhất mới được sở hữu thôi, thế mà nay gã đã đoạt được. Điều này chẳng phải chứng tỏ rằng gã, một kẻ khổ rách áo ôm đống tiền nghèo hèn cũng vẫn có tôn nghiêm, cao quý, không gì sánh được; vẫn có thể dựng nên một cánh cửa, chốt hết những tâm tối âm u gã từng phải chịu?

Lý Huyền không biết đối đáp thế nào, lần đầu tiên trong mắt gã lộ ra nỗi thống khổ sâu sắc. Long Mục tao nhã cúi mình:

- Đúng, ta sẽ đoạt lấy - Gã ngẩng đầu, mắt ánh lên chàm biếm - Ai thừa nhận hẳn là đại sư huynh, mời đứng sang bên hẳn. Ai thừa nhận ta là đại sư huynh, mời đứng sang bên ta.

Lý Huyền cả kinh. Mái tóc vàng của Long Mục nhuộm nắng, trông như tán hoa nở bùng giữa trời xuân:

- Nếu ta làm đại sư huynh, ta hứa tất cả các người đều sẽ được tốt nghiệp.

Gã nhẹ nhàng thốt ra ngẩn ấy chữ, tất cả các bạn học đều sáng mắt lên. Đây thực là một lời hứa hẹn quyến rũ. Ngay cả những nhân tài ưu tú như Trịnh Bá Niên, Thạch Tử Ngưng cũng không kháng cự nổi, hưởng hồ bọ Phong Thường Thanh. Gần như tất cả mọi người, không kìm được lòng đều rục rịch bước về phía Long Mục.

Long Mục mỉm cười:

- Từ từ đã... để nghe xem vị đại sư huynh tiền nhiệm này có thể hứa hẹn những gì?

Lý Huyền trợn mắt cứng lưỡi. Chẳng lẽ, chẳng lẽ đại sư huynh là phải hứa hẹn với các sư đệ muội ư? Không phải đại sư huynh là chỉ cần ra oai ra lệnh là được ư?

Phong Thường Thanh rụt rè:

- Đại ca, đừng nói là huynh chưa từng định làm cho bọn đệ việc gì đấy nhé!

Da mặt Lý Huyền dày như vậy, mà bất giác cũng phải đỏ bừng. Thực tình thì, lời hứa của Long Mục quá đổi hấp dẫn, ồ... nêu thế”, liệu ta cũng có thể thi đỗ và tốt nghiệp được chăng?

Nhưng... đại sư huynh là ta! Ta mới là đại sư huynh!

Vẻ chế giễu trong mắt Long Mục đâm sâu vào tim Lý Huyền, lòng tự tôn yếu ớt của gã bị tổn thương ghê gớm, gã quyết không để cho cái tên khôn kiếp này đắc chí. Nhưng gã có bảo bối gì đâu?

Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một món mà thôi.

- Nếu ai đứng về phía hãn, mỗi tối trước giờ đi ngủ ta sẽ đến quảng một đồng A La thần lô lên giường kẻ đó.

Bọn bạn học nhất loạt tái mặt!

Thật ác độc! Hết sức tàn nhẫn! Bọn họ nhìn Long Mục, lại nhìn Lý Huyền, ai nấy bắt đầu hoang mang.

Một bên là sự hấp dẫn tột đỉnh, một bên là sự đe dọa kinh người, tuy rằng tốt nghiệp cũng tốt, nhưng... A La thần lô... Từ nay mà cứ dính nhằng với cái thứ đó, thì cuộc sống còn có ý vị gì?

Không ai lựa chọn dứt khoát được.

Long Mục gật đầu:

- Chỉ trong tích tắc mà dùng sự uy hiếp để đối phó với sự mối chài của ta, xem ra người không phải là người đơn giản đâu - Gã duỗi hai ngón tay, nhẹ nhàng búng đánh tách - Nghe nói Ma Vân thư viện không cấm giao đấu, điểm quan trọng nhất của quy chế đại sư huynh là ai có thể thắng được đại sư huynh, thì người đó sẽ là đại sư huynh mới. Vậy thì...

Nụ cười trên khuôn mặt gã hết sức niềm nở, giống hệt một lời mời dự dạ tiệc:

- Giết người có được không?

Chỉ tích tắc, đôi mắt màu hạt dẻ nhạt của gã bắt đầu chuyển sẫm, biến thành sâu thẳm như nước hồ. Gã lạnh lùng nhìn Lý Huyền, khoé miệng từ từ nhích lên tạo thành một nụ cười quái dị, yêu tà. Nụ cười ấy lạnh lẽo và tàn bạo vô cùng.

Hệt như chàng hoàng tử trong đêm đen trèo lên tường thành nhìn mặt đất máu chảy thành sông xương chất thành núi chỉ vì một câu nói đùa của chàng. Ngàn vạn thi thể ấy làm nên huy hoàng chói lọi trên chiếc vương miện của chàng. Nhưng sau lưng chàng lại là địa ngục, là địa ngục khi ảo ảnh phồn hoa chấm dứt. Tàn sát, chém giết, kinh hoàng, phất ngọn cờ đen ngược gió, làm mùi tanh tươi của địa ngục tràn lan.

Tên vương tử nước ngoài này có dung mạo tươi sáng như mặt trời, lại tà quái như mặt trăng, hai thứ khí chất hoàn toàn khác nhau ấy hoà tan trên người gã, hun đúc thành một thứ mị lực kì lạ, khó lòng cưỡng lại.

Khi gã khẩn thiết mời mọc, không ai có thể kháng cự, nhưng khi lời mời mọc ấy biến thành tiếng kêu gọi của địa ngục, cũng không ai đủ sức chối từ.

Lý Huyền thét lên một tiếng, bởi vì, một vầng trăng sáng từ hòn đảo treo bay lên, mau chóng tụ hình thành một lưỡi cửa khổng lồ, bay vùn vụt về phía gã. Long Mục mỉm cười nhẹ nhàng.

Sức mạnh ghê gớm cuốn cuộn tràn ra, nhai nuốt tất thảy mọi thứ xung quanh. Một cơn lốc xoáy nhỏ cuộn lên trên lưỡi cửa, hút hết mọi linh khí của Chung Nam sơn vào lưỡi cửa. Chỉ tích tắc, lưỡi cửa ấy toả ra một luồng sáng yêu tà, xé gió lao tới Lý Huyền.

Ánh sáng nặng như núi, lừ lừ đè xuống gã.

Lý Huyền kinh hãi đến trắng bệch cả mặt. Tên vương tử này nói giết là giết, xuất thủ vừa nhanh vừa tàn độc, mà sức mạnh lại quá ghê gớm, Lý Huyền không thể nào chống đỡ được, đành vội vã vận toàn bộ kinh lực để né tránh. Ngũ Vân chiến hài lập tức xoè tung bốn chiếc cánh béo nhỏ, nâng gã bay ra xa.

Bùng một tiếng động lớn, cả nửa Thái Thần viện bị lưỡi cửa nọ chém cho tan tành. Lưỡi cửa tới đâu, mặt đất Chung Nam sơn bị rạch ra những đường sâu hoắm tới đó, dài đến mấy chục trượng.

Những đường xẻ đen ngòm, sâu không nhìn thấy đáy chạy sát qua Lý Huyền. Cũng may gã kịp thời nhảy tránh, bằng không đường cắt đó đã băm nát gã thành đồng thịt rồi.

Thiếu niên này ra tay mới tàn ác làm sao!

Lý Huyền ngó Tử Cực lão nhân, thét lên:

- Chẳng lẽ các người mặc kệ ư? Thế này là mưu sát đấy!

Tử Cực lão nhân điềm tĩnh đáp:

- Đẳng nào người cũng đã làm đại sứ huynh hơn một năm, chắc thực lực đã hơn hẳn các sư đệ sư muội. Vì vậy khi khiêu chiến người, các sư đệ sư muội có thể bất chấp thủ đoạn. Đây là điều thứ hai trong chế độ đại Sư huynh của Ma Vân thư viện, người nên nhớ cho kỹ.

Lý Huyền tức đến nỗi chỉ muốn ngắt xiu. Tử Cực lão nhân bảo:

- Huống hồ người là đại đệ tử của ta, Long Mục vương tử là đại đệ tử của Đại Nhật Chí. Tử Cực lão nhân chưa bao giờ thua Đại Nhật Chí, có lẽ đâu người lại thua? Nếu người thua, ta sẽ không bao giờ cho người tốt nghiệp.

Quy tắc gì kỳ cục vậy trời!

Long Mục nhếch mép cười, gã rất thích quy tắc này. Thế thì, cứ ra tay thoải mái thôi nhỉ?

Lưỡi cửa hình vầng trăng lại rít lên, chỉ tích tắc đã hoá ra làm ba, xé gió bao vây Lý Huyền vào giữa. Lý Huyền tan nát cõi lòng, Ngũ Vân chiến hải tuy thần kỳ, nhưng tu vi của bản thân gã thì kém cỏi, không thể điều khiển hiệu quả được. Khó khăn lắm mới né được một lưỡi cửa, nếu cả ba lưỡi cùng tấn công, gã làm sao tránh được?

Xè xè, ba lưỡi cửa đồng thời hoạt động, ánh sáng loé lên cùng tiếng rít long trời lở đất, bịt kín đằng trước đằng sau bên trái bên phải Lý Huyền, đồng thời rầm rộ chém xuống.

Lần này Lý Huyền không còn chạy trốn vào đâu được nữa. Long Mục xoè tay ra ý lấy làm tiếc. Động tác ấy cũng tượng trưng cho việc chấm dứt một sinh mệnh. Gã quay mình, đi chuẩn bị cho vị trí đại sứ huynh vinh quang, chuẩn bị một bài phát biểu nhậm chức trước đám sư đệ sư muội.

Đột nhiên, ba lưỡi cửa dữ tợn đều gãy đôi. Long Mục dừng phắt lại, thì thấy một thanh đao đang treo lơ lửng trên không. Đó là một thanh đao

rất bình thường, điểm khác thường duy nhất của nó chính là, trên thân đao có một đường đỏ mờ lấp loé, hệt như máu trên sa trường, nhàn nhạt nhưng tang thương. Vậy mà thanh đao vừa xuất hiện, ba lưỡi cửa tròn của Long Mục đều gãy gập hết.

Khuôn mặt Long Mục thoáng qua một tia giận dữ, gã nhìn chăm chăm vào thanh đao. Ánh đó bùng lên khỏi người Lý Huyền, kết thành hình Định Viễn hầu. Thanh đao nọ xé gió rơi xuống tay gã, phát ra một tràng âm thanh như tiếng tim đập. Hồn tử trận còn bồi hồi mãi trên cát vàng vụn dậm.

Thanh đao này có lẽ bình thường thôi, nhưng vì đi theo con người có ý chí kiên nghị đó mà không bình thường nữa. Đao tên Định Viễn, thân đao giờ chéo, trở về phía Long Mục.

Sức mạnh của Định Viễn hầu hoá thành một cái bóng lửa nổi bên người Lý Huyền. Sức mạnh ấy như đã gột rửa hết những tinh quái nghịch ngợm của Lý Huyền, khiến gã trầm ổn hẳn đi. Chỉ cần có thanh Định Viễn đao trong tay, gã không còn sợ bất kì ai nữa.

Long Mục chớp nhẹ hàng mi dài, nhìn chăm chăm thanh đao. Cái tên khôn kiếp không được nước gì này, làm sao lại có một sức mạnh ghê gớm như vậy? Muốn thắng được sức mạnh ấy, gã phải dùng đến tượng Phật trên đảo treo vậy. Hay là giết phắt hẳn, đánh tan mọi hy vọng của hẳn đi? Thế có khi là một việc rất thú vị đây! Long Mục mỉm cười. Bỗng nhiên, gã máy mắt. Đằng sau bóng lửa của Định Viễn đao, gã trông thấy một cái bóng trắng nhợt.

Ánh sáng của gương đang xoay chuyển bên trong cái bóng mảnh mai ấy, phản chiếu ra những cảnh đã trải trong luân hồi, khắc vào xương tuỷ, khắc vào trái tim, tạo nên nỗi đau như sắt nung đỏ.

Ánh sáng của gương, xuyên qua luân hồi thế sự vô cùng, chiếu ra ẩn ẩn hiện hiện, rọi trên người Lý Huyền. Thế là, cái bóng ấy có thể tung hoành với thanh đao, coi thường hết thảy anh hùng hào kiệt.

Thì ra đây chính là cội nguồn sức mạnh của Định Viễn hầu. Dùng một tấm gương để kết nối kiếp sau và kiếp trước, dùng nỗi đau khổ của một cô gái mà tạo dựng ra sự uy nghiêm của mình. Long Mục toét miệng cười rạng rỡ, gã đã phát hiện một sự việc còn thú vị hơn. Gã cất bước, tiến về phía Lý Huyền, nhưng tới nơi lại không hề dừng bước, mà đi thẳng đến trước mặt Tô Do Liên mới yên lặng dừng lại.

Ánh dương soi trên mặt gã, nụ cười của gã hết như được chung đúc bằng ánh sáng. Gã chăm chú nhìn Tô Do Liên, hết như muốn tìm biết hết mọi luân hồi của cô.

Trước ánh nhìn của gã, Tô Do Liên như biến thành trong suốt, không che giấu được chút bí mật nào nữa.

Keng...

Một tiếng động khê vang lên, Cửu Linh Ngự Ma kính cảm nhận được sự kinh hoàng trong đáy lòng Tô Do Liên, liền toả ánh sáng nhàn nhạt, bao bọc lấy cô. Nhưng ánh sáng dù có mạnh hơn cũng không thể nào che chắn được ánh mắt của Long Mục.

Giọng gã trầm và ấm, đầy sức quyến rũ:

- Đây mới là thứ người quý trọng nhất phải không? Vậy thì, ta sẽ đoạt lấy nó.

Gã hơi cúi mình, cầm lấy bàn tay mảnh dẻ của Tô Do Liên, áp lên môi mình. Lúc ấy trời yên đất lặng, tất cả mọi ánh sáng trên thế gian đều tụ cả vào đôi mắt gã. Lúc ấy, gã chân thành vô cùng. Hết như mọi sinh mệnh đều

bốc cháy khi nụ hôn bắt đầu. Vì nụ hôn ấy, gã thậm chí không ngại bị biến thành tro bụi.

Nụ hôn ấy khiến Tô Do Liên không biết lẫn trốn vào đâu, tựa hồ một ngọn chủy thủ khảm đầy đá quý bạo tàn và ngang ngạnh đã đóng chặt cô vào luân hồi kiếp này. Dầu xuất thân là tuyết, cô cũng không thể bay đi được, cứ thế tan chảy trên chín tầng trời hạnh phúc, bên cạnh có chàng hoàng tử kiêu ngạo bạn bầu.

Nụ hôn ấy, chỉ có công chúa mới được hưởng, mà người nhận được nụ hôn ấy cũng sẽ biến thành công chúa thật sự. Từ nay về sau, cô bước lên xe ngựa vàng, không còn ngần ngại, không còn sợ hãi, miễn là được sống trong cung điện lộng lẫy của chàng, cùng chàng hưởng phú quý, quyền lực và vinh hoa.

Long Mục từ từ đứng thẳng người dậy, cung kính làm lễ rồi chậm rãi lùi ra sau, chìm vào trong vòng bao bọc của một nghìn thiếu niên ngăm đen kia.

Bấy giờ, thời gian mới tiếp tục. Hết như trong khoảnh khắc vừa rồi, sự sống đã chìm vào yên tĩnh. Đến khi Long Mục thôi cười, Tô Do Liên mới lấy lại được hơi thở đều đặn. Không hiểu vì sao, cô bỗng thấy buồn rầu mất mát.

Người nghi hoặc nhất phải kể đến Lý Huyền. Không phải hấn muốn đấu với ta sao? Không phải hấn mượn tước đoạt ghế đại sư huynh sao? Vì cố gì hấn đột nhiên đi về phía Tô Do Liên, làm cái trò nịnh đầm ấy trước mặt ngàn này người?

Nhưng không hiểu sao, trong đáy tim gã bỗng tràn lên cảm giác bất an ghê gớm. Như thế thứ quý giá nhất đã bị phơi ra cho người ta sờ soạng. Như thế thứ đáng trân trọng nhất đã bị người ta cướp đoạt.

Nỗi bất an ấy vô cùng mãnh liệt, lần đầu tiên khiến gã bồn chồn và phiền não một cách khó hiểu.

Trong tiếng nhạc tiên, tiếng gió vi vút giữa một bầu vệt trắng, Long Mục bay lên, bước vào hòn đảo treo. Trước khi biến hẳn, gã ngoái đầu lại, ngón tay đưa qua yết hầu làm điệu bộ cắt cổ, mắt loé lên chế nhạo nhìn Lý Huyền.

- Nhớ đấy, ta sẽ đoạt lấy nó!

Bóng lửa của Định Viễn hầu tan biến, Lý Huyền bỗng thấy ớn lạnh. Tai trái bỗng đau nhói, thì ra đã bị Tô Do Liên vắn lấy, xách ngược lên.

Lúc nào trông Tô Do Liên cũng yêu kiều khả ái, nhưng lúc này Lý Huyền không lòng dạ đâu mà thường thức cả. Tô Do Liên thối làn hơi thơm mát vào tai Lý Huyền, dịu dàng nói:

- Lang quân, đừng để người khác đoạt mất thiếp, đây chính là thử thách thứ sáu. Lang quân của thiếp nhất định phải dũng cảm đối mặt nhé - Cô cười khẽ, hoá thành tuyết tan ra trong sắc xanh ngập trời.

Lý Huyền xoa xoa tai, bỗng cảm thấy buồn rầu khó tả. Gã lắc lắc đầu, gạt bỏ hết những ý nghĩ vẩn vơ. Tuy không biết cái tên Long Mục kia muốn cướp đoạt thứ gì, nhưng gã quyết không để hẳn ta như ý. Bàn tay ma mị của hẳn không được phép đặt lên người Tô Do Liên.

Lễ khai giáng kết thúc. Đúng là một lễ khai giáng phức tạp mà náo nhiệt.

Một người xuất hiện ở Thái Thần viện, gãi gãi đầu, mặt mày nghi hoặc ngó quanh.

- Nghe bảo sẽ cử hành đại lễ hoành tráng đón ta cơ mà? Ta cũng là học sinh chuyển trường cơ mà! Vì sao chẳng thấy một ai cả? Ta chính là đệ tử

của Tuyết Ân thượng nhân, là bậc thầy về thị hiếu thấtn mỹ. Thiên hạ không được phép xem thường mỹ cảm sắc sảo và tạo hình tràn đầy tinh thần thời đại của ta. Rốt cục kẻ nào xem thường ta đây? Ta quyết không tha thứ cho hẳn.

Hắn ngửa mặt thở dài. Ma Vân thư viện hoàn toàn tĩnh lặng, không ai trả lời.

Đấy chính là cái giá phải trả vì sống cùng thời đại với một con người như Long Mục vương tử.

Nhưng xem chừng, Hồ lão gia còn chưa hiểu được đạo lý này.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 6: Hoa Không Mê Hoặc Khách Tự Mê

Tô Do Liên đứng lặng, nét mặt lộ vẻ kính trọng khác thường. Trước mặt cô là một bánh xe ánh sáng trắng tuyết.

T

Ánh tuyết toả rạng, tụ thành một ảo ảnh. Trong ảo ảnh là một lão già tóc hoa râm. Đệ nhất tôn giá Phật giáo của vùng Tây Tạng. Tuyết Ẩn thượng nhân.

Tuyết Ẩn chăm chú nhìn Tô Do Liên. Trước ánh tuyết, Tô Do Liên như biến thành người trong suốt, mọi ý nghĩ của cô đều trở nên rõ ràng rành mạch, đều hữu hình như những bông mạn đà la bay lượn, khiến Tuyết Ẩn nắm bắt được hết, lão u uẩn thở dài:

- Con vẫn chưa tìm ra cách giết Lý Huyền.

Tô Do Liên cúi đầu, không dám trả lời. Đôi mắt Tuyết Ẩn đầy sáng suốt và hiểu biết:

- Lẽ ra ta không nên phải con đi.

Tô Do Liên ngẩng phắt đầu, kêu lên:

- Không! Sư tôn, xin để con hoàn thành nhiệm vụ. Xin đừng triệu con về.

Tuyết Ẩn điềm đạm nói:

- Nhưng thời gian của con không còn nhiều nữa - Lão giơ tay trái, phô ra một hạt châu trong suốt đang lặng lẽ quay - Đây chính là phần thưởng mà con mong muốn. Ta đã chuẩn bị xong xuôi rồi. Nhưng một tháng nữa mà con vẫn không giết được Lý Huyền, ta chỉ còn cách huỷ nó đi.

Tô Do Liên khẩn thiết van nài:

- Đừng, xin đừng huỷ nó, xin sư tôn đừng huỷ. Nhất định con sẽ giết chết Lý Huyền. Nhất định!

Tuyết Ân lặng lẽ nói:

- Con đã từng kể với ta rằng, con luôn ngờ ngợ là con mắc nợ ai đó, một món nợ rất quan trọng, hy vọng có thể báo đáp xứng đáng mà trước sau vẫn không tìm ra người ấy là ai. Con nên biết, bản chất con là tuyết, bẩm sinh không có tình cảm, số mệnh đã an bài là không được ai yêu cả. Thiên chức duy nhất của con là vào ngày mà cõi trời bị tiêu diệt, con sẽ múa một điệu múa chôn trời cho thế nhân. Nhưng trong những tháng ngày dài đằng đặc chờ đợi cho đến lúc ấy, con lại thấy nhen nhóm cảm xúc của con người, khao khát được hưởng sự ấm áp của tình yêu. Phật pháp vô biên của ta có thể thoả mãn được nguyện vọng đó của con. Vì vậy ta dùng sức mạnh của Lương Tạng Thiên Phật châu để trái ý trời đổi mệnh cho con, tạo điều kiện để con tìm được người con muốn tìm, đồng thời có được tình yêu. Vì thế, ta đã cấy một phần Thiên Phật châu vào người con, phong toả số mệnh con. Việc này làm hao tổn nặng nề tu vi của ta. Để bù đắp hao tổn ấy, ta cử con nhập học Ma Vân thư viện, yêu cầu con giết chết Lý Huyền. Nào ngờ hơn nửa năm rồi, công việc vẫn chưa mấy may tiến triển. Ta mất mát vì con, liệu có đáng không?

Tô Do Liên chăm chăm nhìn hạt châu trong suốt.

Trong ấy có điều cô đang ngờ vực thắc mắc và chưa tìm ra. Cô biết, đây sẽ là một trái tim ấm áp. Đây là trái tim cô đã đứng lặng một ngàn năm,

mong đợi một ngàn năm giữa đồng tuyết mà không gặp được. Khi cô lạy Tuyết Ẩn làm sư phụ và tu hành, cô đã từng khẩn khoản hỏi Tuyết Ẩn thượng nhân, vì sao một ngàn năm nay cô liên tục bị phản bội, hãm hại, chưa một ai yêu thương trân trọng cô? Vì sao trong đáy lòng cô luôn cảm thấy như thiếu nợ ai đó, thiếu nợ gì đó, mà trước sau không thể tìm ra? về sau cô mới biết, hoá ra đấy là số mệnh của cô.

Số mệnh của cô là bị giày vò khổ nỗi, là không xứng đáng được hưởng bất kỳ tình yêu nào.

Nhưng Tô Do Liên vẫn khát khao tìm được hình bóng mơ hồ nợ, bù đắp món nợ cô còn thiếu, và sẽ theo đuổi người ấy cả đời. Hễ nghĩ rằng có người chịu cầm bàn tay mình, bảo vệ mình bằng tình cảm êm đềm, cô đã đầm đìa nước mắt. Cô sẵn lòng trả bất cứ giá nào, chỉ để được hưởng tình yêu, dầu chỉ một giờ, một khắc, thậm chí một tích tắc.

Vì thế tuyết Ẩn thượng nhân đã lập giao kèo với cô, lão sẽ dùng đạo hạnh tu hành địa tiên ngàn năm để thay đổi vận mạng cho cô, còn cô phải vào Ma Vân thư viện, giết chết một thiếu niên mà cái tên của gã cô còn chưa nghe thấy bao giờ. Cô nhận lời ngay, không hề do dự.

Mãi cho đến giờ Tô Do Liên mới hiểu, vì sao khó giết thiếu niên ấy đến thế. Lúc nào gã cũng mang theo Bộ thiên thư do Tử Cực lão nhân ban tặng. Hễ cô nuôi ý niệm thù địch là Tử Cực lão nhân phát hiện ra ngay. Lý Huyền là đại sư huynh của Ma Vân thư viện, Tử Cực lão nhân đâu thể rù tay đứng nhìn gã gặp hiểm nguy.

Làm thế nào giết được gã mà không đánh động Tử Cực? Cô bịa có tình yêu, đặt ra cho gã bài thử thách. Lên trời xuống đất, hàng long phục phượng, hết lần này đến lần khác lừa gã lao đầu vào gian nan, nhưng cuối cùng vẫn không giết nổi gã. Lần gần với thành công nhất thì cô lại dùng Cửu Linh Ngự Ma kính để cứu Lý Huyền. Cô cũng không biết vì sao mình làm thế, để rồi sau đó lại hối hận rất rất lâu.

Tình yêu của cô gửi gắm cả ở hạt châu nhớ trong suốt ngay trước mắt kia. Miễn là Lý Huyền chết, cô sẽ có được nó. Một giấc mộng, và đôi cánh đen trong giấc mộng, bỗng xẹt qua tâm trí cô. Trái tim cô trở nên thông suốt.

Nếu phải giao kèo với ma quỷ mới có được tình yêu, thì cô cũng sẵn sàng đi xuống địa ngục kí bằng được giao kèo ấy. Cô ngẩng đầu, kiên quyết nhìn Tuyết Ân.

- Sư tôn, lần này con nhất định không để người thất vọng. Lý Huyền sẽ chết!

Lý Huyền buồn rầu ngồi trên tảng đá, không ngờ Ma Vân thư viện lại lạnh lẽo như vậy.

Thôi gia ti muội và Long Vi cứ xì xầm bàn tán mãi về cái tay chuyển trường tuần tú nọ. Các nam sinh tuy không biểu lộ gì, nhưng trông ánh mắt ngược nhìn hòn đảo treo của bọn chúng, cũng đủ thấy chúng đang đổ kỵ.

Long Mục vương tử nghiêm nhiên trở thành tâm điểm chú ý của thư viện. Điều này khiến Lý Huyền không vui chút nào. Rõ ràng chiếc ghế đại sư huynh đang đứng trước một sự cạnh tranh ghê gớm chưa từng thấy. Lần này, dù nhìn từ góc độ nào lại cũng thấy chiếc ghế có khả năng đổi chủ.

Lý Huyền không sao nguôi nổi cơn tức. Gã quyết phải nghĩ cách giữ vững vị trí của mình. Bạn học đã đi tìm trò vui, nhưng Phong Thường Thanh không đi, vẫn ở lại bầu bạn với Lý Huyền như thường lệ:

- Đại ca, đệ sẽ đồng cam cộng khổ với huynh!

Lý Huyền nhìn vẻ mặt chân thành của tên sư đệ, lòng thoáng cảm động. Tình bằng hữu là đây ư? Gã vỗ vai Phong Thường Thanh, cảm thấy hơi hổ thẹn. Một người bạn tốt thế này mà gã thường chê cười xấu xí, lại

thượng cẳng chân hạ cẳng tay nữa. Gã âm thầm tự thề, mai sau nhất định phải đối xử tốt hơn với Phong Thường Thanh.

Đột nhiên, có tiếng nhạc tiên xa xăm vẳng lại, Lý Huyền ngẩng lên nhìn, bất giác chờ người ra.

Trên dãy Chung Nam non xanh nước biếc có một ngọn núi tên là Giáng Vân. Nằm về phía tây Ma Vân thư viện, đỉnh Giáng Vân vốn dĩ không mấy nổi bật, được cái thế núi tương đối cao, xế chiều vầng thái dương lặn xuống, mây trời được rắng tà nhuộm hồng, đậy trên đầu núi giống như chiếc mũ đỏ của cô dâu, vì vậy mới gọi là Giáng Vân đỉnh. Tên tuy hay nhưng phong cảnh không mấy đặc sắc, nếu không phải để luyện võ, bình thường chẳng ai tìm đến chỗ này.

Song bây giờ thì khác.

Giáng Vân đỉnh như được thu nhỏ lại một nửa, cát đá trên núi đều được dọn sạch sẽ, để lộ ra gờ núi thanh thanh và dáng ngọn thôn thôn vươn thẳng như bàn tay tiên trở trời. Đỉnh núi gián dị bỗng trở nên xinh đẹp, so với Thiên Tú phong còn có phần hơn.

Ở nơi cao nhất có một cây bồ đề khổng lồ, cành vươn ngang gần như che kín cả đỉnh. Muôn vàn dây leo bám trĩu đầu cành, rủ nghiêng xuống thành những vạt xanh thắm như xiêm áo duyên dáng của thần tiên. Trên cỏ xanh mượt là những bông hoa vàng óng, trông như những vì sao lấp lánh trong đêm đen bao la. Dưới tán cây bồ đề là Long Mục trong tư thế ngồi kiết già, những ngón tay thon mảnh cong vào nhau, tấm áo dài trắng biếc và mái tóc vàng kim buông dài, trang sức duy nhất là nụ cười đẹp đẽ.

Một dãy bậc thang bằng ngọc trải dần từ trên đỉnh Giáng Vân xuống, nối sang Ma Vân thư viện. Đám tùy tùng hầu hạ vương tử đang lát đường đấy.

Lần này, người đặt chân lên con đường ấy là ai? Lý Huyền bàng hoàng, không nhìn được phải đứng bật dậy.

Dãy bậc thang chạy thẳng tới ký túc của đám nữ sinh đồ, dừng lại trước cửa phòng Tô Do Liên.

Bầy vệt trắng từ không trung chao cánh liệng xuống, con nào cũng ngậm một hạt minh châu, ánh sáng dịu dịu soi rọi con đường, những bậc thang bằng ngọc hết như những con thuyền lông vũ thon dài, vượt qua được tường thành cao ngất, phiêu du tới thiên hà.

Con vệt trắng thanh tú nhất nhẹ nhàng gõ cửa, hết như một tiểu nô lanh lợi thay chú nhân đi mời khách. Khi Tô Do Liên ra mở cửa, những hạt minh châu dịu mắt từ trên trời trút xuống, xâu thành một dòng sông sao, một đầu dành cho cô, một đầu nối đến vương tử Long Mục.

Long Mục thoáng mỉm cười, cách đến cả ngàn phiến ngọc lát mà nụ cười vẫn ấm áp như mặt trời lồng trong vầng nguyệt, đủ để sưởi ấm trái tim cô đơn đã ngàn năm của Tô Do Liên. Gã chính là chàng hoàng tử trong vườn câm tiên giới, đợi chờ nàng công chúa nhận lời mời đến cùng chàng chung hưởng cảnh đêm mộng mơ. Vì thế, gã phát quang núi non, lát con đường ngọc, để ánh trăng rọi xuống, để bầy vệt trắng bay lượn.

Chỉ vì cô.

Tô Do Liên thấy lòng cảm động. Chưa một ai tử tế với cô như vậy. Không hiểu vì lẽ gì mà chàng hoàng tử nước ngoài lại chuẩn bị một bữa tiệc hào hoa nhường này để mời cô cùng dự. Cô không nén được tò mò, muốn biết bữa tiệc của chàng ra sao. Sự tò mò ấy đủ để đánh tan hết do dự trong tim, khiến cô đi sang gặp chàng. Chẳng qua cũng là bạn học, cùng nhau ăn một bữa cơm mà thôi, đâu có gì to tát.

Cô thong thả cất bước, đặt chân lên bậc thang bằng ngọc. Long Mục nở một nụ cười uể oải.

Lý Huyền choáng người, vụt nhớ lại câu Long Mục nói hôm khai giảng, “Nhớ đấy, ta sẽ đoạt lấy nó”. Lúc ấy, ánh mắt của gã hướng về phía Tô Do Liên. Hẳn muốn đoạt lấy Tô Do Liên? Thế thì liên quan quái gì đến ta? Lý Huyền tự cười giễu, nhưng lòng phiền não khó tả.

Tô Do Liên chậm rãi tiến về phía Long Mục, cô băng qua chỗ nào, ở chỗ ấy minh châu liền tối đi, rồi biến mất, để lại phía sau cô một khoảng không đen ngòm u tịch. Lý Huyền bỗng cảm thấy buồn. Gã nhớ lại khoảnh khắc ở hậu sơn, gã đã lỗ mãng nắm lấy hai bàn tay trắng mịn, để khi ngẩng lên thì bắt gặp gương mặt tươi cười rạng rỡ như tuyết của Tô Do Liên. Đối với gã, Tô Do Liên là một truyền thuyết. Ở quê hương của cô, việc nắm bàn tay thiếu nữ tương đương một lời cầu hôn. Sau cái nắm tay, chàng dũng sĩ sẽ phải vượt qua bảy vòng thử thách mới được cưới cô dâu của mình. Bất kể tình nguyện hay miễn cưỡng, chàng ta đều phải ở bên nàng, lên trời xuống đất, hàng long phục phượng, ném trái từng cuộc khảo nghiệm về tình yêu. Mỗi lần, Lý Huyền đều phải tự nhủ với mình rằng, đây chỉ là một trò chơi thôi. Đẳng nào thi sự việc cũng ập đến quá đột ngột, đột ngột đến nỗi gần như không thực, chưa kể Tô Do Liên lại đẹp như thế, làm sao đem lòng yêu được một kẻ vô lại trắng tay.

Chẳng qua chỉ là một trò chơi mà thôi. Cũng may, trò chơi phiền não ấy, cái thứ truyền thuyết không rõ thật hay giả ấy, theo mỗi bước chân của Tô Do Liên, đang dần xa gã, đang cắt đứt mọi dây dướng với gã.

Khi Tô Do Liên đặt chân lên đỉnh Giáng Vân, bày thử thách sẽ chấm dứt. Công chúa ở bên hoàng tử thì hợp hơn. Từ nay về sau, gã là Lý Huyền, cô là Tô Do Liên. Gã và cô mỗi người một phương trời, không còn liên quan dính dáng. Trong đám đông, có khi nào đi lướt qua nhau, thậm chí cũng không cần mỉm cười lịch sự. Gã được giải thoát rồi, không bị cô ép đi hàng long phục phượng, vào sinh ra tử nữa. Gã lại thành người tự do.

Gã nên cười lớn ba tiếng để tự chúc mừng, nhưng không hiểu sao đến một tiếng cũng không cười nổi. Phong Thường Thanh hỏi:

- Đại ca, sao huynh không đuổi theo?

Lý Huyền:

- Ta dựa vào cái gì mà đuổi theo chứ?

- Cả trường đều biết huynh và Tô sư tử là một đôi mà. Tên Long Mục vương tử này rõ ràng là muốn dồn huynh vào chân tường, thế mà huynh cũng nhẫn nhịn ư? Huynh có còn là đàn ông không thế?

- Ai bảo ta với Do Liên là một đôi?

- Huynh không thừa nhận cũng không được! Huynh và Tô sư tử thường lén lút lén ra ngoài chơi, ai trong trường chả biết. Huyền Minh thường phó còn nói, rồi sẽ mở cuộc họp kiểm điểm tác phong và kỷ luật của huynh nữa cơ.

Lý Huyền tái mét mặt.

- Đại ca! - Phong Thường Thanh lại nói - Đàn ông vất vả suốt ngày để làm gì? Chẳng phải vì đàn bà hay sao? Là nam tứ hán đại trượng phu, phải xông lên, đánh bại hẳn, giành lại người đàn bà của mình. Chúng ta không thể nuốt trôi cục tức này được.

Câu cuối cùng khiến Lý Huyền dao động. Đâu thể nuốt trôi cục tức này? Lý Huyền tức thì bùng bùng ý chí. Gã phải xông lên định Giáng Vân, giành Tô Do Liên về.

-Ồ! Đệ cầm giấy bút làm gì thế?

- Đại ca, đệ muốn viết một cuốn tiểu thuyết, nguyên mẫu là huynh và Tô sư tử, nhan đề tác phẩm đệ cũng nghĩ xong rồi, là Truyền kỳ.

- Đệ định viết những gì?

- Những điều tai nghe mắt thấy. Câu chuyện của lão quý và vợ hẳn trong cổ mộ khá hay. Mấy hôm trước đệ gặp một thư sinh ở Lam kiều, hẳn kể lại chuyện đời mình, cũng khá hay. Đệ còn quyết định sẽ đặt bút danh cho mình là Bùi Hình, nghĩa là hình thức thể hiện mới, ý tưởng truyện bùì ngùi. Vì thế ngày ngày đệ đi theo huynh, muốn ghi lại nhất cử nhất động của huynh để sau này dễ bề biên soạn. Huynh không biết chứ, Tiểu Ngọc và Lục Khục rất thích nghe chuyện về huynh, đệ kể cho chúng nghe, đã kiếm được ba lượng bạc rồi đây.

Vì nguyên nhân tiền bạc mà tên này muốn đi theo gã? Lý Huyền tức sặc máu mũi, lạnh lùng nói:

- Ta thấy người nên đặt tên là Bi Hình thì hơn, hình thức thực hiện mới, bi thương tự chém mình.

Phong Thường Thanh nhăn nhó:

- Đại ca! Sao huynh có thể đả kích tiểu đệ của mình như thế được chứ?

- Đại ca ư? Ta thấy người coi ta là cái cây hái ra tiền thôi! Tiền kiếm được đâu, moi hết ra đây!

Gã dồn đuổi Phong Thường Thanh, đấm đánh túi bụi, cướp hết tiền của nó, rồi dương dương tự đắc đi lên đình Giáng Vân. Đằng sau, Phong Thường Thanh khóc bù lu bù loa.

Ánh trăng mê hồn.

Tô Do Liên giống như nàng tiên vận áo tuyết yếu điệu bước đi trên nền trời. Vệt chậm rãi bay bên cô, hết con này đến con khác, từ từ di chuyển về đình Giáng Vân.

Lý Huyền chạy hộc tốc, nhưng phát hiện ra hăng hể Tô Do Liên đi qua rồi là các nấc thang bằng ngọc tan biến thành cát bụi. Tô Do Liên đang ở trên độ cao đến mấy chục trượng, đã rất gần cây bồ đề rung rinh.

Dưới ánh trăng, mỗi bậc thang bằng ngọc đều hoá thành ánh sáng hư vô, minh châu tan thành bột mịn như tro trầm cháy hết trước Phật đài, bị gió thổi tung lên khắp trời đất.

- Êu! - Lý Huyền thét.

Tô Do Liên dừng bước, ngoái đầu, mỉm cười duyên dáng. Khoảnh khắc ấy, trông cô đẹp tuyệt vời. Những nấc thang ngọc vỡ vụn giữa họ.

Lý Huyền căng thẳng, gã mong sao Tô Do Liên có thể nhảy xuống, cùng gã trở về, cho dù cô có bắt gã vượt qua một trăm thử thách nữa gã cũng bằng lòng. Ý nghĩ ấy khiến Lý Huyền bất chợt phát hiện ra, gã thật sự hơi thích cô Tuyệt yêu nũng nịu phiền phức, xinh đẹp nguy hiểm này.

Chỉ hơi mà thôi, gã đuổi theo chỉ vì không muốn cô rơi vào bàn tay ma mị của Long Mục, ngoài ra, không muốn để mình thất bại trước sự khiêu chiến của hắn ta. Phải, gã không thể yêu cô, gã còn mang nặng lời hứa hẹn của kiếp trước, ngoài ra có rất nhiều việc chờ đợi gã gắng sức hoàn thành. Gã đang giành giật chiếc ghế đại sư huynh với Long Mục mà thôi, Tô Do Liên chỉ là tình cờ bị cuốn vào vòng tranh đoạt...

Tô Do Liên xoay mình, đặt chân lên đỉnh Giáng Vân. Lý Huyền sửng người, lòng tràn ngập buồn bã. Tô Do Liên nhìn thấy gã, nhưng không màng bận tâm.

Nụ cười của Long Mục hiện ra trên vòm trời đêm, giễu cợt nhìn gã, tựa hồ đang nói với gã: “Người thua rồi!” Lý Huyền rống to, lao lên Giáng Vân dinh. Gã phải trèo lên tới nơi, gã không thể nhận thua, quyết không thể thua cái tên khôn kiếp mục hạ vô nhân này. Không hiểu vì sao, trái tim gã âm thầm đau. Tình yêu là mũi gai nhọn. Nhất là khi sắp đánh mất nó rồi.

Không thừa nhận thì nó lấn vào da thịt, di chuyển nhẹ nhàng theo hơi thở, bởi thế nỗi đau cứ ùn ùn kéo tới, nhưng không tài nào nắm bắt được.

Long Mục nở nụ cười nho nhã mà cao quý, nhìn Tô Do Liên duyên dáng bước tới. Tuyết yêu vốn dĩ là tinh linh mỹ lệ nhất trên đời này, dưới ánh trăng đặc biệt do gã tạo ra, trông cô càng thêm yêu kiều, hết như một cánh tuyết non bập bênh trong chiếc bát băng.

Một mỹ nam mà thần trăng cũng phải tán thưởng, một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành. Hai người nhìn nhau, hết như châu ngọc cùng soi, nhật nguyệt cùng đua sáng. Hoàn mỹ biết bao. Đẹp đến mức chỉ cần chạm khẽ một cái là vỡ vụn. Đôi mắt màu hạt dẻ của Long Mục thoáng ánh cười. Gã thích vẻ đẹp này quá. Đẹp, thì nên sớm nở tối tàn, sau khoảnh khắc khoe sắc khoe hương là tan tác được rồi. Vẻ đẹp trong hồi ức chính là vẻ đẹp lý tưởng nhất. Giống như Tuyết yêu mong manh trước khoảnh khắc vỡ vụn.

Long Mục hơi cúi mình, dùng nghi thức long trọng nhất để đón nàng công chúa của gã.

Hai pho tượng Phật đứng lặng trên đỉnh Giáng Vân, giữa họ là cây bồ đề sum sê. Long Mục đứng trước cái cây, nhẹ nhàng khoát tay áo trắng biếc mời Tô Do Liên an tọa. Dưới cây bồ đề là hai đài sen, giữa hai đài sen là một bàn hoa dài. Muốn bông hoa lạ tươi tắn sắp đầy bàn, mỗi Phật đều có cầm hoa, miệng mỉm cười.

Hai người ngồi xuống. Hòn đảo treo toả ra một tia sáng, rọi xuống chính giữa bàn hoa. Bên kia hoa tươi, nụ cười của Long Mục hiền hoà như vị thần trăng nhú mày trên thiên giới.

- Ở đất nước của ta, mọi người đều tin theo đức Phật nhân từ trong sạch cao quý. Phật dùng pháp lực vô biên khiến mặt đất nở đầy hoa tươi, tạo thức ăn cho con người. Đây là tiệc hoa long trọng nhất của đất nước chúng ta, ta dành cho nàng công chúa xinh đẹp.

Hoa cũng có thể ăn được ư? Tô Do Liên nhìn những bông hoa tươi, bất giác tò mò. Một con vẹt trắng muốt như tuyết bay tới, đậu bên mép bàn, rồi như nàng tiên lang thang trong cung điện lộng lẫy, hể Tô Do Liên mà dùng mắt ở bông hoa nào, con vẹt bèn bay tới, cắp bông hoa ấy đến đặt vào cái đĩa ngọc trước mặt cô.

Long Mục chìa tay, ra dấu mời rất ân cần và lịch sự. Ánh trăng nhàn nhạt và ánh nến chập chờn đan vào nhau, khiến không gian cứ mờ mờ tỏ tỏ, đôi mắt màu hạt dẻ của Long Mục ẩn trong bóng tối, trở nên hư ảo mà quyến rũ khác thường.

Tô Do Liên nhẹ nhàng xiên một cánh hoa, đưa lên miệng. Một mùi hương lạ lùng toả xuống, hoa biến thành giọt sương chảy tuột vào miệng cô. Bông hoa này không giống bòn mận, mà giống một nụ hôn, kín đáo điểm lên đầu lưỡi, chỉ tích tắc đã thấm vào đáy tim, khiến người ta ngây ngất. Tô Do Liên bỗng có cảm giác mình đang ở trong đất nước hoa bát ngát, thế giới này chỉ có mình cô, và bốn bề là đại dương hoa thắm. Cô bay nhẹ nhàng, tà váy phất phới cuốn theo lớp lớp hoa tươi, cô múa trong mưa hoa mù mịt, không muốn dừng lại, không muốn tỉnh giấc.

Lần đầu tiên, thế giới của cô không còn băng, không còn tuyết, chỉ có hoa, có hân hoan. Lâu lắm, Tô Do Liên mới bừng tỉnh, cảm thán:

- Thật ngon quá!

Long Mục đan mười ngón tay vào nhau, nhẹ nhàng đặt dưới cằm, uể oải rướn người tới, mỉm cười nhìn cô. Giữa những ngón tay trắng mịn của gã là một cành hoa đỏ như máu, xoay xoay theo động tác nghịch vãn vợ. Ánh nến chập chờn. Trong đôi mắt màu hạt dẻ, bên cạnh nét giễu cợt và thờ ơ thường lệ, còn lộ ra một vẻ âu yếm khác thường. Nụ cười của gã thiếu niên trước mặt tươi tắn không kém bất kì một bông hoa nào, khiến Tô Do Liên chợt nảy ra ý nghĩ, nếu đặt nụ hôn của gã lên đầu lưỡi, liệu ta có cảm

giác tương tự không? Ý nghĩ này thật quá điên rồ, Tô Do Liên bỗng đỏ mặt, vội đưa mắt nhìn bông hoa tươi khác, dùng dao cong bới rồi cắt ra.

Long Mục mỉm cười nhìn cô. Mỗi thay đổi trên nét mặt cô đều không thoát khỏi đôi mắt dài hẹp của gã. Gã chợt thấy thích trò chơi này, và bất chợt nảy ra một ý nghĩ. Nếu đặt cánh tuyết này lên đầu lưỡi, liệu có nếm được vị mát lạnh thâm thìa đến tận ruột gan không?

Hai người hoàn toàn im lặng, chỉ có tiếng dao cong va mặt đĩa khe khẽ. Nhưng sự im lặng này hoàn toàn không gượng gạo, mà lại như một thoả thuận ngầm ngầm. Tô Do Liên gia tay ra dâu cho con vẹt không cần phục vụ cô nữa, và nhật khăn trắng trên bàn lên, chậm rãi lau hết dấu thức ăn trên miệng.

Cô nên đi thôi. Một thực nữ không nên ngồi với người lạ quá lâu, tiệc tôi chỉ nên kéo dài một khắc đồng hồ là đủ. Bỗng dung, ánh mắt kinh ngạc của Lý Huyền nổi lên trước mắt cô. Hẳn đang đau vì gai nhọn tình yêu ư? Cô cười khẽ. Rất tốt.

Long Mục giơ những ngón tay thon dài, bật đánh tách. Đào treo liền thu hết ánh sáng về, lặng lẽ trượt đi xa. Định Giáng Vân trở lại dáng vẻ cũ, tiệc hoa kết thúc, chỉ trừ hai pho tượng Phật và đài sen nở, bên trên có Tô Do Liên và Long Mục đang ngồi. Bốn bề tối đen, sự im lặng lan toả trong đêm, không có âm thanh, không có ánh sáng.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 7: Đầu Năm Mây Mộng Tiễn Pháo Hoa

Lộng lẫy tan hết, cảnh vật khôi phục dáng vẻ bình thường, khiến Tô Do Liên cảm thấy hơi hụt hẫng.

L

Vẫn giữ nguyên nụ cười ấm áp và quyến rũ, Long Mục thông thả hỏi:

- Có thích xem pháo hoa không?

Pháo hoa? Từng chùm từng chùm như máu tươi nổ bung trên trời ấy ư?

Thích! Đó là sự tịch mịch ấm áp, là vẻ ngấn ngờ trước cảnh hoa lệ. Nhtng la phải đi thôi, Tô Do Liên lặng lẽ nghĩ. Chẳng nên buông thả quá, bằng không lại thành phóng đảng. Giữa ta và người, chỉ có bữa tiệc đêm kéo dài một khắc đồng hồ này mà thôi.

Long Mục mỉm cười, hơi ngửa người ra sau, thoải mái tựa vào một pho tượng Phật, chậm rãi xoay cành hoa giữa những ngón tay. Con người gã toát ra một khí chất cao quý mà uest oái. Tư thế này, khéo sao, lại bộc lộ được đầy đủ khí chất ấy, khiến người ta liên tưởng đến hình ảnh một thi nhân gầy gò đi trên con đường rộng cô tịch của hoàng cung, tay áo chạm hoa văn toả hương thơm bí hiểm, đôi môi thì trắng nhợt, chờ đợi một sự an ủi vĩnh hằng. Những tưởng tượng ấy khiến Tô Do Liên sinh ào giác, nhất thời quên bẵng cả việc rời đi. Đột nhiên người cô bị giằng mạnh, pho tượng Phật đằng sau toả hào quang rực rỡ, hoá thành pháp thân nghìn mắt nghìn tay, một nghìn cánh tay ấy ôm choàng lấy Tô Do Liên, ghì cô thật chặt.

Tô Do Liên giật mình. Tiếng Long Mục vang vọng:

- Hai mươi năm trước, khi sắp viên tịch, mười tám vị cao tăng nổi danh của Thiên Trúc nặng lòng với nỗi khổ nhân gian đã từ bỏ cơ hội lên Niết bàn thành Phật. Họ tự nguyện sa vào địa ngục, chịu đựng bể khổ luân hồi, vì thế cầu xin sư phụ Đại Nhật Chí của ta luyện thân họ thành thân Phật để bảo vệ chúng sinh. Sư phụ ta cảm khái trước tấm lòng từ bi của họ, sẵn sàng hao tổn mất bảy mươi hai năm công lực để thi triển Phật pháp Đại thừa, chỉ trong tích tắc đã đưa họ trải qua mười năm khổ não, giác ngộ thành Phật, có được kim thân của ta Hán, bất diệt bất bại, mãi mãi bảo vệ chúng sinh.

Tô Do Liên biến sắc. Pho tượng này là La Hán kim thân? Được một kim thân là có thể tung hoành thiên hạ, vậy mà Long Mục sở hữu những hai! Nhưng cô cũng không lo lắng, vì chí ít thì La Hán kim thân không bao giờ hãm hại con người.

Có tiếng ùng ục vọng lên, Tô Do Liên vội cúi đầu nhìn thì thấy đá núi dưới chân mình đã biến thành màu đỏ máu, màu đỏ máu trong suốt. Kế đó là tiếng rảng rặc, xung quanh hai người chậm chậm nổi lên mười ba mảnh giáp cốt hình tròn, bao bọc họ vào giữa. Tô Do Liên ở dưới cửa Tuyết Ẩn nhiều năm, nên biết mười ba mảnh giáp cốt này chính là mai rùa, do thần ngao tu luyện đủ vạn năm thì trút bỏ. Thần ngao vốn có thân hình khổng lồ, đến khi hoá rồng bay lên trời thì mỗi mảnh mai đã to như quả núi, dù bị sét đánh cũng không hề sút sứt mấy may. Mười ba mảnh mai này đều nhỏ, hiển nhiên đã được yểm phép tiên để thu gọn kích cỡ, mảnh nào cũng loé rực tinh quang, khiến Tô Do Liên phải nhú mắt cho đỡ chói. Khi ngẩng đầu lên lần nữa, cô trông thấy bên trên mình là một pho tượng trong suốt đang đứng lơ lửng, đó là ảo ảnh hoá ra từ một viên xá lị. Xá lị mà có thể hoá thành ảo ảnh, thì chắc chắn phải là xá lị của người đã tu được thành Phật. Tô Do Liên biến sắc mặt. Xá lị, La Hán kim thân, thần ngao giáp cốt, vật

nào cũng là của báu hiểm thấy, chúng hợp sức tạo thành vòng vây bảo vệ thế này thì đến thiên lôi cũng không thể đả phá được.

Vì sao Long Mục lại lập nên vòng vây phòng ngự kiên cố như vậy? Hẳn định làm gì?

Tô Do Liên nhìn Long Mục, gã đang ngắm nghía những chiếc móng tay dài của mình, chỉ dùng khoé mắt để liếc cô. Tựa hồ rất khoái trí trước vẻ hoang mang của Tô Do Liên, gã nhếch mép cười. Nụ cười ấy khiến Tô Do Liên thấp thỏm đến tận đáy lòng.

Phật nghìn tay nghìn mắt sau lưng cô bỗng động đậy, mỗi đôi tay kết thành một Bất động minh vương ấn theo Phật giáo Đại Thừa. Hai tượng Phật nghìn tay nghìn mắt, tương đương với hai nghìn Bất động ấn.

Tiếng tụng kinh loáng thoáng vang lên, kết thành một trận mưa ánh sáng đổ rào rào xuống quanh hai người. Trong mỗi hạt mưa ánh sáng chứa một Bất động minh vương bé xíu. Hạt xá lợi toả hào quang rực rỡ, ảo ảnh của Phật đà phình to ra, đầu đội trời chân đạp đất, hai tay chấp lại, nâng cả Long Mục và Tô Do Liên lên lòng bàn tay mình. Mười ba mảnh mai của thần ngao phát ra muôn vàn tia sáng xoay tít quanh họ, tiếng sóng nổi cuộn cuộn, dào dạt ở ạt, chùng như cuốn hết đất nước lửa gió đến chặn bên ngoài hai người. Tô Do Liên không kịp hoảng sợ, phòng ngự này kín kẽ chặt chẽ như vậy, cũng tức là, những nguy hiểm sắp tới kinh khủng vô cùng.

Long Mục vẫn cười:

- Ở nhân trái đất có một ngọn lửa rộng âm ỉ, gọi là địa hoả. Cứ khoan bất kì một lòng núi nào, chỉ cần khoan đủ sâu là có thể dẫn động địa hoả, gây nên núi lửa...

Gã chưa dứt lời, một tiếng động long trời lở đất vang lên, từ bên sườn núi phụt ra một lưỡi lửa rừng rực, rồi hùng hổ bắn vọt lên trời. Chắc hẳn

lòng đất bị khoan ra một cái lỗ cực lớn, để địa hoả ẩn giấu ngàn vạn năm được dịp ngùn ngụt phun lên, hết như một tên khổng lồ bị giam cầm lâu ngày gầm rú múa may đôi bàn tay do lửa với trời cao.

Định Giáng Vân nổ tanh bành thành muôn mảnh, những tảng đá lớn mau chóng bị hun đỏ rực, biến thành những đông lửa hừng hực, bay vùn vụt ra bốn phía. Đất đai mấy dặm xung quanh đều như hoá biển lửa, chịu đựng cơn đau quặn quại của thời khai thiên lập địa. Vạn vật sứt lổ, chìm lịm, biến thành địa ngục.

Tô Do Liên cảm thấy thân mình như trúng một chùy nặng, cả người và Phật cùng bay cao, lao vút lên trời.

Núi lửa phun trào khỏi Giáng Vân đỉnh!

Tô Do Liên bay chao đảo như một mảng tuyết trong lửa cháy rừng rực, tưởng chừng sắp khô kiệt đi đến nơi. Cô ho mạnh, máu toé ra, lập tức bị lửa liêm khô.

Hào quang của xá lợi, mai thần ngao và kim thân La Hán vẫn theo bảo vệ bên mình Tô Do Liên, che chắn hơi nóng của địa hoả, nhưng sức bùng nổ của núi lửa quá ghê gớm, chỉ tích tắc cả dãy Chung Nam đều như bị thiêu cháy cả, mây đen ánh đỏ, đốt bầu trời thành trắng bệch, địa hoả nhiệt khí đã tràn vào trong vòng tròn pháp bảo, phun ngùn ngụt khiến Tô Do Liên suýt tắc thở. Cô sinh ra tù tuyết, kị nhất là hơi nóng, huống hồ lại còn là hơi nóng của địa hoả mạnh mẽ nhất thế gian. Rất nhanh, hết như đã ném trái xong nổi khổ trần ai của muôn đời ngàn kiếp, cô rơi bịch xuống đất.

Bùm một tiếng, pho tượng Phật sau lưng cô hoá thành tro bụi bay đi, mười ba mảnh giáp thần ngao cũng cùng vỡ bung, chỉ có hạt xá lợi trên đầu là vẫn hắt sáng từng đọt một, xoa dịu nóng bức cho cô. Dầu vậy, Tô Do Liên vẫn cảm thấy gân cốt rã rời. Cô cắn răng đứng thẳng, sức lực đã bị hơi lửa đun chảy hết, cuối cùng toàn thân bủn rủn, ngã bệt ra đất.

Núi lửa phun là một trong những sức mạnh ghê gớm nhất đời, chỉ tích tắc là thiêu cháy thiên địa, khiến ngàn dặm đất đai phải trở trụi căn cõi. Nếu không có những báu vật hiếm thấy như mai thần ngao và xá lợi, Tô Do Liên đã bị thiêu cháy thành tro bụi rồi, đâu chỉ đơn giản là không đứng vững như thế này? Cô cắn răng, vận sức, nhưng côi tuỷ như bị đốt cháy, gắng gượng đứng lên được lại ộc máu ra. Chỉ trong khoảnh khắc, cô như chết đi sống lại đến mấy lần liền. Nếu pháp bảo hộ thân mà yêu hơn, hẳn cô đã chết đến mấy chục lần rồi.

Đang yên đang lành, sao lại có núi lửa phun? Tô Do Liên nghĩ nát cả óc cũng không sao nghĩ ra được là đã xảy ra chuyện gì. Cô ngẩng đầu, nhìn lên trời.

Vòm không có những ngấn đỏ cắt ngang dọc, tro bụi giăng khắp trời, hệt như trở lại không gian tận thế thời viễn cổ. Chung Nam sơn vốn là địa linh của thiên hạ, lúc này tan hoang, lụn bại, điêu tàn, thê lương. Y như một bà già đã bị tước hết trang sức châu báu, nay tàn tạ, xấu xí điên cuồng.

Dãy núi này quả thực gặp quá nhiều tai hoạ! Bỗng, Tô Do Liên nhìn thấy một đôi mắt. Đôi mắt của Long Mục.

Bộ áo lông vũ của gã cũng chỉ chút những vệt cháy sém, mái tóc vàng kim vương đầy bụi tro. Song thần thái gã vẫn hào hoa đường hoàng, gã đứng giữa tàn lửa mù mịt, tựa hồ tai nạn vừa qua chỉ như châu báu khoác lên mình gã trong buổi dạ tiệc. Gã nhẹ nhàng phủi bụi đất trên tóc, lẳng lẳng nhìn Tô Do Liên, hai mắt sáng lên lấp lánh:

- Cảnh tượng huy hoàng, có thích không?

Gã tiến lên một bước, tấm áo bám đầy bụi đất không làm suy giảm vẻ kiêu ngạo ngất trời. Gã mỉm cười, giẫm lên nền đất căn cháy. Cho dù cả thế giới tiêu tan, gã vẫn tồn tại. Gã hạ thấp đầu, nói khẽ bên tai Tô Do Liên:

- Tất cả, chỉ vì nàng thôi đấy.

Tô Do Liên vụt nhớ lại câu gã nói trong bữa tiệc hoa: “Ở nhân trái đất có một ngọn lửa rộng âm i, gọi là địa hoả. Cứ khoan bất kì một lòng núi nào, chỉ cần khoan đủ sâu là có thể dẫn động địa hoả, gây nên núi lửa...” Cô bàng hoàng sực hiểu! Chính Long Mục đã kích động núi lửa. Chá trách gã đã chuẩn bị trước bao nhiêu báu vật như vậy. Gã mời cô đến dự yến, cốt là để cô ném trái khổ sở vì núi lửa phun ư?

Tô Do Liên chưa từng tức giận với bất kì ai. Cho dù bị móc mắt, bị bội phản, cô cũng chưa từng nảy lòng oán trách người nào, có hận chẳng chỉ là số kiếp của mình, nhưng lúc này, áo tuyết trên mình cô tất thấy bùng cháy. Cô vươn hai tay, bấu mười ngón tay nhọn như vuốt mèo vào áo Long Mục, bản thân cũng như mèo xù lông vì giận:

- Người có biết, suýt nữa là người hại chết chúng ta rồi không? Và suýt chút nữa là người đốt cháy cả dãy Chung Nam rồi.

Long Mục cười cười nhìn Do Liên, nụ cười của gã như lưỡi câu gắp mỗi ngon, kiên nhẫn đợi cả đớp trúng. Cả bơi trong nước, gã chực trên bờ. Đến khi cô tình nguyện cắn lấy lưỡi câu ấy thì gã cất tay, để mọi đòn đau xuyên thấu người cô. Nỗi đau của cô chính là thu hoạch của gã. Tình yêu là một mũi gai cong cong gắp mỗi, sớm muộn cũng đâm vào họng người ta, còn gã thì ở đằng sau mũi gai cười cợt, nhìn người ta nổi giận.

- Bởi vì ta muốn nàng ghi nhớ khoảnh khắc này. Đây là lần đầu gặp gỡ của chúng ta.

Bây giờ, Long Mục không còn kiêu ngạo nữa, không còn đâm người nữa. Giọng điệu gã thấp trầm và dịu dàng, hết như khảm một đoạn hồi ức vào ảnh trắng, cô đơn, buồn thương, nhằm lúc bất ngờ nhất để chạm đến nơi yêu mêm trong đáy lòng người ta. Gã là chàng hoàng tử u buồn đang kể lễ nỗi niềm ngưỡng vọng dưới trăng. Tô Do Liên ngẩn người.

“Muốn nàng ghi nhớ khoảnh khắc này!”

Ai mà quên được một khoảnh khắc như thế? Tô Do Liên bỗng nhận ra cơn giận của mình dịu hẳn đi. Giọng điệu của Long Mục ẩn trong ánh trăng chùng nặng, giống như tiếng sáo du dương, khiến người ta bất giác phải yên lặng lại, yên lặng để lắng nghe. Mắt ngập tổn thương, chỉ vì mượn nàng nhớ tới ta. Điên cuồng biết mấy, mà cũng lãng mạn biết mấy!

Tô Do Liên bất giác cúi đầu, cảm thấy ngượng ngùng. Nhưng liền đó, cô vụt choàng tỉnh. Cô không thể buông thả vào khoảnh khắc này. Cô vội rã tay, nhưng phát hiện Long Mục đã nắm chặt lấy. Đôi mắt gã thoáng nét chế nhạo cợt đùa, giơ tay áo thêu lên, nhẹ nhàng lau đi vết máu đọng trên môi cô, động tác ấy khiến gã nhích lại gần hơn:

- Đau không? - Một nụ cười tà ác đang vẫn vơ trên cặp môi gã - Làm nàng phải đau rồi.

Câu nói khiến Tô Do Liên bối rối. Gã thay cô túm lại mái tóc bay tung, níu giữ từng lọn từng lọn một, gại khê những ngón tay dài qua tai cô như vô tình, thương thức vẻ luồng cuống của cô.

Câu nói ấy khiến cô bỗng biến thành một thiếu nữ e thẹn, lần đầu tiên trong đời biết xấu xang vì một nụ cười. Cô hoảng hồn muốn chạy thoát, nhưng bỗng nhớ đến Lý Huyền. Cô không biết tại sao cái tên vô lại như trẻ con lớn xác ấy đột nhiên xuất hiện trong tâm trí mình, nhưng khi nhớ tới gã, trái tim cô bỗng yên ổn. Cảm giác ấy khiến cô sửng sờ.

Sao lại thế được?

Cô không bao giờ ở bên gã được. Cô bỗng cười gằn, nhìn Long Mục, đó là một vương tử hoàn mỹ, vĩnh viễn đứng dưới trăng, đứng trong nụ cười mê hồn người. Lúc nào gã cũng đợi ở đấy, để nói với người ta rằng: “Ta muốn nàng ghi nhớ khoảnh khắc này, khoảnh khắc gặp gỡ lần đầu của chúng ta”. Hoàn mỹ biết bao, lãng mạn biết bao!

Cô là một tuyết yêu nhỏ bé, lạnh lẽo trong tuyết đã một ngàn năm, không ai ngó ngang. Bây giờ, cuối cùng cô cũng đợi được hoàng tử. Nhưng hoàng tử này không dành cho cô. Chỉ cần cô thực hiện lời hứa của mình, cô sẽ có được tình yêu. Tình yêu ấy sẽ đi cùng cô suốt tháng rộng ngày dài, không bao giờ cô phải lạnh lẽo nữa. Cô chỉ cần chút ít hạnh phúc thế thôi, ngoài ra không cần gì cả. Trong lòng cô chợt nổi lên một ý nghĩ, lun ly vỡ tan rồi thì sẽ thế nào?

Ý nghĩ ấy khiến Tô Do Liên bật cười. Trên nền cảnh điêu tàn, nụ cười của cô thuần khiết và xán lạn. Cô muốn đùa bỡn Long Mục.

Gã đã chơi một trò quá đổi nguy hiểm.

Loài cá rất thông minh, chúng sẽ cẩn thận rìa mồi, rồi lặng lẽ tản đi. Khi người ta giật mạnh lưỡi câu lên, sẽ thấy lưỡi câu đâm vào chính trái tim của mình. Chỉ cần trêu chọc một chút, gã sẽ chết đuối trong trò chơi này. Cô nhẹ nhàng đẩy gã ra:

- Với cô gái lạ nào, người cũng nói thế này à?

Vẻ mặt bình thản của Tô Do Liên khiến Long Mục hơi ngạc nhiên. Nàng ta sao vậy? Không phải tuyết yêu đều là giống nông nổi, bấp sinh không miễn dịch nổi với những thứ choáng ngợp và thâm tình hay sao? Gã không nhịn được phải hỏi:

- Sao nàng không xúc động? Lẽ nào ta chưa đủ sâu sắc? Chưa đủ hoàn mỹ?

Tô Do Liên lạnh nhạt nói:

- Sâu sắc bao nhiêu, bạc bẽo bấy nhiêu.

Câu nói ấy khiến Long Mục tán thưởng. Dưới đêm sâu mịt mùng, gã gật đầu, thiết tha hỏi:

- Nàng nói đúng. Hoa tươi, pháo hoa, ai cũng thích vẻ lộng lẫy của chúng, nhưng có ai thật sự thu giữ được chúng đâu?

Tô Do Liên mỉm cười, bỗng nhiên sức nhớ rất nhiều năm trước, từng có người thì thào một câu như thế này bên tai cô.

Khi đến gần với sự hoàn mỹ, thì người phải cẩn thận. Tuyệt sẽ tan chảy, nên trái tim của người mà gặp hoàn mỹ là sẽ vỡ tan. Khác nào người ta cứ muốn một chiếc chén lưu ly trong suốt, cố gắng mài nó cho thật mỏng, nhưng mỏng đến trong suốt thì ắt có một ngày, nó sẽ vỡ vụn ra. Trái tim người cũng thế.

Đúng, trái tim ta cũng thế, bởi vậy ta không cần sự hoàn mỹ này.

- Tiểu vương tử, hãy giữ lại tình yêu cho công chúa của người. Ta chẳng qua chỉ là một dân thường thôi - Tô Do Liên mỉm cười, phất tay điểm một dấu chấm vào câu nói của mình rồi quay gót đi ra.

Cô biết sự trêu chọc của cô đã ngấm vào tim Long Mục. Gã vương tử trẻ tuổi này đang choáng váng bực bội. Điều gì đạt được quá dễ dàng thì càng dễ bị rẻ rúng. Tuyệt yêu biết, phải làm cho điều dễ đạt được nhất trở thành khó với tới nhất. Đó chính là sự đùa bỡn của cô.

- Đứng lại!

Long Mục máy môi, thốt ra hai chữ, giọng nói đầy kiên quyết, khiến Tô Do Liên tưởng đâu khi bật được hai chữ đó, môi gã phải mím chặt. Hàng mày của gã hẳn là đang cau lại một cách dễ coi lắm, và gã, ắt là đang ảo não lắm vì sự cự tuyệt của cô. Tô Do Liên ngậm ngừng, chưa nở cự tuyệt ngay.

- Vì sao nàng lại xem thường ta như thế?

Câu hỏi khiến Tô Do Liên phải ngậm ngùi. Gã thấy tồn thương chẳng? Cô quay lại, chăm chú nhìn Long Mục. Đứng trong bóng đêm, đằng sau là đại cảnh pháo hoa núi lửa, trông Long Mục thực sự mê hồn. Viên đá quý bảy sắc lấp lánh như gã nên dành để gắn lên chiếc vương miện hoa lệ nhất, để thiên hạ tán thưởng, hâm mộ, ghen tị, chứ không nên clôn vùi trong đồng tuyết như mình đây.

Nhưng như thế chẳng phải tốt sao? Người quá kiêu ngạo nên được nếm trải chút ít giày vò. Tô Do Liên khoan khoái nhận ra hình bóng của mình trong đôi mắt màu hổ phách kia. Vậy là tên vương tử kiêu ngạo bị một tuyết yêu nhỏ bé đánh gục rồi. Nhưng vẫn chưa đủ, cô tự nhủ, rồi cười bảo:

- Long Mục vương tử, có thể trả lời ta, người yêu thích ta ở điểm gì không?

Câu hỏi khiến Long Mục nghẹn lời. Hào quang rạng rỡ của gã bất giác ảm đạm đi.

Không phải chưa người con gái nào hỏi gã câu hỏi này, nhưng đó đều là những người mê man say đắm trong lòng gã, hết lòng hết sức tìm cách làm gã yêu cầuộng. Gã thường đáp bùa một hai câu cho qua chuyện, khiến nỗi thắc mắc của bọn họ biến thành tình yêu mãnh liệt nồng nàn. Nhưng gã, cùng lúc ấy thì mất hết hứng thú, gã nhìn khuôn mặt răn rúm vì tình của họ, lòng bất giác nổi lên ý nghĩ, quần quanh với mấy con người thô thiển xấu xa này, đúng là một sự tổn thương đối với vẻ đẹp của ta. Bọn họ không hiểu tình yêu, bọn họ chỉ say đắm vẻ đẹp của gã, giống như say đắm sự lộng lẫy của đá quý, của châu ngọc mà thôi. Họ coi gã là món đồ trang sức giá trị, dùng để trang điểm cho cuộc đời nghèo nàn và nhợt nhạt của mình. Nhưng câu hỏi lần này thì khác.

Bởi vì người hỏi câu ấy mở to hai con mắt trong trẻo như muốn nhìn thấu gan ruột gã. Đó là hai con mắt nhuốm vẻ giễu cợt, tràn đầy tinh anh.

Long Mục chưa trông thấy đôi mắt như thế bao giờ, gã bất giác tự hỏi, có phải vì lẫn lộn với đám con gái thô tục lâu quá, con người gã cũng trở nên nghèo nàn vô vị rồi không? Để giờ Tô Do Liên nhìn gã cũng như gã từng nhìn những cô gái trước kia.

Gã mang máng nhận ra, nếu gã không trả lời nổi câu hỏi này, hoặc trả lời bằng những câu cũ rích từng dùng trong quá khứ, thì Tô Do Liên sẽ trở gót đi ngay, bóng dáng gã sẽ bị quét sạch khỏi trái tim cô, giống như gã đã từng quét sạch những bóng hình nhợt nhạt xa xưa. Nỗi lo lắng khiến sự ung dung của gã biến thành dung tục. Gã lặng lẽ siết chặt nắm tay trong ống tay áo có những đường thêu vân vít, bất giác nghi ngờ, lẽ nào gã phải biến thành một kẻ tầm thường, tước bỏ mọi hào hoa mới có thể đường hoàng đứng trước mặt Tô Do Liên, mới có một cuộc sống ý nghĩa thực sự, không dung tục nữa? Nỗi băn khoăn khiến gã không tài nào trả lời được câu hỏi của cô.

Tuyệt yêu biết mình nên rời đi rồi. Trái tim của chàng hoàng tử nước ngoài này hoàn toàn rỗng tuếch, chàng ta sẽ ngấm ngội câu hỏi của cô, cả ngày không yên ổn được.

Long Mục hoàn toàn không hiểu, muốn nhớ một người hay một khoảnh khắc, không cần đến bậc thang lát ngọc hay núi lửa phun trào. Chỉ cần một ánh mắt, một câu nói, là vĩnh viễn không thể nào quên. Cô quay mình bước đi, lòng râm ran kiêu hãnh. Nụ cười của cô nở ra trong bóng tối mà Long Mục không nhìn thấy, vô cùng tươi tắn, vô cùng mê hồn.

Lần này, không còn gì khiến cô dừng bước được nữa. Tiếng Long Mục xé toang yên tĩnh, văng tới sau lưng cô:

- Rốt cục phải làm thế nào mới khiến nàng yêu ta?

Tô Do Liên trả lời nhạt nhẽo:

- Nếu yêu ta, thì đừng giống hoàng tử nữa.

Lưu ly vỡ tan thành bụi, bay mù mịt khắp nơi.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 8: Lòng Xuân Đùng Đua Nở Với Hoa

Tô Do Liên đứng lặng trong cảnh tan tác ngập trời, như đã từng đứng lặng trong đồng tuyết suốt bao nhiêu năm tháng. Tro bụi trộn với tàn lửa lá tả rơi xuống, như một tấm lụa màu tươi tắn che phủ hết những căn khô. Trên khuôn mặt cô là nét cười tuyệt đẹp, trong lòng là sự đặc ý ngấm ngấm. Cô biết, đêm nay mình vô cùng rục rờ, rục rờ đủ để rọi sáng vòm không chẳng kém gì đám pháo hoa kia.

T

Chỉ một tích tắc nữa thôi, là cô có thể giết chết hẳn. Một kẻ nhỏ nhoi giữa Đại Đường rộng lớn phần hoa, tại sao lại khó giết như vậy chứ? Đến Tuyết Ẩn thượng nhân độc tôn thiên hạ cũng phải dạn cô nên lặng lẽ xâm nhập, dùng những cách thức không ai ngờ đến để kết thúc sinh mạng hẳn. Chỗ đặc biệt của Lý Huyền là ở đâu, mà khiến hai vị địa tiên đều phải tính suy vất vả? Con người hẳn không hề khó giết, nhưng Tô Do Liên ngần ngại mãi không dám ra tay. Bởi hễ ra tay là Tử Cực lão nhân sẽ biết.

Thiên thư không phải là một món quà tặng đơn thuần, ai cũng biết Huyền Bệ thiên thư đã hoà hợp với nguyên linh của Tử Cực lão nhân từ lâu, bất luận xa cách đến đâu, Tử Cực lão nhân cũng có thể dùng tâm niệm để sai khiến thiên thư, thi triển được những phép thuật có uy lực kinh thế hãi tục. Bởi vậy, Tuyết Ẩn thượng nhân tuy rất muốn giết Lý Huyền, nhưng không dám lựa chọn cách hạ thủ trực tiếp.

Tô Do Liên càng không dám.

Vi thế, cô dùng phương pháp khác, đó là dụ Lý Huyền thò đầu vào lưới. Cô đề ra cho gã bảy thử thách, thế nào cũng có lần gã mất mạng, và bây giờ phương pháp thứ hai đã xuất hiện, chính là Long Mục. Tên vương tử nước ngoài này có một năng lực lạ lùng, đủ sức giết chết Lý Huyền trong những tình huống không ai ngờ tới, không ai dò đoán nổi. Đây là bí mật mà chỉ Tô Do Liên mới biết. Cô bật cười khẽ.

Đúng lúc ấy, cô trông thấy Lý Huyền. Người ngợm gã bắn thiu như vừa chui trong đồng bùn lên. Gặp Tô Do Liên, mặt gã sáng bừng hoan hỉ. Gã những muốn lao tới đón cô, nhưng cô đứng đây, hệt như một bông tuyết tinh khiết, thánh thiện, cao ngạo, khiến gã không dám tiếp cận. Khoảng cách giữa gã và cô chợt doãng dài ra. Cô muốn giết gã. Đó là sứ mệnh của cô, nếu không có sứ mệnh ấy, mạng sống của cô thậm chí không thể giữ được.

Tô Do Liên nhoẻn cười, hoá thành một đám mây tuyết trôi từ từ về Lý Huyền.

- Lang quân, chàng chưa vượt qua thử thách đâu nhé!

Giọng Tô Do Liên vừa ngọt ngào vừa quyến rũ, không hiểu tại sao, Lý Huyền nghe xưng hô như vậy đã quen mà lúc này bỗng đỏ bừng cả mặt. Tô Do Liên giơ tay, véo xoắn tai gã. Lý Huyền gồng sức vùng ra khỏi những ngón tay cô. Gã hơi sợ bàn tay ấy, nên không dám lại gần. Tô Do Liên hỏi:

- Sao vậy, lang quân?

Lý Huyền càng đỏ mặt:

- Đừng, đừng gọi ta như vậy nữa.

Tô Do Liên mỉm cười, nụ cười dịu dàng vô kể ghé sát vào môi Lý Huyền, dịu dàng đến nỗi tưởng chừng chạm nhau là có thể tan chày:

- Xấu hổ à? Không chỉ gọi, thiếp còn định ngày ngày theo chàng, cùng chàng đi học, cùng chàng ăn cơm, cùng chàng luyện võ, cùng chàng nghỉ ngơi. Chàng thích không?

Lý Huyền hoang mang, nhưng chỉ nói được mỗi một câu:

- Sao thế được?

Tô Do Liên dựa tấm thân mềm mại vào Lý Huyền, nhẹ nhàng thổi một hơi vào tai gã:

- Sao không được? Sáng ngày mai thiếp sẽ sang rủ chàng, đừng dậm muện đây.

Cô ngoảnh mặt lại, mỉm cười với gã, vẻ đẹp như hoa xuân nở rộ, nhưng lòng tối tăm vì ý đồ giết gã. Cô nhớ rõ điều ấy, đó là quá khứ của cô. Cô muốn giết Lý Huyền. Gã cũng biết, bởi vì trong ào cảnh của Tâm ma, gã đã trông thấy quá khứ của Tô Do Liên. Còn có thể yêu nhau được ư? Còn có thể gọi gã là “lang quân” ư? Gã và cô, số mệnh đã định là một mối duyên không phận. Như thế những người quen thân, nhưng lại deo mặt nạ đóng giả làm người xa lạ. Ánh mắt Lý Huyền bỗng đầy phức tạp. Cũng may Tô Do Liên đi rồi, nếu không gã chẳng biết phải đối diện với cô bằng cách nào đây. Cười nhạt báo cô rằng gã đã biết âm mưu của cô lâu rồi, hay là vạch trần cô trước mặt cả trường để cô không còn chỗ dung thân ở Ma Vân thư viện? Lý Huyền gãi đầu, bỗng phì cười. Vì sao phải vạch trần cơ chứ? Cứ thế này chẳng phải rất hay ư? Gã còn chưa bằng lòng ư? Làm vương làm tướng ở trường học hạng nhất trong cả nước, bên mình lại có Tuyết yêu xinh đẹp bầu bạn. Gã còn mưu cầu điều gì? Có lẽ, ý đồ của Tô Do Liên chỉ là sự trừng phạt cho cân bằng với những điểm phúc mà gã được hưởng thôi. Cuộc đời con người không nên quá thuận lợi, thi thoảng cũng nên chịu đựng chút ít giày vò. Giải thích như thế thật hay, Lý Huyền lại phẫn chấn, ngắt một cọng cỏ đuôi chó dứt vào miệng, tay thọc túi quần huyết sáo đi về. Anh nhìn trước lúc rời đi của Tô Do Liên bỗng hiện lên

trước mắt gã. Dằng dặc tuôn dài, ánh nhìn của cô như một dòng chảy. Không thể vượt qua.

Có tiếng hú lạnh lạnh vang lên, khí tím trên Chung Nam sơn lung lay, từ từ đùn xuống. Mây lửa khắp trời vì thế mà âm đạm đi.

Trên không trung nổi lên mấy bóng người, tay ai cũng toả ra một luồng sáng dài, vun quét mấy lửa về phía Giáng Vân đỉnh. Núi lửa vẫn tuôn trào, lưỡi lửa cuộn cuộn trải ra mấy chục trượng. Bụi tro nặng nặng bị hất tung lên, tạo thành những vòi rồng khổng lồ trên Chung Nam sơn. Những luồng sáng nọ nổi với địa hoả, tạo ra những tiếng nổ bùng bùng rầm rĩ, Giáng Vân đỉnh đổ sập, đá núi bốc cháy tạo thành một trận mưa sao băng, ào ạt đổ về phía luồng sáng. Khi tím dày đặc trên đỉnh Chung Nam vụt loé hào quang chói chang, hợp lại làm một với luồng sáng trong tay những người kia, cuốn kín địa hoả, từ từ nén xuống. Tro tàn mù mịt cũng bị khí tím gói gọn, hạ thấp dần thấp dần.

Long Mục nhìn tất cả những cảnh ấy, mắt lộ nét chán chường, gã nhẹ nhàng búng ngón tay. Một quầng hào quang khổng lồ từ giữa địa hoả bùng ra. Đó là một pho tượng Phật nhỏ, mỉm cười chấp hai tay trước ngực. Phật nhẹ nhàng gật đầu với Long Mục, hai bàn tay chấp tách ra, một tay trở trời, một tay trở đất. Sắc trời âm u bức bối bỗng trở nên dịu mắt, khối tro bụi khổng lồ như bị hấp hút, vùn vụt rút về đỉnh Giáng Vân. Địa hoả ban nãy còn tung hoành thì nay đã tiêu tan hết mọi uy lực, lao băng băng về phía lòng đất. Kế đó có tiếng sấm nổ, trời đất trở lại trong trẻo như cũ.

Một ngọn núi tro tàn sừng sững hiện lên trên đám phế tích của Giáng Vân đỉnh. Tro tàn vón cục lại, thậm chí còn cứng hơn cả đá, tuyền một màu đen, trông hết sức quái dị.

Trên Chung Nam sơn không còn lưu lại một chút tro tàn nào nữa, đến cả cái hang từ đó địa hoả phun ra cũng bị ngọn núi tro tàn này bít chặt. Nếu

không có mấy ngọn núi sụp đổ liên hoàn, nếu cây cối không cháy đen, thì thậm chí không nhận ra chút ít dấu tích nào của vụ núi lửa phun vừa rồi.

Long Mục không hề mỉm cười. Hôm nay chẳng ra gì, lòng gã vô cùng chán nản. Trên trời bỗng sáng bùng lên, mấy luồng sáng xé gió lao tới đỉnh núi, luồng sáng đầu tiên đáp xuống trước mặt Long Mục.

Huyền Minh thường phó.

Long Mục không buồn nhìn y, chỉ thở dài một tiếng, đi về Ma Vân thư viện. Gã tiu nghỉu. Lời của Tô Do Liên vẫn khiến gã khó chịu, gã muốn ngẫm nghĩ những lời ấy cho kỹ đã. Gã là hoàng tử, sao có thể thất bại dưới tay một cô gái được?

Nụ cười bất biến vẫn ngự trị trên khuôn mặt Huyền Minh, trộn với vết sẹo vắt chéo trông hết sức tà quái và đáng sợ. Y lạnh nhạt bảo:

- Đứng lại!

Long Mục vương từ vâng lời dừng chân, ngoái đầu nở nụ cười ấm áp:

- Thầy gọi con có việc gì đây?

Huyền Minh chăm chú quan sát, tựa hồ đang tìm đọc nét mặt gã. Nhưng Long Mục chỉ cười, ngoài ra không biểu lộ gì khác. Huyền Minh nhẹ nhàng nói:

- Người có biết La Hán kim thân quý báu nhường nào không? Phải là nhân tài tu hành mười kiếp, đến chết vẫn trong sạch thì mới được biến thành kim thân, một khi tu thành rồi thì pháp lực vô biên, mười hai kim thân La Hán chính là pháp bảo mạnh mẽ nhất để Thiên Trúc trừ ma chống địch bảo vệ đất nước, người có biết không?

- Con biết chứ! - Long Mục cười đáp.

Huyền Minh sa sầm nét mặt:

- Đã biết, vì sao người lại khinh suất huỷ mất hai pho kim thân vậy?

Long Mục lạnh nhạt đáp:

- Tại con thích thế!

Sắc mặt Huyền Minh lạnh hẳn đi, ánh mắt y sắc nhọn nhìn như xoáy vào mặt Long Mục. Long Mục không hề run sợ, nhìn lại y về giễu cợt ưỡn oải. Huyền Minh hít sâu một hơi, dẫn con giận xuống:

- Người có biết trận núi lửa phun trào này đã giết chết bao nhiêu sinh linh, gây ra bao nhiêu tội nghiệt không?

Long Mục chấp tay:

- Đó là giải thoát!

- Câm đi! - Huyền Minh quát lên.

Long Mục mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Huyền Minh thường phó, thầy thiếu kiên nhẫn với học trò của thầy quá đây!

- Ta muốn người hứa sau này không để xảy ra những việc như vậy nữa!

- Vì sao ạ? - Long Mục hỏi - Sư phụ con dạy rằng, hoa nở hoa tàn vốn là quy luật tự nhiên. Người ta sống trên đời thì nên tuân theo số mệnh mới siêu thoát được. Huyền Minh thường phó, thầy làm sao biết được trận núi lửa phun này không phải là ý trời?

Hai mắt Huyền Minh rực lửa giận khó bề che giấu, y lạnh lùng nhìn Long Mục:

- Người chó quên vì sao sư phụ người gửi người tới trường này.

- Nhưng tới rồi con thấy thất vọng lắm - Long Mục đáp, đảo mắt một vòng - Miễn là con muốn, con có thể làm cả dãy Chung Nam này đều phun lửa luôn. Thấy thử nói xem, như thế có hay không?

Huyền Minh cười khẩy:

- Hay!

Câu trả lời làm Long Mục bất ngờ, nhưng gã không hề do dự, đáp ngay:

- Được, vậy chúng ta đốt một trận pháo hoa mừng mừng.

Gã giơ tay trở trời. Hòn đảo treo không lồ xuất hiện, cùng với động tác của Long Mục, pho tượng Phật giữa đảo mở bừng hai mắt, hào quang bắn ra phủ khắp dãy Chung Nam. Giọng Huyền Minh khinh khinh vang lên:

- Lợi dụng sức mạnh của kẻ khác, kể gì là anh hùng hảo hán?

Long Mục sững lại, gay gắt hỏi:

- Thầy bảo sao?

Huyền Minh tiên tới, nụ cười danh thếp:

- Ta rất muốn dạy người một bài học. Nhưng nếu ta dạy dỗ người, ta sẽ mất kiếm của chính mình, không bao giờ dùng sức mạnh của kẻ khác. Kiếm người đâu?

Long Mục ghen lời, mắt rực căm giận.

- Phù Không đảo, ta nhớ là thuộc quyền sở hữu của Đại Nhật Chí tôn giá kia mà. Long Mục vương tử, kiếm của người đâu rồi?

Long Mục trừng trừng nhìn Huyền Minh, ngón tay run rẩy. Huyền Minh lãnh đạm nói:

- Ta biết người cũng ngứa mắt với ta lắm. Muốn chém ta phải không? Vậy - thì - tốt - kiếm - của - người - ra!

Y thốt từng tù qua kẽ răng, Long Mục đỏ bừng mặt.

- Tốt kiếm của ta ra... Lẽ nào đây không phải là kiếm của ta ư? - Gã rít lên. Phù Không đảo chân động, một luồng hào quang từ hai mắt tượng Phật bắn xuống Huyền Minh. Huyền Minh đứng yên. Hào quang cuốn cuộn, Huyền Minh bị đánh văng đi, ngã thành xuống đất. Long Mục nhếch mép đắc ý.

Huyền Minh chậm rãi bò dậy, đưa tay áo lau vết máu bên khoé miệng:

- Pháp bảo hay lắm, uy lực mạnh lắm... Đại Nhật Chí tôn giả, sao mà người lợi hại làm vậy? - Mắt y lạnh như băng - Nhưng Long Mục vương tử thân mến, kiếm của người ở đâu? Bây giờ ta đứng trước mặt người, muốn người chém ta một nhát, người làm được không? Ngoài sự cứng chiều của Đại Nhật Chí ra, người còn có gì?

Long Mục sực hiểu ý của Huyền Minh, không nhịn được thét lớn:

- Người câm ngay!

Huyền Minh cười sảng sặc, quay mình đi:

- Khi nào người tìm thấy kiếm của mình thì tới gặp ta. Từ giờ cho đến lúc ấy, người chỉ là một đứa trẻ được nuông quá sinh hư mà thôi!

Long Mục gào lên:

- Câm ngay! Câm ngay! Câm ngay!

Cùng với tiếng gào của Long Mục, Phù Không ào rung lên bần bật, hào quang dày đặc đổ sầm sập xuống Huyền Minh. Nhưng y không dừng bước vẫn thong thả đi về Ma Vân thư viện. Hào quang nện vào dãy núi, khiến đá vỡ bay tung, nhưng trước sau không thể đánh trúng Huyền Minh.

Một ngày mới bắt đầu với ánh dương tươi đẹp như thế chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Giáng Vân định tuy trào phun núi lửa, nhưng Ma Vân thư viện có thực lực ghê người, vừa đến lễ minh, tất cả đã được thu dọn sạch sẽ. Non xanh nước biếc, hừng đông xán lạn, mọi vụn nát và tàn bản đều đã biến mất, trả lại Chung Nam sơn vẻ thanh tú ban đầu.

Tô Do Liên đi dưới ánh dương ấy đến lớp học. Tâm trạng của cô cũng tươi tắn tựa ánh dương. Số mệnh của cô sắp có kết quả rồi.

- Xin chào!

Tiếng chào vừa tan vào nắng sớm, nụ cười đã toả rạng ngời. Hệt như hạt sương ban mai, trong suốt, thuần khiết, lại râm ran hơi lạnh. Long Mục ngồi ở dãy ghế đầu tiên, ngả mình ra lưng tựa, ngón tay đặt khê lên tay vịn, cất tiếng chào Tô Do Liên.

Tô Do Liên đáp lại bằng một nụ cười. Tà áo phơ phất, cô đi qua gã, ngồi xuống chỗ của mình.

Ma Vân thư viện có cả thầy sáu nữ sinh, vừa vận xếp đủ ba chiếc bàn. Long Vi và Thạch Tử Ngưng ở chung ký túc xá, đương nhiên cũng ngồi cùng một bàn học. Hai chị lớn nhà họ Thôi ngồi chung một bàn, tam muội Phiên Nhiên ngồi cùng Tô Do Liên. Về phía nam sinh, Lư gia huynh đệ không chịu rời nhau, ngồi ở hai bàn liền kề, Phong Thường Thanh và Biên Lệnh Thành ngồi chung một bàn, Trịnh Bá Niên không ai dám tranh, nên

độc chiếm một bàn. Theo thứ tự sắp xếp thì hai sinh đồ chuyển trường là Long Mục và Hồ Đột Can sẽ ngồi chung một bàn.

Long Mục chưa lại được bàn, bởi vì ba chị em họ Thôi và Long Vi đã xúm quanh gã, trầm trồ xoa xuýt hỏi nọ hỏi kia. Long Mục mỉm cười, mặc họ huyền thiên, không hề tỏ ra phiền hà. Hoặc có lẽ, gã không màng để vào tai. Tô Do Liên đứng dậy, đi lên giá sách trên tầng.

- Ô, huynh đẹp quá! Người Thiên Trúc đều đẹp như huynh ư?

- Huynh có động cơ gì khi kích thích núi lửa phun? Vì hoà bình thế giới à? Hay vì trẻ em thất học? Vì động vật lang thang? Vì bạo lực gia đình? Có phải huynh đang muốn cảnh báo với người đời rằng, đừng quá chìm đắm vào bề ngoài đẹp đẽ của phong cảnh, bởi bên dưới đang tiềm tàng một mối nguy kinh khủng?

- Vì sao da huynh lại đẹp như vậy? Huynh dùng mỹ phẩm gì thế? Bình thường huynh có dưỡng da không?

Nghe nói tro núi lửa có tác dụng dưỡng da, có phải vì muốn đào lấy tro núi lửa nên huynh mới làm nổ Giáng Vân định không?

- Long Mục, huynh thật là đẹp! Ngày đầu tiến vào thư viện đã dám khiêu chiến Huyền Minh lão sư. Huynh nhất định sẽ đánh bại thầy ấy, bởi vì huynh đẹp trai hơn thầy.

Trời đất ơi, nói chuyện cái kiểu gì thế không biết? Lẽ nào xinh đẹp là làm gì cũng được tha thứ ư? Các nam sinh khác hiển nhiên là rất đố kỵ, Lữ gia huynh đệ mắt như toé lửa, cố ý đọc Tứ thư Ngũ kinh một cách rậm rĩ, trong lòng oán thán sao thầy giáo mãi chưa đến! Chiêu này khiến bọn nữ sinh nhất loạt lườm nguýt chúng.

Hai mắt Thôi Phiên Nhiên như sắp rơi khỏi tròng, cô bỗng gạt mọi người ra, bạo gan hỏi:

- Long Mục, muội có thể sờ tay huynh một tí được không?

Tức thi bốn bề lặng ngắt, mọi người đều vươn cổ cò đợi nghe Long Mục trả lời. Thôi Phiên Nhiên nín thở, tim đập thình thịch. Long Mục liếc cô, lãnh đạm trả lời:

- Được, nhưng muội sẽ mất tự do cả đời đấy!

Câu ấy khiến bọn nữ sinh cùng rít lên.

Long Mục đúng là một vì sao rực rỡ, chói chang, xa vời, thu hút mọi sự chú ý. Đúng, nhất định sẽ có một người vì sự chú ý ngẫu nhiên của y mà hiến dâng cả một đời. Cả đời cô ta sẽ sống vì cảm nhận của gã, không còn chấp nhận bất cứ một tình yêu nào khác nữa. Nhưng gã thì lại xa xôi muôn trùng, hệt như một truyền thuyết, như một câu chuyện mà bạn bè thân thiết chôn thâm khuê kín đáo kể cho nhau nghe.

Bây giờ gã hơi nghiêng đầu, nét mặt nhìn nghiêng sắc như tạc, vẻ đẹp có hơi lơ đãng. Nhưng đối với đám thiếu nữ xúm xít bên cạnh, thì gã có sức quyến rũ chết người.

Thôi Phiên Nhiên ái mộ Long Mục đến không còn biết trời đất gì nữa, nói to:

- Đại tỉ nhị tỉ, xưa nay các tỉ đều nhường muội, lần này cũng nhường muội nhé.

Ê Nhiên, Yên Nhiên không hề nhúc nhích. Trước mặt cái đẹp, mọi người đều bình đẳng. Long Vi giơ tay:

- Ta cũng muốn!

Thạch Tử Ngưng kéo cô, lạnh lẽ nhắc:

- Chẳng phải người đã có Tạ ca ca rồi ư?

Long Vi:

- Nhưng Long Mục rất đẹp trai.

Thạch Tử Ngưng không còn gì để nói. Si tình đẽh thế thì thôi! Long Vi chớp chớp mắt:

- Ta vẫn thích Tạ ca ca. Còn Long Mục huynh thì có thể cùng ta đi bát phở, xách ví cho ta, cầm ô cho ta. Khi khát khi đói khi buồn ngủ khi mệt mỏi ta còn có thể ngắm huynh ấy cho dịu đỡ...

Thạch Tử Ngưng:

- Người... người coi hãh là cái gì thế...

Ba chị em họ Thôi không coi Long Vi là đối thủ. Người bọn họ e dè chính là những nhân vật ghê gớm như Thạch Tử Ngưng và Tô Do Liên. Thấy Thạch Tử Ngưng vẫn lạnh lùng, Tô Do Liên thì đứng đưng, không tỏ vẻ hứng thú với Long Mục, họ đều mừng rỡ ra mặt. Phiên Nhiên nói:

- Được, vậy theo thứ tự, quyết đấu! Ai thắng thì người đó được hẹn hò với Long Mục sư huynh.

Cô ta quyết định thay cho cả Long Mục. Nhưng việc mà nữ nhân quyết định xong xuôi rồi, nam nhân tốt nhất là đừng phản đôi. Đành vậy thôi! Từ khi Thạch Tử Ngưng làm đại ti, Tô Do Liên hàng phục Lý Huyền, Ma Vân thư viện đã nghiêm nhiên trở thành một xã hội nữ quyền. Long Mục nhìn bọn họ, môi vương nụ cười giễu cợt.. Nhiên, Yên Nhiên đồng thanh: “Được!”

Một lời vừa thốt, giáng đường nhỏ hẹp bỗng đong đầy sát khí. Thôi Phiên Nhiên:

- Muội đếm một hai ba, mọi người cùng xuất thủ nhé! Ai xuất thủ muộn coi như mất tư cách tham gia thi đấu! Một!

Ba chị em siết chặt nắm tay.

- Hai!

Ba chị em cùng nhướng mày!

- Ba!

Ba chị em cùng xuất thủ.

Oản, tù, tù.

Ê Nhiên thua.

Yên Nhiên thua.

Phiên Nhiên... cũng thua.

Người thắng là... Hồ Đột Can. Hả cười ha hả:

- Ta nhất rồi! Ta sẽ đi hẹn hò! Long Mục sư huynh là của ta!

Cả lớp nôn oẹ. Ba chị em họ Thôi xoa xoa tay vẩy lấy hã. Nụ cười của Hồ Đột Can tắt lịm.

- Các người... các người không được kì thị nam nhân nhé...

Chẳng ai thông cảm với hã, lúc này, thậm mỹ là đặc quyền của nữ nhân, ba chị em nhà kia không chỉ quyết đấu cho bản thân, mà còn gánh vác trách nhiệm và quan điểm của toàn bộ thầy trò Ma Vân thư viện đối với cái đẹp. Hồ Đột Can sợ rúm người lại:

- Ta... ta cũng có quyền mưu cầu cái đẹp chứ.

Cùng với tiếng thét thảm thiết, hắn bị đánh bay một cách phũ phàng.

- Lại lần nữa! Một, hai, ba! oản, tù, tù.

Cuối cùng cũng có kết quả, tam muội Phiền Nhiên thắng. Cô cúi mình trước Ê Nhiên: “Đa tạ đại tử!” lại cúi mình trước Yên Nhiên: “Đa tạ nhị tử!” rồi nhìn về phía Long Mục. Nét mặt gã không hề thay đổi. Gã ngồi ngay ngắn, vẫn tư thế nhàn nhã, ngả mình ra lưng tựa, những ngón tay thon dài ôm cong vào thành ghế như đang khảy đàn. Mái tóc vàng óng đổ xuống như thác, làm nổi bật nụ cười hơi âm u của gã. Trái tim Phiền Nhiên bất giác trĩu xuống. Cô chợt nhận ra, quyết định ganh đua vì con người như Long Mục thật là nực cười. Trước bao nhiêu cặp mắt này, cô mà tiến đến chỗ gã là nhét vào tay gã một cơ hội để sỉ nhục cô. Chỉ bằng một lời cự tuyệt, gã sẽ khiến cô không còn mặt mũi nào sống được trên đời nữa. Ngón tay Long Mục gõ tạch, tạch, tạch, tạch. Mỗi nhát gõ như một tiếng sấm mùa xuân nổ rầm rầm trong tim Phiền Nhiên. Lòng tràn ngập kinh hoàng, cô gần như muốn trở mình quay đi. Chỉ cần một ánh mắt chối từ đơn giản, Long Mục có thể khiến cho tất cả những dè dặt thiếu nữ của cô hoá ra nổi bễ bàng.

Long Mục thản nhiên chờ đợi. Ánh mắt gã chứa đựng cả nỗi tủi hổ phải chịu đêm qua. Cái gì mà kiếm của người? Cái gì mà đừng giống hoàng tử chứ? Phải làm thế nào mới khiến tất cả bọn họ hài lòng đây? Lại còn tiểu cô nương lách cha lách chách này nữa, cô ta khiến Long Mục sinh lòng chán ghét. Gã rất muốn xua đuổi, để cả đời cô ta phải ghi nhớ nỗi nhục nhã hôm nay. Nhưng đúng lúc ấy, tâm tư gã thay đổi. Vì gã là Long Mục, gã không thể nhận thua. Sự cứng chiều của Đại Nhật Chí ư? Đừng giống hoàng tử nữa ư? Chưa có thứ nào gã muốn mà không có được cả.

Và, gã dùng một câu nói để kết thúc màn kịch âm ỉ này:

- Sau giờ học. Hồng Nguyệt nhai.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 9: Bao Nhiêu Tương Tư Bấy Nhiêu Buồn

Phiên Nhiên cảm thấy người mình nhẹ bồng đi. Chỉ mình cô mới biết, vừa rồi cô đã chấp chới đến thế nào trên miệng vực, chắc chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng có thể đẩy cô ngã chúi, không tài nào mọc mũi sủi tăm được nữa. Nhưng Long Mục đã kéo cô trở lại. Gã đã nhận lời cô.

P

Niềm hạnh phúc bất ngờ khiến Phiên Nhiên váng vất, đến nỗi Long Yên thường phó vào lớp khi nào, bắt đầu giảng bài khi nào, cô cũng không hay biết. Tất cả mọi sự chú ý của cô đều đổ dồn vào Long Mục mất rồi. Về chăm chú nghe giảng của gã thật ư nhìn, quả nhiên, nam nhân mà nghiêm túc thì rất mê hồn... Dáng gã gục người trên bàn cũng rất ư nhìn, mái tóc dài như một dải tuyết vàng, điểm thêm nét lộng lẫy lên sự mỹ lệ... Ồ? Mà vì sao gã lại gục người trên bàn? Ngủ... ngủ gật ư? Đang giờ học cơ mà? Gã không cảm nhận được ánh mắt phẫn nộ và băng giá của Long Yên thường phó ư?

Phiên Nhiên đâm lo.

Long Yên thường phó đang giảng đến Vân cấp thất tiên(1), một vấn đề vô cùng sâu xa, vô cùng phức tạp, mà giảng liền hai quyển giáo trình to dày một lúc. Đến Thạch Tử Ngưng và Trịnh Bá Niên ngày thường vốn chăm chỉ bài vở cũng phải cau mày nhăn trán.

Phiên Nhiên ngấm ngấm than khổ.

Tiết học kéo dài đến một canh giờ, quả thực là một giờ học lê thê. Cuối cùng, Long Yên gấp sách lại, lạnh lùng nói:

- Được rồi, các con! Bài học đến đây thôi.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, thầm mắng Long Yên đúng là một kẻ đười ươi tận giết tuyệt điển hình. Chợt Long Yên dịu sắc mặt, nói một cách thư thái vui vẻ:

- Nhưng mà... để nâng cao thái độ tích cực học tập, ta muốn kiểm tra ngắn xem mọi người có nhớ được những điều vừa học không?

Tất cả mặt xám như tro, đến Hồ Đột Can không sợ trời không sợ đất cũng rụt cổ lại. Quả nhiên con người không nên thay đổi, người mà thay đổi thì dầu không tai hoạ cũng sắp khó khăn. Long Yên thường phó nên giữ mặt lạnh, mày cau, bộ dạng dữ tợn thì hơn, đang yên đang lành đi bắt chước người đời mỉm cười để làm gì chứ?

Lần trước Long Yên cười, Lý Huyền đã bị đánh văng ra khỏi đình. Lần này Long Yên cười, chắc mọi người thê thảm rồi!

Lớp học thoáng chốc biến thành một lò mổ, Long Yên thường phó cười gằn, nhìn bấy cừu non dần trên thớt. Chỉ có Phiên Nhiên biết, thực ra tất cả mọi người đều an toàn, bởi vì mục tiêu mà Long Yên xác định từ đầu... chính là người đang ngủ vùi trong bộ trang phục gấn vóc kia - Long Mục!

Vi thế mà Phiên Nhiên nhăn nhó, bởi cô biết Long Yên ra tay rất tàn nhẫn, buổi hẹn của cô có khả năng bị xếp xó. Thật vậy, ánh mắt Long Yên lạnh lùng gấn chặt vào Long Mục.

- Long Mục, dậy đi, nói lại nội dung của điểm thứ bảy trong chương ba xem nào.

Long Mục vẫn ngủ vùi. Phiên Nhiên bất giác cảm khái. Nguy hiểm thật! Đến tư thế ngủ của gã cũng khiến người ta xiêu lòng nhường kia, mái tóc vàng dài xoã ra, phần nào che lấp khuôn mặt xoay nghiêng và nụ cười ẩn áp an lành, chắc hẳn giấc mơ của gã rất êm đềm, như đồng cỏ mùa thu vậy.

Thấy lời nói của mình không có tác dụng gì, Long Yên sa sầm nét mặt, với ngay lấy rơi.

Long Mục liền thức giấc. Vừa mở mắt ra, gã đã hoàn toàn tỉnh táo, nụ cười trở về vẻ điềm tĩnh ung dung thường nhật. Người ta ngủ dậy, quần áo nhàu nát, mặt còn bì bì nặng nề, nếu là Hồ Đột Can, nhất định còn nhều nước miếng nữa. Nhưng Long Mục hoàn toàn khác, bất kể lúc nào, gã đều giống một cánh hoa bay rụng trên vai người buổi đầu xuân, mát lành, thanh sạch, tinh tươm.

- Hết giờ rồi à?

Gã đứng dậy định đi. Mặt Long Yên xanh lè. Cô nghiêng răng, rạn ra từng chữ:

- Long - Mục! Đề - nghị - trò - nói - lại - nội - dung - của - điểm - thứ - bảy - trong - chương - ba.

Long Mục ngồi trở lại, thở dài:

- Sư phụ kiên trì nhi!

Long Yên trừng trừng nhìn gã. Tất cả các nữ sinh đều căn môi, thông cảm nhìn Long Mục. Tất cả các nam sinh đều vui như mở cờ, đợi Long Yên nện gã một trận lên bờ xuống ruộng, biến ra lòi thối lếch thếch như Lý Huyền.

- Được thôi!

Long Mục bất đắc dĩ đứng dậy, tấn áo nửa trắng nửa biếc buông xuống, làm nổi bật vóc người thanh tú như cây bồ đề nở đầy hoa tươi của gã. Gã hơi nghiêng đầu, ra dáng suy nghĩ:

- Mục thứ bảy chương ba...

Gã bắt đầu thao thao như nước chảy. Trước tiên là lặp lại thuộc lòng nội dung của mục thứ bảy chương ba, tiếp đến là kiến giải của các triều đại về nội dung đó, sau cùng là kiến giải của chính gã. Thậm chí gã còn chỉ ra hai chỗ lầm lẫn trong bài, có lẽ là do tác giả thời xưa viết bừa, khiến học giả đời sau nghĩ nát óc mà không hiểu được. Gã nhắc lại bài học còn lưu loát sinh động hơn Long Yên giảng giải khi nãy. Cuối cùng gã đưa mắt nhìn, tao nhã hỏi:

- Được chưa?

Hai bàn tay đặt nhẹ trên bàn, gã ngó Long Yên, cười nửa miệng. Ánh nắng rải khắp mình gã, đôi mắt màu hạt dẻ hắt ra những tia chế giễu. Cùng với câu nói của gã, mùi mốc của sách vở nhạt đi, thay vào đó là mùi hăng của mực viết. Các học giả vĩ đại hẳn đều có dáng vẻ như gã đây. Phiên Nhiên thấy lòng ngập tràn hạnh phúc.

Long Yên thường phó tung cửa bỏ đi.

Phiên Nhiên ôm một chồng sách, nhảy chân sáo đến Hồng Nguyệt nhai. Cô bật cười, nhớ mãi sắc mặt của Long Yên thường phó lúc bỏ đi. Hình ảnh Long Mục đứng bên bàn, vẻ vừa lơ đãng vừa chuyên chú cứ nhảy nhót trước mắt cô.

Cô nhất định phải giữ chặt vật báu này.

Hình như Long Mục luôn đến sớm hơn người khác. Khi Phiên Nhiên chạy tới Hồng Nguyệt nhai, gã đã đợi ở đây rồi. Trông thấy hình dáng đỉnh đạc, nụ cười mím mím của gã, Phiên Nhiên bỗng đỏ bừng cả mặt. Cô bước

chậm lại, ra vẻ như vừa dạo phong cảnh vừa thờ ơ đi đến. Đương nhiên, trong lòng thì chỉ muốn một bước lao ngay tới bên gã.

Long Mục lẳng lẳng nhìn cô. Phiên Nhiên càng đỏ mặt, cảm thấy người nóng bừng bừng, tim đập nháo nhác. Long Mục cân nhắc một lúc, mới chậm rãi hỏi:

- Mọii có thể bảo cho ta biết, con gái các mọii thích quà tặng gì không?

Câu hỏi khiến Phiên Nhiên bốt hồi hộp, cô cũng muốn hai người chuyện trò đôi câu, chứ không phải vừa tới đã... Ý nghĩ này khiến cô lại đỏ bừng cả mặt, vội vàng nghĩ sang chuyện khác:

- Huynh hỏi quà tặng ấy hả?

Long Mục gật đầu, nghiêm túc nói:

- Không phải là châu báu hoa hoét đâu, bình thường một chút, nhưng gây cảm giác ấm áp, cảm động ấy.

Vì sao chàng lại hỏi ta câu hỏi này? Định tặng quà cho ta ư? Phiên Nhiên bỗng thấy lòng xao xuyến. Cố gắng nén niềm vui sướng lại, cô cẩn thận suy nghĩ. Một món quà ấm áp, cảm động. Nhất định ta phải biến nó thành một hạt giống, trồng xuống, đợi sang thu gặt hái một hồi ỨC ĐIỂM LỆ. Cô bèn kể một câu chuyện. Một câu chuyện rất thịnh hành thời ấy.

Có một cử nhân tên là Bùi Hàng, đến một nơi tên là Lam Kiều thì lọt mắt xanh một bà già, bà muốn nhận chàng làm con rể. Bùi Hàng hỏi bà muốn sinh lễ là gì, bà già nói không cần gì cả, chỉ cần chàng già thuốc một đêm, cho đến khi nào ra thuốc trường sinh thì thôi. Bùi Hàng chăm chỉ già, về sau không chỉ cưới được người vợ như hoa như ngọc, mà còn trở thành thần tiên.

Có lẽ, thứ thực sự lay động được một trái tim không phải là châu báu, không phải là tiền của, không phải là vẻ đẹp khiến người ta trầm trồ xoa xuýt, mà là một việc đơn giản do mình tự tay làm. Giống như Bùi Hàng, cứ từng nhát, từng nhát chày một, giã cho được thuốc tiên. Mỗi nhát giã đều gửi gắm tâm tư, mỗi nhát giã không chỉ ra thuốc tiên, mà còn ra trái tim tan tành, vỡ vụn, chan chứa nhu tình. Khi nâng trái tim ấy lên, đến thần tiên cũng phải lã chã nước mắt. Một quà tặng như thế ai nữ lòng không đón nhận cho được?

Phiên Nhiên cứ u uẩn kê, thậm chí không nhận ra rằng khoé mắt mình đã vương lệ. Cô nói trong truyền kỳ ấy có cả bản thân, mỗi con người đều có riêng một truyền kỳ, cô là nàng tiên Lam Kiều đang chờ đợi ý trung nhân, đem tim giã nát trong cối, rồi nâng lên hai bàn tay mình. Từ đó cuộc sống bình thường của cô không còn bình thường nữa, những tưởng tượng non nớt của cô cũng không còn non nớt nữa. Truyền kỳ của cô giống như ánh sáng lung linh trong mỗi câu chuyện, chiếu xa hàng ngàn dặm, đang từng bước từng bước lại gần ý trung nhân. Có một ngàn dòng sông, một vạn ngọn núi ngăn cách cô với người yêu thương, có lẽ đời này qua rồi, tóc xanh đã thành tóc trắng mà người ấy cũng chưa tìm đến, nhưng họ vẫn gặp được nhau trong truyền kỳ, ở dịch trạm Lam Kiều, dưới ánh trăng, với thỏ ngọc bầu bạn. Đó là truyền kỳ của thiếu nữ.

Mỗi thiếu nữ ôm mộng yêu đương, nhất định đều có một truyền kỳ.

Long Mục thôi cười, chỉ lặng lẽ nghe. Hệt như thể trang phục lụa đã trôi đi, gã không còn đẹp đẽ như một luồng sáng nữa. Gã tinh khiết lại, hệt như một đứa trẻ chạm khê trên dây đàn, sau đó bị hút vào âm thanh tuyệt đẹp của nó. Gã khê chau mày, ngẫm nghĩ lời nói của Phiên Nhiên. Lam Kiều vốn là con đường thần tiên. Trong tim mỗi người có một Lam Kiều, một thiếu nữ xinh đẹp đợi chờ ở đây, đợi chờ mình đem trái tim nàng giã ra thành thuốc tiên, cùng bay lên chín tầng trời. Lam Kiều trong trái tim gã thì ở đâu? Long Mục ngẩng đầu, mái tóc dài toả xuống, hệt như mở ra

một dòng thác sáng màu vàng kim. Lúc nào quanh gã cũng là màu sắc chói chang, khiến gã không sao cảm nhận được sự ấm áp, sự cảm động. Gã đang muốn nếm trải những thứ bình thường, giống như bướm bướm, đẹp mà mong manh, nhưng biết cảm nhận vị mưa, vị gió.

- Cảm ơn muội!

Long Mục ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn Thôi Phiên Nhiên. Gã là một thiếu niên có hơi tà quái, nhưng chính sự tà quái ấy khiến con người gã toát lên một sức hấp dẫn khó tả, nhưng bây giờ, sự tà quái của gã đã tan biến hết, chỉ còn lại nỗi ưu tư man mác. Cố hương của gã cũng có một truyền thuyết. Chàng trai nếu yêu cô gái, trước tiên phải khổ tu một ngàn năm. Cô gái nếu yêu chàng trai, cũng phải khổ tu một ngàn năm. Sau đó bọn họ sẽ được ở bên nhau, hạnh phúc chung sống một ngàn năm. Đó là những người tình hai ngàn năm của quê hương gã.

Long Mục nhẹ nhàng cầm tay Phiên Nhiên:

- Nếu trồng một cái hạt xuống, thì liệu nó có nảy nở không?

Phiên Nhiên không biết. Ngắm khuôn mặt Long Mục, cô đột nhiên rất muốn biết, rất muốn rất muốn biết.

- Chúng ta tạm thời đừng sử dụng, để trồng nó xuống đã nhé, được không?

Phiên Nhiên lặng lẽ cúi đầu. Được thôi, để trồng đã vậy. Muội sẽ tưới nước, dùng nội truyện thuyêi này đến truyện thuyêi khác, hết truyện kỳ này đến truyện kỳ khác vun xới cho nó. Muội cũng là một người tình hai ngàn năm.

Phiên Nhiên lại nháy chân sáo đi xuống núi, lòng ngập tràn hoan hỉ. Cô và Long Mục đã có một bí mật, bí mật riêng của cô và gã, không người thứ ba nào biết được. Hễ nghĩ tới điều ấy, lòng cô lại miên man ngọt ngào.

Ánh trăng từ từ dâng lên, trăng đêm nay vừa to vừa tròn, lại đẹp đẽ vô cùng. Đi giữa thư viện ngập ánh trăng, vừa xa xôi vừa phiêu hốt, Thôi Phiên Nhiên như bay lượn trong một giấc mộng hư ảo.

Đột nhiên, một giọng trầm trầm vang tới:

- Cô nương xinh đẹp, có thể chấp nhận một món quà của ta không?

Phiên Nhiên dừng bước, ngẩng đầu.

Vầng trăng không hiểu tự lúc nào đã biến thành màu đỏ máu, treo lơ lửng trên trời xa, trông vô cùng quỷ quái. Dưới vầng trăng là một cây cổ thụ cằn cỗi, trên cây có một người đang ngồi. Vạt áo đen dài rủ xuống, giống một tiếng thở dài giá băng.

Đôi cánh đen đập chan chát, vỗ lung tung quanh mình, bảo vệ thân hình gầy nhom của gã. Đôi tay nhợt nhạt khoanh trước ngực, ánh mắt mê thiết nhìn Thôi Phiên Nhiên. Ánh mắt sao mà buồn bã lạc lõng, giống một bài thơ khắc trên vách đá thời cổ đại. Ánh trăng lốm đốm đổ xuống khuôn mặt hơi ngửa lên của gã, như một giấc mộng đẹp đẽ, hư ảo mà ngưng kết sức quyến rũ đến nghẹt thở. Nhưng không ai thật sự nhìn rõ được khuôn mặt gã, cánh đen nổi lơ lửng, giấu gã vào bóng đêm như những sợi khói mỏng. Gã tồn tại một cách mong manh, mơ hồ như một cái bóng, tưởng chừng xua tay là tan.

Bị gã nhìn chăm chú, Phiên Nhiên bỗng ón lạnh:

- Người là ai?

Cái bóng nọ cười khê:

- Quên ta rồi ư?

Đôi cánh đen khổng lồ yên lặng chớp động, gã bay trên nền trắng đó, thoát một cái đã đến trước mặt Phiên Nhiên. Gã đặt một tay lên ngực, tay kia chậm rãi gạt mớ tóc xoã xuống trán.

Thôi Phiên Nhiên ngạc nhiên, mừng rỡ thốt:

- Là người...

Cái bóng mỉm cười ấm áp, giọng hơi khàn, hơi già:

- Có muốn nhận quà tặng của ta không?

Thôi Phiên Nhiên:

- Muốn! Muốn!

Cái bóng sè sẹ nâng tay lên, đưa một vật tới trước mặt Phiên Nhiên. Phiên Nhiên rạng rỡ trong nụ cười hạnh phúc, đưa tay đón nhận. Vật đó cũng ấm áp như nụ cười của người kia, khiến Phiên Nhiên run rẩy. Ánh mắt cô hoàn toàn hút vào gương mặt đối diện, chăm chú nhìn gã, nhẹ nhàng ắp món quà vào ngực. Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng hỏi:

- Vì sao người không nhìn ta?

Giọng nói đó, không ngờ lại phát ra từ trong lòng cô. Phiên Nhiên giật mình, vội cúi đầu thì thấy vật mình đang ôm là một đầu người.

Một đầu người giống hệt đầu cô. Đầu người ai oán kêu:

- Vì sao người không nhìn ta? Ta chính là người mà.

Nó ngậy ngốc nhìn Thôi Phiên Nhiên, nước mắt dần dần hoen đầy tròng. Thôi Phiên Nhiên rú lên, vội buông tay, bưng lấy mắt. Đầu người không rơi xuống, vẫn nổi lơ lửng trên không, lững lờ trôi về phía Thôi Phiên Nhiên. Phiên Nhiên sợ đến ngạt thở, cứ giật lui từng bước. Đầu

người chậm rãi bay theo, bay sát đến mặt, rồi hôn vào môi cô. Cái hôn lạnh ngắt, Phiên Nhiên không thể nào tránh được.

- Ta, chính là người mà...

Đầu người bỗng hoá thành một vũng máu hắt toẹt ra đất. Phiên Nhiên không kịp được sợ hãi nữa, hét lên chói tai.

Đột nhiên, một giọng dịu dàng hỏi:

- Mọii sao thế?

Giọng nói rất quen thuộc, khiến Phiên Nhiên mở bừng mắt nhìn. Long Mục đứng lặng trước mặt cô, ánh nhìn lo lắng. Vừa rồi, Long Mục đang đi xuống Hồng Nguyệt nhai thì nghe thấy tiếng thét của cô, bèn vội quay lại xem xem cô gặp phải việc gì. Phiên Nhiên ngẩng đầu, không còn vầng trăng máu, không còn đôi cánh đen khổng lồ, đêm vẫn như bình thường. Lòng vẫn còn kinh sợ, Phiên Nhiên rời rạc kể lại với Long Mục chuyện vừa xảy ra. Gã mỉm cười, lặng lẽ nghe hết, rồi dịu dàng vỗ về:

- Mọii gặp ác mộng đấy thôi! - Gã giơ tay, trỏ Phiên Nhiên - Mọii xem, đầu mọii vẫn trên cổ đấy là gì!

Phiên Nhiên đưa tay sờ mặt, Long Mục nói chẳng sai, đầu cô vẫn nguyên trên cổ, đây chẳng qua chỉ là một cơn ác mộng mà thôi. Cô cũng nhòe cười, tay vô thức trượt xuống cổ, bỗng cảm thấy có điều bất thường. Trên cổ có một đường đứt, chất lỏng âm ỉ đang liên tục rịn ra, thâm ướt hai tay cô.

Phiên Nhiên kinh hãi giơ tay lên, đằng sau mười ngón tay là mặt trăng tròn đã nhuộm màu đỏ rực. Cô la thất thanh, dùng tay nhắc mạnh đầu, cái đầu liền rời ngay khỏi cổ, nằm trên tay cô. Thế là cô nhìn thấy bản thân. Nhìn thấy khuôn mặt rúm rỏ, thấy cái miệng phát ra những tiếng la gào khiếp sợ, thậm chí còn cảm nhận được dòng chất lỏng rùng rùng chảy từ cổ

ra, vậy mà lòng còn kị nhen lên một ý nghĩ yếu ớt: Sao có thể chường cái râu trước mặt Long Mục thế này!

Ý nghĩ ấy khiến cô bất giác nhìn sang Long Mục. Dưới ánh trăng đỏ, khuôn mặt Long Mục bỗng trở nên lạnh băng, gã chìa tay về phía cô:

- Đưa nó cho ta.

Phiên Nhiên sửng sờ nâng cái đầu, hoảng hốt không biết làm thế nào. Vẻ mặt Long Mục vô cùng xa lạ, âm u mà đáng sợ.

- Đưa nó cho ta, đó là món quà ta tặng muội.

Phiên Nhiên lắc đầu thật lực, hét lên: “Không, không!” Long Mục chìa tay, bướng bỉnh đợi đến khi cô chịu trả lời. Phiên Nhiên gào đến xé gan đứt ruột, hai mắt rưng rưng lệ.

Đột nhiên, cô bừng tỉnh.

Mồ hôi ướt đầm cả chần, người như vừa bị vớt dưới nước lên, lâu lắm Phiên Nhiên mới ngừng tiếng la hét, run rẩy bâu lấy chần, quấn chặt quanh mình.

Là giấc mộng.

May mà là giấc mộng. Cô thở dài thườn thượt.

Đột nhiên một giọng vang lên:

- Vì sao muội không chịu đưa cho ta? Muội không yêu ta ư?

Cô ngoảnh phắt lại, thấy Long Mục ngồi lặng lẽ bên mép giường, tao nhã nghịch chén rượu trong tay. Mái tóc vàng kim che đi bờ vai gã, khiến gã càng thêm thanh tú như trăng trong bóng tối mịt mù.

- Vì sao muội không chịu đưa cho ta?

Long Mục dựa người vào tường, mắt ngập tràn bi thương. Gã nhẹ nhàng quay đi, tiến ra phía cửa.

Máu, lại một lần nữa rịn xuống theo cổ Phiên Nhiên, chảy ra tận tay, vẽ thành một vầng trăng đỏ trong lòng bàn tay cô.

Long Mục mà đi, là không bao giờ quay trở lại nữa. Tất cả những mộng tưởng của cô đều sẽ tan thành bong bóng cả. Cô đã đích thân đuổi gã đi. Trái tim cô ngâm ngấm đau, chưa xót, sắc nhọn. Không nhịn được, Phiên Nhiên bèn gào lên thê thảm:

- Đừng đi! Muội đưa cho huynh đây!

Cô nâng cái đầu lên, lao về phía Long Mục.

Gã ngoái lại, mỉm cười rạng rỡ.

Chú thích:

(1) Sách gồm bảy phần, nội dung là luyện đạo.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 10: Không Cho Giải Bày Còn Chia Rẽ

Bóng đen trùng trùng bắt đầu ngưng tụ lại, hoá thành một đôi cánh đen khổng lồ, chớp động quanh mình Long Mục. Khuôn mặt anh tuấn sạm dần đi, lặn vào trong chiều sâu của bóng tối, chỉ còn lại đôi mắt sáng rực. Diện mạo gã hoá ra ma mị.

B

Gã nhẹ nhàng đón lấy cái đầu trên tay Thôi Phiên Nhiên, giơ ngón tay điểm vào giữa trán cô. Trời đất như đông cứng lại trong tích tắc, rồi cùng với một tiếng “bốp”, thân hình Phiên Nhiên nổ tung, hoá thành một quầng lửa bảy sắc.

Bóng người nọ vụt biến mất, như đã tan chảy ra giữa trời đêm.

Lý Huyền thét lên, choàng tỉnh dậy.

Bóng tối vây quanh gã như tiếng cười chế giễu của bóng người kia. Gã lắc đầu thật mạnh, xua đuổi hết những ý nghĩ đó ra khỏi đầu, không hiểu vì sao một giấc mơ quái dị như vậy lại đến với mình. Gã không chỉ mơ thấy Thôi Phiên Nhiên, còn mơ thấy một người xa lạ. Người lạ ấy hết sức ma quỷ, hết sức yêu tà, để lại một ấn tượng vô cùng sâu sắc trong đầu óc Lý Huyền, nhưng gã không tài nào tái hiện được diện mạo của hắn ta. Rõ ràng là trông thấy, trông thấy mồn một, nhưng tỉnh dậy thì quên sạch sành sanh, không nhớ một chút nào cả.

Phiên Nhiên sao rồi?

Bị kẻ kia giết rồi chăng?

Trong lòng Lý Huyền nổi lên một dự cảm không lành, gã vội vàng lật mình ngồi dậy, quyết định phải đi kiểm tra xem sự thế thế nào. Bỗng từ ngực áo gã lặn ra mấy viên ngọc, rơi tong tong xuống đất. Lý Huyền lấy làm lạ, bèn nhặt từng viên lên.

Đó là bảy viên ngọc với lần lượt các màu đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím đặt bên nhau như một dải cầu vồng. Ngọc cùng toả sáng nhàn nhạt, tựa hồ chứa đầy chất lỏng bên trong. Lý Huyền sực hồi tưởng giấc mộng, khi ngón tay người nọ chạm đến Thôi Phiên Nhiên, thì thân hình Phiên Nhiên nổ tung, hoá thành một quầng lửa bảy màu... Sau đó, hình như biến thành một nắm ngọc.

Đã là mộng, thì tại sao đám ngọc này lại xuất hiện trong ngực áo mình. Lý Huyền nghi ngại vô cùng, tuy chưa biết sự thế ra sao, nhưng chắc chắn là một việc chẳng hay ho gì hết. Gã nhét mấy viên ngọc vào ngực áo, co giò chạy sang ký túc của Thôi Phiên Nhiên.

Mọi người còn đang ngủ nên trường vắng tanh vắng ngắt. Giữa buổi đêm tịch mịch. Lý Huyền không buồn cân nhắc đắn đo, phóng chân đập tung cửa phòng Phiên Nhiên, lao vào như một cơn gió.

Một tiếng thét vang lên điếc cả tai:

- Đồ háo sắc!

Lý Huyền còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, một cái ấm và một cái bát đã vỡ tan trên đầu gã, liền đó nổi niêu xong chậu phóng thia lia đến, ném gã đến nổ đom đóm mắt, ngã nhào ra khỏi cửa. Mấy bóng người bay theo, vây chặt lấy gã, tay dấm chân đá nhất tể trút xuống, dần gã thừa sống thiếu chết.

Lý Huyền rống to:

- Ta đây! Ta đây mà!

Bấy giờ mấy người kia mới dùng tay, hoá ra chính là Thạch Tử Ngưng và hai chị em Ê Nhiên, Yên Nhiên. Lý Huyền ai oán kêu:

- Háo sắc đâu? Ta đây!

Thạch Tử Ngưng lạnh lùng đáp:

- Ta cố ý đấy! - Rồi nghiêm mặt lại - Người đến đây làm gì?

Lý Huyền hỏi:

- Phải chăng tam muội nhà họ Thôi đã gặp chuyện gì bất trắc?

Mặt. Nhiên lạnh đi:

- Sao người biết?

- Ta đương nhiên biết chứ - Lý Huyền nói - Bằng không ta đến đây làm gì? Cho dù ta có là kẻ háo sắc thật, cũng không thèm nhòm ngó tiểu muội của Thôi gia đâu. Yên tâm đi!

Thôi Ê Nhiên hăm hăm lườm gã. Lý Huyền bảo:

- Cho ta vào! Ta có vài lời muốn hỏi Thôi tiểu muội.

Ê Nhiên và Tử Ngưng nhìn nhau, đều cảm thấy Lý Huyền có vẻ nghiêm túc, bèn mỗi người một bên, điệu gã vào phòng.

Phiên Nhiên đang bâu vào chăn, sắc mặt hốc hác. Cô lấy chăn quấn chặt quanh mình, người cứ run lên bần bật, tựa hồ kinh hãi vô cùng. Lý Huyền tới gần, cô cũng như không nhìn thấy. Lý Huyền cau mày, đi quanh cô vài vòng. Thành linh, gã giơ tay kéo cái chăn bọc quanh người Phiên Nhiên ra.. Nhiên giơ tay tát gã, quát:

- Người định làm gì?

Thói tính quái khó sửa, Lý Huyền cười hì hì:

- Định xem xem.

Nhiên tức tái cả mặt, mắt gần như phụt lửa. Lý Huyền vội nghiêm túc hỏi:

- Thôi tiểu muội vừa gặp ác mộng phải không?

Ê Nhiên ngần người:

- Sao người biết?

Lý Huyền cười đắc ý:

- Có phải trong mơ muội ấy bị người ta giết chết?

Ê Nhiên càng hoảng, năm đăm bỗng lỏng ra. Lý Huyền càng thêm khoái chí:

- Người để ta xem xem, có khi phát hiện ra manh mối gì thì sao.

Nói đoạn, gã đưa tay kéo chăn, lòng đầy nghi hoặc. Trong mơ gã trông thấy rõ ràng Phiên Nhiên nổ banh xác, hoá thành bảy viên ngọc, tại sao mình mấy cô vẫn nguyên vẹn, hình như không thương tích gì thế này?

Giấc mộng ấy quá sống động, khiến Lý Huyền sẵn sàng tin rằng chuyện trong mơ là sự thực. Gã nhất định phải xem xét Phiên Nhiên thật kỹ càng, xác định xem cô có bị thương hay không, bằng không gã khó lòng chớp mắt được. Gã vừa chạm tay vào chăn, Phiên Nhiên đang đờ đẫn bỗng run lên bần bật, quay phắt đầu lại, nhìn chăm chăm vào Lý Huyền. Hai con người trắng dã.

Lý Huyền không sợ trời không sợ đất, vậy mà bị cô nhìn trừng trừng cũng phải hoang mang. Phiên Nhiên vụt rít lên thảm thiết, run rẩy rút về góc giường, giăng chăn trùm kín đầu mình, cứ như trông thấy một con quái vật gì đáng sợ lắm. Lý Huyền gọi:

- Thôi tiểu muội, ta đây...

Phiên Nhiên vụt chồm lên định chạy trốn, nhưng lại không dám băng qua Lý Huyền. Cô hớp vội một hơi, thành linh ngã ngất.. Nhiên và Tử Ngưng nhón nhác chạy lại đỡ Phiên Nhiên dậy. Ê Nhiên lấy ra mấy viên đan được nhét vào miệng Phiên Nhiên. Tử Ngưng sa sầm nét mặt, lạnh lùng hỏi:

- Người làm gì với muội ấy thế?

Lý Huyền cự:

- Ta làm gì đâu? Chẳng qua ta chỉ xem xem cô ta có bị thương không thôi.

Thạch Tử Ngưng cười nhạt:

- Không làm gì? Thế tại sao người biết giấc mơ của Phiên Nhiên?

Lý Huyền bất giác nghẹn họng, cảm thấy thật khó mở lời. Nói rằng mình trông thấy giấc mơ của Phiên Nhiên trong giấc mơ của mình, nghe có được không?

Thạch Tử Ngưng tức giận:

- Cứ bắt lấy người rồi thăm vấn sau!

Keng một tiếng, trường kiếm lao ra khỏi vỏ. Lý Huyền phân trần:

- Ta nói cho người biết, tối qua ta...

Gã đang định kể hết những việc xảy ra cho Phiên Nhiên, thành linh có tiếng nói vang lên rồn rảng:

- Tên háo sắc nào dám đến gây náo loạn Ma Vân thư viện?

Một dải khí tím từ trên không buông xuống, hoá thành một sợi dây vàng óng, trói chặt Lý Huyền lại. Lý Huyền tru tréo, nhưng sợi dây cứ khăng khăng thít gã lại, lôi tuốt tới dinh Chung Nam.

Lý Huyền rơi bịch xuống Thuy Lư. Sợi dây vàng hoá thành khí tím, tan biến vào hư không. Lý Huyền nhảy chồm chồm:

- Đến ông cũng không tin tôi à, ông già kia?

Tử Cực lão nhân đang ngồi nghiêng trên Tiên Du duệ, nghe vậy đáp:

- Ta tin người, nhưng không thể để người vạch ra chân tướng sự việc.

- Vì sao?

Sắc mặt Tử Cực tối đi:

- Bởi vì điều đó sẽ khiến sợ hãi bao trùm.

Lý Huyền bật cười:

- Long hoàng đánh tới tận nơi còn chà thấy ông sợ hãi nữa là!

Sắc mặt Tử Cực càng thêm nặng nề:

- Long hoàng dẫu mạnh, nhưng có thể đề phòng. Kẻ địch này thì không thể đề phòng được, ngay cả ta cũng không có cách nào đối phó với hắn.

Lão nói rất trịnh trọng, khiến Lý Huyền phải hoang mang:

- Kẻ nào thế? Ông bảo tôi mau!

Tử Cực lão nhân không đáp, giơ tay trở Lý Huyền:

- Rõ ràng người mơ thấy Thôi Phiên Nhiên chết rồi, mà con bé vẫn sống sờ sờ, chắc hẳn người ngạc nhiên lắm phải không?

- Phải!

- Người tin giấc mơ ấy đến nỗi thà hoài nghi sự thật chứ không chịu ngờ vực giấc mơ. Chắc hẳn người cũng ngạc nhiên vì điều đó lắm phải không?

- Phải!

- Trả lời cho câu hỏi đầu tiên. Là vì trong giấc mơ mà mơ thấy mình, thì mình đây là hồn phách, chứ không phải mình thật. Những người khác cũng thế. Bị giết trong mơ, tất nhiên là hồn phách bị giết chứ không phải mình bị giết. Vì vậy, người thấy Phiên Nhiên bị giết, thực tế là đang trông thấy hồn phách của nó bị giết mà thôi. Những hạt ngọc ấy chính là hồn phách của con bé.

Lý Huyền lại thấy lòng trời dậy cảm giác bất an:

- Hồn phách bị giết rồi thì sao?

Tử Cực lão nhân lặng lẽ nói:

- Hồn phách là linh khí của con người, nếu mất linh khí thì như đèn cạn dầu, sau bảy bảy bốn mươi chín ngày là lịm tắt thôi.

- Tức là cô ta sẽ chết?

Tử Cực lão nhân im lặng gật đầu. Lý Huyền kêu lên:

- Nhất định ông có cách cứu mà, phải không? Cái gì ông chả làm được, phải không?

- Nếu hồn phách tự thoát khỏi thân thể, ta có mười bày cách để thu lại, nhưng nêu là do Mộng ma gây ra... - Lão thở dài đánh sượt.

- Mộng ma? Mộng ma là ai?

- Người muốn biết, vì sao không đến phòng sách? Ta đã sưu tập cho các người cơ man sách hay, kiến thức nào cần tham khảo thì đều có cả, vì sao người không tận dụng triệt để? Ta chẳng đã nói với người từ đầu rồi ư? Đừng hỏi ta những điều không biết!

Lý Huyền chực nổi giận, nhưng bộp một cái, gã đã bị đánh văng ra ngoài rồi.

Lão già này, phải tay sạch thêi Gã hiểu, ý của Tử Cực lão nhân là muốn ép gã học, nhưng Lý Huyền mà ngoan ngoãn vâng lời thế à? Gã có cách riêng của mình chứ! Sau khi hứng một trận thượng cẳng chân hạ cẳng tay, Phong Thường Thanh ngoan ngoãn vâng lời, đến phòng sách tra tìm tài liệu ngay trong đêm.

Lý Huyền hài lòng quay về ngủ. Vẫn còn bốn mươi chín ngày, gã tin rằng với khả năng của mình, chắc chắn thời gian đó đủ để tìm ra Mộng ma. Huồng hồ gã đã ra tối hậu thư, nếu khi gã thức giấc mà Phong Thường Thanh vẫn chưa tra xong thì gã sẽ không nhận nó làm tiểu đệ nữa.

Vùi đầu ngủ đã. Sáng mai sẽ biết hết cả thôi.

Học... học... học...

Ồ! Cái gì đè trên người thế? Đưa tay sờ xem nào... béo nần nần... lông lá xồm xoàm...

Mi-ao! Mi-ao! (Lục Khục là mèo con mà chủ nhân cưng chiều nhất.)

Lục Khục? Lý Huyền ngồi bật dậy. Lục Khục giơ chân nhảy chồm vào, xô gã ngã, ôm chầm lấy rồi lăn mình ra, kèn một giấc.

- Lục Khục! Chẳng phải người đi theo Long Mục rồi ư?

Mi-ao! Mi-ao! (Ở đó tuy có rất nhiều thức ăn đóng hộp cho mèo, nhưng ngủ ở đây thoải mái hơn).

- Vậy lý tưởng của người là gì?

Mi-ao! Mi-ao! (Ăn cây táo, rào cây sung).

Lục Khục giơ chân vỗ vỗ Lý Huyền chùng như an ủi, lại như muốn giục gã đi ngủ. Trong đêm khuya thanh vắng thế này, lăn ra ngủ một giấc no nê là phù hợp nhất.

Lý Huyền không sao ngủ được. Tội bội phán là một tội nặng, ta đâu thể để người xuê xoa cho qua!

- Có muốn ăn thức ăn đóng hộp cho mèo không?

Lục Khục chồm ngay dậy, mắt mở to tròn, ba cái đầu chồn vờn quanh Lý Huyền, vừa làm nũng vừa kêu ẽo ọt mi- ao mi-ao.

- Ờ, Lục Khục. Chúng ta giải một đề toán nhé! Buổi sáng ta cho người một hộp thức ăn, rồi buổi tối cho thêm một hộp nữa, người tính thử xem tổng cộng đã cho bao nhiêu hộp? Sao? Không biết làm toán á? Được, vậy chúng ta bắt đầu học từ bước cơ bản nhất là đếm ngón tay - Lý Huyền giơ một ngón tay ra - Đây là một này.

Rồi lại giơ một ngón nữa:

- Đây là một khác này. Một cộng một bằng mấy? - Lý Huyền đem ngón tay chìa ra trước, rồi lại đem ngón tay chìa ra sau - Hai nhé!

Gã nhìn Lục Khục:

- Xong! Đến lượt người tính!

Lục Khục chia chân trước. Nó rất muốn chìa ra một ngón thôi, nhưng bàn chân nó múp míp đến nỗi khó mà tách bạch các ngón ra được, găng gò mãi vẫn chỉ là một bàn chân mà thôi.

- Được rồi, coi như đây là một đi. Chìa một ngón nữa ra nào.

Lục Khục ra công cố gắng! Thức ăn đang ở trước mặt, nó phải ăn, nó phải ăn! Nhưng người không thể cãi mệnh trời, quái vật cũng thế thôi, nó cố gắng mãi mà không tài nào tách được các ngón ở bàn chân. Đành lại chìa cả bàn chân múp míp ấy ra lần nữa.

- Được. Bây giờ kết quả bài toán có rồi đây! Một cộng một bằng một. Ta cho người một hộp thức ăn.

Lý Huyền lấy một hộp thức ăn đặt trước mặt Lục Khục. Gã nằm xuống, tâm trạng trở nên thư thái. Lục Khục cúi đầu nhìn cái hộp. Nhìn một lúc lại ngoảnh sang nhìn bàn chân mình, có ý muốn tách hai ngón chân ra. Găng gò một hồi, lại nhìn hộp thức ăn. Nó cảm thấy có điều không hợp lý, nhưng nghĩ nát óc cũng không nghĩ được là không hợp lý ở đâu.

Một con mèo Lục Khục vô lo vô nghĩ, lần đầu tiên trong đời mất ngủ.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 11: Vương Tôn Quay Về Đường Xa Quá

Khi tiếng chim hót đầu tiên của buổi sớm vang lên, Lý Huyền đứng hèn xuất hiện ở phòng sách. Hai mắt thâm quầng, Phong Thường Thanh phấn khởi nhìn chông thư tịch, cười sáng sặc:

K

- Đệ tìm ra rồi! Cuối cùng cũng tìm ra rồi.

Lý Huyền chộp lấy tờ giấy nó cầm trong tay.

“Muội Sáng. Là ma. Không ai biết được diện mạo của hần, vì hần chỉ xuất hiện trong mơ, chưa người nào nhìn thấy thực thể của hần bao giờ. Những người gặp hần trong mơ sẽ quên ngay mặt mũi hần khi tỉnh dậy. Hần là kẻ bí ẩn nhất, tà dị nhất trong số các thiên ma. Ma pháp thì cực kỳ cao cường, giỏi tạo ra những cảnh ảo quý quái kỳ quặc, khiến người ta chìm đắm trong đó, không tỉnh lại được, trở thành con rối cho hần tùy ý giật dây. Theo suy đoán, tướng mạo hần có lẽ rất yêu tà, chí dùng diện mạo ấy là đủ sức dụ hoặc chúng sinh. Gầy gò, dong dỏng. Luôn mặc áo đen lượt thướt, tua rú đen sì dài tới mười thước. Khi hần treo mình trên không trung, những dải tua im lìm yên lặng như một tiếng thở dài khiến người ta sờn gai ốc. Nhưng rối mắt nhất chính là đôi cánh đen sau lưng hần. Mỗi lần hần xuất hiện, đôi cánh đen lại điên cuồng đập vỗ giông một cơn gió tươi bời, khuấy đảo quanh mình hần. Đó không phải là đôi cánh bằng lông vũ, mà giống những mạch máu tà quái thò ra từ mình hần, múa may như những ánh máu ghê rợn. Khi hần giết người, mặt trăng trên cao sẽ ngả màu đỏ

lòm. Hẳn cứ lơ lửng trên không nhờ đôi cánh đen ấy, trắng đỏ cũng như cái bóng của hẳn, yêu tà vô kể.

Muội Sảng bản tính tàn nhẫn, giết người theo ý thích cả nhân, bất cần lý do. Traóc khi hạ thủ thường mặc sức đùa nghịch giỡn cợt con mồi, đặc biệt thích để nạn nhân cảm nhận được rõ rệt và từ từ cái chết của mình. Để nạn nhân thấm thía một cách đầy đủ nhất tư vị sợ hãi trước cái chết, có khi hẳn còn dặt ra một giấc mộng dài đến cả năm trời. Năm Trinh Quán thứ tư, hẳn giết năm trăm bảy mươi hai người ở thành Đạo Thư, Hoài Nam. Năm Trinh Quán thứ sáu, giết một nghìn ba trăm hai mươi sáu người ở châu Đạo Tâm, Hà Đông. Năm Trinh Quán thứ bảy, giết ba nghìn bốn trăm mười bốn người ở thành Ninh Bắc, Nam Chiếu”.

Lý Huyền “ồ” một tiếng:

- Đúng là ác ma! Giết bao nhiêu là người.

Phong Thường Thanh cười hì hì:

- Đại ca xem tiếp đi, có tin hay đấy.

“Căm ghét thể xác, yêu chuộng vẻ đẹp của hồn phách. Hẳn từng nói rằng vào khoảnh khắc lâm chung, hồn phách thăng thiên rời đi thì có vẻ đẹp của ngân hà. Vì vậy hẳn tạo ra một chiêu ma pháp gọi là Tinh Mộng trăm, dùng cảnh áo để khoá chặt hồn phách. Đúng lúc hồn phách tách rời thể xác, hẳn nhốt chặt hồn lại, hoá hồn thành bảy viên ngọc sáng ngời để thưởng ngoạn mãi mãi. Sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, người bị đoạt hồn sẽ mất mạng. Nếu trong thời gian này mà mấy viên ngọc kia bị vỡ hay mất tích thì không thể nào cứu được họ nữa”.

Lý Huyền cau mày:

- Đây là tin hay à?

Phong Thường Thanh trở dòng cuối, đọc:

“Năm Trinh Quán thứ mười ba, Muội Sáng bị đại đệ tử của Ma Vân thư viện là Quân Thiên Thương chém chết”.

Lý Huyền chứng hứng:

- Chết rồi ư?

- Đúng vậy, đã chết - Phong Thường Thanh cười nói - Có một đạo, nhiều cao thủ bao vây Mộng ma, nhưng Mộng ma không chế lại bọn họ, giam cả vào cảnh mộng, giết một lúc ba mươi hai người. Trời sầu đất thảm, nhật nguyệt ảm đạm. Chuyện đến tai đệ nhất cao thủ thời ấy là Quân Thiên Thương. Quân Thiên Thương bèn chém văng hãn vào vòng luân hồi.

Lý Huyền nổi giận:

- Nói láo! Ta chính mắt trông thấy hãn rõ ràng. Hãn chưa hề chết.

Phong Thường Thanh quả quyết:

- Chết thật rồi mà! Huynh có thể nghi ngờ con người đệ, nhưng không được nghi ngờ kiến thức của đệ.

Lý Huyền nện bầm mặt Phong Thường Thanh rồi ôm nghi ngờ lao lên Thụy Lư.

- Đúng, Mộng ma Muội Sáng đã chết! - Tử Cực lão nhân chậm rãi nói, về trầm ngâm.

- Thế kẻ sát nhân trong mơ là ai?

- Điểm khiến ta e ngại Mộng ma nhất là không một ai thật sự giết được hãn cả. Hãn là mộng, ác mộng, hễ trên thế giới này còn con người, là

còn ác mộng. Hễ có ác mộng là Muội Sáng còn tồn tại. Hồn phách của hãn sẽ từ từ ngưng tụ và tái sinh trong mơ.

- Tái sinh ư? - Lý Huyền thắc mắc - Lại có việc kỳ lạ như thế à?

Tử Cực lão nhân gật đầu:

- Đúng. Khi tái sinh, hãn phải giết đủ bảy người, dùng hồn phách của bảy người này nặn lại linh khí của mình. Ngày bảy người tiêu tán hồn phách, cũng là hãn tái sinh.

Lý Huyền ngẫm nghĩ rồi đứng bật dậy vỗ vai Tử Cực lão nhân:

- Nhất định phải tiêu diệt tên ma đầu đó, ông già ạ! Đường còn xa, trách nhiệm của ông còn nặng nề đây!

- Không phải của ta - Tử Cực đáp - Mà là của ngươi.

Lý Huyền kêu lên:

- Vì sao là tôi?

- Ngươi không biết vì sao ngươi mơ thấy hãn giết người à?

- Vì sao?

- Ngươi cũng không biết vì sao trông thấy người Thôi Phiên Nhiên lại sợ hãi thế à?

- Vì sao?

- Bởi vì ngươi được hãn chọn.

- Chọn để làm gì?

- Thế thân! Muội Sáng muốn tái sinh, nhưng chỉ có linh hồn thì không đủ, còn cần một thể xác nữa. Sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, hãn ta phục sinh, còn ngươi sẽ chết. Hãn sẽ tái sinh bằng thể xác ngươi.

Lý Huyền kêu lên:

- Tại sao lại chọn tôi?

Tử Cực lão nhân lãnh đạm nói:

- Khi nào bắt được Mộng ma Muội Sáng, ngươi tự hỏi hãn câu hỏi này đi.

Lý Huyền thần thờ. Mình đã bị chọn làm thể thân ư? Vì sao quỷ thần luôn thích tìm đến mình? Mình chẳng qua chỉ là một con người bình thường thôi mà.

Tử Cực lão nhân nói:

- Trước khi Mộng ma giết đủ bảy người, ngươi phải tìm ra tung tích và ngăn chặn hãn. Bằng không ngươi chỉ còn nước đợi chết mà thôi.

Lý Huyền nín lặng.

- Ngươi đừng mong đợi ai giúp mình hết - Tử Cực lão nhân nói - Ta bảo cho ngươi biết, không ai dám đối đầu với Mộng ma Muội Sáng đâu. Dẫu đủ khả năng thì cũng không thể đối đầu được, bởi vì sắp tới cả Ma Vân thư viện phải dốc sức để đối phó một kẻ khác.

Lý Huyền biết, kẻ đó chẳng phải Thạch Tinh Ngự thì ai nữa? Thật vất vả khi phải đối phó với Long hoàng và Mộng ma cùng một lúc. Nhưng Ma Vân thư viện là danh môn chính phái cơ mà? Danh môn chính phái lại nỡ ngồi yên nhìn Mộng ma giết người trước mắt mình à?

- Đương nhiên không thể ngồi yên - Tử Cực nói - Bởi vậy ta quyết định phải đại đệ tử của bàn môn xuất chiến.

Lý Huyền cả mừng:

- Quân Thiên Thương sẽ xuất chiến ư?

Tử Cực mắng:

- Quân Thiên Thương nào? Người chứ!

Lý Huyền hoá đá. Gã đã quên rằng mình cũng là đại đệ tử của Ma Vân thư viện. Thế này là thế nào đây? Lão già chêt tiệt, chẳng lẽ lão không biết mình chỉ là cái gói thêu hoa, chẳng được việc gì ư? Rõ ràng muốn đem mình ra làm vật hy sinh đây. Lý Huyền ai oán ngẫm nghĩ, chỉ muốn bóp cổ Tử Cực cho lão chêt tặc.

- Đồng thời, người phải giữ gìn mấy viên ngọc hồn phách của Phiên Nhiên. Nếu chúng mất mát hư hao, Phiên Nhiên chêt chắc đấy.

Lý Huyền nào nuốt nghĩ, việc này cũng trút xuống đầu gã ư?

- Cuối cùng, ta báo cho người một tin mừng. Khi chưa phục sinh được, Mộng ma chỉ xuất hiện trong mơ thôi. Hẳn có thể giết người ở Ma Vân thư viện, cũng tức là, nhất định gã sẽ nấp trong mơ của một người nào đó trong trường. Đêm hôm ấy, giấc mơ của ba người các người được dệt cùng nhau, vì vậy người mới trông thấy Mộng ma giết Phiên Nhiên. Muốn tìm được hẳn, người phải tìm được người có giấc mơ chứa hẳn. Tim cho kỹ vào, đừng để mất mặt ta!

Ánh tím bùng lên, đánh văng Lý Huyền ra ngoài. Lý Huyền lăn lông lốc xuống núi, lòng đầy ai oán: Tại sao ta lại từ thăm thế này! Tại sao lại thăm thế này! Lão già nói mới dễ dàng làm sao, vào giấc mơ của người khác để tìm Mộng ma, lấy đâu ra việc an nhàn như thế?

Lý Huyền ngồi trên miệng vực Hồng Nguyệt nhai, trầm ngâm suy nghĩ. Gã nghĩ gần nát cả óc, cũng không sao nghĩ ra được là vào giấc mơ người khác tìm Mộng ma bằng cách nào. Mơ là do tâm mà ra, muốn mơ được nhất định phải ngủ, mọi sự trong mơ đều nằm trong tim người ta, gã làm sao tìm được? Trừ phi gã có thể nhìn thấy nội tâm ấy.

Ồ? Hình như nghĩ ra cách rồi. Mắt Lý Huyền sáng lên, xem ra... có một cách khả quan. Gã chồm dậy, chạy như bay ra hậu sơn, cuống quýt trèo lên Vạn Hoa bình, chưa trông thấy Dung Tiểu Ý đâu đã gọi âm ỉ:

- Mau cho ta mấy hạt Sát Na Phương Hoa, ta có việc cần dùng.

Dung Tiểu Ý vẫn yên lặng như bông lan trong khe sâu, ngồi ngả người trong bụi hoa. Ánh nắng lọt qua những búi dây leo, soi xuống dung nhan nhợt nhạt hệt như một cuốn sách cổ đã được lật giở suốt ngàn năm. Nàng dụi dụi mắt hỏi:

- Công tử cần Sát Na Phương Hoa làm gì?

Lý Huyền khoái chí đáp:

- Ta phải đi vào giấc mơ của người khác để tìm một kẻ. Sát Na Phương Hoa có thể biến người ta thành trong suốt, khiến mọi ý nghĩ lộ ra cả, tất nhiên cũng sẽ khiến cảnh mộng lộ ra. Cô mau lấy cho ta mười lăm hai mươi hạt ra đây, ta sẽ bắt bọn sinh đồ nuốt hết để xem giấc mơ của họ.

Dung Tiểu Ý chưa kịp đáp, vệt trắng Tiểu Ngọc đã quạt cánh vào đầu Lý Huyền, rít lên:

- Mười lăm hai mươi hạt? Người muốn chủ nhân ta kiệt sức đấy à? Không có đâu! Một hạt cũng không.

- Người có biết kẻ ta tìm là ai không? Mộng ma đây!

Dung Tiểu Ý giật mình:

- Mộng ma? Mộng ma Muội Sáng?

- Thì ra cô cũng biết. Mộng ma Muội Sáng sắp sống lại rồi, hẳn đang lạm sát người vô tội trong Ma Vân thư viện, muốn thu thập đủ hồn phách của bà người. Cô không giúp ta cũng không sao, nhưng nêu Mộng ma giết đến cô, chẳng phải sẽ hối hận lắm sao?

Dung Tiểu Ý trầm ngâm:

- Nếu là Mộng ma thì ta phải giúp công tử rồi. Mời công tử an tọa, đợi ta một lát.

Nói rồi, nàng phất nhẹ tay áo. Một trận gió hiu hiu cuốn lên khắp Vạn Hoa bình. Dung Tiểu Ý hết như một cánh hoa bay, lặng lẽ vờn múa trong gió. Ánh mặt trời tan rã thành muôn ngàn đốm sáng bao bọc quanh nàng, rọi nàng sáng rỡ. Dáng múa của nàng rất mong manh, tưởng chừng một tiếng ho cũng có thể khiến nàng vỡ vụn.

Đốm sáng tập hợp lại, từ từ ngưng tụ thành một hạt Sắt Na Phương Hoa. Tiểu Ngọc bay đến gắp hạt hoa đặt vào tay Lý Huyền. Lý Huyền giục giã:

- Mau mau! Cần đến mười mấy bông nữa kia đấy!

Tiểu Ngọc nổi cáu:

- Người có biết hoa này phải dùng linh khí của chủ nhân ta mới ngưng tụ được không? Nguyên một bông thôi đã tiêu hao một lượng lớn linh khí rồi, người còn đòi đến mười mấy bông? Không có đâu! Không có! Đồ con người đáng ghét, cút mau đi!

Nói rồi, nó đập cánh loạn xạ, đuổi Lý Huyền xuống núi.

Dung Tiểu Ý ngả người trong bụi hoa, dịu dàng nói:

- Tiểu Ngọc, không được vô lễ với công tử. Ta... ta nghỉ ngơi chốc lát là ngưng tụ tiếp linh khí được rồi.

Tiểu Ngọc nặng xị:

- Chủ nhân! Người không thể tiêu hao hết linh khí khổ

công tu luyện vì cái tên ngu xuẩn này được. Người không hiểu hẳn đầu, cho dù lấy được bảo bối như Sát Na Phương Hoa thì cũng chỉ để lãng phí thôi, không làm nên trò trống gì cả. Đừng cho hãnh!

Lý Huyền nổi giận:

- Con chim thối tha, người nói gì thế? Sao ta lại ngu xuẩn cho được?

Tiểu Ngọc cười khẩy:

- Người không ngu? Người bảo đảm là có Sát Na Phương Hoa trong tay, người sẽ bắt được Mộng ma chứ?

Lý Huyền ngẩn người, quả thực gã không dám đảm bảo. Tiểu Ngọc kêu lên:

- Đã không dám bảo đảm, dựa vào cái gì mà chúng ta phải cho người nhiều như vậy? Cút! Mau xuống đi!

Lý Huyền cười ha hả:

- Người không tin ta, phải không? Ta chứng minh cho người xem.

Gã cầm hạt Phương Hoa chạy xuống núi. Một bông thì một bông, có còn hơn không.

Phong Thường Thanh trở mắt nhìn gã:

- Đại ca, huynh bảo đệ ăn nó?

Lý Huyền gật đầu. Phong Thường Thanh hỏi:

- Ăn rồi là nhìn thấy giấc mơ của đệ à? Là biết được Mộng ma liệu có ở trong giấc mơ của đệ không à?

Lý Huyền gật đầu. Phong Thường Thanh kể cũng không phải là ngu ngốc!

Phong Thường Thanh:

- Ăn nó xong, liệu mọi ý nghĩ có bị người khác nhìn thấu suốt như huynh trước đây không?

Đương nhiên có chứ. Về điểm này, Lý Huyền nhớ rất kỹ. Phong Thường Thanh thờ thần nhìn hạt Sát Na Phương Hoa, đột nhiên có giờ chạy vụt đi như đụn khói. Phản ứng của nó khiến Lý Huyền thực sự bất ngờ, đến khi định đuổi theo tên sư đệ, thì Phong Thường Thanh đã chạy mất tăm mất dạng rồi.

Lý Huyền tức điên. Cũng may, không phải Phong Thường Thanh cũng không sao, chẳng nào Sát Na Phương Hoa cũng chỉ có một bông, ai ăn mà chà là ăn.

Ê Nhiên vẫn ngồi trông Phiên Nhiên:

- Người bảo ta ăn cái này á?

Lý Huyền gật đầu:

- Ăn cái này vào, nếu Mộng ma giết người thì nhất định ta sẽ bắt được hắn.

Thôi Ê Nhiên tru tréo:

- Người muốn dòm ngó bí mật tâm hồn thiếu nữ thanh xuân chứ gì? Đi chết đi!

Cô sập cửa thật mạnh, tiện thế bồi thêm cho Lý Huyền một cái bạt tai. Lý Huyền thối mũi. Tại sao không ai chịu ăn nhỉ? Một bảo bối hữu dụng biết bao nhiêu. Ăn rồi thì không sợ Mộng ma nữa. Đây rõ ràng là một thứ bùa hộ mệnh để chống Mộng ma, vì sao không ai nhận ra công hiệu của nó? Một cả nhân thì đáng gì? So với sinh mệnh của bao người, chẳng qua chỉ là một chuyện nhớ mà thôi.

Nhưng người khác hiển nhiên không nghĩ thế. Thà là để

Mộng ma đâm cho một nhát dao, cũng không ai chịu ăn cái hạt có phép màu bộc lộ hết mọi suy nghĩ trong lòng họ ra trước mặt mọi người ấy.

Bất đắc dĩ, Lý Huyền đành dốc hết tâm sức van vi thuyết phục Tử Cực lão nhân tổ chức một buổi họp mặt trong trường, mời tất cả thầy trò đến Thái Thần viện. Gã giờ hạt Sát Na Phương Hoa, thiết tha giải thích với mọi người ích lợi của việc ăn nó.

Tử Cực lão nhân ra mặt tán đồng ý kiến của gã, cho dù lão luôn ngăn cản Lý Huyền, không chịu để gã nói ra chân tướng sự thực, chỉ lập lờ rằng có một kẻ rất đáng sợ đang ẩn nấp để giở trò sát nhân trong giấc mơ của mọi người.

Long Mục bước lên trước, trả Lý Huyền bảo:

- Kẻ nên ăn nhất chính là người đó!

Lý Huyền cười nhạt:

- Người thì biết cái gì! Đồ cậu ấm trơn lông đỏ da!

Long Mục:

- Mỗi lần Mộng ma chỉ nấp nánh được trong giấc mơ của một người, mỗi lần cũng chỉ giết được một người. Ma Vân thư viện có hai mươi tư người, vì thế, nếu những người khác ăn, khả năng tìm ra Mộng ma chỉ là một phần mười hai. Còn nếu người ăn, khả năng sẽ là một trăm phần trăm.

- Vì sao? - Lý Huyền hỏi.

- Bởi vì người có thể trông thấy Mộng ma giết người. Vì thế người ăn Sát Na Phương Hoa rồi thì sẽ hiển thị được giấc mơ của người ra. Chúng ta chỉ cần nhìn giấc mơ của người là biết Mộng ma vào giấc mơ của ai.

Thầy trò nhất loạt sáng bừng mắt! Trí tuệ của vương tử quả thật là sáng suốt, suy luận không sai trật mảy may. Kẻ nên ăn hạt Sát Na Phương Hoa này chính là Lý Huyền.

Hồ Đột Can, bốn anh em họ Lữ, Trịnh Bá Niên hoa chân múa tay xúm vào Lý Huyền, mắt rục lên hung tợn. Hiển nhiên cho dù phải dùng tới nước cường ép, cũng phải bắt gã ăn bằng được.

Vì tính mệnh của Thôi Phiên Nhiên!

Vì danh tiếng của Ma Vân thư viện!

Vì sự yên ổn của Đại Đường!

Họ sẽ chiến đấu vì chính nghĩa!

Lý Huyền gào rú:

- Các người đừng lại đây!

Bọn Trịnh Bá Niên nở nụ cười không tốt lành gì. Lý Huyền đột ngột ném mạnh Sát Na Phương Hoa xuống đất, hằm hằm giẫm vỡ tan. Gã cười gằn:

- Hết rồi, để xem các người bắt ta ăn cái gì cho biết!

Long Mục ung dung nói:

- Sát Na Phương Hoa tuy quý giá thật, nhưng không phải chỉ Dung Tiểu Ý mới có, đợi ta cười Phù Không đảo đi tìm một lúc, chưa chừng thu được đến mười mấy hạt ấy.

Mái tóc vàng dài buông lơis, gã mỉm cười nhìn Lý Huyền, rõ là đang muốn chơi khăm.

Lý Huyền cả kinh. Nếu Long Mục dùng đến sức mạnh của Phù Không đảo, rất có khả năng sẽ tìm được thêm mấy hạt Sát Na Phương Hoa. Lúc ấy Lý Huyền không muốn ăn cũng không được nữa. Nghĩ đến hậu quả của việc ăn Sát Na Phương Hoa, Lý Huyền suýt ngất xỉu.

Không được! Bây giờ tuyệt đối không được để ai trông thấy nội tâm của gã hết. Lý Huyền lừ lừ nhìn Long Mục, dọa:

- Tích cực thế để làm gì? Ta cho nổ banh xác Phù Không đảo của người ra bây giờ, người tin không?

Tựa hồ bất ngờ với ý tưởng của Lý Huyền, Long Mục hơi sững người. Rồi như phát hiện sự gì thú vị, gã bật cười:

- Muốn làm nổi Phù Không đảo á? Đúng là một ý hay. Nhưng mà, người có biết pho tượng Phật trên đảo là để làm gì không?

Nụ cười mỉm của gã nhuộm đầy bốn cột mìa mai, nhưng lại được ánh dương mạ lên một lớp vàng đẹp đẽ. Thấy Lý Huyền không trả lời, gã thờ dài:

- Đó là kim thân của Đại Nhật Chí tôn giả. Tôn giả đã tu luyện Phật pháp Đại Thừa đến mức tinh diệu, thoát khỏi thân xác để tự do biến hoá

như thần như thánh, trút bỏ kim thân này hoá ra Phù Không đảo, truyền cho đệ tử ta đây. Thuốc nổ, binh khí, đạo thuật, pháp bảo bình thường không những không thể gây tổn hại cho đảo, mà muốn tiếp cận cũng còn khó khăn. Năm xưa quốc sư Nê-pan Bát Bảo Lợi ti thí với Đại Nhật Chí tôn giá, đã dùng hết mọi pháp bảo, sau bảy bảy bốn mươi chín ngày vẫn không đưa nổi dù một giọt nước lại gần kim thân, đành gánh thất bại quay về. Chẳng hay người định dùng phép gì làm nổ nó đây?

Ghê gớm thế à? Lý Huyền trở mắt cứng lưỡi, không nói nên lời. Long Mục giơ tay, Phù Không đảo bay vụt xuống đỉnh đầu gã, hào quang bùng ra từ vầng trán pho tượng, tức thì tiếng ngâm nga cầu kinh vang khắp trời đất. Hào quang và tiếng tụng kinh trộn lẫn vào nhau, làm bắn ra vô số xoáy lốc nổ bùng bùng quanh Phù Không đảo, hết như hoa của vũ trụ, bao bọc kín mít quanh đảo.

Đừng nói là làm nô, mà đúng là muốn lại gần cũng không thể.

Lý Huyền tiu nghỉu, thần thờ không nói được câu nào. Long Mục thư thái nói:

- Nhưng mà, dũng khí của người kẻ cũng đáng khen. Mà làm nô kim thân của Đại Nhật Chí tôn giả thực cũng là một việc thú vị. Người đã muốn làm như vậy, để ta dạy người một cách nhé! Trông thấy núi lửa ta cho phun hai hôm trước không? Đây là cách duy nhất. Đưa Phù Không đảo đến một ngọn núi khác, sau đó dùng nó kích hoạt núi lửa mạnh nhất phun ra. Bùng một tiếng, trời sụp đất lở, có thể đến cả kim thân của Đại Nhật Chí tôn giả cũng không ngăn được uy lực của luồng địa hoá ấy đâu. Thế là tâm nguyện của người trở thành sự thực đấy! Nếu người lo lắng về việc không kiểm chế được kim thân, thì để ta giúp người. Chiếc khăn quàng này là pháp bảo mà tôn giá tịch thu của quốc sư Nê-pan, cũng chính là chìa khoá để khống chế kim thân. Chỉ cần quàng nó quanh tượng là kiểm soát cả Phù Không đảo. Ta giao cho người này!

Lý Huyền sáng mắt. Có việc hay thế sao? Gã chìa tay nhận lấy. Bất kể thế nào, cứ nhận lấy rồi tính sau. Khoé miệng Long Mục càng tỏ rõ nét chế giễu:

- Nhưng người sẽ phải đối mặt với hậu quả núi lửa phun. Núi lửa phun mà đủ sức phá huỷ kim thân thì chí ít cũng phải kéo dài mười dặm, nếu vượt tầm kiểm soát thì sẽ dẫn đến cái chết của hàng trăm người, hàng ngàn người mất nhà mất cửa, đất đai ngàn dặm khô cháy trơ cành, ngập đầy nham thạch cả năm không sinh sôi được. Người dám mạo hiểm thử không?

Tay Lý Huyền dừng sừng lại lưng chừng. Nụ cười của Long Mục rạng rỡ hoàn hảo, hệt như ngọc đẹp hừng nắng trời. Nhưng tất cả đều là mũi dao nhọn đâm vào Lý Huyền.

- Lúc ấy người khác thế nào ta không biết, nhưng Huyền Minh thường phó thì nhất định sẽ đến tìm người, đem một mở to giáo điều ra làm người phát ốm, chưa chừng còn lấy quy định của trường ra dạy dỗ người. Nhưng đừng nghĩ đến chuyện đâu với thường phó, vì ta đã đặt trước rồi - Gã ngoảnh đầu, mỉm cười nhìn Huyền Minh - Nghe nói sinh đồ của Ma Vân thư viện muốn tốt nghiệp thì nhất định phải đánh bại một vị thường phó. Huyền Minh lão sư, con chọn thầy được không? Thấy muốn thất bại theo hình thức nào? Pho kim thân này sẽ đáp ứng được hết.

Gã cười nhạt nhìn Huyền Minh. Ta át dựa vào sự nuông chiều của Đại Nhật Chí đấy! Sao nào? Ta sẽ nện cho người một trận lăn lê bò toài. Kẻ nào không đủ sức mạnh cần thiết thì lấy đâu ra tư cách mà thuyết giáo.

Huyền Minh lăm lì, không hưởng ứng trò khiêu khích của Long Mục. Long Mục ngoảnh đầu lại, nhìn Lý Huyền.

- Nếu không dám, thì đừng làm đại sư huynh gì nữa! Đồ hèn nhát!

Lý Huyền siết chặt nắm tay, không tài nào thả lỏng ra được. Đây là một cái bẫy, một cái bẫy giăng ra chỉ nhờ một câu nói của gã. Long Mục

thực quá thông minh, nắm được một câu nói mà lập tức phát triển thành một kế hoạch chặt chẽ, thúc ép gã trước mặt bao nhiêu người, khiến gã tiến lui đều khó. Chẳng qua chỉ dẫn động núi lửa, cho nổ Phù Không đảo thôi mà? Có gì ghê gớm đâu? Nhưng Lý Huyền biết, đó đều là những hành vi ghê gớm, nếu để mất kiểm soát, gây nên sát nghiệp nghiêm trọng thì làm thế nào?

Bàn tay đưa ra của Lý Huyền run rẩy. Đột nhiên, một giọng nói từ đằng sau vang tới:

- Ai dám nói lang quân của ta là hèn nhất nào?

Tô Do Liên tiến ra, như một mảng tuyết trôi tới dưới ánh nắng. Mặt trời rực rỡ khiến xiêm áo ngời ngời của cô toát lên bảy sắc cầu vồng, lung linh chuyển động, hệt như nụ cười êm đềm của cô.

- Ai khác thì ta không biết, nhưng lang quân của ta là một anh hùng hảo hán đích thực. Trên đời này không việc gì đánh ngã được chàng hết.

Nụ cười của Long Mục bỗng cứng đờ. Gã trợn mắt nhìn Tô Do Liên quân quýt Lý Huyền, đôi bàn tay thon thả nắm lấy cánh tay trái Lý Huyền. Hai người đứng bên nhau sau mà gần bó, tưởng chừng một cái kim cũng không lách vào giữa họ được.

Còn gã, chàng hoàng tử nước ngoài, người có tất cả mọi ân tứ của đất trời, đã từng thề độc sẽ đoạt lấy cô trước sự chứng kiến của mọi người. Không nghi ngờ gì nữa, đây là sự sỉ nhục nặng nề nhất với gã. Gã sa sầm nét mặt.

Lý Huyền phấn khởi hẳn lên, giăng luôn chiếc khăn quàng, cười sáng sặc:

- Đợi đây! Nhất định Phù Không đảo của người sẽ bị phá huỷ.

Ánh mắt Long Mục không còn nhìn gã nữa, mà chăm chăm hướng về phía Tô Do Liên.

- Phải làm thế nào thì nàng mới yêu ta?

Người nước ngoài nói chuyện quả nhiên thẳng thắn, chuyện yêu đương mà cũng khơi khơi trước mặt thiên hạ thế này ư? Tô Do Liên ôm cánh tay Lý Huyền chặt hơn, cười chúm chím:

- Con gái trung nguyên chúng ta thủy chung son sắt. Ta đã chọn lang quân thì chỉ cần chàng còn sống, ta không thể yêu ai khác cả. Tiểu vương tử, tình yêu của người là dành cho công chúa.

Khuôn mặt Long Mục hiện rõ phần nộ và hoảng loạn.

Quả là một liều thuốc độc tuyệt mỹ. Tô Do Liên thích đùa với việc điều chế liều thuốc ấy quá! Bởi cô biết, câu nói của mình sẽ đẩy Lý Huyền lại gần miệng vực tử vong.

Thuốc độc ư?

Không, đây là chiến lược. Phải giết Lý Huyền, cô mới có tự do. Cô mới không còn tan thành nước dưới ánh nắng dữ dội. Đòi đời kiếp kiếp mới không còn bị kẻ ác ngược đãi nữa.

Long Mục lặng lẽ nhìn cô. Ánh mắt gã ánh lên quật cường và ngang ngược:

- Nàng chính là công chúa của ta.

Gã quay mình, trôi lên Phù Không đảo.

Lý Huyền quàng chiếc khăn của Bát Bảo Lợi, mặt nhăn nhó. Tuy Tô Do Liên giúp gã đánh bại Long Mục về mặt khí thế nhưng cũng đang gặp lửa bỏng bỏ vào tay gã.

Một cục lửa bỏng, rất bỏng.

Trước lúc bỏ đi, Huyền Minh nói Lý Huyền, nở nụ cười âm hiểm, làm động tác đưa tay cắt cổ. Y muốn nhắc nhở rằng, nếu Lý Huyền cả gan làm bất cứ việc nào quá đáng thì nhất định y sẽ ra tay trừng trị không thương tiếc.

Đối với Lý Huyền, tôi cảnh cáo ấy là thừa. Trong khi chưa chắc chắn, gã chẳng ngu đến nỗi làm bừa để núi lửa phun trào. Trước sau gã vẫn là một người lương thiện.

Buổi họp trường thế là giải tán, chẳng ai vui vẻ.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 12: Thành Quách Nơi Nào Có Nhà Hoa

Lý Huyền rầu rĩ nằm trên giường, nghĩ ngợi cách giải quyết vấn đề. Đầu đau thật là đau. Chọc tức một địch thủ thâm hiểm như Long Mục quả không phải một chuyện hay ho. Nên xử lý chiếc khăn quàng Bát Bảo Lợi này thế nào đây? Và làm sao tìm được Mộng ma? Chỉ hai việc ấy cũng đủ làm kiệt quệ toàn bộ trí tuệ của Lý Huyền.

L

Đột nhiên, cửa phòng của gã bật tung. Thôi E Nhiên hùng hổ lao vào, hét lớn:

- Người đã hại chết tam muội của ta. Người phải đền mạng! Người phải đền mạng!

Lý Huyền nhìn Ê Nhiên, thấy hai mắt đỏ hoe, mặt mũi hốc hác, đôi má còn vương ngân lệ, gã không nén được kinh hoàng, chồm dậy khỏi giường:

- Thôi tam muội làm sao?

Ê Nhiên khóc nức nở:

- Đều tại người hết! Đều tại người hết!

Lý Huyền rối rít hỏi:

- Muội ấy làm sao? Không phải nói là sau bảy bảy bốn mươi chín ngày mới...

Ê Nhiên gằn giọng:

- Tuy chưa chết, nhưng cũng chẳng khác bao nhiêu nữa.

Nghe nói Phiên Nhiên còn sống, Lý Huyền thở phào, cầu nhàu:

- Làm ta sợ chết khiếp đi!

Ê Nhiên lôi gã chạy hộc tốc sang khu ký túc nữ sinh. Cô đẩy tung cửa ra. Ở trong, Yên Nhiên đang khóc rưng rức nơi đầu giường Phiên Nhiên. Lý Huyền nhảy bổ tới xem xét, trái tim trĩu nặng.

Phiên Nhiên nằm trên giường, bất động. Mắt cô không còn rõ ràng trắng đen nữa, mà là một màu trắng đục, trắng như ngọc. Làn da cô cũng bắt đầu ngả màu trong suốt, nắng rọi vào làm phát ra một thứ ánh sáng lơ nhờ. Lý Huyền cảm nhận được cô đang trong trạng thái biến đổi từ từ thành một khối ngọc chạm lạnh giá.

Gã vội thò tay ra thăm mũi. Phiên Nhiên còn thở, chỉ hiềm hơi thở mỏng như tơ, mà nhịp thở mỗi lúc một thưa. Xem ra chưa đến bảy bảy bốn mươi chín ngày, quá trình biến thành tượng ngọc sẽ hoàn tất. Mất đi hồn phách là sẽ thay đổi đáng sợ thế này đây sao?

Trước tình cảnh quỷ quái ấy, Lý Huyền bất giác ớn lạnh. Ê Nhiên khóc lóc:

- Đều tại người cả. Giờ làm sao?

Lý Huyền nói:

- Người hỏi ta làm sao? Ta có cách gì đây? Họ Thôi nhà các người chang phải là danh gia vọng tộc đấy ư? Lẽ nào hoàn toàn vô kế khả thi?

Ê Nhiên sáng mắt:

- Tứ thúc Thôi Hạo của ta đang ở Trường An. Tứ thúc tinh thông y thuật, chắc chắn sẽ có cách. Ta viết một lát thư báo trước cho người, người mau tìm cỗ xe ngựa, chúng ta đi Trường An gặp tận nơi.

Lý Huyền kêu lên:

- Tại sao lại là ta?

Ê Nhiên nổi giận:

- Người đi không? Nếu người không đi, ta liều mạng với người bây giờ.

Cô phóng vào Lý Huyền một ánh nhìn hăm dọa, tấm thân thon thả toát ra đầy sát khí. Đối mặt với người chị cả liều chết cứu em như vậy, Lý Huyền nhận ra mình không tài nào chiến thắng được, đành đầu hàng:

- Được, ta đi.

Gã chạy xuống núi gặp A Trường, mượn một cỗ xe lớn. A Trường không có ngựa, Lý Huyền đành tự mình kéo xe quay lên. Lúc ấy Ê Nhiên đã viết xong thư đưa bồ câu đi gửi. Cùng Lý Huyền khiêng Phiên Nhiên vào xe xong, cô dặn Yên Nhiên kiên nhẫn ở lại thư viện chờ đợi, rồi ngồi ở chỗ xà ích, vung rơi quất giục Lý Huyền lên đường.

Vạn bất đắc dĩ, Lý Huyền đành ề cỗ kéo xe.

Đã vất vả chạy ngược chạy xuôi, giờ còn phải làm ngựa. Còn cách nào khác đây? Ai bảo gã có quan hệ mờ ám với Mộng ma? Nợ của Mộng ma gã phải đứng ra mà trả.

Hai người, một kéo một giục, cỗ xe lớn túc tắc chở Phiên Nhiên xuống con đường dưới núi Chung Nam, rồi ì ạch tiến về Trường An.

Sao trời nóng thế này? Lý Huyền không tài nào hiểu nổi, rõ ràng đang tiết thu mát mẻ, sao đi một hồi đã bức bối như

vậy? Gã vầng vất đầu óc, chân bước chệch choạc, mồ hôi ròng ròng như tắm, bèn gào lên:

- Chắc ta say nắng rồi, phải nghỉ một lát.

Ê Nhiên hăm hăm quát rơi vào lưng gã, không buồn để tâm đến những lời ai oán. Lý Huyền kêu rú, đành tung bốn vó chạy trốn chết.

Trước mặt, bụi bồng cuốn mù mịt, bảy tám kỵ sĩ cười ngựa lớn lao ngược lại phía họ. Ê Nhiên mừng quýnh:

- Tứ thúc!

Cô đứng bật dậy, khua tay lia lịa. Toán người trông thấy cô, bèn thi nhau gò cương lại. Một người trong bọn nhẩy xuống, hỏi:

- Trưởng nữ Ê Nhiên hả?

Ê Nhiên vui mừng đáp:

- Con đây!

Mấy con ngựa đột ngột ập tới bao vây. “Soạt soạt”, kỵ sĩ trên ngựa đồng loạt rút bảo đao sáng loá chĩa vào Ê Nhiên. Ê Nhiên nổi giận:

- Ta là trưởng nữ nhà họ Thôi ở Thanh Hà, các người... các người muốn làm gì?

Thôi Hạo dắt ngựa đi tới, thở dài:

- Trưởng nữ, con đừng chống cự. Bọn họ là người của thái tử.

Ê Nhiên cúi kính:

- Thái tử thì sao? Nhà họ Thôi ở Thanh Hà là đệ nhất danh gia đương thế, hãn dám làm gì?

Thôi Hạo ghé lại gần, thì thào mấy câu với Ê Nhiên..

Nhiên biến sắc mặt, run giọng hỏi:

- Hãn... biết rồi à?

Thôi Hạo thở dài:

- Con gây hoạ lớn ở thư viện, liên lụy đến cả gia đình. Thái tử sợ chuyện này bị tiết lộ, quyết định tru di cả nhà họ Thôi. Cha mẹ con và ông đều đã bị đưa ra pháp trường, chiều nay là xử chém. Con mau theo chúng ta đi, còn có thể gặp nhau lần cuối.

Nghe vậy, Ê Nhiên oà khóc. Mấy tên kỵ sĩ giữ cỗ xe, bắt Ê Nhiên rồi còng tay lại. Lý Huyền đang định lẩn trốn, nào ngờ một thanh đao đã ghè luôn vào cổ gã. Lý Huyền la hét, giải thích mình không liên quan gì đến nhà họ Thôi cả, nhưng toán kỵ sĩ đời nào chịu tin? Thà giết lầm cả ngàn còn hơn bó sát một mạng, bọn họ bèn còng cả Lý Huyền lại.

Mấy người bị áp giải đến Trường An. Trên đường, Ê Nhiên chỉ một mực khóc lóc, Lý Huyền hỏi cô rốt cục chuyện là thế nào, Ê Nhiên bỗng đứng nổi giận, hung dữ quát âm lên:

- Nếu không phải tại người, việc gì chúng ta...

Thôi Hạo vội ho hắng, Ê Nhiên liền im miệng, không nói nữa. Toán người lầm lũi không nói, đi hơn hai canh giờ thì vào tới nội thành Trường An. Thành quách thật huy hoàng, thật rõ ràng phồn hoa, Lý Huyền nhìn không khắp được. Gã còn muốn được ngắm nghía nhiều nữa, nhưng bị các kỵ sĩ đâm đá một trận, áp giải đến pháp trường.

Ê Nhiên khóc gọi đến nát gan đứt ruột, Lý Huyền ngẩng lên, thấy trên pháp trường đã quỳ đen đặc đến mấy trăm người, đều mặc áo tù đen sì, sắc điện võ vàng. Người ở hàng đầu mặt mũi xanh xao, thấy Ê Nhiên tới thì thở dài:

- Con...

Ê Nhiên vùng ra khỏi tay kỵ sĩ, nhào tới trước mặt người đó, khóc rống lên:

- Phụ thân đại nhân, nữ nhi đã hại cả nhà...

Người nọ lắc đầu:

- Không liên quan đến con. Đại Đường bao nhiêu văn võ, Thôi gia chúng ta tò lâu đã trở thành hòn đá ngáng đường bọn họ rồi. Cho dù không có vụ này, việc lên đoạn đầu đài cũng chỉ là sớm muộn. May thay cuối cùng chúng ta vẫn được gặp mặt con.

Phụ tử đang kể lẽ tâm sự, chợt nghe có người hô lớn:

- Phạm nhân đã dẫn đến đủ, bắt đầu hành hình!

Cùng với tiếng hô, một tên đao phủ rần rời tráng kiện đáp lời tiên ra, tay vung đao hạ, chỉ một nhát đã chém rụng đầu Thôi Hạo! Cái đầu lăn lông lốc đến trước mặt Ê Nhiên. Cô hét lạc cả giọng, gần như ngất lịm. Bên tai, những khẩu lệnh “Hành hình!” nối nhau liên tiếp, mười mấy tên đao phủ vác quỳ đầu đao nhất loạt vung lên hạ xuống, mỗi tiếng thét lại có mười mấy chiếc đầu bay vọt, máu tươi nhớp nháp bắn tung toé khắp không gian.

Chứng kiến người thân của mình bị tàn sát, Ê Nhiên quỳ trên đất, vừa gào vừa khóc. Cô giơ hai tay ôm chặt đầu mình, tưởng chừng phải làm như thế thì mới giảm nhẹ được nỗi đớn đau.

Đời người, hết như một cuộc từng xéo.

Đột nhiên, cô nghe giọng cha yếu ớt:

- Ê Nhiên...

Ê Nhiên ngẩng đầu, hai mắt đầy tuyệt vọng. Cha cô đang nhìn cô, găng gỏi nở một nụ cười. Nhưng vẻ mặt ông ta đông cứng trong khoảnh khắc, bởi một thanh quỳ đầu đao đã chém phụng xuống, cái đầu bật khỏi thân thể, bay vút lên trời, máu tươi khắp.

Cảnh tượng hãi hùng đó đã đập nát thần trí Ê Nhiên. Cô gào rú điên cuồng, không tài nào áp chế được cơn sợ hãi của mình nữa. Đột nhiên, một giọng êm ái nói với cô:

- Có muốn nhận món quà của ta không?

Giọng nói chứa đựng sức trấn an kinh khủng, khiến tâm trạng Ê Nhiên dịu hẳn đi. Cô ngẩng đầu. Qua làn nước mắt nhoè nhoẹt, cô trông thấy một đôi cánh đen đập vỗ trên cao, che lấp vạn vật bằng bóng tối đặc quánh.

Máu pháp trường vẫn còn lơ lửng giữa tầng không, nhuộm tất cả thành màu đỏ tanh tươi quý quái.

Không biết tự lúc nào, vầng mặt trời trắng bệch đã chìm khuất, thay vào đó là vầng trăng giá lạnh. Vầng trăng ấy cũng đầm đìa máu, trông đỏ lòm yêu dị. Đôi cánh đen xiên vào nền trắng đỏ thẫm, hết như tơ vụn đan dệt với nhau.

Một đôi bàn tay sạch sẽ, thon dài bỗng nổi bật trên nền cánh đen. Đôi bàn tay bưng một cái đầu chìa đến trước mặt Thôi Ê Nhiên. Cái đầu nhắm nghiền mắt, vẻ mặt thanh thản hết như đang chìm trong giấc ngủ say sưa. Đầu của phụ thân cô.

Ê Nhiên không tìm được, khóc rưng rức. Cô chìa tay đón lấy cái đầu, nhẹ nhàng ôm vào ngực. Nỗi hối hận thấu xương trào lên ngập lòng. Cô không nên biết điều bí mật ấy, chính cô, chính cô đã tự tay huỷ hoại gia tộc lừng lẫy của mình.

Đột nhiên, cái đầu mở bừng mắt, nghiêm khắc giục:

- Con gái! Mau chết nào! Cả nhà đang chờ con đấy!

Nhìn trừng trừng vào cặp mắt nọ một hồi, Ê Nhiên đứng dậy, ánh nhìn đờ đẫn, cô lẩm bẩm:

- Đúng, ta chết rồi thì có thể đoàn tụ với cả nhà.

Cô đứng thẳng người, vái lạy đôi cánh đen. Người ấy cười nhạt, giơ một ngón tay từ từ chọc vào giữa hai hàng mày của Ê Nhiên. Cùng lúc, gã quay ngoắt lại, mỉm cười với Lý Huyền. Lý Huyền cả kinh, sức hiểu đây không phải là sự thực, mà là mơ. Một giấc mơ do Mộng ma Muội Sáng đích thân thêu dệt.

Gã vội vàng lao tới chỗ Ê Nhiên, tâm niệm không thể để Mộng ma giết cô, quyết không thể! Nhưng gã vừa chạm vào cô gái, thì “bùm” một tiếng, Ê Nhiên hoá thành một đám sương mù, nổ bùng trước mắt gã. Lý Huyền rú lên, rồi choàng tỉnh.

Năng chói chang tràn ngập khung cửa sổ. Thì ra gã vừa đánh một giấc trưa trong ký túc của mình. Lý Huyền nhòm dậy, bảy viên ngọc tong tong lăn ra làm gã tái mét mặt. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là đám ngọc hồn phách của Thôi Ê Nhiên. Đúng lúc gã ngủ trưa, Ê Nhiên đã trúng đòn độc của Mộng ma.

Lý Huyền hốt hải chạy đến khu ký túc nữ sinh. Mới đặt chân vào ngưỡng cửa, gã đã thấy tim mình đông cứng. Ê Nhiên ngồi trên mép giường, đang thiết tha ngắm Phiên Nhiên. Phiên Nhiên thì nằm trên giường,

hàng mày cau cau, tựa hồ đang đau ngâm ngẫm. Vẻ mặt họ rất sống động, hệt như mọi cặp chị em thương yêu săn sóc lẫn nhau trên đời. Chỉ có điều, không bao giờ họ động đậy được nữa. Cuộc sống của họ đã bị ấn định ở khoảnh khắc này, hoá thành hai pho tượng ngọc lạnh giá. Hồn phách của họ thì rơi vào tay Lý Huyền, hoá thành châu ngọc.

Lý Huyền bủn rủn khuyu xuống đất.

Lần đầu tiên, gã cảm thấy tuyệt vọng đến thế.

Tử Cực lão nhân nói đúng, sức mạnh của Mộng ma có lẽ không ghê gớm như Long hoàng, nhưng hãn ta thâm hiểm tàn nhẫn, không thể đánh bại được. Chỗ đáng sợ của Mộng ma vượt xa Long hoàng. Lý Huyền bỗng chấn động. Gã sức nhớ, trong mơ, gã đã trông thấy hình dáng của Mộng ma.

Chỉ có điều, giấc mơ của gã bị Mộng ma kiểm soát, nên khi tỉnh lại thì gã đã quên sạch sành sanh. Gã không thể nào hồi tưởng đặc điểm của Mộng ma ngoài đôi cánh đen vùi lấp tất cả và vàng trắng đỏ yêu tà nọ. Nhưng trong mơ, quả thật gã đã trông thấy Mộng ma.

Làm sao để truyền hình ảnh từ trong mơ ra ngoài được nlii? Gã không thể tỉnh dậy, vì hể tỉnh, nhất định gã sẽ quên hết. Phải làm sao đây? Lý Huyền vắt óc suy nghĩ. Chỉ cần biết Mộng ma mặt mũi thế nào là sẽ dễ dàng tìm ra hãn.

Đáng tiếc, gã chỉ gặp Mộng ma trong mơ, mà khi thức giấc thì đã quên tiệt diện mạo hãn ta rồi. Mà không có cách gì để hình ảnh trong mơ hiện ra ngoài cơn mộng cho người khác xem cả. Lý Huyền không dám nằm trên giường nữa, bèn ngồi dậy nghĩ ngợi.

Lúc ấy Lục Khục đi vào. Nó đi với vẻ mặt rất chuyên chú, không nhìn Lý Huyền. Lý Huyền tuy đang bận suy nghĩ, nhưng thấy bộ dạng nó như thế cũng không nhịn được phải hỏi:

- Học toán đến đâu rồi, Lục Khục?

Lục Khục giật tung cánh tù chứa thức ăn đóng hộp cho mèo của Lý Huyền, đấm hộp đổ lông lóc ra đất. Lục Khục ngồi phệt xuống đồng hồ, bắt đầu tính toán.

Mi-ao! Mi-ao! (Hôm qua mèo con chưa ăn thức ăn đóng hộp, hôm nay chưa ăn thức ăn đóng hộp, vậy là mèo con có hai hộp).

Mi-ao! Mi-ao! (Mèo con phải ăn một hộp mới được).

Lục Khục xé một hộp, cuộn lưỡi một nhíp là ăn sạch bay cả ngữ và cả cơm trắng. Nó mở tiếp hộp khác, cuộn lưỡi một nhíp là ăn sạch bay cả ngữ và tôm.

Mi-ao! Mi-ao! (Mèo con đã ăn mấy hộp rồi?)

Lục Khục chìa chân ra. Một cọng một bằng mấy? Nó vất vả tách các ngón chân, tuy là yêu quái thần thông quảng đại, nhưng nó cũng không thể cưỡng được quy luật tự nhiên. Cuối cùng, Lục Khục buồn bã thừa nhận là mình không thể tách các ngón chân, chỉ thu được đáp án là “một” mà thôi.

Cũng may, Lục Khục không phải là một con yêu quái cực đoan, nên mau chóng chấp nhận đáp án này.

Mi-ao! Mi-ao! (Thì ra ta mới ăn có một hộp thôi, chưa đến hai hộp).

Nó xé tiếp một hộp nữa, đưa lưỡi cưỡi một nhíp, nuốt ực cả cả ngữ và cả cơm trắng.

Mi-ao! Mi-ao! (Bây giờ đã ăn được mấy hộp rồi?)

Nó lại đưa bàn chân béo múp ra tính toán. Đương nhiên vẫn là “một”.

Thế là con quái vật lần lượt đánh chén hết đồng đồ hộp một cách thâu tình đạt lý, xong xuôi thì ợ hơi thật to rồi co mình bên cạnh Lý Huyền, ngáy khò khò. Vừa ngủ, nó vừa giơ một chân lên, không quên bảo cho Lý Huyền biết nó mới chỉ ăn “một” hộp mà thôi.

Có... có thể như thế này được ư? Lý Huyền không còn lời nào để nói, chỉ biết trách bản thân mua dây buộc mình. Lục Khục mãi nguyện ngủ say, cổ họng phát ra những tràng lục khục lục khục.

Một tia sáng vụt loé qua óc Lý Huyền. Gã ngửa mặt cười sáng sặc, rồi lao vọt ra.

Chỉ lát sau, gã xách một người đi vào. Thoáng thấy bộ dạng lệch thêch, đủ biết là Phong Thường Thanh. Phong Thường Thanh tưởng Lý Huyền muốn tính sổ với mình, sợ đến trắng bệch cả mặt, bèn van vái:

- Đại ca, đệ không ăn Sát Na Phương Hoa, hoàn toàn là vì lòng trung thành với huynh đấy!

Lý Huyền lạnh lùng hỏi:

- Dựa vào đâu mà nói thế?

Phong Thường Thanh:

- Huynh nghĩ xem. Đệ trung thành với huynh nhất hạng, bất kể ăn cơm hay đi ngủ đều đặt huynh ở vị trí đầu tiên trong tim. Tâm tư này mà để các bạn học trông thấy, chẳng phải họ sẽ nghi ngờ đệ với đại ca đồng tính luyến ái hay sao? Danh dự của đệ chẳng đáng gì, nhưng huynh giải thích thế nào với Tô sư tí xinh đẹp? Đại ca nghĩ xem, chẳng phải đệ lo nghĩ cho huynh đây ư?

Lý Huyền quát:

- Nói bậy!

- Nếu đại ca không tin, vậy để đệ chứng minh cho huynh xem. Huynh lấy Sát Na Phương Hoa ra đây, bất kể bao nhiêu hạt, đệ sẽ ăn hết không thềm nhúu mày.

Lý Huyền:

- Người biết không còn Sát Na Phương Hoa nữa mới nói thế chứ gì?

Phong Thường Thanh mặt dày cả tắc mà cũng không nén được đỏ mặt. Lý Huyền lôi nó vào phòng:

- Yên tâm, người là huynh đệ tốt của ta. Ta không tính toán so đo với người đâu. Ta hẹn người đến, chẳng qua chỉ muốn người học hành tử tế mà thôi. Cái tên khôn Biên Lệnh Thành mất mặt đã lâu, nếu cả người cũng học hành trớt quớt, ta thật không đáng làm đại ca nữa.

Phong Thường Thanh cảm động rơi lệ:

- Đại ca tử tế với đệ quá!

- Tử tế quá đúng không? Ngồi lên cái ghế kia!

- Đại ca, huynh tốt với đệ ghê! Ồ, ẹ, cái gì đâm vào mông đệ đau thế?

- Đừng than phiền. Mũi dùi thôi mà. Thấy đau thì chớ ngồi hẳn. Nhấp nhồm cái mông là được.

- Đại ca! Huynh kéo tóc đệ làm gì vậy?

- Quán vào xà nhà. Ta đã nói rồi, muốn người học hành tử tế. Đây gọi là treo tóc xà nhà, đâm dùi vào đấy. Gương sáng chăm học ngày xưa đó, nay người may mắn được đích thân thử nghiệm, có phải là rất cảm kích tâm lòng của đại ca này không?

Mặc kệ Phong Thường Thanh kêu gào, Lý Huyền trói nó vào ghế. Trên mặt ghế cắm đầy dùi nhọn sáng loá, Phong Thường thanh chỉ hơi bất cần chút thôi là mông bị đâm lỗ chỗ, máu rịn ra. Tóc thì bị Lý Huyền bện thành đuôi sam vắt lên xà ngang, hể hơi cựa đầu là đau như mạ bị nhô. Lý Huyền úp một quyển sách lên mặt nó:

- Bắt đầu học đi!

Phong Thường Thanh bắt đầu rên la.

Rên la đến nỗi Lý Huyền rồi trí phiền lòng, gã bèn lột luôn cái tất thối nhét vào mồm Thường Thanh. Xong xuôi, gã nhìn ra cửa sổ, đợi mặt trời lặn.

Đêm nay hứa hẹn làm một đêm sáng sủa. Gió hiu hiu phớt nhẹ qua cảnh chiều của dãy Chung Nam, chân trời nổi rắng tà, rồi rắng tà đó hồng tò từ nhạt đi, để lộ nền trời xanh xanh. Trời xanh ngắt, khi hoàng hôn tan hẳn, trời dần ngá màu xám thì vầng trăng tròn đã nhảy lên thang trời tự lúc nào. Sắc đỏ rơi rớt từ rắng chiều nhuộm hồng cả vầng trăng.

Núi vắng tịch mịch, thật thích hợp cho một vầng trăng đỏ ma quái săn hồn.

Lý Huyền nằm trên giường, ư ử hát, sẵn sàng đợi một giấc ngủ, và một giấc mơ.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 13: Đàn Gấm Dây Rung Phá Mộng Mê

Sắc trời sẫm dần, Ma Vân thư viện bắt đầu lên đèn. Cảnh đêm của Chung Nam sơn yên tĩnh, mênh mang, chìm nổi trong sắc xanh bạt ngàn. Nhưng Lý Huyền không ngủ được. Gã càng muốn vào mộng thì càng thêm trần trọc. Bởi vì trong thư viện bỗng nổi lên tiếng đọc sách ông ổng:

S

- Mục đích của sự học rộng là cốt làm sáng cái đức của mình...
- Xưa đi dương liễu thướt tha, nay về mưa tuyết phôi pha đập vùi...
- Khách nước Triệu phát phơ dài mũ, gươm Ngô câu rục rờ tuyết sương...

Ồn ã quá khiến Lý Huyền bực bội, lăn lộn mãi trên giường cũng không chợp mắt được. Giọng Lữ gia huynh đệ mỗi lúc một to, mỗi lúc nghe một đáng ghét, hình như bọn chúng định đọc đến tận sáng bạch vậy! Cuối cùng, Lý Huyền không nhịn được, lao sang ký túc của mấy anh em nhà ấy, định đập cửa xông vào thì nghe tiếng Trường Hoán hỏi:

- Các đệ, chúng ta đọc mấy cuốn sách chết tiệt này đến bao giờ mới vỡ vạc được đây?

Trường Linh đáp:

- Huynh cứ đọc đi, tự khắc sẽ vỡ vạc.

Trường Hoán nói:

- Theo ta thì chưa chắc. Nhân tài thiên hạ đông đảo như thế, anh em chúng ta đâu đã thuộc loại kiệt xuất so với họ. Mà mỗi năm chỉ được vài người bảng vàng đề danh, liệu đến lượt huynh đệ mình không? Gia phụ còn kiên quyết bắt ta chiếm ngôi đầu, đáng tiếc đến ngôi cuối ta còn cảm thấy chẳng dễ mà trúng nữa.

Gã kết thúc bằng tiếng thở dài thườn thượt. Trường Trang chợt hỏi:

- Huynh không muốn trúng ngôi đầu?

Trường Hoán đáp:

- Đương nhiên muốn chứ. Đến năm mơ cũng muốn nữa là.

Trường Trang bèn hạ giọng thì thào:

- Nghe đồn Thất công chúa mà Hoàng thượng sủng ái nhất đang xuất cung du ngoạn, loan giá hiện dừng ở núi Ngự Túc, cách Chung Nam sơn không xa. Thất công chúa vốn quý mẫn văn nhân, tôi nào cũng mở tiệc đãi khách, chiêu mộ những người trẻ trung giỏi trai đến đọc thơ đọc văn. Nếu được nàng yêu thích, thì lập tức được phong làm trạng nguyên đầu bảng. Ảnh hưởng của Thất công chúa khá lớn, nàng mà đã chấm ai làm trạng nguyên thì đến Hoàng thượng cũng không thể phản bác được. Đây chẳng phải là đường tắt sao? Hiếm khi công chúa đến gần thế này, chi bằng chúng ta nhân lúc đêm khuya sang đó bái yết. Nếu công chúa thấy đẹp lòng, coi như chúng ta được không cái trạng nguyên. Cứ cho là chưa đạt ý nguyện thì chẳng qua cũng chỉ tốn chút thời gian mà thôi.

Trường Hoán, Trường Linh, Trường Thích nghe vậy đều mừng rỡ, nhao nhao hưởng ứng:

- Cách đó rất hay, chúng ta đi thôi!

Lý Huyền những muốn đập cửa xông vào, nay nghe bọn kia bàn luận, cảm thấy cũng hay ho, bèn đẩy cửa nói:

- Gặp gỡ phải có phần. Không dẫn ta đi, ngày mai nhất định ta sẽ cáo giác với các thầy.

Lữ gia huynh đệ nào coi Lý Huyền là đối thủ, bèn đáp ngay:

- Đi cùng, đi cùng luôn!

Năm người len lén rời Chung Nam sơn, tiến về hướng tây. Đi chừng nửa canh giờ thì gặp một vùng non nước hữu tình. Trên núi có một đạo quán đẹp đẽ, treo chi chít đèn lồng đỏ rực, ánh sáng phản chiếu khiến trăng trên trời cũng nhuộm đỏ theo. Năm người vừa lại gần, một tốp tráng sĩ răn rỏi đã vây kín họ, vênh mặt trợn mắt:

- Đây là nơi loan giá của Thất công chúa nghi đồ, kẻ nào dám đến do thám? Còn không bước mau, cẩn thận có đao sắc đón tiếp.

Lữ Trường Trang bước lên:

- Mong tướng quân bẩm báo công chúa, có bần bật cùn tài mọn là Lữ Trường Hoán, Lữ Trường Linh, Lữ Trường Thích, Lữ Trường Trang mang thơ đến bái yết, mong được diện kiến tôn nhan.

Viên tướng quân biết công chúa yêu thích thi nhân, nghe thấy chữ lệnh thì không dám chậm trễ nữa, vội vàng chạy trở vào. Chỉ lát sau, hần hấp tấp chạy ra, khuôn mặt tươi tỉnh:

- Mời các công tử!

Năm người đi theo tướng quân. Bề ngoài đạo quán trông cũng bình thường, nào ngờ bước vào trong thì lát ngọc dát vàng, vô cùng sang trọng. Lý Huyền hoa cả mắt. Cả nhóm tiên lên đại sảnh, thì thấy ở giữa đặt một

chiếc ngai màu vàng, trên ngai là một nàng công chúa, vẻ người đỉnh đạc đoan trang, tùm tùm nhìn họ.

Lý Huyền không dám nhìn kỹ, mang máng cảm thấy cô này nhang nhác Long Vi. Công chúa cười nói:

- Nghe đại danh các tiên sinh đã lâu, hôm nay mới được gặp. Quả nhiên sáng sủa tinh anh, thật diễm phúc quá!

Lữ gia huynh đệ nghe lời tán thưởng, không kìm được dương dương tự đắc, bèn thi nhau nhún nhường đáp tạ. Công chúa nói:

- Kỳ thi lấy tiến sĩ mùa xuân năm nay, phụ hoàng ra lệnh cho bản cung đánh giá anh tài thiên hạ, chọn ra người xuất sắc để trọng dụng. Bản cung nghĩ, vị trí trạng nguyên, văn tài hạng nhất thiên hạ không ai ngoài bốn người các vị.

Bọn Lữ Trường Hoán sung sướng quá mức mong đợi, vội vàng quỳ xuống tạ ơn. Công chúa chìa tay cho họ đứng dậy, bỗng cau mày nói:

- Nhưng ngôi trạng nguyên chỉ một, hiền huynh đệ lại có đến bốn người, không hiểu chọn thế nào đây?

Trường Trang cười nói:

- Tại hạ có một cách để phân tài cao thấp, cảm phiền công chúa nghe thử được không?

- Cứ nói không sao.

- Ngày trước đi chơi tửu quán, anh em tại hạ thường cho ca kỹ tùy ý hát xướng, nghe hát đến thơ của ai thì người ấy uống một chén. Đến khi rượu cạn canh tàn, đêm xem ai uống rượu nhiều nhất thì người ấy thắng.

Công chúa vui vẻ:

- Cách này thật phong nhã. Vừa hay bản cung mới luyện được một đội ca vũ, lại có vài vị khách mới, chi bằng để họ vào, mọi người cùng nghe hát uống rượu, xác định khô nguyên của bàn triều. Cũng là để lưu truyền cho hậu thế một giai thoại phong lưu.

Công chúa nói xong, bèn mở tiệc lớn khoản đãi bốn anh em họ Lữ. Lý Huyền cũng được ngồi vào ghếбет, ngoài ra còn vài vị khách nữa. Sau ba tuần rượu, mười mấy ả ca kỹ nối nhau đi vào, nâng sênh phách, ôm tỳ bà, cất tiếng hát một bài đang thịnh hành trên nền thơ trúc du dương.

Thu chớm song người gầy bên trúc

Mưa nhớ thương thao thức đêm dài

Gió riêng biết nỗi bi ai

Thôi đành nguyệt quế lạc loài phấn son.

Trường Linh liền cạn một chén, cười nói:

- Đây rồi! Chư vị huynh đệ, ngu huynh mạn phép bắt đầu trước nhé!

Bọn Trường Hoán vội đáp:

- Không vội không vội, rồi sẽ đến bọn ta.

Một ca kỹ khác lại tiến ra sân khấu thế chỗ người vừa rồi, cất tay múa may yếu điệu, hát rằng:

Gió mát mưa phùn hoa mai ước

Giục ngựa phi lướt cửa nhà giàu

Bên trong đình tợ gác lầu

Trước thềm vừa đỗ một màu xe hương.

Đây không phải là thơ của anh em họ Lư, vì thế bốn người đều dừng lại không uống. Một thiếu niên ngồi cùng nâng chén cười:

- Thơ hay! Thơ hay! - Rồi cạn một chén đầy.

Mọi người không buồn chú ý đến gã. Bây giờ trên sân khấu đối ca kỹ khác, thông thả hát:

Hoa tới lâu tây ôi bất hạnh

Hồ đông níu giữ mảnh thu tàn

Người đi người đến xe loan

Lan thơm chỉ hợp giăng màn thuyền hoa.

Trường Trang cười vang:

- Thơ tại hạ đây rồi! - Nói đoạn, gã hào hứng cạn một chén đầy.

Công chúa mỉm cười, cũng cạn theo một chén. Trên sân khấu, ca kỹ liên tục thay nhau như đèn kéo quân. Trường Linh uống ba chén, Trường Trang bốn chén, Trường Thích hai chén. Mỗi khi bốn người không uống, thiếu niên ngồi cùng lại tán thưởng “Thơ hay!” và khoan khoái nâng chén uống tràn, phải đến mười mấy lượt rồi, riêng Lư Trường Hoán là trước sau chưa nhấp môi lần nào.

Công chúa dừng chén, cười hỏi:

- Nghe nói huynh trường nhà họ Lư là thành thạo thi từ ca phú nhất, tại sao tác phẩm còn chưa vang danh đến phường hát nhỉ?

Trường Hoán cười đáp:

- Bọn họ đều sáng tác thứ thơ dung tục, vì thế kẻ dung tục mới thích ngâm vịnh. Tại hạ tài thơ trác tuyệt, đâu thể hạ mình so sánh với họ?

Gã cạn một chén, nhân hơi men trở một người trông thanh tú sáng sủa nhất đám ca vũ, nói:

- Nếu ả này lên sân khấu mà không hát thơ của ta, thì mọi người cứ lấy đầu ta mà rót rượu.

Công chúa cười ngất. Một lát sau, đào hát kia lên sân khấu, ăn vận kiểu người Hồ vùng Tây Vực, múa một điệu vũ thiên ma. Dáng múa uyển chuyển mềm mại hết như người trời. Ả gõ phách, bốn bề im bật, chăm chú nghe ả cất tiếng ca:

Muôn gần gió đông xoè áo múa

Gió cười ta sao quá ngông cuồng

Dem quốc sắc độ thiên hương

Bèn đưa ta đến Lạc Dương huy hoàng.

Lư Trường Hoán cả cười. Trường Trang, Trường Linh, Trường Thích cùng thở dài. Quả nhiên đây là bài Vịnh mẫu đơn nổi tiếng của Lư Trường Hoán. Ca kỹ hát tiếp, thì là một bài lừng danh của đời trước. Lư Trường Hoán hỏi công chúa:

- Thế nào? Tài thơ của tại hạ hơn hẳn mọi người chứ!

Công chúa gật đầu:

- Số lượng tuy ít, nhưng tính về chất là nổi trội. Văn khôi bản triều ngoài tiên sinh ra thì còn ai được nữa - Rồi gọi - Mang áo tím của bản cung lại đây!

Cung nữ đứng bên vôi vàng dâng lên một tấm áo gấm màu tím. Công chúa cầm lấy, đích thân khoác cho Lữ Trường Hoán. Trường Hoán nở mày nở mặt, đặc ý đến váng vất cả đầu óc. Nổi khổ mười năm đèn sách, chẳng phải đều để dành cho thời khắc vinh quang này ư? Chợt một người cất giọng thanh thanh:

- Công chúa sao lại nhất bên trọng nhất bên khinh như vậy? Uống có một chén rượu mà thưởng áo tím, uống mười mấy chén thì lại không thưởng gì cả?

Mọi người nhìn lại thì thấy thiếu niên cứ nghe hát là uống rượu kia đứng dậy, mặt mũi sáng sủa đẹp đẽ, khí chất thanh cao trác việt. Lý Huyền xưa nay không thích khen ai, nhưng vừa nhìn thấy diện mạo kẻ này, bất giác tự thẹn mình thô kệch. Công chúa hỏi:

- Uống rượu có quy tắc mà, phải thơ của mình mới được nâng chén. Đẳng này nghe hát đến thơ của tiền nhân, người cũng uống, thì đâu tính được?

Thiếu niên nọ cười vang:

- Công chúa đánh giá cao tại hạ quá rồi. Rõ ràng là mấy bài thơ con cóc của tại hạ, sao lại nói là danh tác tiền nhân?

Nói đoạn, gã rời chỗ ngồi, dâng lên một tập thơ. Trên bìa vẽ một hoà thượng già ngồi lặng, đường nét tao nhã, thần thái thư nhàn. Chỉ mấy nét bút đơn sơ mà phiêu diêu như trăng gió, khí chất dạt dào khắp quyển. Công chúa giật mình, lật giở tập thơ thì thấy lời lời ngọc thốt, đọc mà thơm cả miệng, bèn trao trả tận tay thiếu niên, xá dài nói:

- Thi phẩm của tiên sinh, xưa nay đọc đến, đều tưởng là danh tác của hiền nhân tiền triều, không ngờ thi sĩ ngay bên cạnh.

Thiếu niên mỉm cười:

- Công chúa vẫn chưa tin.

Gã tiện tay ôm luôn cây đàn tỳ bà của một ca kỹ đứng bên, kháy nhẹ hai ngón. Ai nấy tưởng chừng gió mát tràn qua mặt, lòng đều hân hoan thư thái. Thiếu niên chạy nhanh các ngón tay, âm thanh tràn ngập hết như sao trời nhảy nhót, tiên nữ múa xoay, lại như hoa rộ đua tàn, rụng đầy vạt áo. Dây đàn chọt rung mạnh, tức thì hoá thành hào quang muốn đời, một mình bi lụy.

Thiếu niên hơi cúi mình:

- Bản này là u luân bảo.

Công chúa vẫn mê man vì khúc đàn tuyệt diệu, buột miệng than:

- Giai điệu du dương, thực không ai sánh kịp. Hôm nay mới biết thế nào là văn tài, là thi tiên!

Nàng tuột tấm áo tím trên mình Trường Hoán xuống, cung kính khoác lên cho thiếu niên kia rồi tự tay dắt gã lên ngồi ghế trên. Bốn người họ Lữ đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy buồn bã, nhưng thiếu niên nợ quả thực quá tài hoa, họ không sao theo kịp, cũng không có cơ gì mà oán hận người ta.

Thiếu niên ung dung hỏi:

- Chẳng hay công chúa định xử trí bốn người này thế nào?

Công chúa phiền muộn nói:

- Bốn người này hám danh mua tiếng, lừa dối bản cung, phạt bọn họ vĩnh viễn không được ứng thi, vĩnh viễn không được tìm đường công danh. Từ nay về sau, nếu bọn họ dám viết một chữ thì chặt một ngón tay, dám ngâm một bài thơ thì biếm ra biên giới mười năm.

Lữ gia huynh đệ cả kinh. Họ mê sách vở như tính mệnh, cấm họ viết chữ ngâm thơ thì khác nào lấy mạng họ. Huống hồ họ được phụ huynh gửi gắm bao nhiêu hy vọng, chỉ mong thi đậu tiến sĩ, làm rạng rỡ cửa nhà. Nay công chúa chính miệng phán vĩnh viễn không được theo đuổi công danh, họ còn đau đớn hơn là bị giết chết. Bốn người cùng gào lên thảm thiết.

Thiếu niên nói:

- Tại hạ đang thiếu bốn chân hầu thư phòng, chi bằng công chúa thưởng bọn họ cho tại hạ?

Công chúa nở nụ cười:

- Bốn người này tuy hèn mạt đê tiện, nhưng kể cũng võ vè thi thư, làm nô bộc cho tiên sinh thì tính ra đôi bên cùng có lợi. Người đâu!

Mấy tên lực lưỡng chạy ào tới, điệu bốn anh em ấn dúi xuống đất, lại lôi một lò lửa lớn ra, chỉ tích tắc đã nung đỏ chiếc kẹp sắt có đúc nổi một chữ “nô” to tướng, chuẩn bị kẹp vào mặt bốn anh em.

Lữ gia huynh đệ tan nát tim gan, họ tự hào là phong lưu tài tử, bây giờ bị đóng chữ “nô” vào mặt, cả đời làm thân nô bộc, nhục nhã biết nhường nào? Không nhịn được, cả bốn cùng rống lên thảm thiết.

Thiếu niên nọ cười vang, tự tay đón lấy cái kẹp, tàn nhẫn ấn xuống mặt anh em họ Lữ.

Đúng lúc ấy, cảnh vật bốn bề điên đảo.

Màn trướng, mỹ tửu, loan giá và đội ca vũ cùng biến mất, nền trời đêm chỉ còn lại vầng trăng đỏ quạch. Thiếu niên nọ đột ngột ngoảnh lại, ánh mắt lạnh băng nhìn Lý Huyền. Trong tay gã ta là sắt, là lửa, là ma quỷ rú gào, mái tóc dài bay tung quanh đầu, áo tím rách bung, hoá thành hai chiếc cánh đập vỗ trên không, toàn thân toát sự ngạo mạn lạnh lùng.

Tiếng gào thét tuyệt vọng của Lữ gia huynh đệ biến thành nét điểm xuyết thích hợp cho gã, gã như đang lừng lơ trên địa ngục, quanh mình nở rức sen hồng.

- Là người ư? - Lý Huyền kêu lên, tức thì choàng tỉnh, mồ hôi đầm đìa khắp đầu, thân mình run lên từng chập không sao kìm lại được. Tiếng kêu thảm thiết của anh em họ Lữ vẫn vẫn vút bên tai gã, chứa đựng nỗi tuyệt vọng hơn cả tuyệt vọng. Tất cả mọi ước ao đã bị quét sạch, dù vinh quang đến đâu, nỗ lực đến đâu đi nữa, cũng không cách nào xoá được dấu sắt nung trên mặt.

“Nô”. Nỗi sỉ nhục và hổ thẹn đời đời, nỗi sợ hãi mà anh em họ Lữ không bao giờ ngờ đến, lại biến thành hiện thực trong cơn ác mộng ngắn ngủi này. Họ đã bị trói chặt bằng nỗi đau tê tái nhất trong đáy tâm hồn.

Lý Huyền bất giác nhớ lại Thôi Ê Nhiên. Giấc mơ của họ khác nhau, nhưng kết quả thì giống hệt. Họ trông thấy cảnh tượng mà họ khiếp sợ nhất, đồng thời lại bị giết chết trong cảnh tượng ấy, biến thành những viên ngọc bả sắc của Mộng ma.

Lý Huyền lau mồ hôi trên trán. Giấc mộng không liên quan đến gã, gã chỉ là người đứng xem, nhưng nỗi khiếp khủng chân thực đến độ gã tưởng đâu sự việc xảy ra với mình. Gã sẽ chẳng ngạc nhiên nếu có một ngày đứng trước mũi giáo của Mộng ma, gã cũng gào rú rồi chết đi trong mộng như thế.

Lý Huyền lắc đầu thật mạnh, mong xua đuổi được cơn ám ảnh ấy. Khi ngẩng lên, nhận ra Phong Thường Thanh đang nhìn mình với vẻ kì quặc, Lý Huyền không nhịn được hỏi:

- Nhìn cái gì mà nhìn?

Câu hỏi bình thường ấy lại khiến Phong Thường Thanh giật nảy. Nó rên ri:

- Đại ca, đừng giết đệ! Đệ không cố ý phát hiện bí mật của huynh đâu.

Lý Huyền cau mày:

- Ta có bí mật gì?

- Đại ca cũng chẳng nên mặc cảm. Chuyện ấy bình thường thôi mà, từ xưa đến nay thiếu gì người có sở thích tương tự... Nhưng đại ca nhất định phải bỏ qua đệ nhé! Chúng ta chỉ là bạn bè bình thường thôi.

Lý Huyền nổi giận:

- Rốt cục người đang làm nhảm gì vậy?

- Đệ không làm nhảm gì hết. Đệ không biết gì đâu. Đệ chưa nghe thấy gì cả. Đệ chưa nghe thấy đại ca thảm thiết gọi “Long Mục” trong mơ...

Sực nhận ra mình lỡ lời, Phong Thường vội ngậm miệng, mặt trắng bệch. Phản ứng của Lý Huyền không ngoài dự liệu của nó, gã lao vọt lại như mũi tên, nắm cổ áo nó hỏi:

- Người báo trong mơ ta gọi ai?

Phong Thường Thanh lắc đầu quày quật:

- Không không... huynh không gọi ai hết...

Lý Huyền xô nó thật mạnh, Phong Thường Thanh tóc treo xà nhà, mông trên đùi nhọn, bất giác “ôi” một tiếng thảm thiết, giẫy giụa thật lực. Nhưng Lý Huyền đang chẹn nó chặt cứng, làm sao giẫy được? Nó đành đáp to:

- Long Mục! Trong mơ huynh gọi tên Long Mục.

- Còn ai khác không?

- Không! Không còn ai cả!

Lý Huyền buông Phong Thường Thanh, ngửa mặt suy nghĩ một lúc rồi phá lên cười:

- Lẽ ra ta phải suy ra hăn từ đầu mới đúng. Ta thật là ngu!

Gã nhìn trừng trừng Phong Thường Thanh, vẻ mặt chăm chú và điệu cười nửa miệng của gã khiến Phong Thường Thanh bất giác nhớ lại cảnh tượng khi gã kêu “Long Mục”, nó không tìm được, người run bắn lên.

Lý Huyền cười gằn, Phong Thường Thanh càng run dữ. Lý Huyền hỏi:

- Chúng ta có phải là bạn không?

Khi tên nhát gan đang bị treo tóc xà nhà, đặt mông dùi nhọn, thì còn dám nói “Không” ư? Phong Thường Thanh gật đầu lia lịa như gà mổ thóc. Lý Huyền nói:

- Đã là bạn bè, vậy ta tặng người một món quà - Gã lấy chiếc khăn quàng Bát Bảo Lợi ra, trình trọng quân nó quanh cổ Phong Thường Thanh - Người đã nghe một câu nói của người xưa chưa nhỉ?

- Câu nói nào?

- Vì bạn bè mà sẵn sàng đâm dao vào sườn ấy. Bây giờ, người đi đâm đi!

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 14: Mây Tím Vườn Tươi Nơi Hoa Nở

Tô Do Liên đang đọc sách. Gần đây cô cần cù hơn hẳn, vì cuối cùng cũng nhận ra rằng trên đời này còn quá nhiều điều mình chưa biết. Cô lật hết thẻ vàng sách ngọc, hàng mà thanh tú cau cau. Tuy thông minh tuyệt đỉnh, nhưng phải chật vật lắm cô mới lý giải được những văn tự thuộc loại khó hiểu nhất trên thế gian này.

T

Nhưng cô cần, dứt khoát cần, nghiên cứu một vấn đề.

Phòng sách vô cùng yên tĩnh, bởi các sinh đồ của Ma Vân thư viện ghét nhất chỗ này. Tô Do Liên đọc mãi, đọc mãi, núp đồng tiền dần xoáy sâu xuống má.

- Mộng, thì ra đây chính là mộng à...

“Bình” một tiếng, của phòng sách bị đẩy bật tung, Long Mục như một cơn gió ào tới bên Tô Do Liên, túm lấy tay cô.

- Theo ta!

Tô Do Liên cau mày, gấp sách lại. Gã vương tử nước ngoài này toàn thích gì làm nấy, chẳng bao giờ thèm bận tâm đến cảm nhận của người khác cả. Cũng may Tô Do Liên không quen khước từ ai, nhất là khi trông thấy đôi mắt của Long Mục. Đôi mắt ấy đã biến đổi, không còn ngạo mạn, lạnh lùng như sao trời xa xăm chiêu rọi xuống thế nhân nữa. Chúng trở nên trong sáng dịu dàng, giống mắt của một nam sinh đồ hơn là mắt của một

vương tử. Tô Do Liên cảm lòng không đặng, phải chăm chú nhìn một lượt từ đầu xuống chân Long Mục. Cô không thể nói rõ là thay đổi ở đâu, nhưng vẫn cảm nhận được sự khác biệt. Long Mục bây giờ, thiếu đi cái ngạo khí áp đảo người khác, cũng không đẹp quá đỗi như ánh hào quang nữa.

Mái tóc vàng của gã vẫn rục rở, nhưng hơi rối, mấy sợi còn dính mồ hôi nên bết vào trán. Gã cũng biết chà mồ hôi cơ đây, và mồ hôi chảy ra cũng dấp vào tóc giống như tất cả mọi người. Gã không còn chìm ngập trong vầng hào quang thần thánh, cũng không còn là vị thần mặc bộ áo lông khổng tước đứng trên Phù Không đảo lãnh đạm nhìn xuống nhân gian nữa. Gã chỉ là một người bình thường, một sinh đồ lưng đeo túi sách, thường xuyên lo lắng cho kỳ thi sắp tới, thành tích xuất sắc mà cũng ghét thi cử, khi thầy cô không giám sát thì tâm hồn cũng treo ngược cành cây như Tô Do Liên đã tha thứ cho gã. Trái tim cô hơi phiền muộn, bởi cô nhận ra tha thứ cho Long Mục là một việc vô cùng đơn giản. Gã táo tợn phá tan hàng rào phòng thủ của người ta, không cho ai cơ hội từ chối, nhưng lại khiến người ta cảm thấy tha thứ cho gã là rất đỗi đơn giản, rất đỗi tự nhiên. Bất cứ lúc nào gã cũng có thể xộc thẳng vào trái tim người ta, ngay cả trái tim của người đã cố ý cự tuyệt như Tô Do Liên cũng không phải ngoại lệ. Tô Do Liên thấy hơi phiền lòng. Cô không thích thay đổi, cũng không thích làm cho mọi việc phức tạp lên. Quan trọng hơn nữa là, cô muốn giữ cho hai tay mình không vướng bận.

Cô nhìn chàng hoàng tử dịu dàng mà tao nhã trước mặt, biết rằng gã không bao giờ thuộc về cô cả. Y như cô quen gọi Lý Huyền là “lang quân”, cùng Lý Huyền vào sinh ra tử, thi thoảng còn xao xuyến rung động, nhưng vẫn hiểu rất rõ gã vĩnh viễn không thuộc về cô. Thậm chí phải giết chết “lang quân” ấy, cô mới được vị Tuyết Ẩn thượng nhân thần tiên kia thay đổi ý trời, ban cho một mối tình chân chính.

Cô là một Tuyết yêu thấp kém, vốn không xứng đáng được hưởng diễm phúc. Người cô tìm kiếm sẽ thế nào nhỉ? Sẽ hoàn mỹ thế này chăng?

Hay là một nam nhân xấu xí, ngu độn tầm thường, nhếch nhác dung tục, không có lấy một ưu điểm, nhưng sẽ yêu cô, nâng niu bảo vệ cô theo những cách lỗ mãng và thô bạo? Có lẽ cô chỉ đáng được hưởng tình yêu đến mức ấy thôi.

Cũng đủ rồi.

Long Mục dắt tay Tô Do Liên, đi băng băng tới Giáng Vân đình. Gã giẫm lên mây trắng, giẫm lên đá xanh, giẫm lên sương sớm ướt đầm núi và cả ánh dương vừa chớm, dắt theo Tô Do Liên xinh đẹp nhẹ nhõm như một áng mây lên đỉnh núi.

Tới nơi, gã nói, giọng vừa thấp thòm vừa hy vọng:

- Tặng nàng.

Sau trận núi lửa phun, Giáng Vân đình gần như hoang tàn. Sáu thường phó đã cố công gắng sức mà cũng chỉ duy trì được hình dáng của ngọn núi căn cỗi này. Nó là ngọn núi xấu xí nhất trong cả dãy Chung Nam, xấu đến quái gở.

Tô Do Liên nhìn theo hướng tay chỉ của Long Mục. Trong hoang tàn cháy đen, có một vật gì na ná khoáng ruộng. Sở dĩ gọi là ruộng, là vì ở đó có nhiều rãnh nông, trong rãnh chổng những mầm cây xanh non. Rãnh không được ngay ngắn lắm, xiêu xiêu vẹo vẹo, những mầm cây trông xuống chưa lâu, chưa được ánh dương tưới tắm nhiều, đứng cong queo xiên xẹo. Cạnh ruộng đặt một đôi thùng gỗ, trong rãnh có dòng nước lung linh chảy. Mặt ruộng không trơ trần đỏ cháy, vì trong rãnh có đất mới. Ở Giáng Vân đình không còn tìm được thứ đất như thế này nữa. Nước suối cũng chỉ có thể quẩy từ dưới chân núi lên. Mầm cây non mướt, phải hết sức cố gắng mới ngẩng được lên đón ánh dương. Mắt Long Mục lấp lánh:

- Tặng nàng đây! Đây là quà của ta.

Tô Do Liên mỉm cười lặng lẽ. Hoa nhũ đất cần, quả nhiên là khiến người ta xúc động hơn hoa rộ đất màu, và cũng khó khăn hơn nữa. Phải hao phí rất nhiều nhân lực vật lực mới chuẩn bị được món quà này. So với đá quý ngọc ngà, ngựa tốt áo lông, khoảnh ruộng khiến lòng người xốn xang hơn nhiều. Nhưng thế thì sao? Long Mục là hoàng tử cơ mà! Hình ảnh một nghìn tên tùy tùng da ngăm thoáng qua trước mắt Tô Do Liên. Bọn họ không xuất hiện, chắc là do đã quá mệt nhọc vì lao động.

Giọng Tô Do Liên lộ rõ trào phúng:

- Vì sao không cho chúng nở hoa luôn đi? Phật pháp Đại Thừa biến hoá dễ như bỡn mà. Khoe với ta cả một biển hoa phủ khắp núi khắp đồi mới là tác phong của người chứ!

Long Mục nùm cười, gã ngồi xuống bờ ruộng, hai tay ôm gối, ngửa mặt nhìn trời. Tay áo trái cuộn lên, để lộ làn da ngăm ngăm.

- Nhìn chúng lần lượt bật đất, nảy nở, trở hoa, kết quả, không phải rất thú vị hay sao? Nhìn chúng từ mầm nhỏ biến thành cây to, từ một cây thành hai cây, chẳng phải là một niềm hạnh phúc hay sao?

Gã nói với nụ cười ngập tràn mãn nguyện, tựa hồ không còn mong mọi gì khác. Cứ như thế gã gọi Tô Do Liên đến, không phải vì muốn chinh phục cô, mà chỉ muốn chia sẻ cùng cô niềm mãn nguyện ấy. Nhìn cây nhỏ sinh trưởng, sự mãn nguyện và niềm vui cũng đâm chồi theo, và náo nức mong mời chúng lớn mau mau. Tô Do Liên lãnh đạm nói:

- Người nên biết ta không thích những thứ lộn xộn, lần sau bảo thủ hạ của người be bờ đắp đập cho thẳng hàng ngay lối một chút.

Long Mục quay phắt đầu lại. Mắt gã lộ rõ sừng sốt, phẫn nộ và sỉ nhục, nhìn như muốn găm cô gái lên nền trời vậy.

Tô Do Liên bỗng thấy lòng nghi hoặc, tưởng như mình vừa giẫm nát một mô hình mà đứa trẻ vất vả lắm mới xếp được ngay ngắn, hoặc như quên tên một người bạn thân nhiều năm mới gặp đang vồ vập chào mình. Ánh mắt Long Mục tối dần lại, một nụ cười mò nhạt hiện lên khuôn mặt gã.

- Nàng nghĩ như thế ư? - Gã cúi xuống, nhẹ nhàng vuốt ve nền đất. Dưới tay gã, một mầm hoa yếu ớt từ từ rịn ra một hạt sương, Long Mục dùng đầu ngón tay hót lấy - Thế để ta đợi chúng lớn lên. Bất kể thẳng hàng hay cong lồi, đều là cuộc sống của chúng. Ta sẽ đợi một mình.

Tô Do Liên bồn chồn trong dạ. Phản ứng của Long Mục khác xa tưởng tượng của cô, khiến cô không ngăn được ấ ý náy. Cô nhìn gương mặt gã, cảm thấy hoang mang, tưởng đâu mình đang đập nát một thứ gì quý giá. Cô chạy vụt lại gần, nắm lấy bàn tay gã. Bấy giờ mới hiểu, vì sao khi Long Mục kéo tay cô đi, lòng cô lại bần khoản bối rối. Bởi bàn tay này không còn sạch bong, trắng muốt như ngọc, chỉ biết lướt trên dây thừng cầm nữa. Bàn tay vốn không hề vương một hạt bụi, nay đã chi chít những vết xước lớn nhỏ. Vết thương do đá cửa, vết bầm do dính đất, vết bầm do kẹp tay, khiến nó như đoá hoa lan giập nát sau mưa bão, nhìn mà thương xót. Đôi bàn tay này không phải là của vương tử Long Mục, thậm chí không phải là tay của bất cứ ai trong Ma Vân thư viện.

Ánh mắt Tô Do Liên di chuyển từ đôi bàn tay lên gương mặt chủ nhân. Long Mục lộ vẻ lúng túng, như thể vừa bị Tô Do Liên phát hiện ra những bí mật gã đang cố giấu giếm. Gã muốn rút tay lại, nhưng không giăng ra được, vì Tô Do Liên đã nắm rất chắc.

- Tất cả những thứ này, đều là người tự làm à?

Luống hoa ngoằn ngoèo, đất đắp vun quanh gốc, đá vụn cháy sém đã được dọn dẹp sạch sẽ, mặt ruộng lót một lớp đất đào từ dưới núi lên rồi mới trồng hoa và tưới bằng nước suối trong lành. Công việc này phải vất vả

nặng nhọc nhiều mới hoàn thành được chứ không nhẹ nhàng gì, chưa kể Giáng Vân định không thấp, mảnh ruộng cũng không nhỏ.

Bất kể là nhìn từ góc độ nào lại, Long Mục cũng đều là một người đã quen cơm bưng nước rót, cuộc sống của gã chỉ có thụ cầm, sách vở, kiếm báu, mỹ nhân, gã không cần để tay dính đất. Những việc này có thể thu xếp được bằng cách sai bảo nô bộc, còn gã, cứ đứng trên Phù Không đảo đợi hoàn thành rồi dùng pháp lực thúc nở những mầm cây yếu ớt, cuối cùng áo trắng như tuyết ung dung dẫn cô tới ngắm hoa khoe sắc khắp nơi là xong. Gã không việc gì phải tự nắm tay vào đất, xới từng giành lên đắp luống, gieo hạt, đợi chúng trưởng thành, đợi chúng đủ độ làm món quà cho cô. Đó không phải là quyền năng của một hoàng tử.

Thế mà khiến người ta xao lòng, mà chứng tỏ là một lời hứa hẹn chân thành đến vậy, một lời hứa mà để thực hiện nó người ta phải chảy nước mắt, đổ mồ hôi.

Tô Do Liên không dám nhìn Long Mục nữa, buộc phải dời ánh mắt đi, thì lại bắt gặp một cuốn sách đã nhàu nát vì bị giở nhiều năm lẫn lóc cạnh thùng gỗ, trên bìa lờ mờ bốn chữ “Kỹ thuật trồng hoa”. Tô Do Liên không sao tưởng tượng được cảnh Long Mục vừa giở sách vừa đổ công sức tuân theo chỉ dẫn bên trong mà vun xới nên khoảnh vườn này. Y như cô không thể tưởng tượng một hoàng tử đi từ trong cung ra, dặt tay cô chạy tới Giáng Vân định.

Long Mục mỉm cười:

- Nàng không muốn ta làm hoàng tử, thế thì ta làm thợ vườn - Gã trở tay, siết nhẹ lấy bàn tay của Tô Do Liên - Nàng nói đúng, tình yêu không phân biệt hoàng tử công chúa. Nếu biết trân trọng tình yêu, thì phải dùng tất cả sức lực, tất cả tinh thần để trồng nên một cây hoa cho nó. Cây hoa đó không phải mua bằng tiền bạc, cũng không phải nhặt nhanh nơi đồng hoang bờ bãi, mà phải dùng trọn một năm tuổi mười tám thanh xuân của ta để chờ

đợi, cho đến khi hoa nở, cho đến khi hoa tàn, mới xứng đưa đến trước mặt nàng và mong đợi tình yêu.

Gã nói với giọng khẩn thiết. Rốt cục gã vẫn có một tấm lòng, khiến người ta phải nhất tâm tin tưởng. Khi gã nhường mày, trông có phần tà ác, nhưng khi gã điềm tĩnh và nghiêm túc, thì sao mà chân thành, sao mà đầy thuyết phục khiến cho không ai hoài nghi được.

Một tia nắng ấm len lỏi vào trái tim Tô Do Liên. Cho dù có là sông băng ngàn năm không tan, cô cũng khó bề cưỡng lại tia nắng ấy. Tình yêu của cô đang ở dưới ánh nắng này chăng? Cô bỗng thấy thẹn thùng, bèn vùng ra khỏi Long Mục, giống như bướm bướm gặp mưa gió muốn xoải cánh bay nhanh. Nhưng bàn tay Long Mục giống như ta tắm nắng mãi, ràng nít lấy mọi cử động giằng thoát của cô. Đột nhiên, Tô Do Liên mỉm cười, nụ cười ngọt ngào như ngàn cánh bướm che kín lấy trái tim thẹn thùng. Mắt cô mông lung như vàng trắng mờ ảo, không để ai thấy được tâm hồn hoảng loạn của cô.

- Người thắng rồi. Canh bạc của chúng ta đã kết thúc, tiêu vương tử ạ. Trên thế gian này, không người con gái nào có thể cưỡng lại sự tấn công của người.

Đây chỉ là một canh bạc, một trò chơi, phân thắng phụ xong là hết. Trái tim không hồi hộp nữa, cũng không cần đợi đến một năm cho đám hoa này lớn lên. Nên kết thúc thôi. Kết thúc tất cả và tất cả. Tô Do Liên cười khẽ, rất khẽ. Cô muốn ngưng lại, nhưng nếu không cười, cô sẽ bối rối đến mức tay đặt vào đâu cũng không biết nữa.

- Đây là canh bạc - Long Mục cau mày - Nhưng không phải là giữa ta và hắn, mà là giữa ta và nàng, có muốn đánh tiếp, đánh một đời, một kiếp không?

Dùng cả đời đợi một bông hoa nở, liệu có lâu quá không? Dùng một đời đợi một nụ cười, liệu có đáng buồn quá không? Có nhiều canh bạc mà hễ bắt đầu là không sao kết thúc được nữa. Lắc xúc xắc, đổ bài, nhấc tay, mở ô. Lớn nhớ, thắng thua. Rất đơn giản, nhưng hễ đánh là mất một đời. Hạnh phúc một đời. Dung nhan một đời. Một đời ngồi trên luống hoa, lắng nghe niềm mãn nguyện của sự sinh trưởng. Cuộc đời của cô liệu có vui vẻ, hạnh phúc, mãn nguyện không? Liệu có lúc nào một nam tử giống như Long Mục sẽ lặng lẽ nhìn cô, nói “Lại đây, chúng ta cùng chơi một ván bài” không? Lúc ấy thế nào cô cũng lã chã nước mắt, cả đời vẫn nhớ bông hoa lắc lư trong ông xúc xắc, để rồi đổ ra không phải là mặt lớn hay mặt nhỏ, mà là hạnh phúc, là bi thương, hoặc là thứ ký ức vĩnh hằng mỗi lần đau khổ xong đều liên tưởng đến, rằng năm ấy gần mười tám tuổi, rằng trời trên Giáng Vân định rất xanh.

Trái tim Tô Do Liên bỗng run lên. Cô cảm thấy ghen tức ghê gớm. Vì sao tình yêu này không dành cho cô? Tình yêu mà cô tìm kiếm lẫn trốn ở đâu rồi? Ở chỗ một kẻ ngu xuẩn, xấu xí, tầm thường, sẽ nâng niu và yêu cô một cách thô lỗ vụng về ư? Và cô cũng cần yêu lại, cần hưởng thụ tình yêu của hắn ư? Vì sao cô không thể đơn giản là đón nhận tình yêu trước mắt, đón nhận chàng hoàng tử hoàn mỹ và chân tình này?

Cô không thể.

Bởi vì cô biết, rồi sẽ có một nàng công chúa diễm lệ, đứng dưới nắng thế này, dùng nụ cười mê hoặc thế này mà đón nhận tất cả từ tay Long Mục. Đó là số phận, số phận lạnh lùng theo dõi cô, theo dõi một Tuyết yêu hèn kém, ra lệnh cho cô tuyệt đối không được chạm tay vào những điều đẹp đẽ.

Vì cô không xứng.

Tô Do Liên không sao nén được đố kỵ. Cô khẽ thở ra một hơi, cho phép trái tim rung động trong khoảnh khắc. Sau đó, cô nhếch mép cười

nhật.

- Vương tử của ta, người muốn chứng minh điều gì? - Cô đẩy Long Mục ra, lời sắc như một mũi gai - Cố ý vứt bỏ vương miện, dùng cách thức bình dân này để lay chuyển ta, rốt cục là vì lẽ gì? Vì người biết ta thích cách này, hay là trong tim nhà người, chiếc vương miện đã biến thành một gánh nặng?

Long Mục biến sắc mặt, bàng hoàng nhìn Tô Do Liên. Cô biết, lời mình đã nói trúng tim đen gã, bất đắc dĩ lắm cô mới phải vạch trần niềm đau sâu kín của gã, đem phơi dưới nắng trời để gã khổ sở, bẽ bàng. Cô muốn mở to mắt nhìn gã đau đớn, như vậy trái tim cô mới bớt nhức nhối.

- Một hoàng tử mà mất đi vương miện, thì còn là hoàng tử gì nữa?

- Câmmồm! - Long Mục quát.

- Có phải chỉ còn là một đứa trẻ được nuông quá hoá hư, một đứa trẻ trở trối tay trắng không?

Long Mục vụt thò tay, bóp cổ Tô Do Liên:

- Câmmồm! Câmmồm!

Gã gầm rít điên loạn, đáng vẻ thanh tao tôn quý tan biến hết. Tô Do Liên nhếch mép cười, chăm chăm nhìn gã.

Gào thét đi, đừng nho nhã, đừng cao quý hoàn mỹ nữa, như thế, tình yêu của người mới không khiến người ta đổ kỵ! Cô nở nụ cười tàn nhẫn, cô cảm nhận được nỗi căm hận cực cùng của chàng hoàng tử này. Cô đã nắm thóp được nỗi đau chôn giấu của gã, chỉ dùng một câu mà đánh tan mọi phòng tuyến gã vất vả tạo dựng bấy lâu. Sự giễu cợt trong mắt cô khiến Long Mục tổn thương, gã bất giác gồng mạnh tay, định bóp vụn Tuyết yêu yếu ớt. Đột nhiên, một tiếng gọi khê lọt vào tai gã:

- Muội Sáng!

Long Mục giật thót, ngoảnh phắt đầu lại thì thấy Lý Huyền đang cười khẩy nhìn mình. Long Mục nghiêm mặt:

- Người đến đây làm gì?

Lý Huyền bắt tay sau lưng, vẻ mặt rạng rỡ, dáng điệu ung dung đi lại gần, cứ như không hề trông thấy Long Mục đang nổi cơn điên chẹn cổ Tô Do Liên:

- Nên để ta hỏi người mới đúng. Vì sao khi ta gọi “Muội Sáng”, người lại giật mình?

Long Mục hừ một tiếng, không đáp. Lý Huyền cũng không hỏi nữa, gã đưa mắt nhìn Tô Do Liên. Mặt cô đã trắng bệch. Lý Huyền nói:

- Xin chào!

Tô Do Liên muốn cất tiếng, nhưng ngón tay thon mảnh của Long Mục đã chặn nghẽn hơi thở của cô. Lý Huyền hỏi:

- Người có muốn nghe chuyện không? Câu chuyện mà ta đã cất công đi tìm Huyền Minh thường phó để hỏi. Rất hay đấy!

Gã tìm một tảng đá để ngồi. Năng thu ấm áp phủ xuống, gã khoan khoái thở một hơi dài:

- Ở nơi cùng trời, cuối biển, có một đất nước. Nơi ấy bờ đê mọc sum xuê, nắng toả khắp chốn. Thần Phật an nhiên tự tại sống giữa con người, dùng lòng từ bi bao la của mình để tạo mưa hoa, mưa mát giải hạn. Ai cũng vui tươi, hạnh phúc, chẳng lo khi sống phải khổ, khi chết quả báo. Bọn họ dùng vàng lát đường, kính Thần thờ Phật. Chúng ta gọi đất nước này là Tây Thiên, hay một tên khác là Thiên Trúc. Nhưng rất ít người biết Thiên Trúc

thực ra không đẹp đẽ như tưởng tượng. Đã từ lâu rồi nó bị chia năm xẻ bảy, các chư hầu chinh chiến liên miên, dân chúng cực nhục lầm than. Hơn một trăm năm trước, ở miền trung Thiên Trúc xuất hiện một đấng quân chủ ưu tú tên là Giới Nhật vương. Với lòng dũng cảm và trí tuệ phi thường của mình, ông đã thống nhất cả năm nước Thiên Trúc, để dân gian được hưởng thái bình thịnh vượng mấy chục năm trời. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, Giới Nhật vương băng hà, Thiên Trúc lại bị cắt chia bởi sự thao túng của các quyền thần, tiếp tục chìm đắm trong vòng li loạn đến tận bây giờ. Chiến hoả kéo dài, đến cả sen hồng trong Ma cung cũng bị thiêu thành đất cháy. Cánh sắc phồn vinh hoa lệ của Thiên Trúc hoàn toàn chỉ tồn tại trong truyền thuyết, không thề nào tái lập được nữa. Chắc chỉ có Chuyên Luân thánh vương phục sinh thì mới giải cứu được nước Thiên Trúc khổ nạn này. Đúng lúc đó, cháu của Giới Nhật vương chào đời, mặt sáng như trăng, trí tuệ dạt dào như nước, tu nhân tích đức làm việc thiện, mới chỉ bảy tuổi mà đã hùng biện tài tình đến mức các cao tăng thông tuệ nhất trong cung cũng phải nín lặng, được Đại Nhật Chí, một vị tôn giả mà dân gian xưng tụng là Phật trong các Phật thu nạp làm đệ tử duy nhất. Khắp thiên hạ đều cho rằng nước Thiên Trúc lại tìm được một chủ nhân mới, nhất định sẽ tái thống nhất và trở nên hùng mạnh nhờ sự dìu dắt của đấng vương chủ này. Không phụ kỳ vọng của toàn dân, cứ ngày qua ngày, chàng hoàng tử nọ lại đẹp đẽ thêm, thông minh thêm, dũng cảm thêm. Nhưng nước Thiên Trúc suy yếu đã lâu, dù có Chuyên Luân thánh vương giảng thế thì cũng chưa chắc thống nhất lại được. Chàng hoàng tử nỗ lực hết mức mà giang sơn vẫn bị cát cứ, thậm chí không thể nào tổ chức được một cuộc chiến tranh quy mô. Vì vậy, những nghi hoặc cứ lặn lẽ loan ra. Chàng hoàng tử liệu có cứu được Thiên Trúc thật không? Chàng có xứng là cháu của Giới Nhật vương hay không? Ngoài danh phận hoàng tử Thiên Trúc và sự cưng chiều của Đại Nhật Chí, chàng còn có gì? Một hoàng tử đã mất vương miện, thì có thể làm gì được đây?

- Câm mồm!

Một tiếng thét chói tai vang ra, Long Mục hát Tô Do Liên, thân hình như một tia chớp xanh xẹt đến chỗ Lý Huyền.

Cùng với cử động của gã, tấm áo choàng trên mình gã phồng lên, hoá thành một con khổng tước to lớn, lông vũ trắng biếc vũ động trong không trang, phát ra một tiếng rít the thé, một vầng sáng biếc từ mỏ nó phun ra, chụp xuống đầu Lý Huyền. Tuy đã lường trước Long Mục sẽ thẹn quá hoá giận, nhưng Lý Huyền không ngờ gã ta ra tay nhanh như thế, bèn vội vàng thúc giục Ngũ Vân chiến hải, bốn chiếc cánh béo cùng đập lia lịa, tránh khỏi vầng khí biếc chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Rầm một tiếng, khí biếc đánh trúng tảng đá Lý Huyền vừa ngồi, tức thì mảnh vụn bay tung toé, bắn cả vào Lý Huyền khiến gã la inh ỏi. Tảng đá vỡ bung, để lại trên đất một hố sâu tới hơn hai trượng. Lý Huyền sợ tái cả mặt. Đột nhiên trước mắt lại loé ánh xanh, gã ngẩng đầu lên thì thấy khắp không trung toàn những lông biếc chấp chới, ra là con khổng tước to tướng nọ đang chụp xuống gã. Lý Huyền hoảng hồn định tháo chạy, thì con khổng tước thò vuốt ra, khí biếc toả muốn dải dàn rộng xuống. Lý Huyền chỉ kịp rú một tiếng là bị thít chặt, kéo thốc lên.

Long Mục chậm rãi bước tới, mặt lạnh băng. Nếu ban nãy gã tức giận, thì bây giờ phải là căm hận, giận và hận đan xen. Nếu với Tô Do Liên gã vẫn còn chút luyến tiếc, thì với Lý Huyền là hoàn toàn không hề nương tay, gã dứt khoát, không do dự, phải giết chết tươi Lý Huyền. Gã bước từng bước tới gần, con khổng tước to tướng bay vờn sau lưng, giống như cái bóng của gã, sâu trong cái bóng là một đôi mắt giết người.

Lý Huyền bỗng thét to:

- Muốn biết vì sao ta gọi ngươi là Muội Sáng không?
- Không muốn - Long Mục đáp.
- Sao lại không muốn?

- Vì ta chỉ muốn giết người.

Lý Huyền tắc nghẹn. Long Mục nói:

- Kẻ ngu ba hoa không biết gương, người dựa vào cái gì mà phán xét ta? Kẻ phán xét phải là ta mới đúng.

Gã siết mạnh hai tay. Lý Huyền gào lên thê thảm, khí biếc trên mình thít chặt hơn, nghiêng căng khiến gã gần như không thở được. Lý Huyền bỗng phá ra cười ha hả. Long Mục không nhìn được, phải hỏi:

- Người cười cái gì?

- Ta cười vì người ấu trĩ đến độ định sát nhân diệt khẩu. Người không biết chứ, trước khi đến đây ta đã nhờ Phong Thường Thanh đi báo cho Tử Cực lão nhân, nên mọi người đều biết ta đi tìm người. Mà ta lại nắm được chứng cứ người chính là Mộng ma Muội Sáng. Vì thế, hễ người nổi sát khí với ta, chứng tỏ người đích xác là Muội Sáng - Gã đắc ý cười - Bây giờ người có muốn biết chứng cứ của ta là gì không?

- Không - Long Mục đáp.

Lý Huyền gần như nhảy dựng lên:

- Vì sao?

Long Mục hé cười lạnh lùng, trông như một vầng trăng nổi bật trên nền mây sáng:

- Bọn họ biết thì đã sao? Lẽ nào đủ sức khiến ta không giết người?

Gã phất bừa tay trái, khí biếc cuộn lên, hệt như một lưỡi đao sắc cắt vào mặt Lý Huyền. Lý Huyền chỉ thấy một làn gió lạnh buốt phớt qua, những giọt máu bé xíu đã rò tong tong xuống. Được Long Mục điều động, khí biếc đã ngưng thành một lưỡi dao mỏng tang khứa nhẹ vào da Lý

Huyền mà gã thậm chí không kịp cảm nhận cái đau. Gã kinh hoàng gào lớn:

- Người trở mặt thật đây à? Đẳng nào chúng ta cũng là đồng môn.

Long Mục cười nhạt:

- Đồng môn? Chẳng phải người nói ta là Muội Sáng đây ư? Muội Sáng muốn giết người, làm sao người trốn nổi?

Lý Huyền đổi giọng van vi:

- Không... người không phải Muội Sáng. Người không phải Muội Sáng. Người chẳng qua chỉ có cái mặt giống hệt hăn thôi.

Long Mục vụt biến sắc, nhào tới bên mình Lý Huyền, xách bồng gã lên:

- Người... người nói gì?

Lý Huyền:

- Hăn... giống người như lột.

Long Mục run bắn, mặt trắng bệch ra. Nhưng biến đổi chỉ diễn ra trong tích tắc, gã nhấc Lý Huyền cao hơn rồi ném mạnh xuống đất:

- Người làm sao biết hăn giống ta y hệt? Chẳng ai thức dậy mà còn nhớ được mặt mũi Mộng ma.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 15: Quay Về Rồi Lại Lên Cung Trăng

Lý Huyền bị ném đến hoa cả mắt váng cả đầu, thở dốc một hồi mới gắng gượng nói nên lời:

L

- Không phải là thức dậy mới nhớ, mà ta nhớ trong mơ.

Long Mục cau mày không hiểu. Lý Huyền cắt nghĩa:

- Không ai tỉnh lại mà còn nhớ diện mạo Muội Sáng. Nhìn thấy trong mộng cũng không tài nào mách bảo người khác được. Vì thế, chẳng ai biết hình dáng Muội Sáng hết, phải không?

Long Mục gật đầu. Đúng, chính là như vậy. Lý Huyền tiếp:

- Ta bèn nghĩ ra một cách để truyền đạt cho người khác ngay từ trong mơ.

Long Mục cười nhạt:

- Trừ phi người tài phép như Muội Sáng.

Lý Huyền lắc đầu:

- Không, người không biết đâu. Ta có một thói quen xấu. Khi căng thẳng quá, thói quen ấy sẽ xuất hiện. Nhưng chính nhờ nó mà ta mới khám phá được chân tướng Muội Sáng.

Long Mục trầm ngâm, rốt cục là thói quen gì mà thần thông đến mức nhìn thấu diện mạo Mộng ma?

- Nói mê trong khi ngủ - Lý Huyền cười - Đây chính là điểm sơ hở duy nhất trong pháp lực của Muội Sáng. Người nằm mơ, khi tỉnh dậy tuy không nhớ gì cả, nhưng bằng cách nói mê thì có thể báo cho người khác điều mình thấy trong mộng. Và điều ta trông thấy là, mặt mũi Mộng ma giống hệt người. Ta đem Phong Thường Thanh về phòng trói lại, cho ngồi bàn chống, treo tóc xà nhà, để đảm bảo hẳn sẽ thức mà nghe được ta nói mơ.

Mặt gã lạnh đi:

- Khi ta gặp Muội Sáng trong mơ, có kêu tên một người, chính là người: Long Mục!

Long Mục đột ngột biến sắc mặt, biểu hiện ấy tất nhiên không thoát được sự quan sát của Lý Huyền:

- Ta vốn cũng lấy làm lạ. Muội Sáng sớm không xuất hiện, muộn không xuất hiện, vì sao lại xuất hiện đúng lúc người vào Ma Vân thư viện? Không ai biết Muội Sáng ẩn thân ở đâu, cũng không ai trông thấy Muội Sáng dệt mộng thế nào, chỉ vì người ở Phù Không đảo chứ không ở trong ký túc, nên chẳng ai nắm được hành tung của người - Gã chăm chăm nhìn Long Mục, sân từng bước lại gần - Một vương tử chân chính mà lạm sát người vô tội, mà gây chuyện thị phi ư? Vương tử thân mến, thực ra người không phải là chỗ dựa thần thánh của nhân dân, người cũng như Muội Sáng, đều chỉ là loại ma quỷ không bao giờ coi tính mạng của người khác ra gì.

Long Mục run bắn, mắt long lên, nhìn trừng trừng vào Lý Huyền:

- Tên ngu xuẩn hèn mọn kia! Cuối cùng người đã chọc giận ta rồi đây. Lời lẽ của người cũng giống hệt con người người, đều đáng chết vạn lần.

Lý Huyền rú lên, vội vàng lắc mình tránh. Nhưng con khổng tước đằng sau Long Mục là giống dị cầm thượng cổ sinh ra từ buổi khai thiên lập địa, tu vi đâu chỉ ngàn năm hay vạn năm. Năm xưa Đại Nhật Chí tôn giả dùng phép thần thông vô thượng, dùng phép tinh toạ khổ thiên để bắt giữ nó, rồi mất mười năm ròng rã mới thuần phục được, cũng tại nó mà bỏ lỡ mất ngày Thái Báo Tứ Sơ xuất thế để Tử Cực lão nhân giành được Huyền Bệ thiên thư, Tuyết Ẩn thượng nhân giành được Thiên Phật châu, còn bản thân lão thì không lấy được báu vật nào cả. Về sau Tử Cực Tiêu Dao kiếm bị Thạch Tinh Ngự đoạt mất, Cửu Linh Ngự Ma kính thì rơi vào tay Định Viễn hầu, bọn họ đều là tuân kiệt một thời, Đại Nhật Chí không tài nào đoạt báu vật từ tay họ được. Được cái Đại Nhật Chí tinh toạ khổ thiên mười năm, từ hư lại ngộ ra chân, trút bỏ kim thân, tự do ngao du, luyện thành thân Phật theo giáo pháp Đại Thừa. Tử Cực và Tuyết Ẩn có Thái Sơ Tứ Bảo trợ giúp, Đại Nhật Chí điều khiển khổng tước chống lại, giao đấu không phân cao thấp, đủ thấy phần nào bản lĩnh của con khổng tước này.

Chiếc áo lông mà Long Mục khoác chính là dệt từ lông đuôi rụng từ mình khổng tước ngàn năm. Khi bế quan, Đại Nhật Chí tôn giả dặn dò khổng tước phải bảo vệ Long Mục, con chim bèn gửi gắm thân, tâm, hồn của mình vào lông vũ, theo Long Mục như hình với bóng. Nó dùng Phật pháp của Đại Nhật Chí tôn giả để tương thông với tâm linh của Long Mục, giải uy lực cao vời trong khí biếc, nay cảm ứng suy nghĩ của Long Mục mà xông vọt lên trời, chụp xuống đầu Lý Huyền.

Một Lý Huyền nhí nhố làm sao chống đỡ được, chỉ còn nước lặn lê bò toài. Khí biếc đổ rào rào như mưa, quất đánh khiến gã kêu la oai oái. Mắt Long Mục rực lửa giận, không mảy may thương xót, xem chừng hôm nay đã hạ quyết tâm bóp chết Lý Huyền.

Đột nhiên, trời tối sầm lại.

Một quầng lửa khổng lồ vụt xuất hiện trên nền trời, chỉ tích tắc, mặt đất, vòm không phát tiếng nổ rầm rầm. Long Mục cảm thấy có điều chẳng lành, không nhìn được phải ngẩng lên nhìn, mặt bỗng xám như tro. Phù Không đảo vẫn lơ lửng trên đầu gã, nhưng trong đảo lửa đang cháy bùng bùng.

Đằng hậu sơn Chung Nam nứt ra một cái hố địa hoả ngùn ngụt tuôn trào, bắn thẳng lên Phù Không đảo theo sức hút của hào quang quanh kim thân tượng Phật. Dưới sự điều khiển của pháp lực kim thân, cả hòn Phù Không đảo đều chìm trong dung nham nóng bỏng, một người đầu quân chiếc khăn Bát Bảo Lợi đang chỉ huy kim thân hút thêm càng nhiều càng nhiều địa hoả. Lý Huyền cười sảng sặc:

- Người tưởng ta đâu không lại người thật đấy à? Ta chẳng qua chỉ đang kéo dài thời gian thôi. Trong lúc ta chuyện gẫu với người, Phong Thường Thanh đã quàng cái khăn người cho ta và lặng lẽ lần lên Phù Không đảo. Người nói không sai, muốn làm nổ hòn đảo này thì cần có một trận núi lửa phun quy mô, sẽ dẫn đến một thiên tai, tạo thành sát nghiệp ghê gớm. Nhưng nếu phạm vi phun chỉ khoanh vùng trong Phù Không đảo, mà Phù Không đảo lại ở trên trời cách mặt đất mấy nghìn dặm thì sao?

Gã huýt sáo. Phong Thường Thanh giơ chiếc khăn, kim thân bỗng cất tiếng tụng kinh rồn rảng, hòn đảo lao vọt đi như sao băng. Long Mục không nhìn được thét lớn: “Quay lại!”

Chỉ chớp mắt, Phù Không đảo đã bay mất tăm mất dạng, rồi một tiếng động long trời lở đất từ cao xa vẳng xuống, cả vòm trời hoá thành một biển lửa. Muôn vàn mảnh nhỏ bám vụn đá lửa rào rào đổ xuống. Long Mục ộc máu tươi, người lão đảo chực ngã.

Lý Huyền cười vang:

- Ta biết ngay là Phù Không đảo tương thông với nguyên thần của người mà. Thiêu cháy Phù Không đảo, nguyên thần của người nhất định sẽ tổn thương trầm trọng. Sao nào? Người còn dám đấu với ta nữa không?

Long Mục gập mình, ôm chặt lấy đầu, người co giật kịch liệt. Gã rít lên một tràng lạnh lạnh. Lý Huyền lắc đầu:

- Không cần triệu tập thủ hạ của người nữa. Ta nhờ Huyền Minh thường phó chơi đùa với chúng rồi. Ta không biết họ đang chơi trò gì, nhưng chắc chắn không thể đến cứu người được đâu.

Long Mục vụt ngẩng đầu, đôi má loáng qua một tia đỏ đục ghê hồn, gã nhìn trừng trừng Lý Huyền, dần từng chữ:

- Ta - phải - giết - người!

- Tiếc quá! - Lý Huyền nói, và trở xuống đất.

Trên mặt đất là hoang tàn, là mảnh vụn. Khoảnh ruộng mà Long Mục ra công vun xới cùng mầm hoa vừa đơm đều bị quật tan nát trong trận giông co ban nãy. Những gì sót lại cũng bị tro tàn từ Phù Không đảo vùi lấp mất, không còn hy vọng ra hoa kết quả.

Lý Huyền hỏi:

- Người đã tự tay huỷ hoại món quà người trân quý nhất. Muội Sáng, rốt cục người còn định gây bao nhiêu điều ác nữa đây?

Khi ánh mắt Long Mục chạm đến luống hoa, có một khoảnh khắc, gã như nấc nghẹn vì đau khổ. Tường chùng gã sắp cúi gập người xuống xót thương ve vuốt những mầm hoa, nhưng gã đã ngẩng ngay lên, hằn học nhìn Lý Huyền:

- Ta - phải - giết - người!

Lý Huyền lắc đầu:

- Xin lỗi, người không giết được - Gã vỗ tay.

Thạch Tử Ngưng, Long Vi, Trịnh Bá Niên, Hồ Đột Can từ hậu sơn đi vòng ra, đứng sau lưng Lý Huyền, đối diện với Long Mục. Mặt Long Mục trắng bệch ra. Lý Huyền nói:

- Trước khi đến tìm người, ta đã gặp bọn họ. Không phải để nhờ bọn họ hỗ trợ, mà để bọn họ theo dõi, chứng kiến xem suy luận của ta có chính xác không. Kết luận của ta là, Muội Sáng mà ta nhìn thấy trong giấc mơ chính là người.

Long Mục ngạo nghễ im lặng. Long Vi bắt nhẫn lên tiếng:

- Long Mục ca ca, huynh nói di mà. Mộng ma Muội Sáng là một tên khôn kiếp, muội tin huynh không phải là hăn.

Hồ Đột Can hỏi:

- Do đâu mà người chắc chắn như vậy?

- Vì Long Mục ca ca đẹp đẽ như thế này, không khi nào là kẻ xấu.

Hồ Đột Can: thế ta thì sao?

- Người chắc chắn là kẻ xấu!

Thấy Long Mục không đáp, mặt cứ trắng bệch mãi, Lý Huyền không nhịn được phải hỏi:

- Nếu muốn phân trần thì cứ nói ra. Bằng không Ma Vân thư viện chẳng tha cho người đâu.

Long Mục nổi giận, quát âm lên:

- Ta cóc cần!

Gã giang hai tay, không tước sau lưng rút lên một tràng dài, đôi cánh đập vỗ bọc gã vào trong. Trông Long Mục như sắp bay lên nhờ đôi cánh ấy, gã cười nhạt:

- Các người khẳng định ta là Mộng ma, thế thì sao? Không phải ta sắp giết sạch các người ư? Vậy thì tới đây!

Khí biếc xoáy tít, tạo nên một vòi rồng khổng lồ, lao vọt đến bọn Lý Huyền. Thạch Tử Ngưng và Trịnh Bá Niên cùng hét lớn, song kiếm rời vò. Tu vi của hai người là cao cường nhất trong các sinh đồ khoá này, vừa hợp sức xuất kích là mấy chục dải mưa kiếm cùng xé gió bay ra nghênh đón vòi rồng màu biếc. Nhưng con khổng tước nọ là dị điều thời thượng cổ, ngay cả Đại Nhật Chí cũng suýt không thuần phục được, nói gì đến mấy tên sinh đồ mới ra ràng?

Vừa chạm phải vòi rồng, mưa kiếm lập tức bị hấp nuốt, âm đạm hẳn đi. Thạch Tử Ngưng và Trịnh Bá Niên cùng biến sắc mặt, đồng thời giật lui, trường kiếm trong tay đã mất hết hào quang.

Lý Huyền hoảng hồn, không ngờ hai cao thủ của trường phối hợp mà không đỡ nổi một đòn của Long Mục. Gã cũng biết đệ tử yêu của Đại Nhật Chí là một kẻ khó chơi, nhưng không ngờ lại lợi hại đến mức này. Xem ra tìm được bao nhiêu viện binh thì vẫn không phá nổi một chiêu của Long Mục. Cũng may Lý Huyền đã chuẩn bị sẵn cách đối phó. Gã co giò chạy lên đỉnh núi. Nhờ có Ngũ Vân chiến hài, bản lĩnh chạy trốn của Lý Huyền phải thuộc hạng nhất trên đời. Chỉ cần tới được nhà Tử Cực lão nhân, đời nào lão già thấy chết lại không cứu? Lão mà bằng lòng ra tay, Long Mục có bao nhiêu bảo bối cũng vô dụng cả thôi.

Khấp trời ngập tiếng hét không tước, Lý Huyền vắt chân lên cổ chạy. Đột nhiên, gã nghe Long Mục gào lên một tràng chói tai: “Không!”, bèn

ngoảnh phắt lại nhìn thì thấy khí biếc rối tung. Long Mục đang dùng cả hai tay bưng lấy trán, gập người đau đớn. Giữa hai hàng mày của gã hiện lên rõ ràng hình một vành trăng cong đỏ rực. Lý Huyền sực hiểu, vội thét gọi:

- Mọi người cẩn thận! Mộng ma Muội Sáng sắp hiện thân đấy!

Ai nấy giật mình nhảy vọt ra xa, kinh hãi nhìn Long Mục.

Khống tước rít lên một tiếng, muôn vàn dải khí biếc toả quanh mình Long Mục, nhưng không cách nào khiến gã bình tĩnh lại được. Một luồng khí đen nhạt từ từ hội tụ, vây bọc lấy gã, hết như mây đen bao bọc vầng trăng sáng. Long Mục run cầm cập như đang chịu cơn lạnh thấu xương, hai tay vẫn bưng chặt lấy trán. Luồng khí đen càng lúc càng dày, khí biếc của khống tước hoá thành bảy cột vàng, khép chặt quanh Long Mục, nhưng không thể tách gã khỏi luồng khí đen nọ. Khí đen như sinh ra từ thân thể Long Mục vậy, cứ dày dần lên theo mỗi nhịp thở của gã. Khống tước rú rít đau đớn. Tuy thần thông quảng đại, nhưng nó không đủ sức moi bóng tối từ tim Long Mục ra.

Cảnh tượng quái dị này khiến tất cả các sinh đồ đang chứng kiến đều ngấm ngấm kinh hãi. Long Mục ngửa mặt rít lên một tràng dài, rồi lao vọt ra phía hậu sơn. Lý Huyền thét:

- Không được để hãn thoát! Mọi người đuổi theo mau!

Khống tước kêu một tiếng phẫn nộ, bảy cột vàng cùng nổ tung. Bảy chiếc lông đuôi của nó dựng ngược lên, những hoa văn hình mắt trên lông đuôi ấy mở bừng ra, lần lượt diễn tả bảy sắc thái hoan, hi, ưu, sầu, bi, thương, khổ, nhìn trừng trừng vào Lý Huyền khiến gã rùng cả mình. Khí biếc khắp núi ùn ùn đổ về như nước triều. Lý Huyền la hét, chợt phát hiện ra không nghe được tiếng mình nữa. Vạn vật như đã bị bảy con mắt nọ hấp hút, hội tụ lại nơi ánh mắt hai bên gặp nhau. Muôn dải khí biếc cũng tụ

thành một quầng đặc quánh nóng bỏng. Biết có sự chẳng lành, Lý Huyền không buồn chỉ huy ai nữa, ba chân bốn cẳng chạy tuốt ra hậu sơn.

Quầng đặc nổ tung.

Khí tím lừng lờ lâu đời trên đình Chung Nam bỗng sáng loà, rồi sụp xuống giữa tiếng nhạc tiên réo rắt vang lừng, vây chặt lấy ánh biếc bùng phát nọ. Chỉ tích tắc, một tiếng động lớn kéo suốt dãy Chung Nam. Lý Huyền ở gần đây nhất, bị chấn động đến nổi ộc ra một búng máu. Khí tím lay động ôm lấy gã, gã ngất lịm đi, đến khi tỉnh lại thì nhận ra mình đang nằm trong Thuy Lư, trên Tiên Du duệ.

Tử Cực lão nhân nhìn gã, lắc đầu thở dài:

- Tại sao người luôn thích gây phiền nhiễu thế nhỉ? Có biết từ khi vào trường, người đã tạo ra bao nhiêu rắc rối không?

Lý Huyền nổi điên, nhảy bật dậy, trở vào mũi Tử Cực lão nhân, bắt đầu gầm thét:

- Lão già chết toi! Ông còn dám trách tôi à? Chẳng phải tôi đã ra công cố gắng thay ông đây ư? Nếu không phải tại ông, khi nào tôi lại đi chọc giận Mộng ma? - Gã ném toẹt Huyền Bệ thiên thư xuống đất. Thiên thư oằn oại kêu la. Lý Huyền hầm hầm báo - Không làm nữa! Làm cái đại sư huynh này, bảo bối thì không có lấy một món, lại hứng đủ mọi điều tiếng xấu xa. Lần này bảo gì cũng không làm nữa.

Gã cứ làm như Tử Cực lão nhân cầu khẩn gã làm đại sư huynh vậy. Tử Cực lão nhân nói:

- Lần này người sai thật rồi. Long Mục không thể nào là Mộng ma được.

- Vì sao?

- Vì người chưa chết.

- Là sao?

- Người thử nghĩ xem. Kẻ bị Mộng ma chọn làm thểthân mà chưa chết thì tức là Mộng ma còn chưa phục sinh. Mộng ma chưa phục sinh thì chỉ tồn tại trong giấc mơ của mọi người mà thôi. Đã chỉ tồn tại trong mơ thì làm sao có thể là Long Mục được?

Lý Huyền sững sờ, không nhận được phải vò đầu bứt tai:

- Ông nói cũng phải. Nhưng rõ ràng trong mơ tôi trông thấy Muội Sáng giống hệt Long Mục. Nếu không tại sao tôi kêu tên hắn?

- Chỉ có một cách giải thích: Mộng ma đã biết người lập mưu bắt hắn, nên cố ý biến hình giống Long Mục để dụ người lạc lối.

- Hắn làm thế với mục đích gì? Khi không lại khiến tôi xung đột với Long Mục một trận.

- Không. Còn một mục đích quan trọng nữa.

- Ông nói mau đi!

- Hắn đã sớm lường được rằng, nếu người đấu với Long Mục thì nhất định sẽ gây ra một vụ âm ỉ, thậm chí cả ta và sáu thường phó cũng phải ra mặt. Long Mục dễ nổi nóng, mà người lại không chịu nhận sai, hai người đánh nhau sẽ cuốn cả trường vào cuộc. Như thế mọi người đều bị dẫn dụ đến.

- Đến thì sao?

- Người tính xem, hắn đã giết mấy người?

- Phiên Nhiên, Ê Nhiên, bốn anh em họ Lữ. Không xong! Hãn đã giết sáu người, chỉ thiếu một mạng nữa thôi.

Tử Cực lão nhân chậm rãi gật đầu:

- Mục đích của hãn chính là vậy đó, khi mọi người đều dồn hết chú ý vào trận chiến giữa hai người rồi, hãn sẽ rảnh tay giết người cuối cùng, rồi hồi sinh trong mộng.

Lý Huyền khiếp vía:

- Bây giờ phải làm thế nào?

- Cách tốt nhất là nghĩ xem hãn sắp giết ai.

- Tôi làm sao biết được?

- Khi này các người ấu đả, ai không có mặt ở hiện trường?

Lý Huyền nhăn nhó nghĩ, rồi la lên thất thanh:

- Thôi Yên Nhiên!

Tử Cực lão nhân chậm chạp gật đầu. Lý Huyền cuống quýt chạy ào ra ngoài. Tử Cực lão nhân điềm tĩnh nói:

- Nhưng người đi cũng chưa chắc có tác dụng gì, bởi vì sức mạnh của Mộng ma là ở chỗ biến nỗi sợ ẩn nấp trong đáy tim người ta thành ác mộng. Mà chỉ có một loại người không sợ ác mộng thôi.

- Ai thế?

- Người chết.

Lý Huyền chẳng buồn cự cãi với Tử Cực lão nhân nữa, phóng vút xuống núi như can gió, đá bật cửa phòng chị em họ Thôi, gào lên:

- Mộng ma! Người đừng vênh váo, ta đến đây!

Một tiếng thét chói tai khiến Lý Huyền suýt nữa ngã xiêu. Liền đó, một cái chày đồng choảng thẳng vào đầu gã, khiến gã gần như lịm người. Lý Huyền gào:

- Ta chẳng trông thấy gì đâu! - Và bị đập văng ra khỏi cửa.

Gã ngã lộn nhào, lâu lắm mới tỉnh lại được. Ký túc nhộn nháo cả lên, Yên Nhiên chật vật mặc quần áo, cầm bảo kiếm phi thân ra, quát:

- Dâm tặc, đêm hôm khuya khoắt đột nhập nhà dân. Người định làm gì?

Lý Huyền phát hoảng:

- Người đừng nói thế! Ồ, tại sao người vẫn ổn? Nhất định là người có chuyện mà.

Yên Nhiên hằm hằm mắng:

- Tên dâm tặc này, đương nhiên là người mong ta có chuyện rồi - Nói đoạn, cô phóng bảo kiếm đâm liền.

Lý Huyền khẩn khoản:

- Người nghe ta nói đã!

- Không nghe!

- Việc là thế này...

- Không nghe!

- Ta đến để cứu người...

- Không nghe!

Lý Huyền chỉ còn nước nhón nhác chạy tháo thân. Yên Nhiên đuổi theo gã, chạy một mạch hơn mười dặm liền. Khó khăn lắm Lý Huyền mới thoát được sự truy càn của cô. Ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, gã thấy trời đã khuya lắm rồi. Nền trời đen thẫm thẫm không có lấy một vì sao, vầng trăng tròn nổi bật trên không, đỏ lòm ma quỷ. Trăng rất sáng, rất tròn, rất đỏ, nhưng mọi hào quang hình như đều bị bụm lại bên trong nó, không có một tia nào lọt ra ngoài. Nên dẫu có vầng trăng to sáng là thế trên không, trời đêm vẫn đen đặc, hệt như máu chỉ chảy trong thân thể.

Cả thế gian dường như chỉ còn lại hai màu sắc, đỏ thẫm, đen kịt.

Ánh mắt Lý Huyền tự nhiên bị hút vào vầng trăng đỏ ấy, không thể nào dời đi nơi khác được nữa. Lòng gã nổi lên một dự cảm bất an rằng một việc hết sức bi thảm sắp phát sinh. Gã lúc lắc đầu thật mạnh, ép mình thôi nhìn vầng trăng đỏ, thắc mắc không hiểu suy luận của gã và Tử Cực lão nhân lòng lẻo ở chỗ nào. Chắc chắn Mộng ma đã sắp đặt một âm mưu. Chắc chắn âm mưu này liên quan đến sự hồi sinh của hắn. Chắc chắn hắn muốn đánh lạc hướng sự chú ý của mọi người để dễ dàng đoạt lấy hồn phách thứ bảy. Song Lý Huyền vẫn không đoán được nạn nhân thứ bảy là ai. Gã bứt rứt vô cùng, cảm tưởng như mình đang trơ mắt nhìn một người chết đi bên cạnh mà không tào nào can thiệp được. Không phải Thôi Yên Nhiên thì là ai? Rốt cục là ai? Là ai?

Đột nhiên, Lý Huyền run bắn. Gã nhớ ra, còn một người nữa vắng mặt ở hiện trường.

Tô Do Liên.

Chẳng lẽ người thứ bảy là cô?

Lý Huyền ngẩng đầu. Giữa trời, vầng trăng đỏ lòm như máu. Cảm giác bất an khiến Lý Huyền gần như ngạt thở. Gã quay phắt người lại, định

lao đến phòng ngủ của Tô Do Liên. Gã quyết không để Mộng ma đoạt lấy hồn phách của cô.

Nhưng lạc đường mất rồi. Thôi Yên Nhiên truy sát đến mười mấy dặm làm gã chạy đến một nơi hoàn toàn xa lạ. Trời thì tối đen, không thể phân biệt nổi đường đi lối lại, cũng không biết nên xoay về hướng nào. Lý Huyền hoảng hốt chạy lung tung, lòng càng lúc càng hoang mang.

Cuối cùng gã cũng trông thấy đường nét của dãy Chung Nam. Trên đỉnh núi lờ mờ một đốm sáng, giúp gã xác định phương hướng. Gã cả mừng, vận hết tốc lực chạy về. Gã không thể để Mộng ma giết đủ bảy người.

Lý Huyền nhắm thẳng hướng đốm sáng, bởi trên cả dãy Chung Nam sơn, chỉ Ma Vân thư viện mới thắp đèn đóm. Càng chạy lại gần, ánh sáng càng rõ ràng, hệt như sóng mây thuần khiết đọng đưa ở nơi cuối trời. Đó là mộng ảo đã khai sinh từ thời viễn cổ, là ánh sáng mà con người ngưỡng vọng nhưng không thể nào với tới được.

Lý Huyền lao vào cổng, phóng vun vút như gió qua các bậc thang, bước chân bỗng dừng phắt lại. Gã phát hiện ra ánh sáng nọ không phải là đèn lửa, mà bắt nguồn từ một con người.

Tô Do Liên.

Cô đứng quay lưng lại gã, dáng điệu rất nghiêm trang, yên ả. Trên trời dưới đất đều lặng gió, như thể không nỡ làm cô giật mình. Tô Do Liên giơ hai tay, một tấm áo lông từ từ buông xuống, nhẹ nhàng quấn lấy người cô. Gió liền rì rào nổi dưới chân Tô Do Liên, thân thể cô bỗng nhẹ hẫng như chiếc lông vũ, từ từ rời khỏi mặt đất. Đằng trước có một cỗ xe ngựa khổng lồ đang đợi, thân xe tô điểm bằng châu ngọc, di chuyển bằng mười sáu con tuấn mã rảnh rời. Đàn ngựa trắng toát, cổ mọc vảy cả, lưng có đôi cánh cụp, cùng cất tiếng hí vang lừng đợi Tô Do Liên bay tới.

Khi Tô Do Liên vào xe ngựa rồi, vầng hào quang ban đầu nọ rực lên chói chang, tạo thành một luồng sáng trắng tuyết, bọc lấy cả ngựa, xe và người. Trời đất lặng lẽ quá, lặng lẽ như khoảnh khắc đứa bé sơ sinh sắp chào đời. Mười sáu con ngựa hí vang, nhất tề mở cánh trắng, gõ thật mạnh vó sau rồi đồng loạt bay lên. Xe ngựa vạch một đường cong đẹp đẽ vào không trung, bay về phía vầng trăng đỏ máu.

Hệt như choàng tỉnh khỏi giấc mộng, Lý Huyền hét lớn: “Không!” Gã giục Ngũ Vân chiến hải đuổi theo cỗ xe, vừa đuổi vừa gào tên Tô Do Liên, mong cô sẽ đáp lời gã. Nhưng Tô Do Liên vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh, ngồi ngay ngắn giữa khoang xe ngựa, áo lông giống đôi cánh bay lượn quanh mình cô. Cô như con chim xanh trong bụi gai, cất tiếng hót lặng câm đầm đìa rõ máu.

Vầng trăng tròn trên không càng lúc càng to, giống một cái mồm khổng lồ từ từ mở rộng, sẵn sàng nuốt chửng Tô Do Liên.

Ác ma, cuối cùng cũng xuất hiện.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 16: Đào Sâu Chôn Chặt Ký Ưc Buồn

Lý Huyền phát hoảng, vội thúc mạnh Ngũ Vân chiến hài. Như một tia sao băng, gã bay vọt vào cỗ xe ngựa để rồi bàng hoàng cả người. Cảnh vật xung quanh đột nhiên biến đổi. Nơi gã vừa lao vào không phải là xe ngựa, mà rõ ràng là một không gian bao la.

L

Mây lành bảng lảng, loáng thoáng tiếng tụng kinh. Lý Huyền ngẩng nhìn. Một pho tượng Phật dáng lạng lẽ ngồi khoanh chân, từ lòng bàn tay xoè rộng liên tục trào ra mùi thơm của hoa, vẻ trong của nước, tạo thành một dòng thác đàn hương đổ sầm sập xuống suối xuống đầm. Mặt nước mênh mang trải mãi đi như tấm gương trong. Lý Huyền đang đứng trên một bông hoa sen nở rộ.

Đây chẳng phải là Phù Không đảo của Long Mục thì là gì? Lý Huyền sửng sờ. Hòn đảo đã bị gã làm nổ tung với sự trợ giúp của khăn quàng Bát Bảo Lợi rồi cơ mà. Đầu óc hoang mang, Lý Huyền giẫm lên những bông sen trên nước để tiến về phía trước.

Hào quang trên trán pho tượng Phật dần dần ảm đạm đi theo mỗi bước chân của Lý Huyền. Cuối cùng, không gian thành đen đặc, tro bay khói toả. Một đốm đỏ rực rung rung đằng xa, Lý Huyền bất giác rảo chân nhanh hơn.

Cuối cùng, gã đã nhìn rõ.

Đó là một vệt hình trăng đỏ rực, đang bị một bàn tay trắng bột che lấp. Máu tươi liên tục trào ra từ vệt hình trăng, chảy xuống gương mặt tuần tú.

Gương mặt ấy nào nuốt tuyệt vọng, bàn tay cũng dần dần mất hết sức lực, không thể nào bịt kín vết trắng được nữa.

Long Mục.

Gã ngồi tựa vào chân tượng Phật, máu đỏ tràn ra từ trán, chảy xuống mặt gã, đọng lại ở vạt áo. Con khổng tước sáng ngời nay đã nhem nhuốc lầy lụa. Thân thể Long Mục cũng như trang phục trên mình gã, đều tối tả, bi thương. Còn đâu chàng hoàng tử nước ngoài rực rỡ như mặt trăng nữa? Sự tao nhã, cao quý đã chìm lịm trong sắc đêm đen kịt, tựa hồ ruộng rẫy ghét bỏ con người gã.

- Ta là vương tử. Nhưng gia tộc của ta đã lụn bại. Công tích của Giới Nhật vương không thể duy trì được cả trăm năm. Đến đời ta, gia tộc lớn đã tan tác rơi rụng, chỉ còn một chi nhỏ. Thứ mà Giới Nhật vương để lại cho chúng ta không phải là vinh quang, mà là thù hận cần phải thanh toán. Ký ức hồi nhỏ của ta xoay quanh người anh trai luôn kè kè bên ta, người anh đứng đầu dòng họ đã tan đàn xẻ nghé này. Ta hận anh trai, bởi vì anh đối với ta quá nghiêm khắc. Gần như việc gì cũng giám sát ta làm, không cho ta ra ngoài, không cho ta đùa vui. Ta thích thứ gì, anh đập nát thứ đó. Bởi thế, tuổi thơ của ta trôi qua trong khắc nghiệt và u tối, ta không có bạn bè, mọi kỷ niệm chỉ là luyện kiếm, luyện kiếm và luyện kiếm. Ta những tưởng anh trai chỉ muốn bảo vệ ta, rèn luyện ta, nhưng khi anh giết chết người bạn duy nhất của ta ngay trước mặt ta, ta mới hiểu, mọi việc anh làm không phải vì muốn tốt cho ta, mà là để giày vò ta. Anh không thể làm đấng quân chủ của cả đất nước, nên đành làm quân chủ của ta, muốn thể hiện mọi uy quyền của một đế vương trước mặt ta. Anh ấy cần một con rối để được tận hưởng cảm giác quyền lực. Con rối ấy chính là ta. Hết lần này đến lần khác, anh trai bảo ta, lòng dạ con người vô cùng độc ác, đừng nên tiếp xúc với ai cả. Anh dùng chính bản thân mình để ngăn cách ta khỏi thế giới, để con rối muốn đời ngoan ngoãn cho anh ấy giật dây. Nhưng khi con rối lên bảy tuổi, mộng tưởng của anh tan vỡ, vì con rối đột nhiên tuyên bố nó

muốn làm đồ đệ của Đại Nhật Chí. Đến giờ, ta vẫn nhớ nét kinh hoàng trên khuôn mặt anh trai. Bởi vì, nếu muốn làm đệ tử của Đại Nhật Chí thì phải thoả mãn một điều kiện là đánh bại Bích Nhân toan nghệ, con thú canh núi Tu Di. Từ khi Đại Nhật Chí vào ở núi Tu Di, đã hàng ngàn hàng vạn kẻ muốn làm đệ tử của người, nhưng tất cả đều mất mạng dưới móng vuốt của Bích Nhân toan nghệ. Một đứa trẻ bảy tuổi làm sao đánh bại được loài quái thú hung ác đó chứ? Nhưng ta thà chết chứ không muốn sống đời con rối nữa, nên ta dứt khoát đi khiêu chiến. Có lẽ quá sùng sốt vì sự kiên trì của ta, anh trai không phản đối mà thu xếp để ta yết kiến Đại Nhật Chí. Con rối thật may mắn, khi nó lên núi Tu Di, Bích Nhân toan nghệ đang mắc một căn bệnh ki quặc, nên chỉ cần một thanh chuý thủ, ta đã đánh bại nó. Đại Nhật Chí tôn giả nhận ta làm đệ tử, lại đem hết báu vật ban cho ta, rồi huấn luyện để ta có một bản lĩnh kinh thiên động địa. Bảy năm sau, ta thành đệ tử tâm đắc của Đại Nhật Chí, mang pháp lực kinh thế hãi tục rời khỏi Tu Di sơn, mới biết anh trai đã biến thành một bạo chúa. Anh ấy dùng thù đoạn tàn bạo để xây dựng một đội quân hùng mạnh chinh phạt khắp nơi, tung hoành ở năm nước Thiên Trúc, kéo cả thế gian vào vòng chiến loạn. Anh đối xử với kẻ thù vô cùng cứng rắn, đều áp dụng biện pháp diệt có phải diệt tận gốc. Bảy năm ta học nghệ trên Tu Di sơn, bao nhiêu máu tanh đã thấm dẫm mảnh đất lâu đời này. Trong bữa yến đón tiếp linh tinh ngày huynh đệ tái ngộ, ta đã hỏi anh trai, bi kịch ấy có phải là thật không? Anh thô bạo ngắt lời ta, ra lệnh cho ta gia nhập đội quân của anh. Ta liếc mắt nhìn quanh, trông thấy đằng sau cảnh phồn hoa và vui vẻ ở đây là ánh mắt run rẩy, sợ hãi, ghê tởm của dân chúng. Vì vậy ta cắt ngang lời anh, tuốt kiếm ra, nói muốn diệt tên bạo chúa để trừ hại cho dân. Anh trai nổi con thịnh nộ, nhưng khi bình tĩnh lại thì chấp nhận lời khiêu chiến của ta. Sau bảy năm, bản lĩnh của anh cũng tiên bộ vượt bậc, nhưng làm sao sánh được đệ tử tâm đắc của Đại Nhật Chí? Ta chỉ dùng ba chiêu là đã đánh bại anh ấy, ngay trước mặt dân chúng cả nước. Ta đâm kiếm vào ngực anh. Nhưng trước khi tắt nghỉ, anh trai lại nở nụ cười, gắng gượng ôm lấy lưỡi kiếm của ta. Lòng đầy nghi hoặc, ta trừng trừng nhìn xác anh ấy, bỗng nhiên phát điên phát cuồng. Ta thọc hai tay vào ngực anh ấy, móc tim ra. Ta dùng phép

thuật mà Đại Nhật Chí truyền thụ để lọc lấy ký ức từ máu và tim, để rồi bàng hoàng hiểu ra mọi chuyện. Thì ra anh trai thật lòng yêu thương ta, anh ấy không muốn ta tiếp xúc với bên ngoài vì quả thật thế giới này rất hiểm ác. Người bạn duy nhất của ta, thực ra là thích khách do kẻ thù cài vào. Anh trai muốn đưa vai ra gánh vác gia tộc này, để ta được tự do trưởng thành dưới đôi cánh che chở của anh, đáng tiếc, ta chưa bao giờ tin tưởng anh trai mình. Người đánh bại Bích Nhân toan nghệ không phải là ta, mà là anh ấy. Khi ta tuyên bố chấp nhận thách thức của núi Tu Di, anh trai cũng vừa lên núi Tu Di về. Người được Đại Nhật Chí chấp nhận chính là anh ấy, nhưng vì ta, anh sẵn lòng buông bỏ cơ hội, thoả mãn ước nguyện của đứa em bướng bỉnh. Chiến tranh nào cũng là sát phạt cả. Bạo chúa hay minh quân chỉ là định nghĩa của nhân dân. Khi đưa ta lên núi Tu Di, anh trai đã quyết định tặng ta một món quà cực kì quý giá, đó chính là, bản thân anh sẽ là bạo chúa, để dọn đường cho một minh quân. Bởi vậy, ta được dân chúng đội cho cái danh vua hiền, dũng sĩ. Ta dẫn dắt đội quân tinh nhuệ mà anh trai để lại, rất mau chóng thống nhất được miền Trung, phần lãnh thổ giàu mạnh nhất trong năm nước Thiên Trúc, mọi người đều ca tụng ta “Không hổ là con cháu của Giới Nhật vương”. Ta sống trong cung điện màu vàng kim, được muôn dân kính ngưỡng. Ân sủng của Đại Nhật Chí bao bọc ta, ai cũng tin tưởng chắc chắn là một ngày kia ta sẽ thống nhất được cả Thiên Trúc. Nhưng khi đêm khuya người vắng, ta luôn nhìn vào lòng mình mà tự hỏi: “Nếu không có ca ca, nếu không có Đại Nhật Chí, ta có thể thành thứ gì?”

Long Mục lặng lẽ ngẩng đầu, máu trong hình trăng đỏ càng đậm hơn, gần như che lấp cả khuôn mặt gã. Đôi mắt gã thì trắng dã, đong đầy tuyệt vọng. Gã dùng ánh mắt ấy nhìn Lý Huyền:

- Ngoài lòng yêu thương của Đại Nhật Chí, ta còn có gì? Ngoài lòng yêu thương của ca ca, ta còn có gì?

Lý Huyền sững sờ, thờ thẩn, không nói được một tiếng. Gã cũng mang máng đoán được trong lòng Long Mục ẩn chứa một nỗi buồn khổ nào đó, nhưng không ngờ nó lại sâu sắc đến thế sâu đến nỗi khoá kín cả trái tim gã, không sao mở ra được nữa. Tuy hai người là đối thủ, nhưng Lý Huyền không còn tâm trí đâu mà ghét Long Mục. Bao nhiêu ngang ngược, ác độc của Long Mục đều đáng tha thứ cả. Nếu có rượu, gã rất muốn bước lại gần uống một trận say khướt với tên hoàng tử này, nói cho hẳn biết cuộc sống rất đẹp, không nên chỉ nhìn vào mặt bi thương.

Đúng lúc ấy, hào quang bùng xuống.

Hào quang phát ra từ một cỗ xe ngọc ngà do mười sáu con ngựa kéo. Rèm cửa dật bằng gấm trời khê bay lất phất, nàng tiên khoác áo lông từ trên xe uyển chuyển bước xuống, mang theo ánh sáng dịu dàng tiến lại gần.

Đó là Tô Do Liên.

Lý Huyền vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, nhưng gã chợt phát hiện ra mình không nói nổi một lời nào. Gã không thể nói, không thể động đậy, thậm chí cảnh vật trước mắt cũng trở nên nhoè nhoẹt.

Tô Do Liên không nhìn đến Lý Huyền. Ánh mắt cô tập trung cả vào Long Mục. Ánh mắt ấy sao mà êm đềm, thương xót, cô nhìn gã như nhìn một con bướm bị vùi dập trong mưa gió, cô muốn dùng sự quan tâm chăm sóc êm ái nhất của mình để đánh loãng mọi nỗi đau của gã. Đến cùng ánh sáng, cô giang rộng hai tay, nhẹ nhàng ôm lấy Long Mục.

- Đùng đau lòng nữa! Hãy quên hết những chuyện đã qua. Bởi vì... thiếp sẽ mãi mãi ở bên chàng - Cô nhẹ nhàng nắm tay Long Mục, mắt chan chứa nét cười ngọt ngào - Ở quê hương của thiếp, thiếu nữ được nắm tay tức là nhận được lời cầu hôn. Sau đó, tân lang sẽ phải vượt qua bảy thử thách mới được quỳ xuống trước mặt tân nương, dâng vành hoa thiêng liêng cho nàng. Từ đó đời đời kiếp kiếp, họ sẽ mãi mãi bầu bạn, không bao

giờ chia cắt. Bày thử thách càng hung hiểm thì càng chứng tỏ mức độ gắn bó của chàng trai đối với cô gái. Chàng sẽ vì nàng mà hàng long phục phượng, lên trời xuống đất. Thiếp sẽ mãi mãi ở bên chàng, bầu bạn cùng chàng trên từng vòng thử thách, đến tận khi chàng có được thiếp mới thôi. Chàng cũng không bao giờ phải lo lắng ưu phiền về mọi việc của chàng nữa, vì chàng đã có thiếp.

Ánh nhìn đờ đẫn của Long Mục từ từ hướng về Tô Do Liên. Khi mắt họ giao nhau, đôi môi tái nhợt của gã mấp máy:

- Có... nàng...

Tô Do Liên dịu dàng nâng bàn tay Long Mục. Bàn tay nhợt nhạt giống một đoá sen nở trên tuyết.

- Phải... có thiếp. Bất kể người đời nhìn nhận chàng ra sao, chàng vẫn là anh hùng của thiếp. Chàng phải nhớ, cho dù chàng hèn nhát đê tiện, không được một ưu điểm nào, thì vẫn có một người ngóng trông chàng, chờ đợi chàng mang hạnh phúc đến. Người ấy là thiếp.

Cô nâng hai tay Long Mục, nhẹ nhàng áp vào ngực mình. Hơi ấm của cô theo nhịp tim đập khe khẽ thấm vào lòng bàn tay Long Mục. Gã bỗng run bắn người. Ngoài lòng yêu thương của Đại Nhật Chí, ta còn có gì? Ngoài lòng yêu thương của ca ca, ta còn có gì?

Nhịp đập của tim cô ánh vào nhịp đập của tim gã. Tim Long Mục bỗng sôi nổi hẳn lên, thân thể cứng đờ trào dâng một luồng sức mạnh, gã không còn đờ đẫn nữa.

Chí ít vẫn có một người đợi gã và đợi hạnh phúc gã mang đến. Gã đã thôi trở trời bơ vơ, vì ít nhiều đã có một mối tình. Mối tình của tuyết yêu. Sự cứu rỗi của gã.

Ánh tuyết cũng như ánh nắng, có thể xua tan u ám. Long Mục rút tay khỏi tay Tô Do Liên để ôm choàng cô vào lòng. Gã muốn có cô, nhất định phải có cô. Có được cô rồi, gã không còn sợ hãi gì nữa.

Đúng lúc ấy, khuôn mặt Tô Do Liên bỗng tối lại:

- Không, thiếp không thể đợi chàng - Đôi mắt cô ánh lên nỗi bi thương
- Thiếp không thể đợi chàng, bởi vì...

Cô duỗi một ngón tay thon thon, trở ra trước mặt:

- Bởi vì có một phần của thiếp ở chỗ người kia.

Ngón tay cô hướng đến Lý Huyền, nỗi bi thương sao mà sâu sắc. Cùng với ngón tay trở ra của cô, thân thể Lý Huyền dần dần trong suốt đi như làm từ băng đá. Thân thể gã hoá thành một cái cây, lá trên cây là những mẫu quá vãng, tấm mọi hồi ức của gã trong ánh trăng đỏ rực, sum xuê như một phong cảnh tráng lệ. Nhưng trên mỗi chiếc lá đều khắc một Tô Do Liên nho nhỏ. Mọi việc Lý Huyền làm từ khi vào Ma Vân thư viện, đều in bóng dáng Tô Do Liên. Dù sung sướng, buồn đau, sầu khổ, vui vẻ, bất kể là ở chỗ Ma vương, Long hoàng, cổ mộ, linh hồn, cuộc sống của gã đều không thiếu được hình ảnh cô. Những chiếc lá đẹp đẽ và đông đúc, thậm chí càng lúc càng nhiều, tạo thành cuộc đời đa màu sắc của Lý Huyền.

Với Tô Do Liên bầu bạn.

Tình yêu của cô, tình yêu của tuyết yêu, rời khỏi Lý Huyền là không còn hoàn chỉnh nữa. Bởi vì quá khứ của gã và cô đã từng ràng buộc chặt chẽ với nhau. Nhưng đến khi bị ánh tuyết soi thấu, cả hai mới giật mình, bởi không ngờ họ gắn bó với nhau sâu sắc đến vậy. Sâu sắc hơn cả tưởng tượng của họ.

Lý Huyền cầm lòng không đậu, đưa mắt liếc Tô Do Liên thì phát hiện ra cô cũng đang nòng nòng nhìn gã. Ánh mắt họ gặp nhau, trái tim Tô Do

Liên bỗng man mác buồn. Kế hoạch của cô là kích động một trận quyết đấu, trong đó cô là xúc tác, dẫn dụ Long Mục đến giết Lý Huyền. Xong xuôi, cô sẽ hoàn thành nhiệm vụ mà Tuyết Ẩn giao cho, trở về Đại Tuyết sơn, thu hoạch tình yêu của chính mình. Nhưng không hiểu sao, khi thời cơ đến, tim cô lại man mác đau khổ.

Ký ức về sự gắn bó giữa họ xứng đáng được trân trọng bởi cả hai người, không chỉ riêng gã hay riêng cô.

Long Mục nghi hoặc nhìn cái cây, rồi nghi hoặc nhìn nỗi buồn của Tô Do Liên và Lý Huyền. Mắt gã ánh lên hờn tủi, vì gã phát hiện ra mối quan hệ giữa họ quá phức tạp, không có chỗ cho người thứ ba chen chân. Mà giữa Lý Huyền và Tô Do Liên, gã chính là người thứ ba. Nỗi thất vọng khiến gã suy sụp, nhưng rất mau chóng, gã lại nở một nụ cười tà ác:

- Phật pháp Đại Thừa toàn năng, có gì mà không làm được? Chỉ cần nàng muốn, ta sẽ vì nàng mà chống lại ý trời, thay đổi số mệnh. Trong Phật pháp có phép Tu Di Giới Tử, sẽ biến quá khứ của nàng và hãm thành một thế giới riêng, rồi ta lại dùng phép Đại Na Di để biến hết “hãm” trong thế giới ấy thành “ta”, cuối cùng dùng phép Tu Di Giới Tử lần nữa, biến lại thế giới ấy thành quá khứ của ta và nàng. Từ bấy trở đi, mọi tình, duyên, sướng, khổ mà nàng đã trải đều thuộc về ta, không còn dính dáng gì đến hãm nữa. Hãm không chỉ sẽ lãng quên nàng, mà còn quên hết mọi việc liên quan đến nàng, quên Ma Vân thư viện, quên quãng thời gian một năm qua. Dùng phép thần thông ấy, bản lĩnh mà sư phụ tu luyện và truyền cho ta sẽ hao hụt nặng. Nhưng ta không hối tiếc đâu... Miễn là nàng muốn.

Long Mục nhắc lại, giọng chắc nịch. Đôi mắt dưới vệt trắng đỏ dữ dội nhìn Lý Huyền. Tay áo trắng biếc từ từ đưa lên. Âm thanh của sự tàn sát bật nổ!

Lý Huyền run bắn người.

Tất cả những điều đã qua này sẽ không còn gã nữa. Bất giác, gã đưa mắt nhìn cái cây. Đây là cuộc sống của gã, cuộc sống hiện tại của gã. Nếu mất hết tán lá đẹp kia, cái cây sẽ chỉ còn trở lại một thứ thôi.

Là bóng tối.

Bóng tối làm nền cho ánh trăng đỏ rực.

Cảm giác run rẩy của gã hoá thành nỗi sợ hãi. Bóng tối ấy không xa lạ gì với gã cả. Nó đã từng vây chặt gã, từ khi gã có ý thức về thế giới xung quanh, nó đã vây chặt lấy gã rồi, mãi cho đến ngày một luồng sáng mang gã đi. Nhưng những ký ức mà bóng tối để lại thì không bao giờ tiêu tan, vẫn chễm chệ trong đáy lòng, gã không dám động vào chúng, chỉ dám dùng những câu chuyện cười chất kín lên trên mà thôi. Ai hiểu được tên thiếu niên nghịch ngợm này đã từng chịu đựng những gì? Ai tưởng được đằng sau nụ cười vô lại tinh quái của gã là một quá khứ thế nào? Nếu có người hiểu, dẫu chỉ hiểu một phần vụn thôi, cũng sẽ biết gã còn giữ được sự lạc quan, phóng khoáng thế này đã là không dễ dàng.

Giờ lại quay về bóng tối ấy ư? Lại một lần nữa trắng tay, lẻ loi ngẩng nhìn ánh sáng trên hoang mạc lạnh lẽo, không còn hy vọng, không còn ảo tưởng... không còn linh hồn ư?

- Không!

Lý Huyền thét lên, cảm nhận được nỗi tuyệt vọng khôn cưỡng từ bốn phương tám hướng găm gờ ủa lại. Gã không thể để bóng tối xưa kia buông xuống, cho dù chỉ có một phần nghìn khả năng, gã cũng không dám mạo hiểm. Gã nghiến chặt răng, phẫn nộ nhìn Long Mục.

Long Mục từ từ tiến lại gần, Lý Huyền không hề giật lùi. Gã không quen sử dụng vũ lực với người khác, gã không thích khổ luyện võ công ma pháp. Phần lớn thời gian, gã tin mình có thể dựa vào sự nhanh trí để hoá nguy thành an, nếu trí tuệ và vận may không thể giúp gã, thì gã đành chọn

cách nghe theo mệnh trời. Nhưng lần này, gã không co lại nữa. Lần đầu tiên, gã muốn dùng sức mình để bảo vệ những thứ thuộc về mình.

Tô Do Liên thở dài:

- Người không đánh lại được đâu, cách duy nhất... - Ánh mắt cô bình tĩnh, nhưng khiến Lý Huyền cảm nhận được một tia thống khổ... cô không còn nhìn gã một cách âu yếm, nửa đùa nửa thật gọi gã là “lang quân” như ngày xưa nữa ư?

- Là dùng máu của người để mở vòng cấm tẩm tối của thiên thư.

Cường phong nổi lên, thân hình Long Mục như một con rồng biếc lao vọt tới. Cùng với tiếng hót ngân dài của khổng tước, dải đuôi khổng tước trên mình gã vụt trải rộng, từ thân thể gã đâm ra muôn vàn ngọn lông khổng tước, chỉ tích tắc đã tạo thành một đôi cánh biếc cực lớn. Đó là đôi cánh đan thuần túy bằng ánh sáng, chiếu rọi cả những âm u tẩm tối dày đặc nhất. Long Mục xoay tít người, gã và khổng tước quấn vào nhau, rồi bùng một tiếng, muôn vàn chiếc lông ánh sáng bắn tung ra.

Lý Huyền rú lên, hốt hoảng tháo chạy, nhưng làm sao thoát được màn liên thù của cả Long Mục và khổng tước? Giữa tiếng nổ rầm rầm, mấy chục chiếc lông ánh sáng bắn trúng người gã, tuy có Hạo Hân chiến giáp ngăn đỡ, nhưng những chiếc lông khi tiếp xúc với thân thể Lý Huyền thì lập tức nổ bùng. Nổ rất đến mức Lý Huyền gào rú luôn miệng. Điều đáng sợ nhất là, những chiếc lông rờm rợn khắp trời ấy hết như vật sống, cứ dai dẳng đuổi theo gã. Gã chạy tới đâu, chúng chạy theo tới đó. Lý Huyền cuống quá, la hét loạn xạ. Gã quá muốn gọi Định Viễn hầu ra, nhưng không có Cửu Linh Ngự Ma kính trợ giúp, làm sao Định Viễn hầu xuất hiện được?

Cũng may Ngũ Vân chiến hài là một chỗ dựa tương đối vững chắc. Lý Huyền dùng gần như toàn bộ sức lực bình sinh mới tránh được màn truy sát

của đám lông vũ ánh sáng, nhưng gã không dám dừng lại, vì hễ dừng lại là nhất định chúng sẽ bắn chi chít, biến gã thành nhím luôn.

Lý Huyền móc thiên thư ra. Vòng cấm tằm tối của thiên thư? Là gì vậy? Gã do dự nhìn quyển sách, nó biến sắc mặt, thét lên:

- Đừng nghe lời cô ta, người sẽ phải hối hận đây!

Lý Huyền mới trừ trừ một chốc, đám lông vũ màu biếc đã vượt qua gã, nổ lộp bộp, muôn vàn chiếc lông vây thành một vòng tròn lớn quanh gã, nổ rầm rầm.

Lý Huyền rú lên. Dòng khí dữ dội cuốn lấy gã, xối mạnh xuống đất. Muôn vàn ngôi sao xoay tít xung quanh, Lý Huyền tưởng đâu mình đã sang một thế giới khác. Long Mục giẫm lên máu tươi, chậm rãi bước đến gần.

- Đồ ngu xuẩn! Người không xứng đáng sở hữu những thứ này! Đưa đây!

Gã trở ngón tay, trong ngón tay có ánh sáng.

Ánh biếc.

Lý Huyền gắng gượng ngẩng đầu. Long Mục đứng quay lưng về ánh trắng, trắng đỏ làm nền cho gã, kéo bóng gã dài thượt ra. Cái bóng từ từ bò lại gần, như muốn nuốt chửng Lý Huyền. Lý Huyền bỗng cảm thấy lạnh thấu xương cốt.

Tô Do Liên mỉm cười dịu dàng, giống như một vạt tuyết trôi nổi bên cạnh hai người. Nỗi sợ hãi nén chặt trong tim Lý Huyền, sợ tất cả hồi ức sẽ vĩnh viễn, vĩnh viễn từ bỏ gã. Khi bóng đen kia chạm tới nơi, bóng tối nhấp nháy sẽ nuốt chửng gã. Bao tự hào và vui vẻ của gã đều bị tước đoạt, hoá thành cuộc sống của tên hoàng tử nước ngoài này, còn gã, sẽ trở lại với bóng tối lạnh giá xưa kia.

Lý Huyền run cầm cập, đôi mắt tràn đầy tuyệt vọng. Đó là nỗi khổ mà gã thậm chí không dám nhắc đến, đó là ký ức mà gã bắt mình quên đi. Gã không thể quay lại, quyết không thể.

Gã kiên nghị ngẩng đầu, cương quyết nói: “Không!”

Bàn tay trái thấm máu tươi áp lên bìu Huyền Bệ thiên thư.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 17: Trời Cao Đất Rộng Tim Tan Nát

Thiên thư tái mét mặt, rồi thở dài một tiếng, bộ râu hoa râu vệt toả rộng ra, sợi nào sợi nấy phình lên rất to, rất dai, đâm mạnh vào lòng bàn tay Lý Huyền, ráo riết hút máu gã. Đau thấu ruột gan, Lý Huyền gào lên thảm thiết. Những sợi râu cấy sâu vào động mạch, ngoằn ngoèo luồn theo mạch máu xuyên tới buồng tim. Lý Huyền vật vã lăn lộn trên đất, đưa tay còn lại gắng sức xé thiên thư, nhưng vô hiệu, máu trong người vẫn theo chòm râu chảy sang cuốn sách. Cuốn sách phồng lên như một buồng tim khổng lồ, bắt đầu đập thật sự cho đến khi nổ tung cùng một tiếng “bùm”.

T

Sương mù đặc quánh như máu phụt ra khỏi những mảnh tim vỡ, làm Lý Huyền ho sặc sụa. Đương cơn đau sức vì đòn đau dữ dội, gã lơ mơ trông thấy một bóng người từ từ ngưng tụ, hiện hình trong đám sương mù. Đó là một cụ già gầy nhợt, khô héo, lam lũ, mặt mũi chi chít nếp nhăn. Tóc trên đầu cụ chỉ lơ thơ vài sợi, đều đã bạc trắng, nhưng lại buộc túm bằng một sợi dây đỏ chói, còn kết thành cái nơ bướm thật to. Cụ cũng một cái bị cồng kèn, tròn căng, nặng trĩu đến oằn cả người, nhưng tay vẫn bắt chặt, không để nó rời mình nửa bước. Vừa hiện thân, cụ lập tức phát ra một tràng cười the thé nghe ghê cả răng. Tuy cồng cái bị nhưng cử động vẫn rất linh hoạt cụ lao vọt đến gần Lý Huyền:

- Lấy ra đây!

Lý Huyền gần như đã cạn cả máu, thều thào hỏi:

- Lấy? Lấy cái gì?

Mụ già cười khanh khách:

- Người gọi Thiên Kiếp bà bà đến, không phải là muốn bà giúp người đánh bại tên tiểu tử này sao? Được thôi, nhưng người phải trả thù lao.

- Thù lao gì?

- Bà bà sống trong trái tim con người, nên thích nhất là các sắc thái của trái tim. Mọi thứ được ca tụng là giá trị trên thế gian này chẳng đáng đồng xu với bà, bà chỉ quan tâm đến mức độ trân trọng nó của con người thôi. Thù lao người phải trả chính là sự bịn rịn của bản thân, người biết luyện tiếc đến đâu, thi đòan xuất thủ của bà ghê gớm đến đó - Mụ lại cười khanh khách - Dùng thứ người trân trọng nhất để đổi lấy thứ người muốn có nhất, sự trao đổi này chẳng phải là rất thú vị hay sao?

Tiếng cười của mụ làm cái bị cồng kèn trên lưng xóc lục cục. Bị căng đầy, không rõ chứa vật gì.

Không phải Lý Huyền không hiểu ý mụ già, nhưng ký ức như ác mộng túm chặt lấy gã, khiến gã không tài nào bình tâm suy nghĩ được. Gã chỉ biết một điều: mụ già này có bản lĩnh cao cường, và bằng lòng giúp gã. Nhưng gã có gì đây? Thiên Kiếp bà bà lại nói:

- Khó ra quyết định phải không? Để bà giúp người nhé!

Mụ chĩa một ngón tay khô xác, trở vào ngực Lý Huyền.

Lập tức một quầng sáng xuất hiện, kết thành một hạt ngọc nhớ xiu. Lý Huyền tái mặt. Đó là hạt ngọc hồn phách, gã quen thuộc quá đi rồi. Lẽ nào thứ mà Thiên Kiếp bà bà muốn là linh hồn gã? Lý Huyền trầm ngâm nhìn hạt ngọc. Nó vàng óng ánh, bề mặt khắc những hoa văn tí xiu, lờ mờ ẩn hiện đá quý, ngọc trai, vàng đĩnh, bạc thối. Thiên Kiếp bà bà cười nói:

- Yên tâm đi, ta không cần linh hồn người, mà là số mệnh của người kia. Số người giàu nứt đổ vỡ vách, phú gia địch quốc. Nhưng người lại keo kiệt ki bo, cực kỳ tham tiền. Vì thế cái giá đầu tiên phải trả chính là giàu có, người bằng lòng không?

Lý Huyền đảo mắt.

Tiền ơi!

Gã vô cùng tiếc nuối. Tiền là một thứ hay ho biết bao! Có tiền, gã sẽ trả hết nợ cho Long Vi, không để cô sai phải nữa. Có tiền, gã muốn gì làm nấy, đâu cần mặt dày mày dạn ở lại cái nơi chết tiệt này!

Tiền ơi!

Lý Huyền bất thần nhảy dựng lên, nắm chặt lấy hạt ngọc.

Gã có thể cảm nhận được, hạt ngọc này nặng tựa núi vàng, đủ để gã ăn uống tiêu xài cả đời.

Long Mục tiên thêm một bước.

Bóng tối do ác mộng kết thành gần như đã liếm tới chỗ Lý Huyền. Gã nghiêng răng, ném hạt ngọc ra. Thiên Kiếp bà bà chìa tay đón, thả vào cái bị cồng kênh sau lưng, rồi ré lên cười:

- Bắt tay vào việc thôi!

Một lưới cửa to tướng thành linh xuất hiện trên tay mục, chém phăng ra.

Ánh trắng vỡ tung. Vạn vật trong trời đất đều bị lưới cửa xé tan tành, quây trộn với nhau và bị nghiền thành mạt vụn trong làn gió sắc bén, tạo ra một xoáy tròn, một vòng trắng tròn bảy sắc lung linh xoay vun vút. Trời đất, tuế nguyệt, tinh tú, mộng ảo, đều bị một nhát cửa này băm nhỏ, hoà tan vào trắng. Ánh trắng giá lạnh như ánh mắt quyết tuyệt của người tình lúc

bỏ đi. Lưỡi cua của Thiên Kiếp bà bà chĩa lên trời, trăng tròn vụt rít lên, lăn lông lốc về phía Long Mục.

Trăng tròn lăn đến đâu, nghiền nát mọi thứ đến đâu. Những thứ bị nghiền cuốn vào trong trăng, biến thành một phần của trăng, khiến trăng càng lúc càng lớn. Lúc tới trước mặt Long Mục, nó đã to cao hơn cả Chung Nam sơn, nện rầm xuống như trời nghiêng đất sụp.

Long Mục đánh mặt lại. Luồng kinh phong từ vầng trăng bảy màu cắt vụn cả mái tóc dài vàng kim. Gã cảm nhận được rằng khí thể chứa trong lưỡi đủ để đốt cháy cả thiên hạ. Gã cười nhạt, không tước sau lưng vụt bay lên. Giữa khí biếc lâm râm, không tước phình lên to cao đến cả ngàn trượng, ánh biếc từ trên không đổ xuống rào rào, tạo thành một dòng thác cực quang trước mặt Long Mục. Không tước cất tiếng hét lạnh lách, mỗi tiếng hét lại có một con mắt không lồ xuất hiện trong dòng thác và lạnh lùng mở to, nhìn chăm chăm vào Lý Huyền, trong mắt ngập nỗi ưu tư như đã thấu bề khổ của nhân gian. Đột nhiên, những con mắt hoá thành bụi, rớt xuống la tả.

Long Mục giơ hai tay nâng đám bụi nhẹ ấy, thở dài:

- Thiên địa vạn vật, có thứ gì không quay về với đất đâu?

Mắt ngập đau buồn, gã đứng lặng trong gió. Vầng trăng tròn lăn âm ỉm, xoáy vùn vụt tới trước mặt gã, nhưng đúng lúc chạm vào gã thì hoá thành bụi đất nhẹ tênh. Thiên Kiếp bà bà cười ha hả:

- Hay lắm! Phật pháp Đại Thừa, muốn vật trở về cát bụi. Vậy có đỡ được chiêu này không?

Mụ khoát tay, lưỡi cửa chém phăng về phía Long Mục. Bụi nhẹ trong tay Long Mục đột nhiên gãy làm đôi.

Dải áo của gã bị chém làm đôi.

Tiếng thở dài ưu tư của gã bị chém làm đôi.

Máu tươi phun ra khỏi miệng gã bị chém làm đôi.

Mắt Long Mục thoáng qua một tia sợ hãi, gã mau chóng giật lùi trong vòng bảo vệ của ánh biếc. Nhưng đường lui của gã bị chém làm đôi, khiến gã ngã nhào ra đất.

Thiên Kiếp bà bà thở dài, lắc lắc đầu. Lý Huyền hỏi:

- Vì sao dùng lại?

- Tuy người keo kiệt tham lam, nhưng xưa nay chưa hề đặt tiền tài lên vị trí ưu tiên. Vì thế, thứ người trần trọng nhất không phải là kim tiền, đương nhiên không thể dùng kim tiền để đạt được mục đích.

Long Mục đứng bật dậy. Máu từ đôi má đẹp tuyệt của gã chảy ròng ròng, vành trắng đỏ trên trán trở nên rõ rệt, khắc sâu vào linh hồn gã. Gã nghiêng răng, chăm chăm nhìn Lý Huyền.

- Cuối cùng ta cũng hiểu - Gã đứng lặng, khí biếc vờn quanh hết như đôi cánh vô hình nâng gã lững lờ bay lên - Giữa ta và người, nhất định phải có một kẻ trắng tay.

Gã chấp hai tay, cung kính cầu khẩn.

- Bởi vậy, nhất định ta phải giết người. Bởi vì ta cũng không muốn trở lại với cái góc tối tăm đó.

Gã giang rộng hai tay, tư thế như đang bay, vọt thẳng lên trời. Hết như phụ họa với gã, một quầng sáng vàng kim từ trên trời từ từ đổ xuống.

Lý Huyền không tìm được, la lên thất thanh. Trong quầng vàng kim ấy là một dãy núi nguy nga, giữa núi có một pho tượng Phật khuôn mặt hiền từ. Tinh tú trên trời giống như những bông mạn đà la bay lượn, hạ

xuống xung quanh Long Mục. Đây chính là Phù Không đảo. Lý Huyền kêu lên:

- Rõ ràng là hòn đảo đã phát nổ rồi kia mà!

Thiên Kiếp bà bà mỉm cười:

- Hòn đảo này do kim thân của Đại Nhật Chí hoá thành, đâu dễ mà phát nổ? Ta nghe nói kim thân của Đại Nhật Chí là bất diệt bất hoại, cho dù có bị bằm nát thành muôn mảnh cũng chỉ cần ánh nắng chiếu vào là có thể phục sinh. Người đúng là đũa héo kiến thức nên mới lấy làm lạ thôi.

Lý Huyền choáng váng. Thì ra là vậy, Phù Không đảo có thể tái sinh. Bảo sao hẳn ta dễ dàng giao chiếc khăn cho mình. Đúng là trò đùa mà! Gã đang định oán thán mấy câu thì Long Mục đã bay lên như chim, đáp xuống giữa đảo. Pho tượng chìa lòng bàn tay đón lấy gã. Từ trán Long Mục và trán tượng Phật cùng phát ra một luồng hào quang, soi vào nhau. Tiếng tụng kinh rì rầm vang lên khắp trời khắp đất.

Lý Huyền bị dúi chặt xuống y như một chiếc lá rụng, tưởng chừng hễ Long Mục cất tay là gã sẽ bị đánh nát như. Gã nhìn Long Mục. Tên hoàng tử nước ngoài, tên ngỗ nghịch được nuông chiều và bảo vệ hết mực! Lý Huyền rất hiểu Long Mục, nhưng tuyệt đối không thể lùi bước. Ma Vân thư viện hay đại sư huynh đều không đáng quý trọng, gã chưa bao giờ muốn gặt hái vinh quang hay gì khác ở đây. Thứ gã quý trọng là không khí ấm áp, là sự tôn nghiêm của con người mà gã được nếm trải lần đầu trong đời. Đây là gia đình gã. Ở Ma Vân, gã là người, dùng phương cách của riêng mình để khiến mọi người tôn trọng. Ai cũng đối xử với gã như “người”, chứ không phải công cụ hay đồ vật. Ký ức về gia đình là không thể vứt bỏ được, bằng không, gã sẽ trầm luân trong bóng tối tuyệt vọng. Chắc chắn thế!

Ý nghĩ ấy hết như răn độc găm nhấm trái tim Lý Huyền, gã quay phắt về phía Thiên Kiếp bà bà:

- Tôi còn gì có thể trao đổi được nữa không?

Mỗi nếp nhăn trên mặt mụn già đều nở ra tươi tỉnh:

- Đương nhiên là còn.

Mụn vẫy nhẹ tay về phía Lý Huyền, một hạt châu xanh lục lặng lẽ tụ hình, hiển thị một câu chuyện cười không buồn cười chút nào. Nhìn thấy rồi, Lý Huyền không khỏi điếng người.

- Cuộc sống bây giờ của người. Nếu người bằng lòng mất đi tất cả mọi thứ đang sở hữu, trở về với quá khứ mà người chối bỏ, bà sẽ giúp người chặt kim thân của Đại Nhật Chí làm đôi.

Lý Huyền tái mét mặt. Vứt bỏ cuộc sống hiện thời. Trở về với ác mộng. Trở về với quá khứ mà đến truyện cười cũng không thể làm phai đau khổ. Thế thì gã còn lại gì? Gã cười lớn:

- Bà đúng là lắm cầm, nếu bằng lòng buông xuôi, tại sao tôi còn phải tranh đấu với tên này?

Thiên Kiếp bà bà nheo mắt, hết như muốn nhìn thấu vào đáy tim Lý Huyền:

- Bởi vì, người còn có thứ đáng quý trọng hơn phải bảo vệ... chẳng qua người chưa ý thức được mà thôi.

Lý Huyền giật bản mình. Còn có thứ đáng quý trọng hơn ư? Còn có thứ mà cho dù phải trở về với ác mộng cũ, gã cũng không chịu buông tay ư? Đây là cái gì? Lại có thứ mà gã yêu quý đến mức ấy sao? Không nhận được, gã cười méo xệch. Một vật như thế mà là của gã sao?

Long Mục chấp hai tay, thành tâm và điểm tĩnh. Bao nhiêu nóng nảy trên khuôn mặt đều tan biến. Lúc này gã hiền hoà, yên ổn. Tâm, thân, ý, hình, thể đều hợp lại làm một với pho tượng Phật. Gã biết rõ vì sao mình chiến đấu. Ánh sáng rạng rỡ như tuyết kia đang đứng về phía gã, đợi gã xả thân để bảo vệ. Từ nay, cuộc sống của gã không còn chui rúc trong xó tối giữa mặt ngưỡng vọng hai nhân vật vợi vợi như núi kia nữa. Chỉ ít trong vòm trời cả nhân của gã, gã có thể đầu đội trời chân đạp đất. Vì thế-, gã không ngại chiến đấu.

Hào quang bỗng sput lở, trời đêm xoè bung một vầng thái dương chói chang. Đó là Phật pháp tu luyện ngàn năm của Đại Nhật Chí, là tu vi tối cao ngưng kết trong kim thân, đã được Long Mục huy động tối đa. Đòn tấn công này như vũ trụ khai sinh, uy lực vô cùng mạnh mẽ. Ánh dương cháy bỏng, chiếu sáng đến nỗi Lý Huyền gần như không mở nổi mắt. Lúc ấy, gã chỉ muốn bó chạy, nhưng không thể nào nhắc được chân.

Giữa ta và người, nhất định phải có một kẻ trắng tay. Lời Long Mục văng vẳng bên tai gã. Không hiểu vì sao, gã cảm thấy rất rõ rệt rằng câu nói này là một lời tiên đoán, hễ bỏ chạy nửa bước thôi, gã sẽ mất mạng.

Người còn có thứ đáng quý trọng hơn phải bảo vệ. Lời Thiên Kiếp bà bà bỗng xuyên vào tim, làm tim gã thắt lại. Đến giao điểm sinh tử, gã mới hiểu ra. Đúng, gã còn thứ phải bảo vệ. Cho dù phải quay về với ác mộng, gã cũng không thể thoái lui, bởi gã còn thứ quý giá hơn phải bảo vệ.

Nhưng đây là cái gì? Tâm tư Lý Huyền mông lung, gã rất muốn nhớ ra, nhưng không tài nào nhớ ra nổi.

Đây là cái gì? Đây là cái gì? Đây là cái gì?

Ánh sáng ập tới, Lý Huyền không kịp nghĩ kỹ, vô thức chìa tay đưa hạt ngọc xanh lục cho Thiên Kiếp bà bà. Mụ già cười ré lên.

Bóng tối, vụt trải rộng trước mặt Lý Huyền.

Tuy phải nhắm chặt mắt vì ánh nắng gay gắt, nhưng gã vẫn cảm nhận được một sự rung chuyển dữ dội. Trời và đất va vào nhau trong khoảnh khắc, nhưng không có một sinh mệnh mới nào chào đời, chỉ có huỷ diệt, tai nạn, phá hoại.

Rất lâu sau, gã mới từ từ mở mắt.

Thế gian, như đã biến thành xa lạ. Cảnh hoang tàn vì bị núi lửa phá huỷ của Giáng Vân định, bỗng nhiên cũng không đến nỗi xấu xí quá nữa.

Long Mục quỳ dưới đất. Khổng tước thì cháy hết lông vũ, cũng rách nát bệ rạc như những dài lông khổng tước trên mình Long Mục. Máu ri ri từ vành trăng đỏ nơi trán gã, nhỏ tong tong xuống mặt đất cháy đen. Long Mục gượng ngẩng đầu lên:

- Vì sao? Vì sao ta không thể chiến thắng người?

Mắt gã ngập tràn tuyệt vọng và thống khổ. Cho dù người ngợm bản thủ, vấy đầy máu me, vẻ đẹp của gã vẫn rạng ngời như vàng trắng sáng, khiến gã trông ma mị như một viên đá quý. Đá quý thì cần phải có ánh sáng chiếu vào mới lấp lánh được. Nếu cuộc sống của gã chỉ chìm đắm trong tăm tối, thì đá quý đến mức nào cũng vô tác dụng, chẳng khác gì những hòn đá bình thường.

Vì vậy, gã cần ánh sáng. Ánh sáng của tuyết.

Đó là sự cứu rỗi của gã, sự cứu rỗi mà gã sẵn lòng hy sinh tính mệnh và vứt bỏ tất cả để có được. Bằng không, gã sẽ vĩnh viễn co quắp trong một góc tự trách, để hai tượng đài vôi vọi kia đổ bóng xuống mình. Gã giẫy giụa để đứng lên:

- Thế thì, dùng sinh mệnh của ta để chơi một canh bạc đi. Sau khi ta chết, hãy nhớ yêu ta...

Ánh biếc bùng dậy trên người, sinh mệnh Long Mục đang cháy rực lên lần cuối. Giống như một dạ khúc diễn tấu để vĩnh biệt. Cho dù cháy tàn cháy tận, cũng phải phát ra ánh sáng và chết trong lòng lầy. Cho dù không thể bảo vệ được vòm trời ấy, cũng phải làm nó rạn vỡ, soi chiếu cả vòm trời của người ấy nữa rồi mới được chết, và sẽ ngời sáng, sẽ không còn u ám nữa.

Một nụ cười nở ra trên mặt Long Mục. Gã đã thôi mơ hồ, đã thôi sợ hãi, bởi đã thấm thìa ý nghĩa của đời mình. Là yêu một người, là muốn bảo vệ một người. Gã cũng đột ngột hiểu ra, vì sao anh trai lại ngậm cười mà chết. Gã sắp như con khổng tước sắp già, mở rộng đôi cánh nhảy vào đông lửa. Chết đi cùng về huy hoàng sau cuối.

Cuồng phong nổi lên, trời đêm hỗn loạn. Sức tấn công được kích thích bằng toàn bộ sinh mệnh Long Mục, tuy không dồi dào bằng kim thân của Đại Nhật Chí nhưng lại thâm thâm hơn, điên cuồng hơn, và ngang ngược một cách liêu lĩnh. Do đó càng tinh túy, càng sắc bén, và càng khó bề chống đỡ.

Mặt Lý Huyền xám như tro tàn, bởi vì gã rất hiểu Long Mục. Khi Long Mục lao đến, Lý Huyền lập tức thông suốt, nhìn thấu ruột gan đối thủ, y như thể Long Mục đang suy nghĩ bằng đầu óc của Lý Huyền vậy. Gã hiểu rất sâu sắc niềm thích thú và nỗi tuyệt vọng của Long Mục. Bởi nếu gã là Long Mục, thì nhất định cũng lựa chọn tương tự. Bởi vậy, gã thậm chí không biết phải chống đỡ bằng cách nào. Kết cục hình như chỉ còn một con đường, là chết.

Thiên Kiếp bà bà mỉm cười nhìn Lý Huyền, tựa hồ đang đợi gã cầu cứu. Thấy Lý Huyền trù trù mãi, cuối cùng không nhịn được phải hỏi:

- Thăng nhóc này, lẽ nào người không van nài bà ư?

Lý Huyền nhăn nhó:

- Tôi chỉ sợ không đủ sức trả công.

- Đủ mà - Mụ nhẹ nhàng chìa tay, một làn khói mỏng hồng nhạt từ trong người Lý Huyền toả lên, từ từ ngưng kết lại.

Lý Huyền đau đớn thét:

- Không! Dừng tay!

Gã lăn lộn trên đất, không thể chịu đựng được. Thiên Kiếp bà bà lập tức dừng tay, đưa mắt quan sát. Lý Huyền há miệng thở hồng hộc, trán đầm mồ hôi, gân như kiệt sức, khuôn mặt đầm đìa nước mắt. Làn khói mỏng hồng nhạt lững lờ tuôn ra từ nơi sâu kín nhất trong linh hồn gã, đến gã cũng không biết linh hồn mình lại chứa đựng một môi lưu luyện sâu sắc như vậy. Mỗi lưu luyện sâu sắc đến nỗi vừa chạm vào đã đau thấu cả tâm phế. Gã không kìm được, trào nước mắt. Cuối cùng gã cũng hiểu ý Thiên Kiếp bà bà. Đây là thứ gã trân trọng nhất, nhưng gã lại không thể để bất cứ ai động đến được, cho dù vứt bỏ tiền tài, hy sinh tính mạng, quay về với bóng tối tuyệt vọng, gã cũng không thể từ bỏ. Bởi nếu từ bỏ thì cuộc sống của gã đâu còn lại gì?

Thiên Kiếp bà bà nói:

- Nhưng nếu không cho ta thì ngươi sẽ chết đây.

Lý Huyền ngẩng đầu. Long Mục đang cắn đuôi tóc, bay lượn trên không, hai mắt ngập tràn tuyệt vọng, chân khí dào dạt đã khoá kín cả bốn phương tám hướng của Lý Huyền, không chừa cho gã một đường nào thoát thân nữa. Thiên Kiếp bà bà nhẹ nhàng nói:

- Mau đưa cho ta. Ta giết hẳn hộ ngươi.

Chắc chắn đòn tấn công này của Long Mục sẽ giết chết Lý Huyền. Mà pháp bảo của gã đã dùng hết, thực không còn khả năng phản kích. Còn có vật gì quý báu hơn tính mạng được chứ? Nhưng Lý Huyền lại bình tĩnh trả lời: “Không!”

Thiên Kiếp bà bà kinh ngạc mở to mắt, mụ chưa bao giờ gặp thiếu niên nào quật cường thế này.

Xoáy ốc chân khí của Long Mục nuốt chửng Lý Huyền.

Y như biển cả nhận chìm một bọt sóng.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 18: Vui Chẳng Được Lâu Đã Lại Buồn

Khí biếc nở rầm, rồi tan biến. Tóc Long Mục dựng ngược hết lên, toàn thân đầm đìa máu, hết như dăng vương giả vừa huyết chiến để giành thắng lợi, nay giáng phàm cùng cơn thịnh nộ đủ huỷ diệt cả thế giới.

K

Lý Huyền nằm sấp dưới đất, hơi thở mỏng như tơ. Hạo Hãn chiến giáp là một báu vật hiếm thấy, mà cũng không tài nào bảo vệ nổi gã trước trận tấn công ghê gớm như vậy. Thân thể bầm giập và những vết thương nặng khiến gã không thể nào giữ được bộ dạng ngay ngắn nữa.

Long Mục chìa hai tay ra trước mặt, đột ngột siết vào nhau. Mùi đàn hương tràn qua, pho tượng Phật trên Phù Không đảo chấp tay, hào quang rọi xuống, chiếu vào lòng bàn tay Long Mục, ngưng tụ thành một quả cầu. Long Mục càng hạ xuống thấp, quả cầu càng lớn thêm lên, dần dần hiện ra hình đất trời, non nước, thành quách, cây cối. Như thế có một cơn gió nhẹ khuấy động bên trong, khiến những hình dáng ấy cuộn lên lơ mờ không rõ, lẫn với bóng dáng rất nhiều người đi lại, hết như một thế giới ảo mộng.

Thiên Kiếp bà bà cũng phải biến sắc:

- Thế giới Tu Di Giới Tử? Người mới ngàn này tuổi mà Phật pháp Đại Thừa đã cao thâm tới mức đó. Thật không ngờ! Bà xem nhẹ người mất rồi.

Long Mục lạnh lùng nói:

- Nếu mục không tránh ra, lát nữa ta thi triển thực sự thì mục cũng chưa chắc thoát thân được đâu.

Thiên Kiếp bà bà cười khê, cúi xuống bảo Lý Huyền:

- Nghe thấy chưa? Nếu người không cầu khẩn bà, hẳn sẽ phóng qua Tu Di Hào Quang kia ra, vạn vật trong vòng mười dặm quanh đây đều bị hút vào thế giới Tu Di Giới Tử, không bao giờ thoát thân được nữa. Lúc ấy nội thể người sẽ sinh ra lửa, đốt cháy hết toàn thân người, linh hồn thì hoá thành xá lỵ, vĩnh viễn không được siêu sinh. Nhóc con à, chỉ cần người đưa cho ta thứ người quý nhất, ta sẽ giúp người bằm nát Hào Quang cầu, nhé?

Lý Huyền chật vật ngẩng đầu lên, trông thấy hình ảnh mình đang phản chiếu trên bề mặt quả cầu. Quầng hào quang có một sức hút cực mạnh, ráo riết kêu gọi gã, khiến gã bứt rứt chỉ muốn đi vào trong. Lý Huyền kinh sợ cảm nhận được tâm trí mình đang mơ hồ dần. Gã không tiếc bất cứ giá nào để thoát được quầng hào quang ấy.

Nhưng mà, phải vứt bỏ điều gã trân trọng nhất ư?

Lý Huyền thấy tim mình trào dâng một nỗi bi thương. Không thể được. Mất đi điều ấy, ta còn lại gì? Gã gắng thu hơi tàn, ngẩng đầu lên quyết liệt: “Không!”

Thiên Kiếp bà bà lộ rõ vẻ ngạc nhiên:

- Nó quan trọng đến thế ư? Quan trọng hơn cả mạng sống của người à?

Lý Huyền nhúc nhích ngón tay, ấn vào ngực mình. Trong tình trạng thương tích nặng nề thế này, cử động đơn giản cũng thật vất vả. Nhưng cử động ấy có tác dụng gần như an ủi. Lý Huyền cảm nhận được, sâu trong lồng ngực, sự tồn tại và nhịp đập của hạt ngọc linh hồn mà Thiên Kiếp bà bà đang triệu tập. Khoé miệng gã nhích thành một nụ cười.

Hào Quang cầu rọi xuống mặt Lý Huyền, nhưng gã không còn thắng thốt mảy may. Bởi vì gã quyết gìn giữ hạt ngọc này. Có nó, dầu phải chết, gã cũng không sợ hãi.

Hào quang chói rực, phủ trùm xuống mình Lý Huyền. Tiếng tụng kinh vang lừng, ánh sáng toả ra bốn phương tám hướng, cùng hoá hình núi non sông nước tinh tú sao băng, dần dần hoà hợp vào với thế giới thật.

Tim Lý Huyền đập mỗi lúc một yếu, gã biết, linh hồn mình sắp bị Hào Quang cầu hút mất, đời đời bị giam hãm trong thế giới Tu Di Giới Tử xa xôi kia.

Đột nhiên, có ánh tuyết loé lên. Tô Do Liên lặng lẽ hiện thân trước mặt Lý Huyền, chắn giữa gã và Hào Quang cầu.

Long Mục sừng sốt, vội thu phép về. “Đoành” một tiếng, Tu Di Giới Tử ngừng chuyển động. Dầu được chân truyền của Đại Nhật Chí, Long Mục cũng bị bông rát toàn thân, gần như bị thương nặng. Gã cố nén để khỏi thổ huyết, gắng gượng hỏi:

- Nàng... làm gì vậy?

Tô Do Liên lộ vẻ hoang mang, tựa hồ cũng không biết mình định làm gì. Lâu lắm, cô mới đáp:

- Thiếp... thiếp muốn xem thứ mà hãnh không chịu từ bỏ - Cô mỉm cười ngọt ngào - Chàng không tò mò ư?

Thứ gì mà khiến một kẻ gian xảo, lưu manh, xảo quyệt như Lý Huyền thà chết chứ không xa rời?

Từ lòng bàn tay của Tô Do Liên nổi lên một vầng sáng màu trắng, rọi thẳng vào ngực Lý Huyền. Lý Huyền không còn sức ngăn cản nữa, đành để ánh sáng xuyên thấu vào mình, câu lên một hạt ngọc linh hồn màu hồng

phấn. Tô Do Liên bỗng tái mét mặt, lão đảo giật lùi như thể đang cầm một ngọn lửa, một tiếng sét chứ không phải hạt ngọc. Trong ruột ngọc không có gì nhiều, chỉ có một bóng dáng nhàn nhạt. Nhạt như tuyết, lờ mờ. Một tuyết yêu nhỏ bé. Đang ngửa mặt nhìn trời trên hoang mạc trống trải.

Đó là cô.

Thứ mà Lý Huyền thà chết cũng không chịu từ bỏ, chính là cô. Ném hết vinh hoa phú quý, già biệt ánh sáng để trở về bóng tối, già sẵn lòng, chỉ riêng cô thì già cương quyết không chịu đem ra làm tốt thí.

Hắn xem trọng ta đến thế ư? Lệ nóng mau chóng làm nhoè đôi mắt Tô Do Liên. Cô nâng hạt ngọc bé xíu, như đang nâng một ngọn núi, một dòng sông, một thế giới.

Cảm nhận được tâm trạng của Tô Do Liên, Lý Huyền chật vật ngóc đầu lên, gắng nở một nụ cười và nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Hạt ngọc từ từ tan biến trong tay họ, giống một nỗi buồn từng lướt qua bên vai. Hai bàn tay nắm lấy nhau. Tô Do Liên run lấy bầy. Cô hối hận, hối hận vô cùng.

Vì sao cô không nhận ra hạt ngọc ấy sớm hơn? Vì sao cô lại sắp đặt đủ mọi mưu mô bầy rập như thế chỉ để giết gã? Và giết gã chỉ để được Tuyết Ẩn trả công cho một mối tình. Thật là một vụ giao dịch ngu xuẩn, trong khi người rất mực yêu thương cô lại luôn ở ngay bên cạnh. Lời Dương Tiên đột nhiên văng vẳng bên tai: “Sẽ có một ngày cô phải lòng hắn đây...” Tô Do Liên không kìm được lòng, khóc oà lên. Thì ra, kẻ ngốc nghếch nhất chính là cô. Chẳng bao giờ cô ý thức được thứ mình đang có, vì thế luôn đánh mất ngay khi vừa nắm trong tay.

Nụ cười của Lý Huyền vẫn lưu manh tinh quái, nhưng lại rất ấm nồng.

- Nàng muốn... muốn giết ta đến mức ấy ư? Ta chết đi rồi, nàng sẽ vui vẻ ư?

Trong tay Lý Huyền bỗng xuất hiện một thanh đao. Gã kéo tay Tô Do Liên cùng nắm vào chuôi, hướng mũi đao về ngực mình rồi đâm mạnh. Tô Do Liên kinh hãi tái mặt, nhưng không ngăn cản kịp. Cô rún lạnh nhìn lưỡi đao ăn vào ngực Lý Huyền. Một khoảnh khắc dài tựa ngàn năm, rồi thình Bnh vỡ vụn.

Nét cười cuối cùng của Lý Huyền xé toác thành một vòi máu thê thảm.

Kinh hoàng, sợ hãi, tuyệt vọng dâng đầy cõi lòng Tô Do Liên. Cô bất chấp tất cả định giăng lại thanh đao, nhưng đúng lúc ấy, vàng trắng đỏ rực bên trời bỗng tan làm muôn mảnh.

Một tiếng nổ dữ dội xuyên thấu mọi vật trên thế gian. Quả cầu hào quang, Thiên Kiếp bà bà, Chung Nam sơn, trắng máu... cùng vỡ rầm rầm, hoá thành tro bụi trong nỗi đau luân hồi. Tô Do Liên bị đánh văng đi xa, máu toé lên rồi tưới xuống rào rào.

Tô Do Liên dốc hết sức lực tóm lấy Lý Huyền, nhưng cô chỉ là một tuyết yêu bé nhỏ, không thể nào chống lại nổi vụ nổ long trời lở đất này, đành trơ mắt nhìn gã bị nuốt chửng trong hỗn loạn, còn cô như sao băng bay vụt đi.

- Không! - Cô gào thét thảm thiết.

Nhưng không thể thay đổi được gì.

Cả thế giới hoá thành một vùng nhộn nhạo, vây quanh Lý Huyền mà nổ rầm rầm như sấm. Ý thức của gã đã bị huỷ diệt hoàn toàn, nhưng đôi tay vẫn đưa ra định nắm lấy thứ gì. Bóng tối, như cái chết, nuốt chửng lấy gã. Đây là vực sâu của luân hồi chăng?

Bỗng dưng, một tiếng huýt inh ỏi vang lên bên tai Lý Huyền, tiếng huýt chứa đầy tuyệt vọng, phần nộ. Xoáy ốc và vụ nổ dữ dội bỗng dừng phắt lại, chỉ còn những mảnh tan tành vỡ vụn của đau thương. Một mùi hương thấm vào hơi thở của Lý Huyền, hương hoa sao mà quen thuộc.

Lý Huyền từ từ mở mắt. Y không tìm được bàng hoàng.

Một vầng trăng côi treo cao trên nền trời, ánh sáng lạnh lạnh toả xuống cây cối tối tăm. Hoa cò lốm đốm đổ bóng lên mặt đất. Núi xanh lặng lẽ ôm ấp mặt đất lâu đời trong giấc ngủ yên. Tất cả đều tịch mịch và xa xăm, tận hưởng vẻ êm đềm của trời đêm và nét quyến rũ của ánh trăng, hết như cảnh đào nguyên ngoài cõi thế.

Đây chính là cảnh đêm Chung Nam sơn mà Lý Huyền đã thường thức rất nhiều lần, và đã in sâu trong đáy tim gã. Chưa một nét nào thay đổi.

Gã không nhận được bàng hoàng.

Đâu rồi vụ nổ ghê gớm nọ? Đâu rồi sức phá huỷ bắt nguồn từ sự xung đột giữa ma pháp và Phật pháp? Đâu rồi sức phá huỷ từ sự va chạm khi Phù Không đáo rơi xuống? Lẽ nào chỉ là một giấc mộng mà thôi?

Chỉ là một giấc mộng...

Lý Huyền buột thở phào, và bình tĩnh trở lại.

Nhưng liền đó, gã cảm thấy một cơn đau ê ẩm toả lan. Gã bất giác cúi mặt, thì thấy trên người mình chỉ chít những vết thương lớn nhỏ, máu tươi vẫn rỉ rả chảy, đọng thành một dòng ngoằn ngoèo dưới đất. Sức lực của gã đã tiêu hao cùng cực, thậm chí không đủ sức đứng vững nữa. Nếu không nhờ thể chất kỳ lạ tự làm bình phục các vết thương đã giữ gìn chút nguyên khí cuối cùng cho gã, thì gã đã chết thẳng cẳng tự lúc nào rồi.

Lý Huyền không tìm được thắc mắc. Rốt cục là chuyện gì đây?

Mộng ư? Vì sao người già chi chút vết thương thế này?

Không phải mộng ư? Vì sao Chung Nam sơn không hề bị ảnh hưởng?

- Tên tội đồ! Người sẽ phải Knh chịu sự trừng phạt ngày tận thế!

Lý Huyền gắng gượng ngẩng đầu lên, vầng trăng lạnh trên trời đột ngột biến mất. Bóng tối lại phủ xuống cảnh đêm đen đặc.

Trước mặt già là một đôi cánh khổng lồ đen kịt nặng nề, vây quanh vô số oan hồn của người chết, hầu như che kín cả vòm trời. Từ đôi cánh ấy là tá rụng xuống vô vàn ma trơi bé xíu, cùng những tiếng hờ khóc rầm rĩ vang thấu trời đêm tịch mịch.

Một cái bóng yêu tà lơ lửng giữa đôi cánh. Chiếc áo dài màu đen bó chặt lấy tấm thân mảnh khảnh, rủ thẳng xuống như một tiếng thở dài thê thiết. Toàn thân già nhuộm màu hắc ám, chỉ có vầng trán lơ mờ ẩn hiện một vết trắng khuyết đó sậm phát ra từng vụn sáng li ti, chảy suốt xuống mình. Đôi mắt dài mánh của già căm hận nhìn Lý Huyền.

Lý Huyền giật thót:

- Mộng ma?

Người nọ cười nhạt thay lời xác nhận, rồi gằn giọng bảo:

- Cái tên tội đồ đê tiện! Sao người phá được ma pháp của ta?

Lý Huyền mỉm cười. Phải, đấy là một giấc mơ, nhưng dưới sự thao túng của Mộng ma, mọi sự xảy ra trong mơ đều biến thành hiện thực. Những vết thương trên mình già Cũng vậy. Còn Tô Do Liên đâu? Cô thế nào rồi? Già bỗng thấy lòng nổi lên một nỗi buồn bã hẫng hụt.

Người khiến già thà chết không rời bỏ, chính là cô. Chỉ hình bóng cô thoát ly thân thể già, biến thành hạt châu linh hồn mà đã khiến già đau đớn

đến thế đấy, chính gã cũng không ngờ tới được.

Nặng tình đến thế rồi ư?

Nặng đến nỗi không ai biết, nhưng không thể lãng quên, không thể ruồng bỏ ư?

Lý Huyền lắc đầu, ép mình không nghĩ đến việc này nữa. Trước mắt, điều quan trọng nhất là đối phó với Mộng ma. Gã lãnh đạm nói:

- Thực ra khi nhìn thấy vàng trắng đỏ, ta đã hiểu chỉ là mơ thôi. Ta hỏi đây, có phải người bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế không? Vì sao lần nào cũng biến trắng thành màu đỏ thế? Lẽ nào người không cảm thấy chi tiết ấy có thể trở thành một sơ hở à?

Giọng Mộng ma lạnh nhạt:

- Nếu ý thức của người mà đủ tỉnh táo, trông thấy trắng đỏ biết đường tỉnh dậy ngay, thì ta có thi triển ma pháp cũng chưa chắc giết nổi người. Còn nếu người trông thấy trắng đỏ mà vẫn ngủ khò khò, thì xin lỗi, người chết chắc rồi.

Lý Huyền gật đầu:

- Ta hiểu. Trắng đỏ là một tấm bình phong người bày đặt ra. Người dùng nó để thử xem người ta có bị mắc lừa không. Cách này không tệ. Lúc nhìn thấy trắng đỏ, ta giật mình thật, nhưng vì bận tìm kiếm Tô Do Liên nên không nghĩ ngợi nhiều. Giấc mộng người dệt ra giống thực quá đổi, càng sa lầy thì càng quan tâm, càng quan tâm thì càng bán loạn, càng bán loạn lại càng sa lầy, không tài nào bứt ra được nữa. Chắc người tưởng ta đã bị giấc mộng của người đánh bẫy hoàn toàn rồi, mà không ngờ rằng, người đã để lại một lỗ hổng chí mạng.

Mộng ma không nhin được, buột hỏi:

- Là cái gì?

- Hạt ngọc linh hồn. Người không nên để Thiên Kiếp bà bà lấy hạt ngọc linh hồn ra khỏi tim ta. Ta đã từng trông thấy hạt ngọc linh hồn của chị em họ Thôi và anh em họ Lư, ấn tượng còn rất sâu sắc. Nay trông thấy hạt ngọc của chính mình liền lập tức vỡ lẽ, chắc chắn ta đang nằm mơ.

Mộng ma biến sắc. Lý Huyền ung dung nói:

- Phát giác được điểm này xong, ta tự khắc suy ra rất nhiều sự việc. Nhận biết đây là giấc mơ thôi thì chưa đủ, phải nghĩ cách phá giải ma pháp của người mới xong. Mà muốn thế thì cần làm rõ một chuyện, rốt cục người đang ẩn nấp ở đâu? Người là người dệt mộng, người mới bắt được sáu linh hồn, vẫn chưa thể hoàn toàn tái sinh, nhất định người phải nương nhờ giấc mơ của ai đó. Mà, người này, nhất định phải là một người trong cánh mộng của ta.

Mộng ma im lặng, sắc mặt đã trở nên cực kỳ u ám.

- Long Mục thì không thể rồi - Lý Huyền tiếp - Vì trong giấc mộng này, Long Mục không chiếm được chút ưu thế nào cả. Là một Mộng ma cao quý và lộng lẫy thì không thể dễ dàng thổ lộ ẩn tình trong đáy tim mình ra trước mặt bao nhiêu người như vậy được, nên ta gạt hẳn ra ngoài danh sách. Tô Do Liên cũng không thể, bởi vì...

Lý Huyền ngừng lời, nhưng cả hai đều hiểu lý do. Mỗi tư tình quyền luyến khi già và cô đăm đăm nhìn nhau, người thứ ba làm sao bắt chước được?

Lý Huyền thở dài, thông thả tiếp:

- Kể ra, kẻ khả nghi nhất chính là Thiên Kiếp bà bà, nhưng ta liền phủ quyết ngay, nguyên nhân rất đơn giản: Thiên Kiếp bà bà chẳng mơ mộng bao giờ. Tất cả mọi người đều không nằm trong diện tình nghi, phải chăng

chúng tỏ Muội Sáng toàn không ở trong chúng ta? - Gã nhếch mép cười, nhìn Mộng ma - Không, vẫn còn một người, đó chính là ta. Ta phải thừa nhận, người thêu dệt một giấc mơ quá đổi tuyệt hảo. Đến ta cũng không ngờ rằng kẻ Muội Sáng ám thân lại chính là ta. Đáng tiếc, mấy lần trước giết người người đều để ta trông thấy. Ta không sao tìm được suy nghĩ, liệu Muội Sáng có mượn giấc mộng của ta để xâm nhập giấc mộng của những người khác? Liệu hẳn có ám vào ta?

Mộng ma cất giọng khàn khàn:

- Bởi vậy người mới tự đâm mình?

- Đúng thế - Lý Huyền cười đáp - Người ẩn trong ta, vì thế kẻ ta đâm chết trong mơ không phải ta, mà là người.

Mộng ma rùng mình, mắt loé lên một tia kinh sợ, gã lẩm bẩm:

- Lẽ nào đây là ý trời?

Lý Huyền hào hứng cả cười:

- Đương nhiên là ý trời. Muội Sáng, người thua rồi!

Mộng ma chăm chú nhìn Lý Huyền, mặt lạnh băng, giọng chậm rãi:

- Người biết không? Người không phải nơi ta ám đâu. Khi mới xuất thế, sức ta còn rất yếu ớt, không thể tùy ý thâm nhập giấc mơ của ai cả. Người nào cho ta chỗ ẩn náu đều phải chủ động dâng hiến cảnh mộng để ta trú thân. Đây là một giao kèo tự nguyện, do chính người cung cấp cánh mộng tự tay ký kết.

Lý Huyền sửng sốt. Tử Cực lão nhân từng nhắc đến điều này, nhưng trong lúc bối rối, Lý Huyền lại quên băng đi mất. Gã lắp bắp:

- Không phải ta? Thế thì vì sao ta phá được ma pháp của người?

Mộng ma cười nhạt:

- Đó chỉ là vì, cách duy nhất phá giải ma pháp dệt mộng của ta là thành tâm thành ý hiến dâng sinh mệnh của mình cho người khác. Ta những tưởng thế nhân đều ích kỷ, mồm thì tạo ra vô số câu chuyện đẹp đẽ, nhưng đều chỉ là lời lẽ dối trá, chẳng ai dám xà thân cứu người khác lúc chính mình đối mặt với sống chết hiểm nguy. Nhưng thật không ngờ người suy luận sai bét mà phá được. Nếu đây là ý trời, vì sao ông trời lại mượn bàn tay một kẻ vô lại như người chứ?

Lý Huyền ngân người, gãi đầu:

- Ra là thế à? Chứ không phải ta giết được người trong mơ à?

Mộng ma lạnh lùng:

- Chẳng ai giết được ta hết... - Gã ngửa mặt nhìn vầng trăng đỏ rực treo trên nền trời, khuôn mặt khó diễn tả cảm xúc dần dần chuyển thành giận dữ. Cái tên lun manh này phá tan được ma pháp của gã hoàn toàn nhờ hiểu lầm đánh lầm. Nếu đây là ý trời, thì ông trời thật khá ồ!

Khoé miệng gã từ từ nhích lên thành một nụ cười băng giá:

- Trong suy luận vừa rồi của người, vẫn còn một câu sai, sai chí mạng
- Giọng gã chậm rãi - Người nói ta mới chỉ lấy được linh hồn của sáu người, chưa thể hoàn toàn phục sinh...

Mặt Lý Huyền tràn ngập hoang hốt, giờ gã mới ý thức được, Mộng ma sống sờ sờ trôi nổi trước mắt gã đây, chứ đâu phải trong mộng. Rốt cục là thế nào? Đầu gã rối như tơ vò, không sao suy nghĩ minh bạch được.

Mộng ma cười sáng sặc.

- Tên tội đồ như bản! Tên tội đồ ngu xuẩn! Người tưởng người ngăn được ta tái sinh thật đây à?

Lý Huyền sực hiểu, trở mặt Mộng ma la lên:

- Thì ra người đã giết đủ bảy người.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 19: Nghe Tiếng Ngân Tinh Hồn Trăng Lạnh

Mắt Mộng ma ánh nét cười đắc ý, Lý Huyền bàng hoàng sức hiểu. Mộng ma để gã nhìn thấy cảnh giết người trong mộng hoàn toàn không phải là do muốn chọn gã làm thể thân, mà muốn tất cả mọi người tưởng lầm rằng gã là thể thân. Đây chẳng qua là một kế sách mà thôi, và mục đích duy nhất của kế sách ấy là để ai cũng tưởng, Mộng ma chỉ giết những người Lý Huyền mơ thấy.

M

Tất nhiên, thực tế thì khác hẳn. Nhất định là Mộng ma đã giết một người từ lúc nào đấy rồi, chỉ hiềm không để Lý Huyền mơ thấy mà thôi. Bởi vậy, trong lúc Lý Huyền và Tử Cực lão nhân bàn bạc nhau phải lôi Mộng ma ra ánh sáng trước khi người cuối cùng bị giết, thì Mộng ma đã thu thập đủ linh hồn và phục sinh rồi.

Lý Huyền vừa buồn vừa giận, nhưng không thể không thán phục kế sách khéo léo của đối thủ. Chung Nam sơn chẳng thiếu anh tài, nhưng nào ai nhận ra mưu đồ của Mộng ma.

Mộng ma lạnh lùng nhìn Lý Huyền, giọng lãnh đạm:

- Ta đã bảo rồi, khi mới thoát khỏi phong ấn, ta chẳng qua chỉ là một u hồn, không có chút sức lực nào cả. Đừng nói giết người, mà ngay cả tự vệ cũng không đủ sức. Nếu thiếu người giúp, chắc đã tan tành như mây khói từ lâu.

Người không muốn biết rốt cục là ai giúp ta à?

Đương nhiên Lý Huyền muốn. Nhưng trông đôi mắt ngập tràn giễu cợt của Mộng ma, gã thấy lòng nổi lên một dự cảm không lành.

Dưới vầng trăng cong đỏ quạch, Mộng ma khẽ nhếch mép thành một nụ cười yêu tà, chậm chậm thốt ra một cái tên:

- Tô Do Liên.

Lý Huyền lão đảo giật lúi, mặt mày trắng bệch. Tuy đã đoán được kết luận qua vẻ mặt của Mộng ma, nhưng khi nghe kết luận ấy vang ra rõ rệt, gã vẫn không chịu đựng nổi cú sốc. Cảm giác yếu ớt ập tới, gã ngồi phệt xuống đất, lâu lắm không thốt được một lời.

- Tô Do Liên cho ta ân vào trong mộng, giúp ta giết người, giúp ta khôi phục ma lực, đổi lại cầu xin một việc thôi, vì cô ta biết, chỉ mình Muội Sáng này đủ sức hoàn thành tâm nguyện của cô ta mà không để Tử Cực lão nhân phát hiện. Đó là... giết chết người!

Lý Huyền chết điếng. Trong giấc mơ, gã đã nhận thấy Tô Do Liên muốn giết chết mình, nhưng đấy chẳng qua chỉ là mơ mà thôi. Ở cảnh ảo, gã đã nghe thấy Tô Do Liên muốn giết chết mình, nhưng đấy chẳng qua chỉ là ảo mà thôi.

Còn bây giờ, lại là hiện thực. Một hiện thực lạnh lẽo.

Mộng ma hí hửng nhìn Lý Huyền tuyệt vọng, nhẹ nhàng hỏi:

- Ta có nên giết người họ Do Liên để hoàn tất giao kèo này không nhỉ?

Lý Huyền im lặng hồi lâu, cuối cùng chật vật hỏi:

- Người làm gì cô ấy rồi?

- Chẳng làm gì cả - Mộng ma đáp - Người nên biết, ta tuy là ma, nhưng rất tôn trọng lời hứa. Ta đã nhận lời thì nhất định sẽ thực hiện bằng được.

Khi chưa hoàn thành, ta quyết không gây tổn hại cho cô ta.

Lý Huyền hơi hơi yên tâm. Mộng ma ung dung nói:

- Nhưng cô ta có tự làm hại cho bản thân hay không thì ta không biết nhé! Cũng không thể can thiệp được đâu.

Lý Huyền lặng người. Gã đã chứng kiến Tô Do Liên thắng thốt ra sao khi trông thấy hạt ngọc linh hồn. Gã chỉ hy vọng cô không coi việc gã trở đao tự sát là giúp cô hoàn thành ước nguyện mà thôi. Gã những muốn giải thích với cô, đây chỉ là mộng cảnh do Muội Sáng tạo nên, trong mộng cảnh đó, mọi tình cảm đều bị khuếch đại, mọi hành vi đều mất đi sự kiểm soát của lý trí. Những sóng gợn yếu đuối sâu lắng nhất trong cõi lòng người ta đều có thể biến thành những vết thương ăn mòn vào xương tuỷ...

Song le, nếu những điều gã lo ngại chính là sự thật thì sao? Kết quả sẽ thế nào? Lý Huyền thậm chí không dám nghĩ nữa.

Mộng ma bèn nói rõ ra giúp gã:

- Theo người, Do Liên sẽ vui sướng quá mà tự sát? Hay hối hận quá mà tự sát đây?

Mặt Lý Huyền xám như tro.

Đôi cánh của Mộng ma chớp động, vạch ra những đường cong đen sì nhoè nhoẹt. Gã đang đợi câu trả lời của Lý Huyền, đang tận hưởng nỗi sợ hãi gần như tuyệt vọng của Lý Huyền. Cảm giác này háo hức biết bao, thường khiến Muội Sáng lưu luyến đến quên hết tất cả.

Lý Huyền từ từ đứng thẳng người dậy. Nếu có việc gì nghĩ mãi không thông, thì lựa chọn của gã là không nên nghĩ nhiều nữa.

- Với tính cách ma quỷ của người, người bằng lòng lưu lại, tuyệt đối không thể nào vì thực hiện lời hứa, cũng không phải vì muốn chuyện phiếm với ta. Mộng ma tiên sinh, mục đích của người là gì đây?

Đôi cánh đang chớp động dừng hẳn lại, Mộng ma kinh ngạc nhìn Lý Huyền.

- Người quan sát tinh tường nhỉ? Ta không ngăn được lòng ngưỡng mộ người chút xíu rồi đó! Phải, mục đích khiến ta lưu lại trường này không phải là chuyện các người, mà là hấn.

Đôi cánh đen từ từ giương lên, những sợi lông to dài bay mù mịt, hoá thành những sợi dây đen kịt, quấn nhằng nhịt một người.

Một người đã bất tỉnh nhân sự, toàn thân đầm đìa máu. Hiển nhiên gã đã trải qua một trận chiến cực kỳ gian khổ, tấm áo trắng biếc trên mình rách tả tơi, những vết thương lớn nhỏ chi chít khắp thân thể hoàn mỹ, mái tóc dài vàng óng ánh cũng đã mất đi sắc bóng mượt, đổ xác xơ dưới đất. Khuôn mặt gã ẩn hiện trong bóng đêm âm u, chỉ có vành trăng đỏ trên trán là mờ phát sáng. Máu tươi liên tục rịn ra khỏi vành trăng, chảy đầm đề xuống khắp thân mình.

Mộng ma giơ hai tay, nhẹ nhàng vuốt ve gã, y như vuốt ve một món đồ nghệ thuật hiếm thấy.

Lý Huyền không tìm được kinh ngạc: “Long Mục à?” Gã sững sốt, không sao ngờ được, mục tiêu khiến Mộng ma ở lại trường bất chấp nguy cơ bị Tử Cực lão nhân phát hiện, lại là Long Mục.

Mộng ma mỉm cười, Lý Huyền càng thêm choáng váng. Dưới ánh trăng nhàn nhạt, gã trông thấy hai khuôn mặt giống nhau như lột.

Mộng ma và Long Mục, hoàn toàn giống hệt nhau. Nhất là từ khi trên trán Long Mục xuất hiện vành trăng đỏ, thì trông không sai khác chút gì so

với Mộng ma cả. Lý Huyền tinh mắt là thế mà cũng khó lòng phân biệt được. Đến cả nếp nhăn nơi khoé mắt cũng chính xác như đúc khuôn, không một ly sai chệch.

Điểm duy nhất khác biệt là mái tóc của hai người, một người tóc vàng, vàng nhạt; một người tóc đen, đen nhánh. Ngoài ra, đôi cánh sau lưng Mộng ma cũng trở thành đặc điểm nhận dạng độc đáo riêng.

Một tia sáng vụt qua óc Lý Huyền, gã kêu lớn:

- Ta hiểu rồi, hãn là thể thân mà người chọn.

- Đúng vậy - Mộng ma xác nhận - Hãn không chỉ là thể thân của ta, mà còn là đầu thai của ta nữa. Khi hãn chưa chào đời, đáy linh hồn hãn đã được ta cấy một phong ấn. Phong ấn này rất kín, đến Đại Nhật Chí cũng không phát hiện ra được, chỉ đoán được trong tương lai hãn gặp một kiếp nạn vô cùng nặng nề mà thôi. Hễ phong ấn này còn tồn tại, thì hãn còn là của ta, sớm muộn gì cũng có một ngày ta tìm được hãn, đoạt lấy xác phàm của hãn... để tự phục sinh.

Ngón tay dài mảnh lướt qua má Long Mục, lang thang trên làn da mịn màng:

- Phong ấn này chính là một tiếng nói âm thầm trong tâm linh hãn, bảo cho hãn biết thân phận thực sự của mình. Nhưng hãn không bao giờ nghe rõ nội dung của tiếng nói ấy, vì thế hãn cứ hoang mang, sợ hãi, nhưng vĩnh viễn không bao giờ biết được mình sợ hãi điều gì. Đẳng nào cũng có một ngày hãn sẽ gặp ta, lúc ấy hãn không phải sợ hãi nữa, ta cũng không phải sợ hãi nữa... Số mệnh là thế đây, cũng là nguyên nhân khiến hãn đến thế giới này.

Lý Huyền nghe mà ớn lạnh. Gã đột nhiên hiểu ra, vì sao Long Mục cứ ương ngạnh ngang bướng. Là vương tử Thiên Trúc, là đồ đệ của một trong ba vị địa tiên, vì sao lại gây ra những vết thương ghê gớm cho anh trai và

sư phụ. Thực ra, điều gã để tâm không phải là cách người khác nhìn nhận về mình, cũng không phải là cái bóng lẩn át của anh trai và Đại Nhật Chí. Điều khiến gã luôn sợ sệt, chính là tiếng nói thì thào không bao giờ nghe rõ trong tim. Bởi vì gã biết, sẽ có một ngày gã mất tất cả những thứ đang sở hữu, biến thành trắng tay. Bất kể gã nỗ lực đến đâu đều vô dụng. Số mệnh đã định sẵn, gã không thể nào chống cưỡng. Bởi vậy gã mới nóng nảy, khiêu khích, hay chạnh lòng.

Lý Huyền bỗng cảm thông sâu sắc với tên hoàng tử nước ngoài này. Thực là đáng thương, còn đáng thương hơn gã nhiều.

Mộng ma nhẹ nhàng vuốt ve Long Mục, đôi mắt dài hẹp của gã xuyên qua lớp lớp bóng đêm, nhìn trừng trừng Lý Huyền:

- Ta còn phải cảm ơn ngươi. Nếu không nhờ ngươi giỏi đến nỗi đánh vỡ các dải đai khổng tước, thì ta vẫn chưa đột phá được hàng rào chướng ngại của Đại Nhật Chí để chiêm hữu thân thể của tên này.

Lý Huyền cay đắng:

- Đây mới chính là mục đích thật sự khiến ngươi sắp xếp giấc mơ cuối cùng phải không?

- Đúng đấy! - Mộng ma đáp, và từ từ giơ hai tay lên - Để ban thưởng ngươi, ta quyết định cho ngươi tận mắt chứng kiến cảnh ta hợp thể với hắn. Lúc ấy ta sẽ chính thức tái sinh, không chỉ khôi phục toàn bộ ma lực ban đầu, mà còn thừa kế được tất cả những di vật của Đại Nhật Chí. Bấy giờ ta sẽ đáng sợ đến độ nào? Chính ta cũng không tưởng tượng nổi nữa.

Gã đắc ý mỉm cười, đôi tay đẩy mạnh lên. Vầng trăng đỏ trên trán gã bỗng rực sáng, vành trăng trên trán Long Mục cũng cùng lúc bùng lên. Hai ánh đỏ như máu mỗi nhấp nháy mỗi rực rỡ, dần dần gặp nhau ở một điểm. Đôi cánh đen của Mộng ma đập phành phạch.

Y như thế có một đại hội phép thuật đang diễn ra trên nền trời đen tối.

Bóng đổ của đôi cánh trông rối beng và điên loạn, trói chặt lấy Lý Huyền như những sợi dây. Dù chưa bị thương, gã cũng không thể làm chúng suy suyên được. Gã chỉ còn nước mở mắt trừng trừng nhìn sắc đó bóng cháy mãi lên, quây tròn với đôi cánh đen chớp động, nở bùng ra thành một đoá sen yêu dị lẫn lộn đen đỏ không lồ. Gã chăm chú nhìn Mộng ma từ từ biến thành một cái bóng trắng nhờ nhờ, hoà thành một thể với Long Mục. Long Mục cau mày. Dù gã đang hôn mê, Lý Huyền cũng cảm nhận được ở gã nỗi sợ hãi tuyệt vọng, người Long Mục run nhè nhẹ, như thể đang bị vây hãm trong cơn ác mộng nào đó do Muội Sáng tạo ra.

Lý Huyền bỗng hỏi:

- Mộng ma tiên sinh, nếu người chết thì liệu những người kia có được cứu không?

- Đương nhiên là có chứ - Mộng ma đáp - Miễn là ta chết, tất cả mọi người đều thoát nạn, kể cả tên này.

Lý Huyền bật cười:

- Chém!

Mộng ma bỗng thót tim. Gã ý thức được có điều chẳng lành, nhưng đã không kịp lạng mình tránh nữa, bởi thân thể gã đã hoá thành cái bóng, gần như chui vào mình Long Mục rồi. Đây chính là khoảnh khắc dẫn đến sự phục sinh hoàn toàn, cũng chính là khoảnh khắc gã yếu ớt nhất.

Một lưỡi cửa khổng lồ xé ngang vòm trời, nhưng không có ánh sáng. Tường đâu chỉ là một tia chớp nhàn nhạt rồi biến thành hư không. Nhưng Mộng ma lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết. Cái bóng mà gã hoá thành bị xé làm đôi. Ngay cả đôi cánh của gã, cũng bị chặt rời, dính lấy phần nửa thân đang từ không trung rơi xuống, rụng rơi bài.

Mộng ma gào lên tuyệt vọng và phẫn nộ, nhưng không dám xông tới.

Một mù già gầy xơ xác cõng cái bị khổng lồ, người lom khom đứng trước mặt Lý Huyền. Tay mù cầm một lưỡi cưa khổng lồ không tương xứng với thân hình chút nào.

Mộng ma dừng phắt lại, oán hờn nhìn mù già.

Thiên Kiếp bà bà thở dài:

- Muội Sáng! Người đừng giận bà, bà không muốn đối địch với người đâu, nhưng điều kiện mà hãn ta đưa ra thật quá đổi hấp dẫn, bà không thể không nhận lời. Thực ra kẻ đáng trách nhất chính là người, vì sao người lại đánh thức bà dậy chứ?

Mộng ma bỗng ran bần bật, cơn cuồng nộ của gã không thể nào kiềm chế được, nhưng gã biết, mình đang bị thương nặng, không thể là đối thủ của Thiên Kiếp bà bà. Gã bỗng bật cười, lịch thiệp cúi mình:

- Thế thì hẹn ngày gặp lại! Hãy nhớ, nhất định ta sẽ trở lại, lấy đi những thứ thuộc về ta.

Thân hình gã bỗng nhạt hãn đi, vầng trăng trên trời long lanh sáng, nuốt chửng lấy gã. Lý Huyền quát lớn:

- Giết chết hãn đi!

Thiên Kiếp bà bà bất động. Lý Huyền hô hào gào thét, Thiên Kiếp bà bà nói:

- Người đừng xúc nổi. Muội Sáng mà chết dễ dàng như thế thì Quân Thiên Thương đã giết phắt hãn từ lâu rồi. Người muốn giết hãn, thì lên Thanh Lương nguyệt cung tìm hãn đi.

- Thanh Lương nguyệt cung? Ở đâu?

- Người đừng đánh trống lảng. Cái giá người ra để bà xuất thủ rất thú vị, bà nhớ kỹ lắm. Ba năm sau, bà sẽ đến đòi. Nếu người định trốn nợ, bà sẽ tước lấy hạt ngọc linh hồn cuối cùng của người. Liệu hồn đây!

Nói đoạn, Thiên Kiếp bà bà biến mất. Công cái bị công kèn như vậy, mà chạy thì rõ là nhanh.

Lý Huyền gãi đầu sồn sột, nhất thời không biết nên làm gì. Tuy Mộng ma tạm thời biến mất, nhưng rốt cục vẫn chưa bị tiêu diệt. Long Mục còn ở Ma Vân thư viện thì bất kì lúc nào Mộng ma cũng có thể quay lại, mang thể thân phục sinh của mình đi. Lời Thiên Kiếp bà bà nói cũng khiến Lý Huyền thắc mắc. Lên Thanh Lương nguyệt cung tìm Mộng ma? Mộng ma thì nhất thiết là phải đi tìm rồi, nhưng Thanh Lương nguyệt cung ở đâu nhỉ? Lý Huyền suy nghĩ rất lung, đầu mày nhăn tít từ từ giãn ra.

Trăng trên trời tròn xoe, ánh trăng lành lạnh đẹp đẽ vô cùng. Còn ba ngày nữa là trung thu. Trước lúc đó, tạm thời cứ nghỉ ngơi yên ổn đã.

Tô Do Liên ôm chặt hai vai mình, ngồi trên đất lạnh. Cô không thể tự ngăn bản thân đừng run. Đôi mắt cô trống rỗng, ngập đầy tuyệt vọng sâu xa.

Và cả hối hận nữa.

Cô đã trơ mắt nhìn Lý Huyền bị giết trước mặt mình.

“Ta chết đi rồi, nàng sẽ vui vẻ ư?”

Đáng lẽ cô sẽ vui vẻ, vì cô sẽ giành được tình yêu của đời mình. Tình yêu chân chính là ảo vọng ngàn năm của cô. Nhưng bây giờ, vì sao nước mắt cô đầm đìa? Vì sao cô cảm thấy như mình đã đánh mất thứ quý giá nhất? Cô có sẵn lòng từ bỏ sinh mệnh để bảo vệ một điều gì đó như Lý Huyền không? Mà điều Lý Huyền bảo vệ, lại chính là cô.

Tô Do Liên nắm chặt lấy cổ tay, đến nỗi làn da ứ huyết lấm tẩm đỏ. Bỗng cô chồm dậy. Cô phải đi tìm Lý Huyền. Cô phải tìm gã, bảo cho gã biết, cô không cần tình yêu nữa, cô chỉ cần ở bên gã, dù trong một khắc, dù trong tích tắc, dù cho gã chỉ yêu cô thoáng chốc, cô cũng sẵn lòng tan xương nát thịt, không oán hận không hối tiếc.

Cô điên cuồng lao ra.

Một tiếng thở dài già nua vang lên, thân thể Tô Do Liên bỗng trở nên mờ nhạt. Cô như lạc vào một thế giới khác, đứng lặng giữa không trung, bất động.

Một bóng người âm thầm xuất hiện trước mặt cô, râu lão rất dài, thân hình thấp nhỏ, ăn bận giản dị, trông không có điểm nào nổi bật, tưởng đâu một ông già đi đường núi mệt mỏi mà thôi. Nhưng đây lại chính là giáo chủ của Phật giáo Tiểu Thừa vùng Tuyết vực, là người đứng đầu trong giới Phật tử đất Tạng. Tuyết Ẩn thượng nhân.

Ánh mắt lão lặng lẽ nhìn cô. Trong mắt như có tuyết, tuyết đang âm thầm rơi. Đôi mắt giống một cõi tu hành trái dài vô tận, chứa cả từ bi chứa cả thương xót. Tô Do Liên biết, mục đích duy nhất khiến lão xuất hiện chính là thu hoạch. Thu hoạch sứ mệnh lão giao cho cô.

Nhưng cô làm sao hoàn thành sứ mệnh ấy được?

Đã chứng kiến Lý Huyền sẵn lòng xả thân, thà trở lại với cảnh đời u tối chứ không chịu từ bỏ cô, Tô Do Liên không thể xuống tay được nữa. Đã nghe gã hỏi “Ta chết đi rồi, nàng sẽ vui vẻ ư?”, Tô Do Liên cũng không thể xuống tay được nữa. Nước mắt cô iã chã tuôn rơi, mỗi giọt lệ hoá thành một mảng tuyết, bay tung ra trong đêm giá lạnh.

Tuyết Ẩn đứng vững như một ngọn núi trước mặt cô. Một ngọn núi tuyết nguy nga và nghiêm nghị. Tô Do Liên vốn dĩ không dám cãi lệnh

ngọn núi ấy chút nào, nhưng bây giờ cô bất chấp, cô quỳ thụp xuống trước mặt Tuyết Ân, nghẹn ngào nói:

- Sư phụ! Con không thể giết chàng. Con không kiếm tìm tình yêu nữa, con bằng lòng cô đơn suốt đời trên hoang nguyên, con không cần gì nữa, chỉ cầu xin người đừng giết chàng! Long hoàng đã xuất thế, kiếp nạn của thiên hạ là không tránh khỏi nữa rồi. Lý Huyền tầm thường như vậy, liệu gây được tai vạ gì? Cầu xin sư phụ, tha cho chàng đi!

Tô Do Liên nghẹn ngào kêu khóc, gần như ứa cả máu ra để khẩn cầu. Duy có một câu cô không dám nói. Nếu người muốn ban cho con tình yêu, thì tại sao tình yêu ấy không phải là chàng?

Tuyết Ân thượng nhân lẳng lặng nhìn đồ đệ. Giống như nhìn một con thiêu thân đang lao vào ngọn lửa. Biết rõ đốm sáng ấy sẽ huỷ diệt mình, sẽ biến mình thành tro bụi, mà vẫn không do dự lao vào. Chỉ vì một khoảnh khắc ấm áp ư? Hay tại đã lạnh lẽo lâu quá rồi?

Lão không trả lời, chỉ giơ tay. Tay áo dài rộng múa máy một lúc, một mảng tuyết toả sáng. Những thứ đang tung bay xao xác kia là cát bụi hay là tro của xác người?

Không gian tan tác, cả đất trời chỉ còn lại một màu sắc, chính là màu tro xám, màu tro xám chết lạnh lùng.

Núi sông, cây cối, thành quách, lầu gác, đều biến thành đông đảo nát. Trên đông đảo nát chất la liệt xác người xác thú, xác ma xác tiên. Trên trời có một màu xanh lam thăm chiếu sáng cả mặt đất, giống như trời mở con mắt chăm chú nhìn bi ai trần thế lại giống một lực lượng phi phạm sắp huỷ diệt cả nhân gian. Trong tro tàn, dưới bầu trời xanh ngắt, là những người cuối cùng còn tồn tại. Họ vây quanh một người, dùng hết sức mạnh của mình để tin tưởng y, cổ vũ y.

Người đó, xung quanh là bốn con rồng chao lượn, lửa ma ngàn ngọn, trên mình y cuộn cuộn khí thế hung bạo, tay giơ cao thanh kiếm Tử Cực Tiêu Dao chĩa thẳng lên trời. Tưởng chừng sức mạnh thần linh cũng không thể khiến y thụt lùi một bước.

Tro tàn tung toé quanh mình y, như tuyết cháy quăn, như máu không chịu được sức nặng, như trái tim giải phẫu ra rồi bị gió thổi cho khô quắt.

Dần dần, khuôn mặt người nợ được đẩy lại gần, lọt vào tầm nhìn của Tô Do Liên. Cô vô thức rú lên.

Ánh tuyết tức thì bùng nổ.

Tô Do Liên loạng choạng bước lui, tựa hẳn vào một thân cây khô héo, cảm thấy sức lực đã hao kiệt hẳn, tưởng chừng bước thêm một bước cũng đủ chết người. Cô kinh sợ nhìn Tuyết Ẩn, vẻ khẩn cầu. Khẩn cầu lão nói rằng, cảnh tượng vừa rồi là giả. Nhưng ánh mắt Tuyết Ẩn ngập tràn xót xa.

- Trông thấy chưa? Đây là lời tiên đoán của Phật mà ta và Đại Nhật Chí phải mất ba trăm năm công lực để cùng suy luận ra đây.

Tuyết Ẩn nhìn trời, lại thở dài, hệt như đang khẩn khoản. Lão cũng hy vọng ở cuối chân trời, ông Phật nào đang nhìn lão sẽ bảo cho lão biết, đây chỉ là tiên đoán sai mà thôi. Nhưng Phật chỉ đáp lại bằng ánh mắt ngập tràn thương xót.

Trong tro bay khắp trời, kẻ cười rùng cầm kiêrrt không phải là Long hoàng Thạch Tinh Ngự, mà là Lý Huyền.

Chính cái tên Lý Huyền vô lại dùng chuyện cười để sống qua ngày. Chính cái tên Lý Huyền không mong cầu gì cũng không oán trách gì ấy!

- Hẳn sẽ giết mọi người hẳn gặp... - Tuyết Ẩn cũng chưa nguôi bất ngờ trước lời tiên tri tàn khốc - Mấy năm nữa thôi, hẳn sẽ tung hoành thiên

hạ.

Tô Do Liên nức lên ai oán. Tai kiếp của thế giới này, hoá ra không phải Thạch Tinh Ngự, mà là Lý Huyền. Cô lắc đầu theo bản năng:

- Không! Không thể thế được!

Giọng cô khê đặc, vỡ vụn trong gió. Giọng Tuyết Ân thì đều đều, tựa hồ không chứa đựng chút cảm xúc nào của nhân gian:

- Lý Huyền phải chết!

- Không! Chàng không thể chết.

Ánh sáng của Cửu Linh Ngự Ma kính trở nên sắc nhọn, Tô Do Liên cảm nhận được trái tim mình đang run rẩy. Sự lạnh lẽo từ bốn phương tám hướng đổ về, hoá thành những mũi kim li ti sắp châm thủng hết người cô. Cô đành phải dựa vào nỗi đau thể xác để duy trì một chút ấm áp. Nếu cảm giác đau mà cũng không tồn tại, thì cô sẽ đông cứng hoàn toàn. Giống như nhiều năm trước, cô chân trần đứng lặng trên hoang nguyên, nhìn ra xa, cách biệt mọi phồn hoa rực rỡ.

Cô không thể giết chết Lý Huyền. Cô cũng không nỡ để bất cứ ai giết chết Lý Huyền. Cô đã phụ gã quá nhiều, nhiều đến mức một trái tim cũng không trá đủ. Cô nhất định phải bảo vệ gã, không để gã chịu bất kỳ thương tổn nào. Có lẽ cô không còn đủ tư cách yêu gã nữa, cô là một nữ yêu gánh tội nghiệt ái tình. Dù vậy, cô cũng phải dùng phù chú để gã vui vẻ sống tiếp, dẫu chỉ được rúc trong một góc, lén lút nhìn theo gã và hạnh phúc của gã.

- Cầu xin người, hứa với con, để con mang chàng đi. Chúng con sẽ cùng tới nơi con sinh ra, ở đồng tuyết, ở nơi cùng trời cuối đất. Nơi đó

quạnh vắng, chàng sẽ không làm hại ai cả? Thế có được không?

Cô khẩn khoản nhìn Tuyết Ân.

Đây là mối tình cuối cùng, cô vừa túm chặt lấy vừa tìm cách thoát ra. Cô tin cảnh trong mộng là sự thật, Lý Huyền yêu cô sâu sắc, cô cũng yêu Lý Huyền sâu sắc. Cả hai sẽ sống suốt đời ở đồng tuyết, không có người nào đến làm phiền.

Tuyết Ân yên lặng nhìn cô. Hàng mày dài đẩy về từ bi, che lấp ánh mắt cũng như sự hoài nghi bên trong, không để học trò nhìn thấy.

- Được! Miễn là con có thể mang hãn đi.

Tô Do Liên xoay mình, phóng vút đi. Cô phải dồn hết sức bình sinh để bắt bản thân tạm dừng suy nghĩ. Nhưng câu cuối cùng của Tuyết Ân vẫn lờng lộng trong đầu cô: “Miễn là con có thể mang hãn đi”.

Lý Huyền yêu ta, Lý Huyền yêu ta mà!

“Miễn là con có thể mang hãn đi”.

Ta yêu Lý Huyền. Vì chàng, ta sẵn lòng từ bỏ tất cả.

“Miễn là con có thể mang hãn đi”.

Phải trải qua bảy thử thách, hai người yêu nhau mới được ở bên nhau, tình yêu của họ từ đây vững bền mãi mãi.

“Miễn là con có thể mang hãn đi”.

Tô Do Liên chạy điên cuồng. Y phục trên mình cô không biết tự lúc nào đã biến thành tấm áo tuyết trắng muốt của loài Tuyết yêu.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 20: Xa Muôn Trùng Vãn Chung Một Dạ

Cuối cùng cô cũng tìm thấy Lý Huyền.

C

Phong Thường Thanh quỳ dưới đất, kêu gào thảm thiết:

- Đại sư huynh, đệ không dám nữa!

Lý Huyền trở mặt nó:

- Bảo người đi tra tài liệu về Thanh Lương nguyệt cung, lại dám lừa à? Người tưởng liên minh được với mấy con vật cứng là có thể phản bội ta hả? Người quá ngây thơ rồi! Chúng nó lừa nào chẳng do ta bắt về? Đừng nói các người, mà cả một sư thái tàn bạo như Long Yên thường phó, ta đây cũng đối phó như vậy luôn! Ha ha ha ha!

Đột nhiên, một quầng khí đen xuất hiện, ngoạm một phát vào vai Lý Huyền. Long Yên âm thầm hiện ra, lạnh lùng nhìn gã:

- Người nói ai là sư thái tàn bạo?

Lý Huyền chờ người, há hốc miệng nhưng không bật được một tiếng, quầng khí đen đùn lên quanh mình Long Yên, hoá thành những bộ xương cốt ma trời, đầu lâu hung ác nhìn Lý Huyền khiến gã phát khiếp. Rồi đám đầu lâu ủa cả tới, cùng ngoác mồm tấp gã.

Sau một hồi bị tấp tới tấp lui, Lý Huyền cũng quỳ thụp xuống đất như Phong Thường Thanh, rên ri:

- Long Yên thường phó! Con cũng không dám nữa.

Khung cảnh âm ỉ. Lý Huyền âm ỉ.

Tô Do Liên từ từ lui lại, từng bước, từng bước một, cho đến một góc nhỏ không ai phát hiện ra. Cô ngồi bệt xuống, cố gắng co rút thật sâu trong góc, hai tay ôm lấy thân, thật chặt, thật chặt, thật chặt. Tựa hồ làm thế thì có thể thoát khỏi ánh mắt của tất cả mọi người, không để thế giới này nhìn thấy nữa. Thân thể cô biến thành trắng nhợt, tròng mắt cũng mất màu, biến thành trống rỗng. Cô gắng ôm lấy người, nhưng không cảm nhận được chút hơi ấm nào từ bộ áo dệt bằng tuyết cả.

Cô sức hiểu, đồng tuyết và cuộc sống hai người là thế giới của cô. Còn thế giới của Lý Huyền là trần gian huyền ảo. Tuy cô ở trong cõi hồng trần nhộn nhạo này, nhưng vẫn nhớ Nhưng đồng tuyết. Phải trở về nơi ấy, lòng cô mới thật sự yên bình. Bởi vậy, mỗi khi bết tắc, cô đều nhớ đến cố hương.

Nhưng đó không phải thế giới của Lý Huyền. Thả Lý Huyền vào một thế giới như vậy thì cầm bằng giết chết gã.

Lý Huyền sinh ra là để thuộc về thế giới đa sắc rực rỡ, có sự nghiệp, có phồn hoa, có chuyện cười này. Gã bẩm sinh sôi nổi, cuộc đời được định mệnh là sẽ không tầm thường. Vừa ra đời, gã đã đứng ngay ở trung tâm trời đất, gã khiến thế giới này rộn rã lên, và thế giới này cũng vì gã mà rộn rã.

Gã không thể sống như tuyết yêu.

“Miễn là con có thể mang hẳn đi”.

Bây giờ, Tô Do Liên đã hiểu, không sức mạnh nào mang Lý Huyền đi được. Ngay cả danh nghĩa tình yêu cũng không đủ sức hãm gã vào một đồng tuyết hoang vu lạnh giá. Lý Huyền mà sống ở đây thì không bao giờ vui vẻ được. Một mình Tô Do Liên bầu bạn là không đủ.

Hai mắt trống rỗng, từ cái góc kín đáo này, Tô Do Liên ngẩn ngơ ngắm Lý Huyền ồn ã, y như ngàn năm trước, cô chân trần đứng trên tuyết ngắm ánh nến ấm áp của nhân gian trong khi trái tim bị nhấn chìm bởi nỗi tuyệt vọng đặng đặng.

Cô nhìn tình yêu của mình, tình yêu ấy mãi mãi là một ánh lưu ly xa vời. Thiếu sự ban phúc của Tuyết Ẩn thượng nhân, cô sẽ không cách nào với tới nó được. Khi buồn khổ, cô chỉ biết ôm lấy bản thân mình, cho dù làm thế không thể mang lại ấm áp.

Có thứ gì đó đang rơi, là lệ hay tuyết? Lệ này là một phần thân thể của ta ư? Phải, nó là của ta, vì khi nó rơi, trái tim ta đau đớn vô cùng, tựa hồ đánh mất một thứ gì. Thế thì nếu nó rơi liên tục, phải chăng thân thể ta sẽ càng lúc càng trống rỗng đi?

Cuối cùng, khung cảnh cũng không sôi động nữa. Bất kể sôi động đến đâu, vẫn có lúc tịch mịch, nhất là khi đêm về. Lý Huyền cất tiếng gọi Tô Do Liên, và dần dần đi xa.

Tại kiếp mà Mộng ma mang đến đã tạm thời kết thúc, thư viện nghìn năm tuổi này lại trở về cuộc sống như cũ. Vì sao chỉ có tình yêu của ta là không thể trở về? Tô Do Liên không dám trả lời. Cô cuộn tròn trong góc kín, hai mắt trống rỗng, toàn thân trắng nhợt, không dám trả lời. Thân thể cô trở nên mỏng, giòn, tưởng chừng chỉ khẽ cất tiếng là sẽ vỡ thành mạt vụn, sẽ biến mất khỏi thế giới này, vĩnh viễn không quay lại nữa.

Cô bỗng nhớ làm sao những ngày gọi bừa gã là “lang quân”, mặc dù tình yêu lúc ấy chỉ là giả tạo. Từng tiếng gọi, như tuyết, lặng lẽ rơi xuống mặt đất Chung Nam sơn. Thậm chí, Tô Do Liên nghe được cả tiếng tuyết đậu khẽ xuống đất.

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng.

Một kiếp, hai kiếp, ba kiếp.

Cô biết làm thế nào đây?

Trong tim cô trào lên một cảm giác bất an run rẩy, cô bỗng nhớ lại cảnh tượng tiên tri. Lý Huyền sẽ biến thành ma vương, giết hết mọi người trong thiên hạ. Tô Do Liên nhói cả tim, cô nhớ lại lúc ở xích trời, cô hoá thân làm Tuyết Thành, đối phó với Tâm ma, chỉ để cứu Lý Huyền. Cô sẵn lòng tan xương nát thịt vì gã, nhưng cô chỉ là một tuyết yêu bé nhỏ, có thể làm gì được đây?

Một âm thanh nhỏ vang lên, cùng lúc đáy tim cô co giật nhẹ:

- Người có thể, có thể cứu được hẳn mà.

Âm thanh ấy hết như tiếng kim châm vào cõi lòng Tô Do Liên, cô giật mình. Niềm vui sướng từ trái tim mang theo đôi chút hơi ấm tràn đi toàn thân cô. Tô Do Liên ngẩng phắt đầu lên. Một cái bóng nhàn nhạt, gần như không khí xuất hiện trước mắt cô. Cái bóng mờ đến nỗi khó khăn lắm mới nhìn thấy được, trắng nhợt đến mức trong suốt, tựa hồ một cơn gió đêm bất thần đến là sẽ khiến nó tan vào hư không.

Cùng với sự xuất hiện của gã là một bệ đá to tướng. Cái bóng trắng nhợt co quắp trên ấy, đôi mắt mảnh dài hơi khép nhìn Tô Do Liên, miệng cười mà như không cười. Tô Do Liên cảm thấy dường như bí mật sâu kín nhất của mình cũng bị nhìn thấu. Đôi mắt kia loáng thoáng xoáy động, cho thấy hai con người sinh đôi chổng vào nhau, một con nhìn âm, một con nhìn dương, soi rọi hết mọi bí mật trong trời đất, nhìn trừng trừng vào trái tim mỗi con người.

- Tâm ma?

Tâm ma khề nhúc nhích ngón tay thay cho câu trả lời.

Thân thể gã vốn đã ốm yếu quá thể, như có như không, lại thêm mấy tháng trước đại chiến một trận trên Chung Nam sơn, phải moi tim thoát

xác, nguyên khí tổn thương nghiêm trọng, bây giờ, gần như đến việc ngưng tụ hiện hình cũng vô cùng vất vả.

Tô Do Liên không oán hận gì gã, điều cô quan tâm là câu Tâm ma vừa nói.

- Người nói là ta có thể cứu được chàng ư?

Đôi mắt của Tâm ma âm đạm hằm đi. Gã được ngưng kết bằng ma tâm nơi đáy tim con người, tất nhiên có khả năng cảm ứng vô cùng mãnh liệt trước các cung bậc cảm xúc. Hy vọng cuống quýt của Tô Do Liên giống như một làn nước triều ùa tới, gần như xối chìm thân thể gầy guộc của gã. Đây là sự kiên quyết sẵn lòng chết đi vì người khác, rất nhiều năm rồi, gã chưa gặp ai có tâm ý mãnh liệt như vậy.

Tâm ma cười nhạt:

- Phải, người có thể cứu hãn. Khấp thiên hạ, cũng chỉ mình người cứu nổi hãn mà thôi.

Hai má đỏ bừng hy vọng, Tô Do Liên hỏi:

- Ý người là, chàng không nhất thiết trở thành tai hoạ cho chúng sinh, không nhất thiết trở thành ma vương hả?

- Đúng vậy - Tâm ma lạnh lẽo đáp.

Tô Do Liên thấy trước mắt rục lên một vòng xán lạn. Thực ư? Lý Huyền có thể, thực ư? Gã không nhất thiết phải thành ma vương, không nhất thiết phải chống trời diệt thế trong bão tuyết tai hoạ ư? cô có thể cứu gã!

Tâm ma khó nhọc đưa tay lên, một ngón tay thon dài mà trắng bột duỗi thẳng, trở vào ngực Tô Do Liên. Một tiếng động khe khẽ vang lên, trái

tim Tô Do Liên phát ra một luồng sáng tuyệt, chỉ tích tắc đã phụt thành một dải sáng bừng dài rộng tới hai trượng vuông, nhấp nháy trước mặt hai người. Xuất hiện trong dải sáng ấy chính là lời tiên tri mà Tuyết Ẩn phải dùng Phật pháp vô thượng mới tái tạo được.

Hình ảnh tiên tri từ từ kéo gần lại, Lý Huyền đang múa may ma kiếm, gắng gò chống cự lại trời, cơ mặt nhăn nhúm, tựa hồ đang chịu đựng một cơn đau đớn ghê gớm lắm. Hình ảnh này chính là nỗi sợ hãi ẩn sâu trong lòng Tô Do Liên, vừa bị Tâm ma khơi ra. Tô Do Liên tức thì trắng bệch mặt.

Ảo ảnh làm tiêu hao mọi sức lực của Tâm ma. Gã co quắp trên bệ đá, người giật khê, hơi thở gần ngừng lại. Nhưng gã không dám ngừng cử động, lại chật vật duỗi một ngón tay, chọc qua lớp ánh sáng, điem vào người Lý Huyền:

- Cái gì đã mang lại sức mạnh cho hãn? Trông thấy rõ chưa?

Tô Do Liên chăm chú nhìn kỹ. Bốn con rồng bay lượn, Tử Cực Tiêu Dao kiếm, ma uy ngập trời... Không nhận được, cô la lên thất thanh:

- Là Long hoàng? Ý người là, Long hoàng truyền cho chàng sức mạnh?

Tâm ma đã không giữ được sức mạnh nữa, dải sáng nổ bùng, hoá thành muôn vàn đốm nhấp nháy, trôi nổi cháy tràn quanh hai người như một biển sao trên vũ trụ, nhưng trong mỗi ngôi sao lại mang theo một ảo ảnh của ngày tận thế cứ nhấp nháy biến ảo. Nhưng Tô Do Liên không còn lòng dạ nào ngắm nghía nữa, cô thần thờ lẩm bẩm:

- Là Long hoàng... Thạch Tinh Ngự...

Tâm ma cuộn mình trên bệ đá, động tác vừa rồi khiến gã càng thêm nhột nhạt, càng thêm trong suốt. Gã thở hồng hộc, gần như mỗi từ mỗi chữ

đều khiến gã ho ra máu:

- Phải. Kiếp nạn là Long hoàng gây ra, nhưng bắt nguồn từ Lý Huyền, cuối cùng cũng quy về Lý Huyền... Long hoàng không tồn tại, thì kiếp nạn sẽ bị diệt... Bởi vậy, nếu muốn cứu Lý Huyền, thì phải... thì phải...

Khuôn mặt gã bỗng rạn nứt. Việc dẫn dụ nỗi kinh sợ trong tim Tô Do Liên vừa rồi đã gây chấn động toàn bộ kinh mạch của gã, các vết thương bị ép nứt cả, lúc này gã đã mất hết hơi sức, không tài nào nói được hết câu.

Gió đêm lành lạnh, Tô Do Liên im lìm, đôi môi tái nhợt khê run run, thay gã nói ra những lời cuối cùng:

- Thì phải giết chết Thạch Tinh Ngự.

Tâm ma nằm ẹp ra bệ đá, không thốt nổi một tiếng. Mặt trắng bệch trắng bạc, Tô Do Liên đứng cô độc trên Chung Nam sơn.

Thạch Tinh Ngự tái xuất, ma uy ngập trời, Tử Cực, Tuyết Ẩn, Đại Nhật Chí, ba vị địa tiên liên thủ đều không thể áp đảo được y. Khi Tử Cực Tiêu Dao kiếm chưa xuất vỏ, bốn con thần long dưới trướng còn chưa hợp thể với y, mà Thạch Tinh Ngự đã đầy ắp uy lực như vậy rồi. Một ma vương khiến chúng sinh run sợ như vậy, bây giờ lại bảo một cô gái chân yếu tay mềm như cô đi giết ư? Lúc này, thế giới sao mà lạnh lẽo, Tô Do Liên tưởng đâu chỉ còn một mình cô, đơn độc chịu đựng mọi thống khổ. Cô giống như người lữ khách đáng đứng trên bờ vực cheo leo, trừng mắt nhìn tất cả đồ đạc của mình đang trượt dần xuống đáy vực. Nếu vươn tay ra kéo lại, thì đến bản thân cô cũng bị rơi xuống theo.

Nước mắt không cầm được, ròng rọc lăn xuống.

Cô chẳng qua chỉ là một tuyệt yêu bé nhỏ, thậm chí không chống lại được sự bắt nạt của người thường. Bờ vai cô mềm yếu, không thể nào gánh vác được những sức nặng như trời ấy. Nhưng đây là tình yêu của cô, mỗi

tình mà cô đã mong chờ suốt ngàn năm. Nếu cô không đứng ra bảo vệ, thì còn ai?

Đây là việc duy nhất cô có thể làm cho Lý Huyền, cũng là cách duy nhất để cứu rỗi Lý Huyền. Gã đáng được bình an, hạnh phúc, yên tâm để kể chuyện cười trong cuộc đời này. Gã không nên biến thành ma, không nên dính phải bất kỳ u ám nào.

Tất cả mọi bóng tối, sẽ do ta đứng ra gánh vác vậy. Coi như chuộc lỗi của chính mình.

Tô Do Liên kiên cường cắn chặt môi, từ từ đứng thẳng người dậy và ngoảnh đầu nhìn về phương Bắc.

Cuối trời bao la, trên hoang nguyên lấp lánh cực quang, lờ mờ nhấp nháy một chấm xanh lam. Nơi đó có một đất nước vừa thành lập, gọi là Đại Ma quốc. Sau khi tái xuất, Long hoàng đã dựng nước ở cực bắc, giữa băng tuyết. Còn cô, thì sắp tiên về phía trước, giết chết đấng vương chủ của nơi ấy.

Tâm ma lẳng lặng nhìn cô, cảm nhận được là cô đã hạ quyết tâm. Một vật trôi ra khỏi tay áo gã, gã nhẹ nhàng nói:

- Đi đi! Đây là quà ra mắt ta tặng người. Người mang vật này bên mình thì nhất định sẽ được Long hoàng tiếp kiến và lưu lại. Còn làm thế nào để ra tay, thì chỉ đành trông cậy ở bản thân người thôi.

Tâm ma ho rũ rượi, đưa tay bịt lấy miệng, màu đỏ tanh rơi rớt vẫn không ngừng ri ra khỏi những kẽ tay, rơi xuống loang lổ khắp người gã. Gã gắng gò nặn một nụ cười, rồi từ từ biến mất cùng bệ đá khổng lồ.

Bầu trời trống trải và lạnh lẽ.

Tô Do Liên đứng lặng, tay nâng một cuộn giấy bé xíu. Cuộn giấy ngả vàng, hẳn nhiên đã lâu đời, xem ra chí ít cũng phải một trăm năm chưa mở ra rồi. Cuộn giấy này có uy lực gì mà khiến Thạch Tinh Ngự xem trọng như vậy? Một tràng rì rầm vang lên khỏi cuộn giấy, thấm vào trong tai Tô Do Liên, đó là lời nhắn nhủ cuối cùng của Tâm ma, đang dặn cô làm thế nào để lấy được sự tín nhiệm của Long hoàng.

Không còn lựa chọn nào khác nữa. Tô Do Liên nhìn Ma Vân thư viện. Một lần cuối cùng.

Giờ này, thư viện đã lên đèn cả, trông rất yên lành hiền hoà. Sáng mai, ánh mặt trời vừa rọi xuống là nơi đây lại nhộn nhịp lên ngay. Lý Huyền sẽ bày trò nghịch ngợm chẳng biết kiêng kỵ ngại ngần, và cứ lêu lộng như thế đến khi tốt nghiệp, đến cả Đại Đường, cả thiên hạ. Cuộc đời ấy đẹp để biết bao. Tô Do Liên chỉ mong được bầu bạn với gã, một bước cũng không xa rời. Nhưng mà, nếu không có cô đứng ra bảo vệ, cuộc đời ấy sẽ tàn lụi, hoá thành mạt vận, cháy thành tro than, cuối cùng sẽ đau khổ mà bay tung đi mất.

Không thể để kết cục như thế xảy ra được. Tô Do Liên duỗi một ngón tay, lau đi giọt lệ ứa bên khoé mắt.

Từ khoảnh khắc này, cô sẽ không rời lệ nữa. Cô quay mình đi về hướng chính bắc. Đó từng là cố hương của cô, nơi cô luôn lặng lẽ trông ngóng. Lúc này, cô trở về từ sự mong chờ xa cách, từ phần hoa bước vào thình lạng, từ hạnh phúc bước vào bi thương. Cô không thể nói lời từ giả với Lý Huyền, chỉ biết hy vọng một ngày kia cô bình an quay lại, mang theo tình yêu của hai người. Lúc ấy, cô sẽ không rời xa gã nữa.

Tô Do Liên không biết, đêm nay Ma Vân thư viện không hề yên tĩnh. Lý Huyền cứ sục sạo để tìm cô, đề phòng Mộng ma sẽ làm phiền cô. Gã muốn tìm cô cũng để bảo cho cô biết, gã không bận tâm mọi việc cô làm. Đẳng nào cô cũng đã không giết được gã, gã mong cả hai cùng quên những

việc đã xảy ra và tiếp tục sống như trước. Để cô âu yếm gọi gã là “lang quân”, mang gã lên trời xuống đất, hàng long phục phượng. Để cô giống một mảng tuyết, giữ một bí mật nhỏ trong veo.

Lý Huyền chưa bao giờ cảm thấy là Tô Do Liên phản bội gã, vì ngay từ đầu gã đã biết âm mưu của cô rồi. Gã nóng lòng tìm cô, định nói với cô những điều ấy. Nhưng gã không tìm thấy.

Gã sục hết trước trường, sau trường, phòng sách, Thái Thần viện, Hồng Nguyệt nhai, Vạn Hoa bình, xích trời, chạy cả vào Thái Hạo Thiên Nguyên đình, đều biệt vô âm tín. Gã không tìm thấy.

Lên trời xuống đất, mây xanh suối vàng, gã đều không tìm thấy.

Mãi cho đến lê minh, Lý Huyền trèo lên ngòi trên Giáng Vân đình, trông thấy tia nắng đầu tiên xuyên qua màn sương dày nặng, rọi vào mắt mình, gã bỗng có cảm giác là lạ. Gã linh cảm Tô Do Liên giống một mảng tuyết đã tan thành hư không dưới nắng, bất kể tìm thế nào cũng không bao giờ thấy nữa. Bởi vì cô là tuyết mà, hễ đụng phải là tan chảy ngay.

Ngắm vầng dương lên từ từ, Lý Huyền bỗng oà khóc. Gã không hiểu vì sao lòng lại đau đớn nhức nhối như thế. Gã rống lên:

- Ta nhất định sẽ tìm thấy nàng. Nhất định! Hãy... đợi... ta...

Núi non vọng lại âm âm, nhưng không rõ được từng từ.

Lý Huyền trốn học. Chẳng ai để tâm, chẳng nào thì trước đây gã cũng đã trốn học không biết bao lần rồi. Gã trốn học không lạ, gã không trốn học mới là lạ. Điều lạ là Long Mục lại cũng trốn học, mà trốn cả ngày luôn, buổi chiều gần tan học vẫn không thấy tăm dạng. Long Yên thường phó tức đến toé khói. Phiên Nhiên rất lo cho gã.

Sau khi kế hoạch của Mộng ma phá sản, các nạn nhân đều đã tỉnh lại, nhưng hết như vừa ốm một trận liệt giường chiếu, ai nấy đều rất yếu ớt. Phiên Nhiên vốn dĩ có thể xin nghỉ dưỡng bệnh ở ký túc, nhưng cô không thể một mình đối diện với nỗi lo lắng cho Long Mục, nên đã đi học lại ngay, nghe Long Yên giảng bài mà lòng cứ vơ vẩn đâu đâu, mắt không ngừng liếc trộm ra phía cửa như trông ngóng điều gì.

Cuối cùng, một bóng áo trắng biếc cũng xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Phiên Nhiên thốt lên kinh ngạc, không dùng được đứng bật dậy. Long Mục đây rồi! Nhưng đúng lúc đứng dậy, vẻ mặt Phiên Nhiên cứng lại.

Bộ dạng Long Mục thay đổi rất nhiều, gã không còn hoàn mỹ, tao nhì, sáng ngời nữa. Những đai dải không tước trắng biếc trên mình gã đã rách nát, bê bết máu, vàng trán chỉ còn lại vẻ thất thần và bi thương. Gã giống viên đá quý phủ bụi, mọi đường nét mỹ lệ đều đã bị che lấp cả rồi.

Long Yên sầm mặt. Hiển nhiên cô rất bất bình vì Long Mục đi học muộn quá đổi như vậy. Đánh nhau với Mộng ma thì sao? Chưa chết cơ mà!

Long Mục không buồn nhìn đến thường phó, đi thẳng về chỗ mình, ngồi xuống rồi loạt soạt mở sách. Gã vẫn tươi cười, nhưng nụ cười lạnh giá.

Long Yên thường phó định lên tiếng, Long Mục đã hỏi to:

- Con xin hỏi, thường phó giảng những thứ này để làm gì?

Long Yên nổi sắc giận.

- Công bằng mà nói, thường phó giỏi hơn Đại Nhật Chí tôn giả ư?

Long Yên ngạt thở. Tuy cô tự phụ mình tài cao, nhưng chưa bao giờ cuồng vọng đến mức độ cho rằng mình ngang tài ngang sức với ba vị địa tiên.

Đôi môi nhợt nhạt của Long Mục từ từ nhếch lên, ngưng thành một độ cong khiêu khích:

- Đại Nhật Chí tôn giả mất bảy năm ròng rã mới dạy được một đứa bỏ đi như con, thường phó cảm thấy giảng những thứ này liệu có tác dụng gì không?

Gã nghiêng mạnh quyển sách trong tay, giấy cầm nát vụn, bay tung ra từ kẽ tay gã như một đàn bướm vàng vọt. Những khớp ngón tay trắng bệch phát ra tiếng răng rắc trong buổi hoàng hôn ngập trời. Gã ngửa mặt, đôi môi trắng nhợt run run đang nức lên căm lạng. Nỗi bi ai, tuyệt vọng của gã trải ra trong lớp học như một trận tuyết rơi lạnh lùng. Long Yên thường phó rất muốn tò thái độ, nhưng trước một thiếu niên đang bộc lộ sự ương ngạnh điên rồ như vậy, cô bỗng không thể nổi giận được.

Phiên Nhiên thắt ruột. Cô đã nghe chị em kể lại cuộc chiến giữa gã và Mộng ma, biết được quá khứ của gã, cô vẫn không hối hận về quyết định của mình. Cầm lòng không đậu, cô đứng lên, đi về phía Long Mục. Cô muốn an ủi gã, đừng đau lòng, ngày mai mọi việc sẽ tốt hơn lên. Ngày mai, nhất định bóng tối sẽ tan, đất nước của gã sẽ thống nhất, hoàng tử nhất định sẽ vui vẻ. Cô tin tưởng chắc chắn như thế.

Long Mục vụt ngoảnh đầu. Phiên Nhiên chỉ còn cách gã ba bước, bỗng dừng phắt lại.

Long Mục không cần ai thương hại hết, bất kỳ sự thông cảm nào đều trái với ý muốn của gã. Gã nổi giận hỏi:

- Muội định làm gì?

Phiên Nhiên hoang mang. Cô không biết mình định làm gì, cũng không biết nên nói gì, thậm chí trái tim đang ở đâu, cô cũng quên mất. Tâm thức cô chỉ vang vọng câu Long Mục hỏi, cô gắng gượng trả lời, nhưng gắng đến đâu cũng không ra đáp án, cô đành lắp bắp:

- Mọii chỉ muốn hỏi chuyện huynh gọi mọii ra để nói lần trước ấy...

Cơn cuồng nộ như thể ỏ chốn không người của Long Mục dần dần lắng lại. Gã nhìn cô bé, lòng ngập tràn phiền não. Vì sao cô ta lại thông cảm với gã? Gã đáng thương đến thế ư? Ác ý trỗi lên, gã bật cười nhạt:

- Ý mọii là quà tặng đó hả?

Phiên Nhiên chỉ biết cả lăm theo quán tính:

- Quà tặng... quà tặng...

Long Mục đứng bật dậy:

- Mọii muốn ư?

Gã lạnh lùng nhìn cô. Ánh nhìn như một lưỡi dao tẩm độc, khi nó khoan thấu vào buồng tim thì không cảm thấy đau, nhưng không bao giờ lấy ra được, vì hễ rút ra thì tim sẽ chết.

Phiên Nhiên nín thở. Long Mục lặng lẽ đợi cô trả lời, mái tóc vàng rối bời bị gió thổi hất cả vào mặt, trông như một dải hào quang.

- Có quà... thật ư?

Long Mục cong mép lên, tạo ra một nụ cười hiền hoà. Nhưng dưới bóng đổ của mái tóc gã, độ cong hiền hoà ấy dần dần kéo dài ra, càng lúc càng sắc nhọn.

- Đến Hồng Nguyệt nhai chờ ta.

Phiên Nhiên chạy thục mạng ra Hồng Nguyệt nhai, chỉ một quãng đường ngắn ngủi mà lấy đi hầu hết sức lực của cô. Cô chạy tới với truyền kỳ của mình. Mặc kệ tất cả, mặc giờ học, mặc khả năng có thể bị thương. Chứ nếu phải chờ đợi, mỗi giờ mỗi khắc, trái tim đều có thể ngừng đập.

Dần dần, mái tóc gió thổi tung bay của Long Mục cũng xuất hiện ở khúc quanh dưới chân núi.

Phiên Nhiên không kìm được xúc động. Cô vòng chặt hai tay vào mình, ôm lấy tấn thân run rẩy trong gió lộng trên núi. Hơi thở của cô còn dồn dập hơn cả khi chạy trên đường núi ban nãy.

Trên khuôn mặt Long Mục vẫn là nụ cười êm dịu, tươi tắn, bắn ra những tia sáng ngời như mặt trời đầu xuân. Buồn rầu hay bi thảm đều không che lấp được vẻ đẹp của gã, mà ngược lại càng khiến gã trở nên lạnh lùng, bí ẩn, quyến rũ theo kiểu khiến người ta đau lòng.

Tay gã nâng một lọ hoa nho nhỏ, trong lọ cắm một bông hoa nho nhỏ. Bông hoa yếu ớt vô chùng, mỏng mảnh đáng thương, nhưng vẫn dũng cảm vươn lên. Long Mục sẽ sẹ nâng bông hoa, giống như đang nâng trái tim tổn thương của mình. Gã nhẹ nhàng dừng bước trước mặt Phiên Nhiên.

Phiên Nhiên nín thở. Tựa hồ vào khoảnh khắc này, mộng tưởng của cô, truyền kỳ của cô, đi qua hàng ngàn dòng sông, băng qua hàng vạn con suối, mang theo vẻ đẹp và sự thiêng liêng, đã đáp cả xuống trước mặt cô.

Long Mục nhìn bông hoa. Giọng gã thoáng nét thương cảm, có lẽ là do gió trên Hồng Nguyệt nhai quá ào ạt.

- Còn nhớ truyền kỳ mà muội từng kể không?

Hết đêm này đến đêm khác, gã đã tự tay tự lực, dốc hết lòng hết sức mà gã, hy vọng gã được thuốc tiên để cùng uống với người mình yêu thương. Mỗi nhát chày gã xuống đều chứa đựng tấm chân tình, cứ từng nhát từng nhát một, cuối cùng gã được không chỉ là thuốc tiên mà còn gã được trái tim tan nát, dầm vỡ, chan chứa nhu tình của mình. Cuối cùng mới mang ra tặng để đổi lấy tình yêu.

- Cả đời ta, đều đang giã hoàn thuốc tiên này. Ta tin rằng ta có thể giã được, bất kể phải dùng cái giá nào, bất kể trước mắt đen tối bao nhiêu, thế giới trắng nhợt thế nào. Ta đã từng dùng cảm cố gắng, không lâu trước đây, ta vẫn còn bướng bỉnh tin rằng, không gì nhận chìm được ta, ta là hoàng tử, chỉ cần cố gắng, nhất định ta sẽ tạo ra được thuốc tiên. Nhất định.

Một đốm sáng ứa ra khỏi khoé mắt gã, hoá thành một giọt nước to tướng, rơi xuống bông hoa nhỏ.

Trái tim Thôi Phiên Nhiên bỗng hoang mang, cô rất muốn nắm lấy bàn tay Long Mục, nói với gã rằng đừng giày vò bản thân như thế. Nhưng tay Long Mục vẫn nắm chặt lọ hoa, giống như nắm sinh mệnh của chính mình.

- Nhưng dù giã được thuốc tiên, thì sao nào? Uống thuốc tiên rồi, phải chăng ta sẽ thành thần tiên, từ đây trở đi sẽ hạnh phúc vui vẻ? Được chăng? Ta có thể hạnh phúc vui vẻ được chăng? Giã được thuốc tiên, phải chăng nỗi sợ hãi trong lòng ta sẽ không tồn tại nữa? Ta có thể lãng quên những con ác mộng nhằng nhẵng theo đuổi ta từ khi ra đời đến nay không? Nếu Lam kiều có thần tiên thật, thì nàng tiên ấy sẽ ban thuốc tiên cho ta chứ?

Gã ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt màu hạt dẻ đã mờ nước mắt, nhưng càng thêm ngời sáng, hệt như lưu ly. Ngân nước mắt trên khuôn mặt đẹp đẽ của gã loang lổ như gió. Bi ai đến nỗi khiến người ta đau lòng.

Phiên Nhiên bắt đầu ngạt thở. Long Mục sững sờ nhìn cô, như thể bây giờ mới phát hiện ra sự tồn tại của cô vậy. Gã nhẹ nhàng đưa lọ hoa tới gần mặt cô:

- Thích không?

Phiên Nhiên không thốt được một tiếng, chỉ đành gắng sức gật đầu. Song cô đột nhiên chững lại, bởi vì cô trông thấy, nỗi bi thương khiến tim cô tan nát đang hoá thành lưu ly dễ vỡ, đang vỡ dần vỡ dần trong gió.

Long Mục nhếch mép cười. Tà dị, chế giễu, ác độc và tàn nhẫn. Gã bỗng bóp mạnh hai tay, lọ hoa vỡ tan thành muôn ngàn mảnh. Mảnh vỡ đâm vào những ngón tay trắng muốt của gã, nhưng gã không hề bận tâm, một dòng máu chảy xuống cổ tay gã, làm ướt cả những đường thêu lộng lẫy nơi cửa tay áo.

Phiên Nhiên kinh hãi.

Vẻ đẹp dễ đã tan biến ngay khoảnh khắc ấy, hoá thành nét châm biếm lấp lánh nơi khoé miệng độc ác, Long Mục nhìn chăm chăm vào Thôi Phiên Nhiên, dần từng chữ:

- Muội - vẫn - thích - chứ?

Phiên Nhiên oà khóc, cô không thể chịu đựng nổi cảnh tượng pha trộn giữa châm biếm và bi thương này. Long Mục tiến lên một bước, bàn tay dẫm máu và bông hoa tươi tắn áp sát vào môi Phiên Nhiên.

- Thích không?

Nụ cười của gã hoá thành lưỡi dao tẩm độc, tàn nhẫn lẫn át, làm tổn thương cô. Không cho nói không, không cho cự tuyệt.

- Thích... thích... - Phiên Nhiên nức nở đáp.

Thích ư?

Thích.

Thế mới là hẹn hò.

- Sẽ đổi được hạnh phúc chứ? Từ nay sẽ vui vẻ chứ?

Long Mục vẫn chăm chú nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng thoáng nỗi đau khổ khó diễn tả. Gã đột nhiên cao giọng:

- Liệu có được không?

Câu hỏi đầy tính dồn ép như vậy, nhưng giọng gã lại run run, đau đớn và khẩn khoản, tưởng chừng chỉ cần Phiên Nhiên thốt ra một chữ thôi, gã sẽ tin ngay, dù là khẳng định hay phủ định. Nhưng Phiên Nhiên chỉ run bần bật, không thể nào thốt nên lời. Nhẹ nhàng, Long Mục lỏng tay ra, đất và xác hoa từ từ trượt khỏi bàn tay gã. Những ngón tay thon dài rỏ máu, rứa đi những vết bẩn không xứng đáng với gã.

Gã chìa tay, nhẹ nhàng sờ lên đôi môi run run của Phiên Nhiên.

- Thì ra, mọi người cũng giống ta, vốn dĩ không tin vào truyền kỳ.

Gã quay mình, đi khỏi Hồng Nguyệt nhai. Phiên Nhiên ngồi bệt ra đất, dờ dẫm nhìn gã khuất dạng, giống như chiếc lá mùa thu, lặng lẽ rụng xuống cùng buồn bã.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 21: Trên Đuôi Rồng Mây Theo Mùa Hạ

Tô Do Liên một mình tiến bước trên mặt đất mênh mông. Từ Chung Nam sơn đi mãi lên phương Bắc, mười ngày rông rã mới đặt chân được tới vùng tuyết, sắc đỏ vàng của mùa thu từ từ tàn lụi trên đường cô đi, mặt đất trở cản dần, nặng nề và tịch mịch. Càng đi, Tô Do Liên càng thấy lòng bình tĩnh lại. Bông tuyết, hoang nguyên, sắc trắng... tất cả đều quen thuộc với cô, khiến cô yên tâm, khiến cô quên được nỗi đau. Cuối cùng, khi tuyết bắt đầu rơi xuống xung quanh, cô chia tay, để tuyết đậu vào lòng bàn tay, để hơi lạnh tê tê thấm vào làn da mình.

T

Chưa có thay đổi gì so với nhiều năm trước.

Tô Do Liên cởi áo, đi chân không, để tuyết rơi ngập người thành một tấn áo óng ánh không nhuộm bụi trần. Cô đã trở về với thế giới tuyết, cười gió tuyết mà đi. Thân cô, tóc cô, đều biến thành màu của tuyết. Cô trôi đi trong gió tuyết ngập trời, chỉ tích tắc đã băng xa đến cả ngàn dặm. Đây là đất trời của cô, giữa đất trời này, cô như cá trở về với nước. Cô nắm chặt cuộn giấy ố vàng. Tuyết càng lúc càng dày, gần như không nhìn rõ hình thù gì cả.

Vạn vật được bao phủ trong vẻ tinh khiết vô cùng vô tận, không còn gian trá thâm hiểm, cũng không còn hung tợn xấu xa. Tuyết che đậy mọi thứ, đồng hoá mọi thứ.

Ở cuối vũ trụ mênh mang ấy, bỗng nhấp nháy một đốm xanh lam mà ánh tuyết trùng trùng cũng không vùi lấp được. Đốm xanh lam ấy như bắt

nguồn từ đường chân trời, lại như treo trên trời cao, phải ngửa mặt lên mới trông thấy được. Nó toát ra khí phách của đấng vương giả giáng phàm đang tuyên thị rằng vạn vật ở cực bắc này đều thuộc sở hữu của ta.

Tô Do Liên mừng rỡ, biết rằng quốc đô của Long hoàng đã ở ngay trước mặt, nhưng niềm vui chỉ kéo dài trong thoáng chốc, bởi mảnh đất này đã là đất nước của cái chết. Bất kỳ lúc nào uy thế của Long hoàng cũng có thể biến cô thành tro bụi. Rút lui vẫn còn kịp. Kịp để làm một tuyệt yêu nhớ mọn, chờ đợi sự tận diệt trong nỗi cô đơn vì thiếu ái tình. Tô Do Liên cau mày. Chẳng việc gì cô phải hy sinh vì Lý Huyền. Cho dù gã đã từng níu kéo cô, đến chết cũng không chịu buông bỏ cô. Yêu cô là việc của gã, còn yêu gã, lại là việc của cô.

Tô Do Liên ngoảnh đầu lại sau, nhìn về phía Lý Huyền đang ở. Rồi cô tiến bước.

Trước mặt bừng sáng. Gió tuyết dừng cả lại ở biên giới của Đại Ma quốc.

Bị một sức mạnh vô hình cản trở, gió rít tuyết xoáy chỉ lờn lộn quanh rìa vương quốc Đại Ma, nhưng không thể nào vượt qua được dù một bước. Gió tuyết cuốn vào nhau tạo thành một dòng thác thẳng lừ, như một phòng tuyến trong suốt cho Đại Ma quốc. Bên kia phòng tuyến là mặt trời rực rỡ trên cao, là không gian sáng sủa. Bên này phòng tuyến lại là gió tuyết giá lạnh, là đất đai trắng toát trải đi hàng ngàn dặm. Rõ ràng là, sự uy nghiêm của Long hoàng cũng khiến đất trời phải khép nép. Tô Do Liên tái mặt. Cô chẳng qua chỉ là một tuyệt yêu nhỏ bé, vậy mà sắp phải đối diện với một nhân vật như quỷ thần. Liệu có tan xương nát thịt không đây?

Tô Do Liên nhẹ nhàng nhắc chân, bước ra khỏi gió tuyết mịt mù.

Đại Ma quốc.

Đại Ma quốc sáng sủa quanh năm. Băng tuyết tụ thành những núi băng chọc trời, lấp lánh ánh nắng ngời ngời. Mặt trời vĩnh hằng toả trên núi băng, phản chiếu thành muôn dải cầu vồng tuôn dài đến ngàn dặm, phóng đi xa khắp vòm trời bát ngát, giống như những cây cầu dành cho thiên thần, lại giống những đôi cánh mà phượng hoàng để lại nhân gian. Cảnh tượng hùng vĩ khiến tuyết yêu bé nhỏ kinh ngạc vô cùng, nhưng cô mau chóng dồn hết sự chú ý vào một ngọn núi. Chẳng thể nào không nhìn thấy nó, y như ngẩng đầu lên là chẳng thể nào không nhìn thấy vầng thái dương vậy. Ngọn núi này cũng giống như những ngọn núi xung quanh, đều do huyền băng xắt thành, chỉ khác là nó có màu xanh lam từ ngọn đến chân, thế núi không lớn, thuôn thuôn giống cột ngọc màu xanh lam, từ mặt đất vươn lên, đến nơi cao nhất thì loe ra, đâm thẳng vào cao xanh.

Ngọn núi này chứa đựng một thứ khí thể ngạo nghễ áp đảo người nhìn, khiến đám núi băng xung quanh phải khúm núm, xúm xít quỳ lạy quanh nó mà xưng thần. Một cung điện khổng lồ toạ lạc trên đỉnh núi, trông hết như ngọn sóng trào lên khỏi cột trụ. Cung điện rất cao, không nhìn rõ hình dáng thế nào, cũng tuyền một màu xanh lam, dáng vẻ kiêu hãnh vô cùng.

Chính giữa chóp cung điện gắn một hạt châu màu tím. Tô Do Liên vừa chạm mắt vào nó, đã phải nhìn đi chỗ khác ngay. Cờ đã học nghệ dưới cửa Tuyết Ẩn nhiều năm, rồi dưới cửa Tử Cực hơn một năm, nhưng vẫn mang nỗi kính sợ bẩm sinh với hạt châu này. Sắc tím ấy bắt nguồn từ Tuyết Diệt quang tuyến đã từng toả chiếu khắp Chung Nam sơn suốt một trăm năm qua, trấn áp bao nhiêu ma quỷ trong thiên hạ. Ngày xuất thế Thạch Tinh Ngự đã nhổ bật Cửu Cực Định Càn kỳ, đoạt hết hào quang của Tuyết Diệt quang tuyến, rồi dùng uy lực cao vời biển chúng thành hạt châu. Đây chính là khắc tinh của các loài yêu, kể cả Tuyết yêu.

Bị cảnh tượng hùng vĩ trấn áp, Tô Do Liên không dám tiên tới. Cung điện kia là biểu tượng cho quyền uy của đấng vương giả, cảnh cáo mỗi kẻ

xâm phạm dám bạo gan lại gần. Nhưng cô phải tiến lên, không thể lùi bước được.

Tô Do Liên nhẹ nhàng cất bước.

Đúng lúc ấy, có tiếng lạnh lót như chim vang lên:

- Dừng lại ngay, đồ hỗn xược!

Một cái đầu rồng to tướng từ hư không thò xuống, đôi mắt to như cối xay trừng trừng nhìn Tô Do Liên.

Tô Do Liên dừng lại.

Thấy cô không hề sợ hãi, con rồng hơi ngạc nhiên, quấy mạnh mình rồi từ không trung lao hẳn xuống. Thân hình kèn càng của nó khoanh thành một đồng bập bênh trên không, giống hệt một ngọn núi băng. Toàn thân nó là bạch ngọc trong suốt, riêng cột sống chạy từ đầu tới đuôi thì bằng hồng ngọc. Mỗi cử động của nó làm lửa khói bắn ngàn ngạt, khiến huyền băng xung quanh sôi lên sùng sục. Nó há mõm, ngáp:

- Một tuyệt yêu ranh con!

Tô Do Liên lẳng lẳng nhìn nó. Con rồng bảo:

- Mau về đi! Đại Ma quốc chẳng phải nơi ngươi xông vào được đâu!

Tô Do Liên nói:

- Ta nhận ra rồi, ngươi là Ngọc Đỉnh Xích Tiên long, một trong bốn rồng thần dưới trướng Long hoàng.

Con rồng lắc đầu:

- Lẳng nhăng! Gọi ta là Ngọc Đỉnh Xích thôi. Sao ngươi biết ta thế?

- Ta từng gặp người ở thư viện của Tử Cực gia gia.

Ngọc Đình Xích gầm lên, phẫn nộ quát:

- Gia gia cái gì? Lão ta chẳng phải gia gia, mà là quý quý!

Tử lão quý!

- Tuyệt An gia gia thì sao?

- Gia gia cái gì? Là Tuyệt quái! Tuyệt lão quái!

- Đại Nhật Chí gia gia?

- Gia gia cái gì? Là Nhật yêu! Nhật lão yêu!

Tô Do Liên gật đầu:

- Ta hiểu rồi. Ngọc Đình Xích, ta muốn yết kiến Long hoàng.

Ngọc Đình Xích vênh vang oai vệ, tưởng chừng mình vừa đánh bại toàn bộ các gia gia địa tiên, gọi bọn họ là Tử quý, Tuyệt quái, Nhật yêu mà chẳng phải mấy may kỵ huý. Nó vô cùng thoả mãn, đương muốn thảo luận sâu về chủ đề này, chợt nghe Tô Do Liên nhắc đến việc gặp Thạch Tinh ngự, nó chợt húng đáp:

- Long hoàng bận lắm, không tiếp người đâu.

- Nhưng ta phải gặp Long hoàng - Tô Do Liên giơ cuộn giấy nắm chặt trong tay lên - Ta phải tặng vật này cho Long hoàng, bởi vì người cần nó.

Câu nói kỳ lạ thu hút sự chú ý của Ngọc Đình Xích. Nó mở to đôi mắt nhìn cuộn giấy, giơ vuốt ra, định sờ cuộn giấy xem thế nào. Nhưng khi chạm vào cuộn giấy, nó đột ngột rụt chân về, run cầm cập, mặt lộ vẻ khác lạ:

- Người... định tặng vật này cho Long hoàng?

Tô Do Liên gật đầu. Ngọc Đình Xích chớp đôi mắt to, ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng gật đầu bảo:

- Có khi Long hoàng sẽ thích chưa biết chừng... - Nó vỗ hai chân trước thật kêu - Được! Ta đưa người đi.

Nó trôi nổi trên không, dẫn Tô Do Liên đến ngọn núi băng treo lơ lửng giữa trời đất nọ. Không hiểu nó thi triển phép thần thông nào mà chỉ tích tắc cả hai đã đến được chân núi. Vách núi trơn nhẵn sừng sững, tạo nên từ loại băng đá rắn vô cùng, hiển nhiên không thể trèo, cũng không có thang mà đi, làm sao lên được? Ngọc Đình Xích lộ vẻ đặc ý:

- Long hoàng và bốn anh em ta đương nhiên đều lên xuống dễ dàng. Nhưng người khác thì làm thế nào đây? Đại Ma quốc chúng ta không bao giờ bắt khách phải vất vả leo trèo, vậy thì làm sao đây? Người nói thử xem!

Nó nhìn Tô Do Liên, vẻ nôn nóng, bộ điệu lo lắng như trẻ con. Tô Do Liên lắc đầu. Ngọc Đình Xích hào hứng hẳn lên, liền tỏ vẻ quan trọng như tặng một vật báu:

- Người ngồi lên đuôi ta đi!

Tô Do Liên y lời ngồi lên, Ngọc Đình Xích dặn:

- Giữ cho vững!

Con rồng duỗi tấm thân thuần thợt, giống hệt một chiếc thước ngọc dài mười mấy trượng bên chân núi. Đột ngột, nó nghếch cả đầu và đuôi, hô lớn:

- Ngồi cho chắc nhé!

Cái đầu to tướng vụt quất xuống dưới, nhưng thân hình đương thẳng căng bất động bỗng uốn cong khiến cái đuôi hất ngược lên trên. Thấy mình sắp bị hất tung như sao băng, Tô Do Liên vội bấu chặt đuôi rồng. Ngọc Đình Xích reo vui, ngóc thẳng cổ dậy. Tô Do Liên hoa cả mắt, người trùng hẫng xuống theo cái đuôi vừa cụp. Ngọc Đình Xích quấy mình càng lúc càng mạnh, đột ngột hô lớn: “Lên!”

Lực đẩy ập tới, Tô Do Liên tuột cả hai tay khỏi đuôi rồng nữa, thân mình tách luôn khỏi Ngọc Đình Xích, bay vụt lên trời như trái phá. Cô không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, đang sợ đêr tái cả mặt thì ạch một tiếng, đã tiếp đất. Không kịp trấn tĩnh, cô lập tức vận khí, bám thật chặt điểm tựa. Bây giờ mới nhận ra trước mắt là một khoảng không bao la, cô định thần quan sát kỹ càng, thì ra đã ở trên núi cao rồi.

Tô Do Liên ngược mắt nhìn, khung cảnh bát ngát, nền trời tươi sáng vĩnh hằng ở rất gần, tưởng chừng giơ tay lên là chạm tới. Gió im, vạn vật tĩnh lặng, bốn bề tràn ngập cảm giác cô đơn.

Ở dưới kia, Ngọc Đình Xích vừa gọi vừa nhảy loi chơi, khoái chí như phát cuồng:

- Vui không? Vui không?

Tô Do Liên cười méo xệch. Y như trẻ con, khác xa hình dung của cô về một con rồng thần. Đột nhiên, ìnhận thức đánh mạnh vào tâm trí, cô xoay phắt lại, vẻ mặt đông cứng. Cũng đúng lúc xoay lại, cô ngã khuỵu xuống đất.

Một cột băng khổng lồ, giống một con thú thở hồng hoang, đang vươn thẳng cánh tay to tướng đỡ lấy vũ trụ. Bầu trời bao la đóng vón lại ở ngay chỗ này, ngưng tụ thành những khối băng, đắp thành một cung điện lam thẫm. Không thể nào tưởng được cung điện này lại nguy nga đến thế, Tô Do Liên mới nhìn qua mà đã phát run, chỉ muốn quỳ mãi ở đây để

ngưỡng vọng sự uy nghiêm của trời cao. Nhưng cô cắn chặt môi, đè nén nỗi run rẩy trong lòng xuống.

Chỉ có cung điện thế này mới xứng với Long hoàng. Chắc như định đóng cột rằng nhân vật có uy thế áp đảo thiên hạ ấy, đang ở bên trong.

Có dám không? Có dám tiến lên một bước không? Liệu cô có bị thổi cho nát ra thành tuyết vụn hay không?

Tô Do Liên nhẹ nhàng áp tay lên ngực. Chưa bao giờ cô sợ hãi đến mức này.

Nước mắt của Lý Huyền như đang chảy qua khuôn mặt cô. Tiếng thì thầm khe khẽ của gã như phát ra từ môi cô: “Ta chết đi rồi, nàng sẽ vui vẻ ư?”

Không đâu, ta không bao giờ vui vẻ được, bởi vậy, mong chàng nhất định phải sống tiếp. Tô Do Liên lặng lẽ bước vào bóng tối mệnh mang của cung điện.

Trong cung hoàn toàn tịch mịch, những cột băng khổng lồ phát ra ánh lam nhạt, soi đường cho Tô Do Liên, nhưng cô không nhìn thấy gì nhiều, bởi trong cung treo đầy màn trướng xanh lam. Những tấm màn dài buông từ trần xuống, rủ tới tận mặt sàn, quấn quýt vào nhau, cuốn vào tở ra theo làn gió nhẹ lay, giống một khu rừng xanh lam.

Cuối cùng, Tô Do Liên trông thấy Thạch Tinh Ngự.

Lặng lẽ như một tia sáng giữa khoảng rừng xanh lam, Thạch Tinh Ngự nửa nằm nửa ngồi trên sàn, bộ trang phục lam nhạt nửa khép nửa hở khoác hờ trên mình không làm phai vẻ uy nghi của y.

Thạch Tinh Ngự không nhìn Tô Do Liên. Gió cuốn sấm nổ và vụn vật trên trời dưới đất đều không đủ sức thu hút ánh mắt của y. Thạch Tinh Ngự

đang tập trung toàn bộ tinh thần vào một tác phẩm điêu khắc bằng băng trước mặt.

Đó là tượng một cô gái, được đẽ gọt vô cùng tinh xảo, sống động như thật, đến chi tiết nhỏ như vạt áo cũng khéo léo uyển chuyển không khác gì đang sống. Chỉ hiềm nàng không có mắt. Mọi đường nét của nàng đều được chạm khắc một cách cẩn thận, hoàn mỹ, dẫu là công chúa khuynh quốc khuynh thành cũng chưa chắc đã đẹp bằng nàng, khổ nỗi về đẹp ấy lại chết yếu ó khuôn mặt, bởi vì nàng không có mắt mũi miệng. Ở vị trí khuôn mặt chỉ có mấy đường phác thô sơ, không thể lột tả một hình ảnh hoàn chỉnh.

Bàn tay Thạch Tinh Ngự đang ngấp ngừng ở điểm cuối của đường phác. Bất động.

Tưởng đâu y cũng đã biến thành tượng, đứng lặng đến ngàn vạn năm trong cung điện u tịch này rồi vậy. Sau lưng y là màn trướng rủ thấp, trần vòm cao vút, đại điện lặng không chút sóng như một biển cả xa xưa. Chẳng biết từ khe hở nào, một luồng sáng lờ mờ tràn vào, chỉ tích tắc đã chạy suốt cung điện, rọi một tia lam nhạt vào bên mặt nhìn nghiêng như ngọc chạm của Thạch Tinh Ngự, làm nổi bật dáng điệu chăm chú của y. Chăm chú đến mức khiến người ta phải biến sắc.

Hiển nhiên chỉ cần y động tay là sẽ lập tức hoàn thành pho tượng, nhưng y cứ thần người nhìn gương mặt đơn giản, không có ngũ quan hình dáng. Tay y ran run, trù trù không nhúc nhích. Mắt y lộ nét thống khổ. Thành linh, con dao khắc bằng ngọc gãy làm đôi trong tay y.

Thạch Tinh Ngự rướn tới trước, rờ rẫm khuôn mặt chưa thành hình. Dưới tay y chỉ là một khối băng lạnh toát, không có hình dáng, không có diện mạo, không có linh hồn, nhưng y lại lim dim đôi mắt như cảm được hơi ấm. Nhắm mắt lại thì không còn phải để ý xem có mắt mũi hay không. Nhắm mắt lại, là có thể nhận được vòng tay ôm từ một thế giới hư ảo, vòng

tay ấy choàng qua y, giữ y thật chặt. Không cần tự mình ôm mình nữa, có thể mượn tượng là tình yêu đã mất vẫn ở trong tay ta, chỉ cần nối hai tay lại là ôm trọn tình yêu ấy, không bao giờ buông lơi.

Thạch Tinh Ngự thở dài, nghe như tiếng rền rĩ từ thời xa xưa, nghe như một âm thanh tịch liêu, gọi người ta liên tưởng đến một con rồng già sống sót từ thuở hồng hoang đang cúi nhìn trời đất mênh mang và phát hiện ra một sự thật bi ai là trên thế giới này không còn đồng loại nào nữa. Nỗi cô đơn này không thể thay đổi, không thể tác động, không thể chịu đựng được.

Gió bỗng nổi lên, như một bàn tay vô hình của số mệnh, hất tung những tấm màn xanh lam.

Tô Do Liên bất thần thốt lên kinh hãi.

Cung điện rộng lớn sắp đầy những khối điêu khắc bằng băng. To có nhỏ có, ngòi có năm có, cùng được chạm trở thành một con người giống nhau, và đều không có mặt.

Hàng ngàn pho tượng không mặt lặng lẽ quây lấy Thạch Tinh Ngự, giống như sự cô đơn ngàn năm vây chặt quanh y. Cảnh tượng này thật kỳ quái, cũng thật thấm thương.

Tô Do Liên bịt miệng, tiếng kêu kinh hãi của cô nín bặt.

Thạch Tinh Ngự chậm chạp quay đầu lại, ánh nhìn hướng về phía Tô Do Liên, nhưng đôi mắt xanh lam xa vắng hết như không trông thấy cô vậy. Y chỉ nhìn cô như nhìn một pho tượng không mặt mũi không linh hồn. Khẽ khàng, y buột hỏi:

- Theo người, ta có cô đơn không?

Tô Do Liên ghen hống, muốn ngàn con mắt không tồn tại đang chăm chú nhìn cô, khiến trái tim cô đông cứng, không thể suy nghĩ, không thể trả

lời, thậm chí quên bằng cả sứ mệnh khiến mình từ phương xa tới đây.

Im lặng, một sự im lặng như vĩnh viễn.

Thạch Tinh Ngự cười nhạt, mái tóc xanh lam dài như sóng biển xoã xuống, tràn qua trán y, nhận chìm y trong một dải đại dương lạnh lẽo. Khuôn mặt ngọc chạm của y cũng bị đại dương ấy nhận chìm, hứng đẩy bóng đổ xanh lam:

- Ta không cô đơn, phải không? - Y ngửa mặt - Người xem, ta có nhiều Linh nhi thế này cơ mà.

Tô Do Liên thấy tim đau nhói. Cô đã nhận ra pho tượng. Cô vẫn còn nhớ cái ngày Tâm ma đại náo Chung Nam sơn, vào thời khắc cuối cùng, người con gái tươi cười này đã trở vào tim cô, nói với cô rằng: “Tiếp tục sống thay cho ta. Giúp ta chứng kiến kết cục sau cuối. Giúp ta chôn cất tất cả nhân duyên”.

Bây giờ, người con gái ấy đã hoá thành vô vàn pho tượng đứng lặng trong cung điện của Long hoàng, nhìn cô, lặng yên lặp lại câu nói ngày nào.

“Tiếp tục sống, thay cho ta”.

Tô Do Liên thấy tim mình co giật trong đau đớn. Cô biết, Thiên hồ Cửu Linh đang khích lệ cô theo đuổi tình yêu của mình. Chỉ ít cũng để được một lần trông thấy, dầu chỉ một lần, hết lòng hết dạ với tình thì thế nào tình cũng đơm hoa kết trái.

Một lần là đủ, cô sẽ không phải tuyệt vọng trong luân hồi. Vào khoảnh khắc hồi quang phản chiếu, người con gái mà tình yêu đã tan vỡ kia đã dùng toàn bộ sự lương thiện của mình để cầu chúc cho hạnh phúc của Tô Do Liên. Nàng từng thất vọng biết bao về tình yêu của bản thân.

“Tiếp tục sống, thay cho ta”.

Tô Do Liên sức hiểu tại sao Tâm ma báo cô đến tìm Thạch Tinh Ngự. Nguyên nhân chính là vì Thạch Tinh Ngự không thể nào điều khắc được khuôn mặt của Cửu Linh.

Không phải vì y đã quên gương mặt nàng, mà vì y không dám đối diện với nó, không dám nhớ lại nụ cười hay hàng chân mày cau khẽ, bởi mỗi ngọt ngào bé nhỏ đều là một lưỡi dao tẩm độc đâm vào tim y, có thể làm y bị thương nặng, đến chết.

Yêu thiết tha mà không thể đối diện. Mâu thuẫn ấy biến thành yếu điểm chí mạng của Thạch Tinh Ngự. Yếu điểm duy nhất và không thể che giấu được. Đó chính là mục đích để Tô Do Liên lặn lội vạn dặm tới phương bắc này. Cô thấy tim đau đốn, bởi vì cô không thể tận dụng yêu điểm này được.

Cô không thể nhìn một nam nhân yêu tới mòn mới cô độc lại bị huỷ diệt bởi chính tình yêu của mình. Khi y nói y không cô đơn, thì nỗi cô đơn đã ăn vào cốt tuỷ y mất rồi.

Cô cũng không thể nghiền nát tình yêu của người con gái đã chúc phúc cho cô. Trong cung điện xanh lam lạnh giá gần như chạm tới trời cao này, cô không thể, không thể dùng danh nghĩa tình yêu để huỷ diệt một tình yêu khác.

Tô Do Liên thấy trái tim tan nát. Ánh sáng của Cửu Linh Ngự Ma kính từ từ xoáy động, bọc lấy trái tim, gắng giảm bớt đau khổ cho cô. Dù sống hay chết, chiếc gương đều ở

bên nào, luôn luôn bảo vệ cô, gắng sức chống chọi với những tổn thương mà cô phải chịu.

Đó cũng là tình yêu mà Lý Huyền dành cho cô, tình yêu đã thổ lộ chân thực đến hơn cả chân thực trong cảnh ảo của Mộng ma.

Đó là giá trị để cô sống tiếp.

Thạch Tinh Ngự rời mắt khỏi pho tượng băng, đưa tay khép áo, chậm rãi thắt đai. Cảm xúc từ từ lắng xuống đáy đôi mắt xanh lam sâu thẳm như biển cả, ánh nhìn của y trở nên lạnh giá, thân hình từ từ sắt lại ngạo mạn. Sự oai nghi như cái lạnh bắc cực đang mau chóng sinh sôi dần trải.

Gió đã lặng hẳn, màn trướng nặng nề rủ thấp, che kín mọi pho tượng. Trong cung điện xanh lam rộng lớn chỉ còn hai người.

Thạch Tinh Ngự.

Tô Do Liên.

Thạch Tinh Ngự thắt xong đai áo, thân hình vươn thẳng dậy như núi băng, trông cao vời đến nỗi không thể chạm tới.

Ánh mắt y đậ xuống Tô Do Liên. Cô bỗng thôi đau lòng. Mọi thứ thuộc về cô đang bị Long hoàng nắm giữ, mọi cảm giác của cô không phải là thật nữa. Màn trướng che rủ, Long hoàng lại oai phong ngạo nghệ. Con người y vẫn nhuốm sự cô tịch nặng nề, nhưng đó là sự cô tịch của một đấng vương giả, sự cô tịch của người chót vót trên ngôi cao, không phải là sự cô tịch của tình yêu tan vỡ nữa. Mắt y ánh lên sắc lam nhàn nhạt:

- Xuống đi!

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 22: Đồ Đệ Nước Ngoài Tiếng Đồn Xa

Thạch Tinh Ngự nhìn Tô Do Liên như nhìn một con kiến. Đỉnh núi chọc trời thiêng liêng này đâu phải là nơi một con kiến đủ tư cách đặt chân? Ngọc Đình Xích đáng ăn rơi.

T

Tô Do Liên cắn chặt môi. Uy phong dữ dội của Thạch Tinh Ngự nhuộm xanh cả tấm áo tuyết trên mình cô, nhưng cô không hoảng hốt, cũng không sợ hãi nữa. Vì cô chợt hiểu, cô chỉ giữ gìn được tình yêu của bản thân mà thôi. Cô là một tuyết yêu bé nhỏ, vất vả sinh tồn trong thế giới này. Rất nhiều yêu quái mạnh mẽ hơn sẽ lạnh lùng nhìn cô, lạnh lùng ra lệnh: “Xuống!” Không đời nào bọn chúng xót thương tình yêu nhỏ nhoi của cô cả. Ngọn lửa yếu ớt, ấm áp ấy chỉ có thể được bảo vệ bởi chính cô thôi. Cô không đủ sức lo lắng cho tình yêu của ai khác nữa. Nếu đó là một tình yêu chân chính, thì y tự đi mà bảo vệ lấy. Cô nhìn thẳng vào Thạch Tinh Ngự, dùng sự kiên cường chống lại oai phong của y. Cô chia tay, nâng cuộn giấy cũ kỹ lên.

- Tôi đến, để dâng vật này cho Long hoàng.

Ánh mắt Thạch Tinh Ngự lãnh đạm lướt qua cuộn giấy, khuôn mặt như đóng băng chợt xao động. Y không bao giờ quên được cuộn giấy này, chính vì nó mà sinh mệnh y đứt đôi, âm dương chia lìa, tình yêu chìm nổi trên hai bờ sinh tử.

Y biến sắc:

- Ngũ Hành Định Nguyên trận?

Tô Do Liên gật đầu, tim lại nhói nhói đau. Thạch Tinh Ngự thay đổi sắc mặt, tức là y đã sa vào kế hoạch của cô, y và tình yêu của y sẽ rơi vào ông xúc xắc, bị lắc cho nát như ra. Còn tình yêu của cô thì sẽ tròn đầy nguyên vẹn. Trên đời, hình như có một định luật thế này: một tình yêu chân chính chỉ có thể giữ gìn bằng cách đánh đổi với một tình yêu. Tuy đã hạ quyết tâm, Tô Do Liên vẫn thấy khó thở tay.

Cô không thể trơ mắt nhìn tình yêu của Cửu Linh tan biến. Đối với cô, tình yêu ấy là một bông hoa lưu ly trong suốt óng ánh, dễ dàng biến thành mặt vụn cùng một tiếng động khẽ trong thinh không. Ấy là tiếng tim vỡ. Tận mắt chứng kiến bản thân sắp trở thành kẻ đao phủ của tình yêu, Tô Do Liên thấy tim đau như dao cứa. Cô lặng lẽ đáp:

- Phải, Ngũ Hành Định Nguyên trận.

Thạch Tinh Ngự tỏ vẻ phiến não:

- Người mang đến dây làm gì?

Y không thể quên, và cả thế giới cũng không thể quên rằng, Thạch Tinh Ngự đã từng bị Quân Thiên Thương chém văng vào vòng luân hồi. Nhưng thân thể y là bất tử, luân hồi không giam hãm được y, vì thế Tử Cực lão nhân phải dùng đến một trận pháp thời thượng cổ là Ngũ Hành Định Nguyên để xắt y thành năm phần “thần”, “tâm”, “ý”, “hình”, “thể”. Thần thì giao cho Định Viễn hầu trông giữ. Tâm ký gửi trong thân thể Tâm ma. Hình bị khoá trong khối băng ở cổ mộ của Dược sư. Thể đầu thai và hoá thành một loài khác là Sâm Oa Oa. Còn ý, thì bị nhốt trong Tam sinh thạch, cứ miên man vương vấn với Cửu Linh, không muốn xuất thế bởi sợ hãi lời nguyên luân vọng ra từ trái tim: “Khi người xuất thế lần nữa, người sẽ đánh mất tình yêu của mình”. Lời nguyên ấy là ác mộng, cơn ác mộng mà chính Thạch Tinh Ngự cũng không đủ khả năng vùng thoát.

Y không căm hận Quân Thiên Thương, cũng không căm hận Tử Cực lão nhân, nhưng y khó lòng không ghê tởm trận đồ này. Chính nó đã khoá kín ba kiếp của y, khiến y mãi mãi đánh mất những gì yêu quý. Y chỉ muốn chộp lấy, xé tan nó thành muôn mảnh, nhưng ánh nhìn của tuyết yêu bé nhỏ trước mặt lại rất kiên nghị, khiến y tạm thời quên lãng sơ đồ, chăm chú quan sát hai mắt cô. Đôi mắt ấy chứa đựng một nét gì đó rất quen thuộc và ấm áp đối với y. Giống như ánh mắt tuyết vọng của Cửu Linh khi y nghênh ngang tuốt kiếm khiêu chiến Quân Thiên Thương.

Thạch Tinh Ngự bỗng sinh ảo giác. Gắng nén xúc động trong lòng xuống, y lặp lại câu hỏi:

- Người mang đến đây làm gì?

Tô Do Liên bình tĩnh đáp:

- Để dâng lên Long hoàng vĩ đại. Long hoàng đang cần nó, vì nó còn có một tác dụng khác.

Một lời nói dối. Cô đang nói dối, nhưng mỗi chữ vang ra lại khiến cô tin thêm một chút. Có rất nhiều truyền thuyết thoát tiên chỉ là bịa đặt, nhưng lặp đi lặp lại quá nhiều lần, cũng biến thành chân thực. Chẳng hạn, bây giờ Tô Do Liên đã tin chắc rằng ở cuối chân trời xa xôi có cố hương của cô, nơi mà chàng trai nào yêu cô gái thì nhất định phải tiếp nhận bảy thử thách, lên trời xuống đất, hàng long phục phượng, dùng lòng dũng cảm và sự chân thành để giành lấy tình yêu. Tô Do Liên tin chắc rồi đấy. Dần dà, cô còn tin rằng, trên đời này có một truyền thuyết khác nữa cũng đẹp đẽ và chân thực như vậy.

- Vạn vật trong trời đất đều sinh ra theo ngũ hành, rồi chết đi theo ngũ hành. Ngũ Hành Định Nguyên trận sử dụng pháp lực của Thái Sơ Tứ Bảo, điều động hai luồng khí âm dương thuở khai thiên lập địa. Âm dương định ra ngũ hành, ngũ hành lại chia thành âm dương, cứ thế vận chuyển, không

bao giờ ngưng nghỉ. Long hoàng tôn quý là thế mà cũng bị nó giam hãm, mọi hành động phản kháng đều bị hút vào trận đồ, biến đổi thành một sức mạnh mới để trấn áp lại chính Long hoàng.

Những lời này thì là sự thật, trên bản đồ có ghi rõ. Tô Do Liên đã đọc từ trước, và Thạch Tinh Ngự đương nhiên là đã biết.

- Vạn vật trong trời đất đều thuộc ngũ hành, người ma thần thú đều không thoát khỏi lẽ âm dương. Ngũ Hành Định Nguyên trận lại có khả năng tráo đổi âm dương, điều khiển ngũ hành. Long hoàng có bao giờ nghỉ, trận pháp này còn tiềm ẩn một tác dụng khác nữa không? - Tô Do Liên ngẩng đầu, ánh mắt dời khỏi bản đồ, chăm chú hướng lên những tấm màn trướng nặng nề. Đằng sau màn trướng ấy là bạt ngàn tượng băng Cửu Linh - Chính là, để những pho tượng này có được dung nhan.

Thạch Tinh Ngự rùng mình biến sắc. Tất nhiên y hiểu rõ ý Tô Do Liên. Vạn vật trong trời đất đều là ngũ hành, không thoát lẽ âm dương. Thần cũng thế, tâm cũng thế, ý cũng thế, hình cũng thế, thể cũng thế vậy hồn phách thoát xác chết, liệu có theo nguyên lý tương tự không? Trận đồ này đã phong toả được thần tâm ý hình thể, thì liệu có phong toả được hồn phách không? Có thể lên trời xuống đất, sục sạo u minh, để tìm ra mảnh hồn thơm mà y đêm ngày tư tưởng không? Thạch Tinh Ngự phát run.

Tô Do Liên chăm chú quan sát y, rồi bình tĩnh nói hộ điều y đang nghĩ:

- Dùng di vật của người quá cố, phát động trận pháp theo hướng ngược lại thì có thể sục tìm hết ba cõi đất trời, cho đến khi tìm thấy mới thôi. Nhưng nếu người đã đầu thai, thì trận pháp không còn tác dụng nữa.

Đầu thai, hồn phách đã có nơi có chốn, thì không phải là nàng kiếp trước nữa. Thạch Tinh Ngự lắc đầu kiên định:

- Không. Nàng không bao giờ đầu thai đâu.

Tô Do Liên nhẹ nhàng gật đầu, Long hoàng đã khẳng định điều gì, điều ấy tất đúng.

Thạch Tinh Ngự nói như than thở:

- Nhưng mà... nhưng mà làm sao vận hành được? Ta bị nó trấn áp đến cả trăm năm, chẳng còn lun giữ di vật nào của Linh nhi cả.

- Tôi có - Tô Do Liên đáp, lần tay vào ngực và chìa ra một viên đá bé xíu. Khi móc lấy nó, gương mặt tươi cười của Lý Huyền bỗng lướt qua trái tim cô, “Trước đây ta chưa tặng gì cho cô bao giờ nhỉ? Tặng cô”.

Đây là món quà duy nhất mà Lý Huyền từng trao cho Tô Do Liên. Không thể sánh được với chín trăm chín mươi chín bông hoa mà Long Mục tự tay trồng, cũng không thể sánh với lời hứa mà hoàng tử dành cho công chúa, nhưng là lời nhắn nhủ ba sinh, là Tam sinh thạch.

Thạch Tinh Ngự lặng lẽ nhận lấy viên đá, ảo ảnh kiếp trước ùa về ngập lòng. Bao nhiêu vui sướng mãn nguyện trong Tam sinh thạch tuy chỉ là cảnh mộng hư ảo, nhưng so với chân thực lại còn chân thực hơn nhiều. Vì mỗi nhân duyên như mộng mà y không muốn tỉnh lại, không dám tỉnh lại. Nước mắt vô thức thấm đầm áo y. Y nhất định phải gặp lại nàng, cùng nàng tiếp tục duyên nợ ba sinh. Vì mỗi duyên ấy, trời có thể nát, đất có thể tan, tạo hoá có thể sụp đổ, chúng sinh có thể tận diệt, bất kể y thành thần hay ma, y đều phải gặp lại nàng. “Khi người xuất thế lần nữa, người sẽ đánh mất tình yêu của mình”. Y phải kháng cự lại định mệnh ấy. Đây là lý do duy nhất để y sinh tồn, để cuộc sống của y sáng bừng trở lại. Y nắm chặt viên đá nhỏ trong tay, giống như nắm chặt trái tim tràn ngập tình yêu.

- Được!

Bắt đầu rồi, là giải thoát hay tai hoạ đây?

Số mệnh, liệu là tai hoạ hay giải thoát?

Tô Do Liên lặng lẽ nhìn Thạch Tinh Ngự:

- Người không sợ đây là một cái bẫy ư?

Thạch Tinh Ngự trầm ngâm, một nụ cười xé toạc nét lạnh giá trên mặt y.

- Có gì đáng sợ?

Tô Do Liên nín thình, lặng lẽ nhìn y. Trước mắt cô không phải là Thạch Tinh Ngự, mà là một người đang yêu, một người cũng có tình yêu thuần túy như cô. Cô cố gắng giành giật lấy tình yêu cho mình, mà lại đi huỷ hoại tình yêu của người khác. Cô bỗng thấy bản thân đê tiện làm sao. Nhưng cô không thể bỏ cuộc được, tình yêu của cô sẽ chết mất.

- Người ở lại Đại Ma quốc đi. Ta sẽ cấp cho người một ngôi nhà, không để ai quấy nhiễu người cả.

Cho đến khi nào trận đS thành công thì thôi. Câu ấy, Thạch Tinh Ngự không nói ra, Tô Do Liên cũng không hỏi, bởi vì trận pháp cần đến y, mà cũng cần đến cô. Chỉ dựa vào cuộn giấy này thì Thạch Tinh Ngự không thể thi triển Ngũ Hành Định Nguyên trận. Khởi động, tạo hình và kết thúc trận pháp ra sao, Tô Do Liên không nói, mà Thạch Tinh Ngự cũng không hỏi. Vì thế cô sẽ ở lại bên y đợi thời cơ. Thời cơ phá nát tình yêu của y, và làm trọn vẹn tình yêu của mình.

Thực là hèn hạ!

Khi bước ra khỏi cung điện tinh túy long lanh, Tô Do Liên cảm thấy chán ghét bản thân đến cực điểm.

Đại Ma quốc luôn rực nắng, không bao giờ có ngày âm u, cũng không bao giờ có đêm tăm tối. Tô Do Liên giẫm chân trần trên băng, cảm nhận được đôi phần ấm áp. Nhưng tim cô không vương chút hơi ấm nào cả. Cô

đứng trên đỉnh núi băng, tưởng tượng một trận gió thổi tới, cuốn lấy cô rồi ném xuống mặt đất cứng trơ. Tưởng tượng chân thực đến nỗi Tô Do Liên ngỡ như mình bước ra một bước thôi là nó sẽ thành hiện thực.

Tô Do Liên thở dài, tiến vào cung điện xanh lam. Hình như Thạch Tinh Ngự không bao giờ ngủ, không bao giờ nghỉ ngơi. Y cứ ngồi mãi trong cung điện, miệt mài điêu khắc. Những khối băng lạnh giá hiện hình dần một tấm thân yếu điệu mềm mại, nhưng không có mặt, khác nào một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành không có linh hồn.

Khắc xong mỗi pho tượng, Thạch Tinh Ngự lại ngẩn ngơ ngồi ngắm, dùng ngón tay sờ rằm khắp khuôn mặt trơn nhẵn. Sau một tiếng thở dài, y tiếp tục làm tượng mới. Cứ thế mãi, dầu dùng hết cả băng trên đời, có khi y vẫn không chạm trở được gương mặt quen thuộc. Không chạm trở được tình yêu chân thực.

Tô Do Liên đứng lặng. Cô không muốn khuấy động không gian của y.

Nhưng thấy cô, Thạch Tinh Ngự buông ngay dao ngọc xuống. Y quay lại, bao nhiêu cảm xúc đã tan biến, hệt như một vị đế vương đang đợi thần tử triều kiến.

- Nói đi, làm sao để vận hành trận pháp!

Tô Do Liên khẽ thở dài:

- Cần có ám chỉ Tứ Bảo.

Huyền Bệ thiên thư, Tử Cực Tiêu Dao kiếm, Cửu Linh Ngự Ma kính và Thiên Phật châu được mệnh danh là Thái Sơ Tứ Bảo. Tên đầy đủ của chúng là Quang Chi Thái Sơ Tứ Bảo, bởi vì chúng được sinh ra trong ánh sáng của thời khai thiên lập địa.

Có ánh sáng thì cũng có bóng tối, có Quang Chi Thái Sơ Tứ Bảo thì cũng có ám chỉ Thái Sơ Tứ Bảo. Có Quang Chi Ngũ Hành Định Nguyên trận, thì cũng có ám chỉ Ngũ Hành Định Nguyên trận. Trận sáng thì cấm cố hồn phách, trận tối thì truy tìm hồn phách.

- Ngũ Hành Định Nguyên trận là do thần tiên xưa kia sáng tạo ra, dùng Quang Chi Tứ Bảo và ám chỉ Tứ Bảo để tạo thành hai chốt sáng tối. Từ khi thần tiên bay về trời thì ám chỉ Tứ Bảo đã lưu lạc trong nhân gian mất rồi. Không ai biết đây là những gì, cũng không ai biết chúng ở đâu. Nhưng có một giao kèo lâu đời ràng buộc chúng. Có sáng ắt có tối, có âm ắt có dương. Tìm được Quang Chi Tứ Bảo thì sẽ tìm được ám chỉ Tứ Bảo. Và ngược lại.

Thạch Tinh Ngự lộ vẻ trầm tư:

- Quang Chi Tứ Bảo ư?

- Phải - Tô Do Liên đáp - Huyền Bệ thiên thư, Tử Cực Tiêu Dao kiếm, Cửu Linh Ngự Ma kính, Lương Tạng Thiên Phật châu.

Cô nhẹ nhàng chìa hai tay ra. Mỗi tay lấp lánh một ánh sáng, tay bên trái là tấm gương liên tục xoay động, bên trong là một bóng dáng to lớn ẩn ẩn hiện hiện. Tay bên phải là một quầng sáng tuyết bên trong là những đoá hoa mạn đà la bé xíu chìm nổi không ngừng, tạo thành hình thể tám chiếc lá của vũ trụ.

- Thiên Phật châu thuộc thuỷ, Ngự Ma kính thuộc hoả, đều đã ở tay tôi. Thiếu tôi thì Ngũ Hành Định Nguyên trận không thể nào vận hành được.

Thạch Tinh Ngự biến sắc mặt. Từ khi Thái Sơ Tứ Bảo ra đời đến nay, chưa ai sở hữu được hai vật cùng một lúc. Chỉ một vật đã đủ danh tiếng lẫy lừng, Tô Do Liên lại nắm giữ đến hai vật thuộc thuỷ và hoả, mà chúng còn đồng thể hoà hợp, yên ổn ở bên nhau, thật khiến người ta kinh ngạc.

Tuy vậy, Thạch Tinh Ngự chỉ ngạc nhiên thoáng chốc. Y trở tay, tuốt từ không trung ra một thanh kiếm. Thanh kiếm vừa xuất hiện, liền lập tức toả ra một thứ khí thể vương giả khiến trời rung đất chuyển. Kiếm như rồng, nhưng không con rồng nào có được sự uy nghiêm như thanh kiếm này. Rồng vùng vẫy làm trời nghiêng ngà, hắt ra ánh sáng xanh lam rực rỡ cả cung điện. Đây chính là Tử Cực Tiêu Dao kiếm, vật thứ ba trong Thái Sơ Tứ Bảo, kiếm báu truyền thuyết của Long hoàng.

Tô Do Liên nhẹ nhàng nói:

- Ba trong bốn vật báu thuộc Quang Chỉ Tứ Bảo đã có rồi, giờ lấy nốt Huyền Bệ thiên thư là đủ.

Huyền Bệ thiên thư đang ở chỗ Lý Huyền. Cả Đại Đường đều biết thế. Thạch Tinh Ngự lặng lẽ nói:

- Ta đi lấy vậy.

Dưới núi băng vọng lên một giọng lạnh lốt:

- Long hoàng! Để con đi, để con đi! Con muốn báo thù.

Đó là Ngọc Đình Xích, hiển nhiên nó chưa thể quên được nỗi nhục nhã bị Tử Cực giam hãm suốt một trăm năm, và bị trận chiến A La làm tắc cả mũi dáo nào.

Thạch Tinh Ngự ngẫm nghĩ một chốc rồi bảo:

- Ừ! Nhưng đừng gây náo loạn quá mức đấy!

Ngọc Đình Xích hò reo vang lừng, một cột lửa phóng vút lên trời, mặt đất rung chuyển. Giữa tiếng sụp đổ ầm ầm, một con rồng khổng lồ lao vùn vụt về phía nam. Từ ngày hồi sinh, Ngọc Đình Xích Tiến Long đã cho thấy

một thứ uy lực ghê gớm đến độ khẽ quấy mình là trời long đất lở. Chuyển đi này, nó sẽ khuấy động Ma Vân thư viện thành cái gì đây?

Tô Do Liên khẽ cau mày. Liệu Lý Huyền có địch nổi Ngọc Đình Xích? Cô muốn xin Long hoàng hạ lệnh tha mạng cho Lý Huyền, nhưng đã hé miệng rồi, cô lại im lặng.

Lý Huyền buồn lắm.

Rốt cục Tô Do Liên đã đi đâu mất? Gã làm gì không hay không phải với cô ư?

Phong Thường Thanh đang nói sùi bọt mép, sôi nổi say sưa, chắc hẳn hào hứng đây mình nên hoàn toàn không nhận ra mặt mày Lý Huyền mỗi lúc một sa sầm. Cuối cùng Lý Huyền túm lấy nó nện cho một trận, Phong Thường Thanh phải quỳ thụp xuống khổ sở van lạy đại sư huynh tha thứ. Nhưng Lý Huyền đang buồn bực, đâu chịu bỏ qua cho nó? Phong Thường Thanh nài nỉ:

- Đại ca, đừng đánh nữa. Huynh mà đánh tiếp là đệ chết đấy. Đệ bảo cho huynh biết, muốn tìm Tô sư tỉ thì phải tra vấn người này, nhất quyết không sai.

- Người nào?

- Long Mục á! - Phong Thường Thanh nói - Nhất định hẳn đã giấu Tô sư tỉ đi đâu đây rồi.

Người nói vô ý, người nghe chạnh lòng. Lý Huyền nghe vậy, mặt tái hẳn đi. Đúng thế, Tô Do Liên mất tích lúc này, kẻ khả nghi nhất chính là Long Mục. Nhưng sau trận chiến với Mộng ma, Long Mục chấn thương tinh thần ghê gớm, cứ ủ rũ suốt, chẳng thèm chú ý đến ai khác cả cơ mà.

- Làm gì có - Phong Thường Thanh nói - Đệ vừa trông thấy hãn hoạt bát sôi nổi lắm.

Một đám mây tối tràn tới, Phong Thường Thanh bị nhắc bổng lên, muôn vàn cánh tay đen sì thò ra. Phong Thường Thanh la hét thảm thiết. Một luồng sáng dịu từ đỉnh đầu chiếu xuống, rọi vào mặt nó, soi tỏ bộ dạng khiếp sợ với nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

Phù Không đảo lừ lừ trôi lại gần. Chẳng buồn nhìn Lý Huyền, Long Mục bảo Phong Thường Thanh:

- Nói với hãn: “Nếu người không tìm được Tô Do Liên về, ta sẽ giết người”.

Phong Thường Thanh rên ri:

- Ta không dám!

Đám không tước trắng đứng hầu quanh Long Mục lập tức bay vút lên múa may, lông đuôi hất tung, hoá thành một chiếc rơi đen kịt, Phong Thường Thanh la bai bãi. Long Mục bảo:

- Nói!

Phong Thường Thanh:

- Nếu người... không tìm... được Tô... Do Liên về, ta... sẽ... giết... giết... giết...

Bóng rơi lại quét qua, Long Mục nhẹ nhàng bảo:

- Nhớ đây, người có thể thua, nhưng không thể hèn.

Muôn vàn bóng rơi lơ lửng trên đầu Phong Thường Thanh ngưng tụ thành một dải đuôi không tước còn lớn hơn cả thân mình nó. Bóng đen

loáng động, định giáng xuống lần nữa, làm Phong Thường Thanh sợ muốn đứng tim, nó bèn kêu lên:

- Nếu người không tìm được Tô Do Liên về, ta sẽ giết người! Giết người! Giết người!

Nó sợ đến nỗi chẳng còn chút khí thế nào, cứ rít lên một hồi máy móc. Lý Huyền bịt tai. Âm ỉ chết đi được! Gã chẳng buồn bận tâm đến Long Mục, vì tâm trạng gã đang rất tồi tệ. Đại triết gia thời cổ là Hạ Triệt từng nói: Tâm tức là trời đất, nếu tâm hồn không vui, thì nhất định sẽ xảy ra một việc rất xấu.

Lý Huyền định rời đi thì muôn vàn bóng rơi đen kịt đổ xuống, đen đét một hồi, quật cho bụi tung mù mịt quanh mình gã. Long Mục lạnh lùng hỏi:

- Ai cho người đi?

Khoé mắt gã xếch lên, đờ đờ sát khí. Hiển nhiên gã đang khiêu khích, và sẵn sàng nện cho Lý Huyền một trận bất cứ lúc nào. Lý Huyền không thể lùi bước. Cứ như số phận ấy! Định mệnh của gã là phải đối địch với tên hoàng tử này. Chẳng làm sao tránh được nhau. Trong cảnh ào của Mộng ma đã như vậy, mà trong hiện thực cũng như vậy. Gã nhận ra, tâm hồn Long Mục cũng đang bế tắc bởi một cơn oán hận, đang rất muốn chém giết một ượng cho hả, muốn làm loạn Ma vân thư viện lên, đáng tiếc chưa có lý do gì cả. Nếu Lý Huyền tỏ vẻ chống đối, thì sự chống đối của gã sẽ lập tức trở thành lý do gây hấn cho Long Mục. Lựa chọn khôn ngoan là bôi mờ gót chân linh đi cho nhanh, nhưng Lý Huyền không muốn linh. Gã nhìn Long Mục:

- Có giỏi xuống đây choảng nhau một trận, trốn trên đây thì gọi gì là anh hùng hảo hán.

Cách ứng xử rõ là bất thường so với tính cách Lý Huyền. Gã sẽ bị đập dẹp lép. Lòng kính yêu của Phong Thường Thanh đối với Lý Huyền lại

được dịp nổi lên, nó tru tréo:

- Đại sư huynh, mau chạy đi!

Lý Huyền sầm mặt. Đúng là hèn nhất!

Long Mục cười khẩy, tung mình bay xuống. Tấm áo lông vũ trên mình gã bọc gió căng phồng, nắng rọi vào những đốm mắt khổng tước thêu chi chít trên tấm áo, hắt ra ánh sáng rực rỡ, toả thành muôn dải cầu vồng vây quanh Long Mục. Gã từ từ hạ xuống, dáng điệu như thiên thần giáng trần, nhưng sắc mặt thì lạnh lùng khôn tả, giống hệt một viên đá quý đen, Lý Huyền trông mà nghiêng răng nghiêng lợi, âm thầm thề độc, dù phải dùng hết A La thần lô tích trữ suốt mười năm qua, gã cũng sẽ huỷ hoại bằng được chiếc áo thối tha này!

Long Mục tất nhiên không biết những ý nghĩ cay cú của Lý Huyền, chỉ lạnh lùng hỏi:

- Người muốn đấu thế nào đây?

Đột ngột, từ nơi chân trời vẳng lại một tiếng hú dài. Một quả cầu lửa khổng lồ vùn vụt phóng lại phía họ. Rầm một tiếng như trời xiêu đất sụp, quả cầu lửa đáp thành xuống ngay cạnh, khiến cả núi Chung Nam rung chuyển.

Một cột lửa bùng lên, hoá thành một bức tường vây bọc Lý Huyền vào giữa. Một cái đầu rồng to tướng thò ra khỏi đống lửa, nhìn Lý Huyền. Xác định đúng mục tiêu rồi, nó cười toét, năm phục xuống đất, ngáp dài:

- Các người đánh nhau trước đi! Xong phần các người thì đấu với ta.

Cú tiếp đất sấm sét này khiến mọi người có mặt đều váng vất. Một lúc lâu sau, âm thanh rền vang như sấm mới từ từ tan đi, ngay cả Long Mục

cũng thoáng vẻ kinh hãi. Tại sao con rồng này lại có bản lĩnh cao cường như vậy chứ?

Phong Thường Thanh thì đã ngất lịm đi rồi.

Lý Huyền trăn trăn ngó một lúc, bỗng reo lên:

- Ngọc Đình Xích Tiến long! Người là Ngọc Đình Xích Tiến long! -
Gã cười ha hả, đến gần con rồng, vỗ đầu nó báo - Lâu lắm không gặp.
Không ngờ người thoát cảnh lao tù xong lại oai vệ thế này!

Ngọc Đình Xích ngỡ ngác. Nó không ngờ Lý Huyền trông thấy mình lại thân mật như vậy, mà thân mật một cách rất chân thành, rất tự nhiên, không hề trí trá chút nào. Cứ như người quen xa xứ gặp nhau vậy. Sao lại thế nhỉ? Nó định đến tìm Lý Huyền để báo thù cơ mà. Mối thù lớn biết nhường nào. Nó bị đánh bại một cách nhục nhã, theo một cách thức khiến nó phải hổ thẹn cả đời. Nhưng vì sao Lý Huyền lại thân mật như vậy? Sự thân mật như xuất phát từ tận đáy lòng.

Ngọc Đình Xích thắc mắc. Lửa vẫn cháy rần rật, mặt đất vẫn chấn động vì sự tiếp đất âm ỉ của nó, nhưng nó còn mãi cắt nghĩa sự việc. Giọng bắt đầu dịu đi, nó thăm dò:

- Chúng ta không phải là kẻ thù ư?

Lý Huyền kinh ngạc nhìn nó:

- Vì sao chúng ta phải là kẻ thù?

Ngọc Đình Xích gắng đánh thức ký ức của Lý Huyền:

- Người quên rồi ư? Hương Vân thú đó! Trận giao đấu giữa người với ta hồi người mới vào thư viện đó!

Lý Huyền “ồ” một tiếng, thở dài lẩm bẫm:

- Một hồi ức đẹp để biết nhường nào! - Nó vỗ vai Ngọc Đình Xích - Người không cảm thấy ư? Đó là một hồi ức đẹp. Thời thanh xuân, chúng ta đã từng cùng nhau trải qua một trận chiến.

Á! Á! Á! Sao lại có kiểu nhìn nhận thế này? Thanh xuân ư! Thanh xuân sôi nổi ư?

Lý Huyền đắm chìm trong hồi ức quá vãng, khuôn mặt nở nụ cười hạnh phúc. Biểu hiện ấy làm Ngọc Đình Xích dao động. Thanh xuân vĩnh hằng. Họ đã từng cùng nhau trải qua. Ngọc Đình Xích cảm hận Lý Huyền thấu xương, vậy mà Lý Huyền lại coi nó như kỷ niệm tuổi trẻ, như một hồi ức đẹp để. Con rồng giần giữa nước mắt. Nó không muốn trả thù Lý Huyền nữa. Nó vô cùng xấu hổ vì mình hẹp hòi đến thế vì mình để bụng lâu đến thế một chuyện nhỏ nhoi, nhất định nó phải bù đắp cho Lý Huyền thật tử tế coi gã như người bạn tốt nhất tốt nhất của mình.

Cảm nhận được tâm trạng xốn xang của con rồng, Lý Huyền bèn vỗ nhẹ vai nó, ra ý an ủi, cũng coi như già biệt bạn thân để ra chiến trường. Xong xuôi, gã ngoảnh lại bảo Long Mục:

- Chúng ta bắt đầu!

Ngọc Đình Xích dùng dùng phần nộ. Cái tên tiểu tử mặt trơn như mỡ mắt lạnh như tiền này dám đánh Lý Huyền à? Đánh một Lý Huyền lòng dạ bao dung, đầy ắp tình bạn và nhiệt huyết ấy à? Đánh một Lý Huyền coi nó là tình cảm là thanh xuân ấy à?

Đúng là thích rước họa vào thân mà! Ngọc Đình Xích gầm lên cuồng nộ, phụt ra một vòi lửa dài thượt:

- Ai muốn đánh Lý Huyền, thì phải vượt qua cửa ải của ta đây.

Lý Huyền và Long Mục đều ngạc nhiên, ngay cả Phong Thường Thanh cũng sửng sốt đến nỗi choàng tỉnh. Ngọc Đình Xích sai chân bước

ra, mỗi bước đi đều khiến mặt đất rung chuyển:

- Ta muốn thiêu cháy cái tên này thành tro bụi. Bọn mặt phần da mỗ rất khó tiêu.

Nó tiến thẳng về phía Long Mục. Nó, Ngọc Đình Xích vĩ đại, sủng thần được Long hoàng yêu quý nhất, sắp chém giết một trận trời bời.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 23: Kiếp Nay Chưa Chắc, Chắc Chỉ Sau

Hơi nóng ập vào mặt Long Mục. Những dãy núi trùng điệp bốc cháy, nổi bật bên trên là một vầng mặt trời rùng rục nóng bỏng. Cảnh tượng này là do hồn ngoài xác của Ngọc Đỉnh Xích Tiến long tạo ra. Lửa điên cuồng trải lan vạn dặm, thiêu đốt đất đai, tưởng chừng vũ trụ còn ở thời chưa phân tách, hai khí âm dương còn đan nhau, bất kỳ ai lọt vào trong cũng sẽ biến ngay thành tro bụi. Giữa hơi nóng ngùn ngụt là một con rồng khổng lồ vẫn vũ, toàn thân bằng bạch ngọc trong suốt, riêng trong ruột là cột sống đỏ thẫm, hệt như Vạn Lý Trường Thành vắt ngang qua biển lửa trên núi vậy.

H

Đây là ảo ảnh mà lại chân thực đến không thể nào chân thực hơn được nữa. Ngọc Đỉnh Xích Tiến long đứng đầu trong loài hoá long, quả thật bản lĩnh không thể xem thường.

Long Mục lập tức giật lùi.

Mây mù dăng dày đặc, đội quân hộ vệ đứng sau gã lập tức hoá thành một vùng cánh đen, vãn vít quanh chủ. Cánh đen toả rộng, chỉ tích tắc đã che kín đất kín trời. Long Mục mong manh như một đoá hoa vàng, nhưng lại toả hào quang rực rỡ. Gã nhếch mép cười châm biếm, xua xua ngón tay.

Nhưng cũng chính khoảnh khắc ấy, cử chỉ của gã lập tức đông cứng lại, bởi trong vòng một trăm trượng quanh đây, tất cả đã biến thành biển lửa. Hồn ngoài xác của Ngọc Đỉnh Xích Tiến long phủ chụp cả Long Mục lẫn một ngàn tên thuộc hạ. Toàn bộ đất trời đã biến thành không gian ngự

trị của con rồng ấy. Giữa tiếng rồng gầm ngân dài, Long Mục ộc ra một búng máu, người bị hất văng đi xa.

Ngọc Đình Xích Tiến long rít lên một tràng như muốn nói tu vi Long Mục chưa đủ làm suy suyễn uy phong của nó. Long Mục thoáng sắc giận. Bây giờ tâm trạng gã đang buồn bực khôn tả, một chút lửa giận cũng thừa sức khiến lòng gã bốc cháy phừng phừng. Gã vụt giơ tay:

- Tất cả tan hết, chỉ còn mặt trời!

Pho tượng Phật trên Phù Không đảo cũng làm động tác giống hệt gã, đồng thời, tiếng tụng kinh rầm rĩ vang lên.

Tất cả tan hết, chỉ còn mặt trời!

Đầu ngón tay Long Mục bắn ra một đốm sáng, rất nhỏ thôi, nhưng biến lửa rừng rực của Ngọc Đình Xích Tiên long không sao lẫn át nổi ánh sáng yếu ớt ấy. Bởi vì đây chính là mặt trời.

Long Mục vạch ngón tay xuống. Tượng Phật vạch ngón tay xuống. Ánh sáng biến thành một đường dài dựng thẳng trước mặt Long Mục. Long Mục đứng lơ lửng giữa thinh không, mái tóc dài toả bung như một ngọn lửa vàng bay vờn sau đầu. Gã chống tay đứng yên, lạnh lùng nhìn Ngọc Đình Xích Tiên long. Con rồng ngáp dài:

- Thằng ranh con nhà Đại Nhật Chí! Ta nên làm thế nào với người bây giờ? Cứ tiếp tục đốt lửa thiêu chết người hay là nể tình lão già đầu trọc đó?

Mái tóc dài vàng óng của Long Mục vụt bay lên, đôi mắt vẫn đỏ một cách đáng sợ. Lời lẽ khinh miệt của Ngọc Đình Xích đã chọc vào nỗi đau mà gã phải chịu đựng trong những con ác mộng. Trái tim cuồng nộ sôi máu, át đi cả nỗi kiêng dè đối với con rồng:

- Người còn dám tiến tới một bước - là chết!

Ngọc Đình Xích mở to mắt:

- Thật ư? - Nó nhích lên một bước ngắn, bêu mặt ra hỏi - Chết chưa?

Long Mục ngấn người. Đây mà là một con rồng thần vĩ đại ư? Đây mà là một đối thủ vô địch đã luyện được phép hồn ngoài xác cao cấp ư?

Gã nhất thời quên giận. Ngọc Đình Xích hơn hớn:

- Chết chưa? Chết chưa?

Thân hình đồ sộ lăn lộn vì cười, con rồng ngửa mặt phun lên một trận mưa lạnh bắn tung bắn toé.

Mưa... thực ra toàn là nước dãi.

Vừa nghĩ đến đây, hai tay Long Mục bất giác cứng đờ. Mưa càng lúc càng to, gàn như thâm ướt cả mặt đất. Long Mục đứng bất động như một cái cây giữa không trung, rồi lão đảo. Cảm giác ghê tởm đã chiến thắng cơn phẫn nộ và ngỡ ngàng, gã không thể bắt mình chịu đựng trận mưa nước bọt bắn thiu này thêm nữa.

- Chúng ta sẽ đấu lại sau. Nhớ đây!

Đang nhảy nhót lăn lộn, Ngọc Đình Xích bỗng dừng phắt lại, cái đầu to tướng nghiêm túc vươn thẳng dậy. Nó chìa tay, một ngón chĩa lên trời:

- Thời thanh xuân của chúng ta nhất định sẽ có chung một cuộc chiến.

Long Mục loạng choạng, suýt bước trượt khỏi Phù Không đảo. Gã không thể kìm được cảm giác lộn mửa. Chàng hoàng tử đáng thương, đấng vương giả sắp lãnh đạo một dân tộc đi vào truyền thuyết, dưới tay có thần mặt trời rực rỡ và vô số vệ binh, cuối cùng lại bị đánh bại thế này đây.

Lý Huyền cười bò ra đất. Lại có thể xảy ra một tình huống như thế này sao? Long Mục vốn ngông nghênh kiêu ngạo, nay bỏ cuộc không phải là do kém cỏi, mà là do kinh tởm. Phun nước bọt lung tung, giao đấu mất vệ sinh, xem ra khả năng của Ngọc Đình Xích Tiến long cũng chẳng thua kém gì A La thần lôi.

Con rồng nhảy nhót reo hò quanh Lý Huyền, chúc mừng thắng lợi. Lý Huyền gãi gãi đầu, bộ điệu của Ngọc Đình Xích khiến gã nhớ tới Lục Khục. Một con rồng vĩ đại không nên như thế này mới phải.

Thân hình đồ sộ bỗng dừng phắt lại, Ngọc Đình Xích dường như cũng nhận ra sự thất thố của mình. Một trăm năm không hoạt động, trí óc thành ra lố bịch. Nó then thùng lúc lắc đầu, đột nhiên gầm lên:

- Ta nhớ ra rồi! Ta có sứ mệnh phải hoàn thành.

Thái độ thay đổi ghê gớm khiến Lý Huyền và Phong Thường Thanh trở mắt, trân trối nhìn con rồng. Ngọc Đình Xích ngửa mặt phun ra một vòi lửa, sắc diện lập tức trở nên hung tợn.

- Ta đến để cướp Huyền Bệ thiên thư. Ta đến để cướp. Mau giao thiên thư ra đây, nếu không ta giết chết ngươi.

Nó phần nộ gầm rú, bộ điệu hung hăng. Lý Huyền lí nhí hỏi:

- Việc gì phải trở mặt nhanh như thế?

Cái cổ to sụ bỗng cứng đờ lại, thân hình bất động, hơi thở cũng nín bật, Ngọc Đình Xích tỏ ra lúng túng. Là một con rồng nhạy cảm, nó không muốn cư xử thế này đâu, nhưng không thể thì làm sao đủ trơ tráo mà cướp đồ vật của Lý Huyền? Long hoàng, Long hoàng vĩ đại, vì sao lại phải ta đi làm một nhiệm vụ đây tính sát nhân thế này? Đôi mắt giàn giụa lệ ai oán, Ngọc Đình Xích quên băng rằng chính nó đứng ra xung phong nhận nhiệm vụ. Lý Huyền nói:

- Người cần Huyền Bệ thiên thư à? Đây này!

Gã móc cuốn sách ra khỏi ngực áo, đưa cho con rồng. Ngọc Đình Xích Tiên long mở to mắt, kinh ngạc nhìn lại. Hấn khẳng khái đến mức đem món đồ quý báu như thế tặng ta ư? Nó nhận ra thiên thư, đúng là thiên thư, chỉ nhìn thoáng qua cũng đủ biết đây là cuốn thiên thư hàng thật giá thật.

Lý Huyền thở dài:

- Ta biết sở dĩ người trở mặt là vì cảm thấy ngượng ngùng khi phải cướp đồ của ta, chi bằng ta chủ động đưa người cho xong.

Thật là một con người tâm lý! Con rồng cảm động đến mức rung rung nước mắt. Nhất định nó sẽ đối xử với Lý Huyền thật tử tế thật tốt bụng. Nó mắc nợ gã rồi.

Con người và con rồng cứ thế nắm tay nhìn nhau trào lệ, không lời nào nói cho đủ. Đây là tình bạn, đúng là một tình bạn chân chính.

Ngọc Đình Xích Tiên long cầm thiên thư, ngẩn ngơ bay về cực bắc, nước mắt rùng rùng, đầu óc suy nghĩ mông lung.

Thật cảm động quá!

o O o

Trên Hồng Nguyệt nhai, thiên thư thở dài, ngồi cạnh Lý Huyền.

- Con rồng này thật khờ! - Thiên thư nói giọng vừa cao đạo vừa ngán ngẫm - Lẽ nào nó không biết Tử Cực gia gia đã dùng phép thuật để ta không thể nào rời người được ư?

Lý Huyền không muốn cười, nhưng không thể che giấu được sự đắc ý. Gã đá mạnh một viên đá, ngấm bộ dạng hùng hổ bất lực của An Nã Già La.

- Có phải con rồng nào cũng ngu ngốc thế không?

Ngọc Đình Xích mạnh mẽ là thế mà cũng run như cây sậy khi đối diện cơn thịnh nộ của Long hoàng. Nó cúi đầu nhìn bàn chân mình, không tài nào cắt nghĩa nổi, nghĩ nát cả óc ra cũng không hiểu, rõ ràng nó đã cầm chắc Huyền Bệ thiên thư rồi, tại sao vừa đến Đại Ma quốc thì cuốn sách mất tăm mất tích?

Tô Do Liên cuối cùng cũng bình tâm, nhưng nhủ bụng không thể để Long hoàng đích thân đi tìm Lý Huyền được, bèn can thiệp:

- Thôi cứ thế này đã vậy. Đẳng nào cũng còn tìm ám chỉ Tứ Bảo, chưa nhất thiết phải gom đủ Quang Chi Tứ Bảo. Có ba món là bắt đầu được rồi.

Cô chìa tay, những bông tuyết li ti xuất hiện trên lòng bàn tay, trộn vào với trận đồ. Tô Do Liên phất mạnh tay, tuyết bắt đầu rơi trong cung điện, vẽ ra hình dáng của Ngũ Hành Định Nguyên trận - một hình tròn đường kính ba trượng, trên rìa là năm điểm cách đều, tạo thành năm ngôi sao được nối với nhau bằng những đường cực mảnh.

Ánh tuyết lơ mờ toả sáng. Lời nói đối tiếp tục. Không nhiều, chỉ một câu thôi. Đối với con người như Long hoàng, không thể nói dối quá nhiều được, nhưng nếu lời nói dối đích đáng thì chỉ một câu là đủ.

- Quang Chi Tứ Bảo và ám chỉ Tứ Bảo từng đôi một tương ứng với nhau, giữa chúng có mối giao cảm, một âm một dương, bầm sinh đã có quan hệ gắn bó. Bởi vậy, khi đặt một bảo vật vào Ngũ Hành Định Nguyên trận và khởi động trận pháp thì sẽ gây nên cảm ứng để bảo vật tương ứng với nó hiện ra. Nhưng Ngũ Hành Định Nguyên trận phải dựa vào hai khí âm dương thì mới khởi động được. Tập hợp đủ Quang Chi Tứ Bảo là tốt nhất, nhưng nếu không đủ thì đành tìm một vật khác thay thế. Bốn con rồng thần dưới trướng Long hoàng được sinh ra từ địa, thủy, hoả và phong,

chính là nguồn gốc của hai khí âm dương, vừa khéo có thể tận dụng trong trường hợp này. Long hoàng hãy mời các rồng thần lại đây.

Tô Do Liên cầm Tử Cực Tiêu Dao kiếm vào trận pháp, lặng lẽ nhìn Thạch Tinh Ngự.

Ngũ Hành Định Nguyên trận chia ra làm trận sáng và trận tối. Trận sáng có thể trấn áp thần tâm ý hình thể của con người, còn trận tối có thể sục sạo tới tận cõi u minh để tìm hồn phách, thậm chí có thể cải tử hoàn sinh. Trận sáng được vận hành bằng Quang Chi Thái Sơ Tứ Bảo, trận tối được vận hành bằng ám chi Thái Sơ Tứ Bảo. Hai trận này cảm ứng lẫn nhau, có thể thông qua Ngũ Hành Định Nguyên trận mà tìm thấy nhau.

Đó đều là sự thực.

Tuy chưa từng nghe đến, nhưng sau khi suy ngẫm kỹ, Thạch Tinh Ngự cũng cảm thấy khó mà nghi ngờ. Điều này được ghi chép trên trận đồ, và do vị tiên sáng tạo ra trận pháp này năm xưa từng viết chữ hoàn toàn không phải do người đời sau chỉnh sửa.

Dù vậy, bên trong vẫn hàm chứa một lời dối trá, một lời dối trá chỉ mình Tô Do Liên biết. Lời nói dối nếu đích đáng, thì chỉ cần một câu là đủ.

Thạch Tinh Ngự trầm ngâm một lúc rồi duỗi tay ra. Đầu ngón tay lấp lánh bốn luồng sáng trắng đen đỏ xanh, tượng trưng cho đất nước lửa gió, uốn mình lên không trung. Tiếng rồng gầm mênh mang vang vọng, vụt một cái, bốn con rồng thần hiện thân trong cung điện băng.

Bạch Cực Kinh Thế long, Huyền Thiên Bá Hải long, Ngọc Đỉnh Xích Tiến long và Thanh Đế Chân Khí long cùng quỳ xuống quanh Long hoàng. Chúng đều giữ dáng vẻ nghiêm túc, ngay cả Ngọc Đỉnh Xích cũng không dám nghịch ngợm chút nào.

Thạch Tinh Ngự trở ngón tay.

Ngũ Hành Định Nguyên trận chia làm năm cực, lần lượt là năm điểm trên vành đai. Mà năm điểm ấy chính là ngũ hành, được nối với nhau bằng những đường mảnh, tạo nên năm chòm sao chia hình tròn thành những khối nhỏ to tượng trưng cho sự tương sinh tương khắc, biến ra vạn vật trong trời đất. Ngũ Hành Định Nguyên trận trông thì đơn giản, nhưng lại ẩn chứa hết mọi biến hoá phức tạp của âm dương.

Tử Cực Tiêu Dao kiếm nằm trên một trong năm cực của ngũ hành, phát sáng như chờ đợi, như kêu gọi. Thạch Tinh Ngự chọc ngón tay vào luồng sáng ấy. Bốn cực còn lại thì toả sáng lờ mờ, lần lượt mang các màu trắng - đen - xanh - đỏ tượng trưng cho đất - nước - lửa - gió.

- Bạch Cực Kinh à, ta cảm thấy đây là một cái bẫy - Mắt loé lên giáo quyết, Huyền Thiên Bá Hải long nhìn xoáy vào Tô Do Liên. Nó không tin nữ nhân này, nó không tin bất cứ ai, trừ Long hoàng.

Thanh Đế Chân Khí long sốt ruột nói:

- Người lo lắng nhiều thế làm gì? Tin Long hoàng là đủ. Long hoàng anh minh vĩ đại, dẫn dắt chúng ta bằng uy nghiêm vô tận, người không thể sai được đâu.

Ngọc Đình Xích Tiền long vui vẻ ngoáy đuôi:

- Chúng ta mau bắt đầu thôi, trước đây ta đã từng nghe nói đến Ngũ Hành Định Nguyên trận, nhưng chưa nếm mùi vị của nó bao giờ.

Bạch Cực Kinh Thế long gật đầu:

- Làm thôi!

Bốn con rồng dần dần thu nhỏ mình, lặng lẽ đứng vào bốn cực.

Cung điện băng không lồ bỗng trở nên tôn nghiêm. Ánh sáng thần bí toát khỏi trận, tạo thành một vùng sáng rực rỡ mà êm đềm, quạt rộng ra. Tô Do Liên bị bất ngờ, gần như ngã ngửa.

Một cánh tay rắn chắc chìa ra đỡ lấy cô. Tô Do Liên ngẩng lên. Thạch Tinh Ngự đã đến bên cô tự lúc nào.

Tô Do Liên bặm môi. Từ đôi mắt Long hoàng, cô trông thấy niềm hy vọng.

Hoa mùa xuân chưa nở, tuyết mùa xuân chưa tan, bởi lớp đất đóng băng lên sẽ thấy ươn ướt, đó chính là hy vọng. Một ngày kia, hy vọng ấy sẽ ngời lên, nở rộ thành hoa khắp mặt đất. Nhưng cũng có khả năng băng tuyết quá dày, số mệnh nó vĩnh viễn không thể nhủ lên được. Tô Do Liên bặm môi, tim thắt lại, cùng Thạch Tinh Ngự nhìn vào trong trận. Đúng lúc ấy một tràng rú thảm thiết vọng ra.

Vùng sáng êm đềm nọ trông rất mỏng, rất nhạt, nhưng ràng rất chặt cả bốn con rồng. Lũ rồng đều rất căng thẳng, cùng thi triển phép hồn ngoài xác. Khi bốn thứ ngoại hồn dưới dạng núi non, biển cả, thái dương, bầu trời hiện ra trên Chung Nam sơn, chúng gần như đã khiến trời nghiêng đất ngã. Nếu nay cả bốn phối hợp với nhau, phát huy được tác dụng tương sinh tương khắc tuyệt vời của đất, nước, lửa, gió, thì uy lực sẽ vô cùng lớn. Nhưng bị vùng sáng nhàn nhạt trấn áp, các ngoại hồn thành ra yếu ớt khác thường, chỉ bọc quanh thân thể của chúng mà thôi, đừng nói gì đến chuyện phối hợp.

Bốn con rồng luống cuống vô cùng. Ngọc Đình Xích Tiến long là kẻ đầu tiên mất kiên nhẫn, nó cất tiếng rít nảo nuột. Bất đồ vùng sáng ép mạnh vào, bốn thứ ngoại hồn không co lại kịp nên đồng thời vỡ tung. Chỉ tích tắc đất, nước, lửa, gió cùng cuốn thành một thể, quạt mạnh ra tứ phía như sấm nổ. Trời đất chấn động, hét như một vạn ngọn Giáng Vân đồng thời phun lửa.

Thạch Tinh Ngự trở một ngón tay ra trước mặt, một ngón tay giữ Tô Do Liên. Lốp lốp sóng dồi do đất, nước, lửa, gió phát ra đánh tới tấp quanh hai người, tới cách họ chừng tám thước thì hoá thành hư không.

Thạch Tinh Ngự vẫn nhìn chăm chăm vào trận.

Ngọc Đình Xích Tiến long lỏng lộn gằm rít. Bí bức ngột ngạt, nó lắc đầu quấy mình theo bán năng, quét mạnh đuôi khắp Ngũ Hành Định Nguyên trận. Đúng lúc đó, Tử Cực Tiêu Dao kiếm vẫn cắm bất động giữa trận bỗng rền lên vang lừng.

Trận pháp vụt thay đổi.

Vùng sáng bạt rộng ra bốn phía, những đường tuyết vẽ thành trận đồ đột nhiên sáng rực, toả ánh chói chang lên tận trời. Trận pháp đương dùng im bỗng xoay tít, một xoáy ốc đen ngòm lồm xuống giữa năm điểm sao, lực hút cực mạnh gằm rít toả ra, hấp hút hết nguyên khí đất, nước, lửa, gió của năm con rồng thần.

Giữa tiếng la gào thảm thiết của Ngọc Đình Xích Tiên long, các ngoại hồn bị đập đánh đền mức nát bằm hết thấy. Bốn thân hình khổng lồ không đủ sức cưỡng lại lực hút của xoáy ốc, dần dần dịch chuyển về tâm xoáy. Tiếng rống gằm khổ sở vang lên, con nào con nấy đều hiện pháp thân, từng đôi một bầu chân trước vào nhau, dồn hết sức mới gắng gượng cưỡng cự được lực hút quý quái nọ.

Đột nhiên, trên trời dưới đất im bật. Vào khoảnh khắc ấy, không có ánh sáng, không có bóng dáng. Không có âm thanh, không có màu sắc. Không có cảm xúc, không có luân hồi. Đó là một thứ tĩnh lặng tuyệt đối, bao trùm tất cả.

Thình lình, trong xoáy ốc phóng ra một luồng sáng vọt thẳng lên cao. Khắp không gian vang vọng một âm thanh ù ù lạnh lạnh hệt như tiếng đất

trời va nhau. Cùng lúc, từ phía đông nam cũng bay lên một luồng sáng khác, soi chiếu với luồng sáng này.

Vùng sáng trên trận pháp dần biến thành hình một thanh kiếm rất giống Tử Cực Tiêu Dao, chỉ khác là kích cỡ lớn hơn đến vài trăm lần. Còn luồng sáng trên bầu trời phía đông nam thì tụ lại thành hình một chiếc đỉnh màu máu, ẩn hiện trên không hồi lâu, không những không tan loãng mà càng lúc càng rõ rệt thêm lên.

Đó chính là kết quả của sự cảm ứng giữa Quang Chi Tứ Bảo và ám chi Tứ Bảo. Hệt như hai người yêu nhau vì tiền định, cho dù cách biệt sinh tử, cách biệt luân hồi, cách biệt hàng ngàn hàng vạn dặm, giữa họ cũng sẽ có mối cảm ứng bền bỉ tương tự. Rất có thể họ không quen biết nhau, chưa từng tưởng đến sự tồn tại của nhau, cuộc sống của họ xa cách nghìn trùng, không có bất kì một chút liên hệ nào trên nhân gian này. Nhưng thi thoảng, người nọ lại mơ hồ nhớ đến người kia mà không rõ vì sao mình nhớ, nhớ chuyện gì, càng không biết người ấy là ai, chỉ biết ngẫu nhiên nhớ đến vào một buổi chiều vắng vẻ nào đó. Để rồi hoặc quên bẵng ngay, hoặc đắm đuối nước mắt. Để rồi tự dưng thấy lòng thôi thúc phải khoác tay nài lên vai đi khắp cùng trời cuối đất mà chẳng hiểu tại sao. Vì muốn gặp gỡ nhau mà miệt mài tìm kiếm, mà lác lư rong ruổi mãi trên xe ngựa lang thang.

Tô Do Liên nhìn chăm chăm vào hai vùng sáng biến hoá từ sự cảm ứng lẫn nhau kia rồi mơ màng nghĩ ngợi như thế.

Mắt Thạch Tinh Ngự ánh lên một thứ cảm xúc khó tả:

- Long Định huyết hoa?

Tô Do Liên choáng người. Thời gian ở Ma Vân thư viện, cô đã học hỏi được rất nhiều điều, trong những điều đó có Long Định huyết hoa.

Thuở xưa, Thạch Tinh Ngự danh tiếng lẫy lừng, sở hữu Tử Cực Tiêu Dao kiếm khiến thiên hạ khuất phục, nhưng y còn một báu vật khác làm thế

nhân khiếp đảm, chính là Long Định huyết hoa, một pháp bảo đáng sợ vô cùng. Tương truyền, Thạch Tinh Ngự tu luyện được Chấp Long đại pháp là nhờ có Long Định huyết hoa. Chấp Long là một phép thuật yêu tà, hễ đánh trúng phải ai thì sẽ biến họ thành hoá thân, thành con rối của Thạch Tinh Ngự, biến tính mệnh, bản lĩnh, tôn nghiêm và thân thể họ thành tài sản của y. Phép thuật này vô hình vô tích, không ai biết Thạch Tinh Ngự thi triển bằng cách nào, cũng không ai biết làm sao để phá giải. Nhắc đến Thạch Tinh Ngự, chẳng ai không tái mặt, chỉ sợ y động đến mình.

Thật không ngờ Long Định huyết hoa lại là bảo vật tương ứng với Tử Cực Tiêu Dao kiếm.

Đây phải chăng là sự chế giễu của số mệnh?

Vùng sáng tan dần đi, Thạch Tinh Ngự bỗng trở ngón tay:

- Ta uy vũ như trời!

Tiếng y ào ạt xối tới tận trời, hệt như thiên lôi đánh sét áp đảo hết thần ma. Không trung mênh mông vốn dày đặc mây, nhưng sau âm thanh rền vang này, vòm trời Đại Đường bỗng trở nên quang đãng.

Da trời xanh ngắt như hồi mới khai thiên, như hình ảnh đầu tiên mà sinh linh đầu tiên của thế giới này trông thấy khi vừa mở mắt. Đó là nét thuần túy của mọi nét thuần túy, vẻ tinh khiết của mọi vẻ tinh khiết, không mảy may vẩn đục. Hình chiếc đỉnh màu máu sắp sửa tan loãng trong không trung bỗng dừng lại, toả lên một thứ hào quang thần bí. Hào quang chậm chậm nổi, trôi dần ra không trung, theo cùng cử động của ngón tay Thạch Tinh Ngự. Mặc dù cách xa đến hàng vạn dặm, nhưng ở đẳng này, ngón tay y đưa lên thì ở đẳng kia, hào quang cũng trôi lên theo.

Bên dưới hào quang là một chiếc đỉnh nhỏ xíu màu đỏ.

Long Định huyết hoa. Báu vật này, tương truyền là hoá hình từ huyết mạch của vị thần ứng Long thời thượng cổ, là một trong ám chỉ Tứ Bảo bất tử bất diệt. Từ khi xuất thế, nó đã đem theo trong mình toàn những oán hận và tội ác. Mặc dù đang ở cách xa Đại Ma quốc hàng vạn dặm, nhưng hình dáng nó vẫn hiện lên rõ rệt.

Ngón tay Thạch Tinh Ngự vẫn giơ cao.

Hào quang rời khỏi chiếc đỉnh, nổi hắt lên trên. Một bóng người thông xuống khỏi đáy đỉnh, giẫy giụa cật lực, nhưng bất luận dùng cách gì, gã đều không thoát khỏi sự khống chế từ xa của Thạch Tinh Ngự.

Tựa như cảm nhận được điều gì, đột nhiên cái bóng ngừng giẫy giụa, hai luồng mắt băng qua hư không, nhìn chăm chăm vào Thạch Tinh Ngự. Sức lực của gã đã cạn, máu tươi ứa ra khỏi đôi môi nhợt nhạt. Thân hình mảnh khảnh tao nhã lúc này trông y hệt một bó vải liệm bị lôi qua máu tươi. Bẩn thỉu, nhàu nát, tanh tưởi.

Thạch Tinh Ngự hơi ngược mắt lên.

Tâm ma.

Báu vật vốn thuộc về y, Long Định huyết hoa, hoá ra lại nằm trong tay Tâm ma. Chẳng trách Tâm ma có thể tạo ra ảo ảnh Long hoàng giống thật đến vậy.

Thạch Tinh Ngự chăm chú nhìn Tâm ma. Đó là hình bóng của y, không có y thì không có Tâm ma, không có tim y thì cũng không có Tâm ma. Nay Tâm ma đã rũ xuống như cái bóng, trái tim đã bị khoét khỏi lồng ngực. Thạch Tinh Ngự vẫn nhớ, mấy tháng trước trên Chung Nam sơn, Tâm ma đã sốt sắng tự móc trái tim vẫn bị trấn áp trong mình gã ra. Y cũng nhớ, chính Tâm ma đã hoá ra ảo ảnh của y, giết chết tình yêu của y một cách tàn nhẫn và lạnh lùng.

Từ chân trời hắt lại một luồng sáng bí ẩn, đẩy doãng bóng đổ của Thạch Tinh Ngự ra xa, xa đến hàng vạn dặm, phủ bóng đen lên mình Tâm ma. Đó là bản thể Thạch Tinh Ngự. Chính trái tim y đã giết Linh nhi. Chính bản thể y đã hoàn thành lời nguyên khe khê trong Tam sinh thạch. Thạch Tinh Ngự nhói lòng. Có nên giết cái tên ma đầu thao túng nhân tâm này không? Y lẳng lặng nhìn Tâm ma. Bầu trời rộng mười vạn dặm hoá thành một tấm gương, trong gương, y nhìn thấy bóng mình.

Gió thật lạnh.

Thối qua người, thối qua trái tim, đến tương tư cũng bị gió thối lạnh toát.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 24: Đường Lên Non Bồng Không Nhiều Lối

Tâm ma bỗng run bắn, thều thào nói:

T

- Cứu ta! Ta sẽ cho người toàn bộ sức mạnh. Sẽ thực hiện mọi nguyện vọng của người. Cứu ta với!

Tô Do Liên nhìn Thạch Tinh Ngự, thấy y nhếch mép cười nhạt. Cô thở dài. Cô không nghĩ ra, trên đời này có ai cứu được Tâm ma mà gã ta cầu cạnh. Cô không được chứng kiến trận chiến kinh thiên động địa một trăm năm trước, cũng không biết thời ấy Thạch Tinh Ngự mạnh đến mức nào. Nhưng giờ cô biết một điều, rằng Thạch Tinh Ngự ngày nay mạnh hơn hẳn một trăm năm trước.

Một trăm năm trước, tuy người thiên hạ đều sợ Thạch Tinh Ngự, nhưng sức mạnh của y còn hình dung được, mạnh như thần, mạnh như quỷ, chứ bây giờ thì chỉ có thể đem cả trời ra mà hình dung. Quyển lực của y thấm thấu khắp nơi, lấn át tất cả. Trước mặt y, vòm không vạm dậm chỉ như một sái tay, Tâm ma hùng cường chỉ như một đứa trẻ.

Bây giờ mà Quân Thiên Thương tái xuất, liệu có thắng nổi Thạch Tinh Ngự không? Tô Do Liên không trả lời được.

Con người như thế này, liệu một câu nói dối có đánh bại nổi không? Tô Do Liên không trả lời được.

- Cứu ta với! Ta sẽ tái kiến thiết Thạch quốc - Người Tâm ma đầm đìa những máu, mỗi tiếng nói lại làm bắn ra hàng vòi máu nữa, trông gã giống hệt một con rối vại nhuộm hồng, sắc đó loang lổ toàn thân, bị ném bịch xuống đất một cách thô bạo.

“Thạch quốc”! Hai chữ ấy khiến Thạch Tinh Ngự biến sắc.

Y càng biến sắc hơn khi trông thấy một bóng dáng rần rỏi đỉnh đạc xuất hiện trên xích trời theo lời hứa hẹn của Tâm ma.

Cái bóng ấy mang kiếm dài. Có đôi chân dài. Hàng mi dài.

Thạch Tử Ngưng dè dặt và nghi kỵ nhìn Tâm ma. Với cô, mấy chữ “tái kiến thiết Thạch quốc” quả nhiên đầy sức quyến rũ. Tâm ma giang tay về phía Tử Ngưng, mắt ngời hân hoan, giống hệt một đứa trẻ đang đợi được ôm ấp.

- Cứu ta! - Gã ho ra một búng máu đặc nồng, khuôn mặt nhợt nhạt bỗng ửng đỏ bất thường.

Thạch Tử Ngưng nghi ngờ lùi lại:

- Cứu người ư? Người làm sao thế?

Tâm ma giơ tay lên, trở về phía Thạch Tinh Ngự. Tử Ngưng ngẩng đầu nhìn theo, bỗng choáng người.

Ở cách xa họ hàng ngàn dặm, Thạch Tinh Ngự đang đứng lơ lửng trên không như một vị thần, ngạo mạn nhìn xuống cô. Y nhìn cô bằng ánh mắt vẫn nhìn chúng sinh hay con sâu cái kiến trên đời.

Tâm ma nhếch mép cười bí hiểm:

- Đôi với hãn, Thạch quốc quá bé nhỏ, nếu người muốn kiến thiết lại đất nước, thì chỉ nên trông cậy vào bản thân mà thôi.

Thạch Tinh Ngự khẽ thở dài, tiếng thở nặng nề như phát ra từ đáy sâu tâm hồn. Chiếc đỉnh ánh sáng bỗng vỡ tung, rơi xuống lả tả, rơi qua vòm không vạm vỡ, rơi qua Long Định huyết hoa, rơi xuống Tâm ma. Tâm ma sợ hãi, gào lên xé ruột xé gan:

- Cứu ta! Cứu ta! Ta sẽ cho người toàn bộ sức mạnh. Toàn bộ.

Thạch Tử Ngưng ngần ngừ. Viễn cảnh xuất hiện trước mắt cô. Tiến một bước, là vòng nguyệt quế nữ vương, là vinh quang khôi phục Thạch quốc. Lùi một bước, là âm u địa ngục, cô phải quỳ dưới đất, binh khí gãy nát vùi trong cát, đối diện với thất bại khôn cùng.

Đối với hẳn, Thạch quốc quá bé nhỏ!

Thạch Tử Ngưng ngoảnh đầu nhìn. Vòm trời bao la là thế, mà chỉ như cái bóng của con người đang in hình trên ấy thôi.

Tim Tử Ngưng thắt lại. Cầm lòng không đậu, cô tiến lên một bước. Tiến lên một bước trong trạng thái mơ hồ. Tâm ma reo lên, lao về phía cô. Gã hoá thành một cái bóng nhàn nhạt chìm vào thân thể Thạch Tử Ngưng. Cô gái không cảm nhận được điều gì khác lạ cả, cũng không cảm thấy sức mạnh dâng tràn. Tâm ma chỉ mang theo hơi lạnh, theo máu cô luồn vào buồng tim. Điều lạ lùng là, Thạch Tử Ngưng lại nhìn thấy rõ ràng Tâm ma cuộn mình trong tim cô, say sưa ngủ giống một đứa trẻ, sắc mặt bình an và yên ổn. Tựa hồ chỉ cần nấp vào đây là gã không phải e sợ bất kỳ ai nữa.

Thạch Tử Ngưng ngần người, bất giác ngẩng đầu nhìn lên. Con người trên nền trời đăm đăm nhìn lại cô. Liệu y có giết cô không? Y vừa thi triển phép thuật cao cường để giết Tâm ma, nay Tâm ma đã chui vào tim cô, liệu y có giết cô không? Mà vì sao Tâm ma lại thư thái như thế chỉ cần chui vào người cô là không phải sợ hãi gì nữa thế? Thạch Tử Ngưng thì không tài nào yên tâm được, cô tốt kiểm.

Con người trên nền trời lặng yên trong một tích tắc, rồi từ từ tan biến.

Tô Do Liên không ngờ rằng Thạch Tinh Ngự lại bỏ cuộc. Tuy Tử Ngưng là hậu duệ Thạch quốc, nhưng người như Long hoàng lẽ ra không coi trọng huyết mạch mới phải. Vì sao y dừng tay? Y yêu thương Cửu Linh như vậy, mà Tâm ma lại là hung thủ sát hại Cửu Linh...

- Ông không căm hận Tâm ma sao?

Thạch Tinh Ngự trầm ngâm không đáp. Tô Do Liên trân trối nhìn y:

- Vì sao ông không giết hẳn?

Thạch Tinh Ngự lạnh như tiền, vẻ mặt của y khiến Tô Do Liên cảm thấy ngứa mắt, cô không nhịn được, bèn mỉa mai:

- Hay là, thực ra ông hoàn toàn không để tâm đến Cửu Linh?

Thạch Tinh Ngự vụt ngoảnh đầu lại, trừng trừng nhìn Tô Do Liên. Trời nghiêng đất sụp, thái dương trắng bệch, thấy phơi thành núi, máu chảy thành sông.

Cơn giận của thiên tử.

Tô Do Liên rùng mình. Uy thế của Long hoàng làm cô rợn người, giống một mũi tên xuyên suốt núi băng nát.

Trước mặt người đàn ông này, cô sao mà kém cỏi, mà yếu ớt. Nhưng cô không lùi bước, mắt nhìn thẳng vào y, vào đôi con ngươi màu lam. Giọng cô sắc nhọn như chông:

- Hay là, ông chỉ yêu chính tình yêu của mình mà thôi?

- Hồn xược!

Trời đất rên rỉ, Thạch Tinh Ngự phát tay áo, tinh tú nhất tề nhấp nháy, xoay tròn quanh y. Y đứng lơ lửng, ngạo mạn như thiên thần.

Núi băng, cung điện, Đại Ma quốc đều tan biến, Tô Do Liên thành ra đứng giữa vũ trụ, xung quanh là ức vạn vì sao, và một vị ma vương đương thịnh nộ.

Tinh tú nổ bùng vỡ vụn, ma vương gầm thét.

Lẽ ra Tô Do Liên phải run sợ, một tuyết yêu bé nhỏ lẽ ra phải run sợ từ tận cốt tuỷ. Vậy mà ánh mắt cô không mấy may e ngại.

Sự yên lặng ngự trị bầu không khí. Hệt như đôi mắt ai oán một trăm năm về trước. Nỗi đau cũng quen thuộc làm sao! Sát khí đặng đặng của Thạch Tinh Ngự bỗng chốc tiêu tan. Y chậm chạp nhắm mắt lại, muôn vàn tinh tú hoá thành đom đóm mù mịt đầy trời. Cung điện toả ánh lam nhạt xuất hiện trở lại. Mái tóc dày màu lam bung ra, Thạch Tinh Ngự quay mình, chậm chạp đi đến bên một tảng băng, bắt đầu điêu khắc.

Từng đường mảnh như từng vệt nước mắt dài trượt đi trên mặt băng. Mỗi pho tượng là một sinh mệnh lặng lẽ khóc than.

Tô Do Liên ngồi xếp dưới đất, thần thờ nhìn y. Lúc nói câu ấy, cô cảm nhận được một nỗi bi thương dữ dội. Tưởng chừng một trăm năm trước, người khóc đến cạn nước mắt trong thành Long hoàng chính là cô chứ không phải thiên hồ tên gọi Cửu Linh. Câu nói ấy, là hỏi thay Cửu Linh ư?

Ngày lại ngày, giống hoặc khác nhau, cứ thế trôi đi. Vẫn là những núi băng ấy, cung điện ấy, hai con người ấy, bốn con rồng ấy.

Tô Do Liên lẳng lẳng vẽ Ngũ Hành Định Nguyên trận rồi đứng vào một cực của trận, bởi Lưỡng Tạng Thiên Phật châu chính là cô, và cô chính là Lưỡng Tạng Thiên Phật châu. Không thể tách biệt, không thể chia lìa.

Ngọc Đình Xích Tiền long e dè tiến tới, mở to mắt, hỏi Tô Do Liên, về vô tội và tui thân:

- Có thể không chơi trò này nữa được không? Trò này chẳng vui chút nào.

Thanh Đế Chân Xích long can thiệp:

- Đừng làm nhảm nữa, người dám cự cãi quyết định của Long hoàng à? Long hoàng vĩ đại anh minh dặn tất cả chúng ta phải dốc sức phụ giúp cô ấy mà.

Huyền Thiên Bá Hải long kéo Ngọc Đình Xích Tiến long lại:

- Hay là người nói với Long hoàng một câu. Biết đâu Long hoàng nghe người thì sao.

Bạch Cực Kinh Thế long búng tay rõ to:

- Vào việc thôi!

Ai vào chỗ này, vùng sáng rực trời lại xuất hiện.

Một hạt châu lung linh xuất hiện, bề mặt lấp lánh muôn vàn tia sáng, biến ra muôn hình vạn trạng của thế giới, rồi chảy loãng thành hình hoa mạn đà la, tan rã ra với hư không. Đó chính là chân tướng của Lương Tạng Thiên Phật châu.

Ở phương tây nam xa xôi cũng lơ mờ toả lên một luồng sáng tương ứng với Lương Tạng Thiên Phật châu. Đó là hình một cối xay, bề mặt chạm vẽ hoa văn hình trời trăng núi sông và cả sâu chim thú đang linh động bay nhảy, trông sống động như thật. Chỉ hiềm tất cả đều bị bao trùm trong mây tối nặng nề, nhưng nhúc quẫy động một cách quái dị như hồn ma.

Dưới luồng sáng là lơ mờ đường nét hùng vĩ của Đại Tuyết sơn.

Thạch Tinh Ngự lặng lẽ nhìn ánh sáng cho đến khi nó biến mất. Bốn con rồng nằm ẹp dưới đất, gần như không còn cả sức để thở.

Tô Do Liên thì không cảm thấy mệt mỏi chút nào, cô nhìn Thạch Tinh Ngự, mắt ánh lên châm biếm:

- Lần này, tại sao ông không dùng đầu ngón tay mà khêu báu vật về?

Thạch Tinh Ngự im lặng.

- Ông là Long hoàng vạn năng cơ mà?

Như không nghe thấy giọng điệu chế giễu trong lời cô gái, Thạch Tinh Ngự điềm đạm trả lời:

- Pháp bảo lần này nằm trong tay Tuyệt Ấn gia gia.

Tô Do Liên choáng váng. Thạch Tinh Ngự chậm chạp ngẩng đầu:

- Người, thần, yêu và tiên có thể hoá tu vi thành hồn, ở mức cao cường hơn thì có thể hoá thành hồn ngoài xác. Nhưng chỉ mình ba vị địa tiên là luyện được ngoại hồn từ hư không thành thực thể, đồng thời kết hợp chúng với núi thiêng sông lớn, tạo ra một tiểu thế giới gọi là linh vực. Trong linh vực đó, địa tiên chính là vô địch, bất kỳ người nào cũng không thể chiến thắng ông ta. Đại Tuyệt sơn chính là linh vực của Tuyệt Ấn gia gia.

Tô Do Liên không tin:

- Chẳng lẽ Chung Nam sơn không phải là linh vực của Tử Cực gia gia ư? Chính trên Chung Nam sơn, Tử Cực gia gia đã bị Long hoàng đại náo một phen tả tơi liêng xiêng còn gì!

Thạch Tinh Ngự trầm ngâm, rồi chậm rãi đáp:

- Linh vực của Tử Cực gia gia không phải là Chung Nam sơn.

- Thế còn ông? Linh vực của ông là gì? Đừng bảo tôi là ông chưa luyện được đến mức đó nhé!

Thạch Tinh Ngự lãnh đạm nói:

- Linh vực của ta là trời xanh.

Y chấp tay sau lưng, dáng đứng ngạo nghễ, trời xanh như đã hợp với y thành một thể. Y chính là trời, trời là y, mái tóc dài màu lam xoã xuống, phất phơ với gió, hết như trời lặng lẽ đổ mưa, không ai ngăn cản được.

Tô Do Liên đứng trước mặt y, tự dưng có cảm giác bất hoại. Sức phàm nhân không thể đánh bại được người đàn ông này. Cô bặm môi, cau mày.

*

Đại Tuyết sơn.

Thạch Tinh Ngự nắm cổ tay Tô Do Liên, cùng đứng giữa lưng chừng trời.

Ngọc Đỉnh Xích vẫn vũ quanh họ như một đám mây lửa. Hai người cười rồing mà tiến, chỉ tích tắc đã băng đi ngàn dặm, tới được vùng núi tuyết mênh mang.

Tuy là đệ tử của Tuyết Ẩn thượng nhân, nhưng Tô Do Liên chưa bao giờ đặt chân vào Đại Tuyết sơn. Cố hương của cô là đồng tuyết lạnh lẽo. Từ trên mây nhìn xuống, tâm trạng cô không khỏi sửng sờ.

Đại Tuyết sơn vô cùng rộng lớn, trải dài bất tận, dễ phải đến một ngàn dặm, bên trên là một tóop tuyết trắng, chất đông từ thuở khai thiên lập địa. Đại Tuyết sơn chạy thành một đường vòng cung lớn, rất rộng, ngăn gió lạnh từ phương bắc xuống, ôm trọn một thung lũng thênh thang. Xung quanh là băng tuyết bao phủ, nhưng bên trong lại ấm áp như mùa xuân. Tuyết đọng trên đỉnh núi tan ra, tí tách chảy xuống, tạo thành một dòng sông lớn ngoằn ngoèo tuôn chảy trong thung lũng. Hai bờ sông là cây cỏ tươi tốt, đồng lúa thẳng hàng. Dê bò thơ thẩn trên thảo nguyên, gặm cỏ

xanh mơn mớn nước tuyết, những lều trướng màu trắng toạ lạc giữa cây cối, mười mấy cái chụm vào một chỗ, hình thành nên những thôn làng nhỏ nhắn. Nhìn qua thì mỗi thôn phải đến mấy trăm người, rải rác trong thung núi rộng lớn mà ấm áp.

Dòng sông lớn chảy ra khỏi thung lũng liền đông lại thành sông băng. Xung quanh là núi non hiểm trở, đường sá đóng băng, cảnh an cư lạc nghiệp, sung túc phồn vinh chỉ tồn tại trong thung lũng này thôi.

Thung núi này là món quà cuối cùng mà trời xanh dành cho chúng sinh đất Tạng. Dân chăn thả nơi đây đều có vẻ mặt yên bình, họ an hưởng cuộc sống trước mắt, hạnh phúc làm lụng, trồng lúa chăn dê, xây dựng một điện thờ Phật hùng vĩ, dâng hiến sự thành kính của mình. Thấy Ngọc Đỉnh Xích Tiên long lôi theo gió lửa ào ào lao xuống, họ vẫn thản nhiên làm việc của mình, chẳng mấy may sợ sệt, hết như không trông thấy, hoặc như đã nhìn quen rồi vậy.

Ngọc Đỉnh Xích rất lấy làm kinh ngạc, xưa nay chưa có ai xem thường nó bao giờ, huống hồ những kẻ tiện nhân không có một chút bản lĩnh nào thế kia. Nó quyết định lao xuống dọa cho bọn họ một mẻ, nhưng Thạch Tinh Ngự ngăn cản:

- Dừng lại!

Ngọc Đỉnh Xích Tiên long ngưng nguẩy một cách âm ỨC, nhưng không dám cãi lệnh Long hoàng, đành dừng chân nơi đầu mây trên Đại Tuyết sơn.

Thạch Tinh Ngự ngẩng mặt, lạng lẽ nhìn dãy núi. Y cứ nhìn như thế hồi lâu, không hề có phản ứng gì, không hề cử động.

Đại Tuyết sơn cũng lẳng lẳng nhìn y.

- Một trăm năm trước, ta lên đỉnh núi, chất vấn Tuyết An gia gia... - Thạch Tinh Ngự khẽ nói - Nhưng Tuyết Ân gia gia không cho ta đáp án, chỉ bảo ta rằng, ta chính là ma, không thể* thành thần, cũng không thể thành người.

Y xoay người lại, lạnh lùng đối diện với Tô Do Liên. Y xoay người lại, mà như cả Đại Tuyết sơn cùng quay theo, hàn băng hắt vào Tô Do Liên lạnh toát.

- Hôm nay lại đến, ta rất muốn hỏi Tuyết Ân gia gia, ta có phải là ma không?

Y chìa tay, hai ngón cong lại, gõ vào Đại Tuyết sơn. Hệt như gõ cửa một nhà bình thường.

Cả dãy núi phát ra hai hồi “ùng ùng”, “ùng ùng”. Trước núi sau núi, toàn bộ dân cư đều kinh ngạc ngừng những việc đang làm, ngơ ngác nhìn Đại Tuyết sơn. Họ chưa bao giờ ngờ rằng, dãy Đại Tuyết thiêng liêng lại có thể phát ra tiếng động.

Ngọc Đỉnh Xích ngứa ngáy trong lòng, chỉ muốn giờ một ngón tương tự khiến người ta phải ngưỡng mộ sửng sốt.

Thạch Tinh Ngự cất giọng sang sảng:

- Tuyết gia gia, người không chịu gặp ta ư?

Y cong ngón tay, gõ tiếp lần nữa vào Đại Tuyết sơn.

Một tiếng thờ dài già nua vang lên, rồi vóc dáng thấp bé của Tuyết Ân thượng nhân xuất hiện trên đỉnh núi.

- Long hoàng, người còn muốn tìm cái lão sống dai ta đây làm gì? Người muốn khôi phục đất nước thì đi mà khôi phục, đằng nào bây giờ

người cũng vô địch thiên hạ rồi, còn phải e dè gì nữa?

Thạch Tinh Ngự lắc đầu:

- Ta không muốn khôi phục đất nước, cũng không muốn báo thù. Mục đích ta xuất thế lần thứ hai chính là để tìm lại tình yêu - Y cúi mình, vái Tuyết Ẩn một vái - Mong gia gia tương trợ, cho ta mượn Nê Lê bàn(1).

Tuyết Ẩn choáng váng, Đại Tuyết sơn rền vang:

- Người nói gì cơ?

Thạch Tinh Ngự điềm đạm nói:

- Nê Lê bàn chính là một trong ám chỉ Tứ Bảo phải không? Gia gia, ta cần nó để triệu hồn phách Linh nhi.

Tuyết Ẩn chăm chăm nhìn Thạch Tinh Ngự, mắt sáng quắc. Thạch Tinh Ngự mỉm cười. Cuối cùng, Tuyết Ẩn lạnh lùng nói:

- Theo ta lại đây!

Ở phía nam Đại Tuyết sơn, hàn khí bị chặn cả lại bên ngoài, gió và mặt trời đều êm ái, dân chúng an cư lạc nghiệp. Phía bắc Đại Tuyết sơn thì lạnh lẽo cực cùng, hoang vu căn cõi, rừng thiêng nước độc.

Tuyết Ẩn trở tay, mặt đất rền lên, tụt xuống thành một cái hố sâu thăm thẳm. Dưới hố đen ngòm, không nhìn rõ có vật gì.

- Nê Lê bàn ở dưới đấy, nếu người muốn thì cứ lấy đi.

Thạch Tinh Ngự cúi mình cảm ơn. Tuyết Ẩn chăm chăm nhìn y, hai tròng mắt dần co hẹp lại.

- Ngày xưa, khi ta tu đạo xong, bốn bề Đại Tuyết sơn chỉ là đất hoang, cư dân không có gì mà sinh sống. Ta bèn thề rằng, phải đem lại cho cư dân đất Tạng một môi trường sống phì nhiêu, vì thế, mới luyện Đại Tuyết sơn thành ngoại hồn của ta, ngăn cản gió tuyết cho họ, lại bắt hết bọn yêu ma hoành hành trong vòng ngàn dặm quanh Đại Tuyết sơn, nhốt vào cái hầm ở phía bắc núi, lấy công lực của chúng luyện thành đất màu cho phía nam, khiến mảnh đất lạnh giá ấy cũng có thể nuôi dưỡng lương thực - Lão chăm chăm nhìn Thạch Tinh Ngự - Cho dù bản lĩnh ta cao cường bằng trời, nhưng sức người cũng có khi cạn, đành phải mượn uy lực của Nê Lê bàn, một pháp bảo từ thời thượng cổ, mới có thể trấn áp được bọn yêu ma đó. Nếu người lấy nó đi rồi, khí hậu Đại Tuyết sơn sẽ lập tức trở nên khắc nghiệt, trong vòng một ngàn dặm quanh đây đất đai sẽ trở nên cằn cỗi, không thể mọc được một hạt lúa nào nữa. Lúc ấy, nạn đói sẽ lan tràn, còn bọn yêu ma dưới hầm này, thiếu sự trấn áp, lại sống ra mà hành hạ thế nhân.

Thạch Tinh Ngự yên lặng nghe. Giọng Tuyết An trở nên trầm lắng và xa vắng:

- Người nói người tái xuất thì không còn là ma nữa, ta cũng tạm tin. Người là yêu nghiệt do ta tạo ra, ta cũng hy vọng có một ngày có thể thoát được trách nhiệm, nhưng nếu người lấy Nê Lê bàn đi, người sẽ gây nên một nghiệp chướng chưa từng có, muốn vạn sinh linh sẽ theo người rơi vào nghiệp chướng đó, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Lão ngẩng đầu, đôi lông mày bạc rủ xuống. Ba vị địa tiên đều là những người vô cùng từ bi, họ hết sức yêu thương những con người trên mảnh đất họ sinh sống. Tử Cực ở Đại Đường, Tuyết Ẩn ở Thổ Phồn, Đại Nhật Chí ở Thiên Trúc, đều tận lực bảo vệ đất nước của mình, làm việc gì cũng đều ra công gắng sức, cũng chính vì vậy lòng trời ủng hộ, để họ tu thành công đức cao vời. Nhưng lúc này, công đức vô

lượng ấy sắp hoá thành ma kiếp. Khoé mắt nhăn nheo của Tuyết Ẩn ứa ra một giọt lệ. Đó là giọt lệ sẽ rơi vì ma kiếp. Lão giơ tay, Đại Tuyết sơn

như thu nhỏ lại, trước núi sau núi, tất cả cảnh vật trong vòng trăm dặm đều hiện lên mồn một.

- Người trông đấy, Long hoàng vĩ đại! Hãy trông con dân cần lao này, hãy trông hạnh phúc của họ. Họ đều là người, như chúng ta vậy. Mỗi người đều là ta, đều là người. Vì cái mà người gọi là tình yêu, lại có thể giết sạch bọn họ được ư?

- Lão nhìn sâu vào mắt Thạch Tinh Ngự, cái nhìn chứa chan hy vọng.

Thạch Tinh Ngự chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt y nhìn lên bầu trời mênh mang. Bầu trời đó sao mà xa xôi, mà cô tịch. Dù đang ở giữa hàng ngàn hàng vạn người, giữa tiếng huyên náo cười vui âm ã, vẫn có một nỗi cô tịch mà khi cúi mặt xuống ta sẽ cảm nhận được.

- Cho dù trời sập, đất tan, ta cũng phải gặp nàng.

Gió ù ù thổi, thổi bay dần, khô dần từng chút từng chút một hy vọng trong mắt Tuyết Ẩn. Dưới sức đẩy củ a gió lạnh, vóc dáng gầy nhỏ của lão trông như một cây mục đã khô héo từ lâu. Lão loạng choạng lùi lại sau, mắt ngập nỗi ám đạm. Thạch Tinh Ngự lặng lẽ nhìn lão:

- Xuất thủ đi! Ở Đại Tuyết sơn, ta cũng không dám chắc sẽ đánh bại người đâu.

- Không, ta không thể xuất thủ với người nữa - Tuyết Ẩn ngồi bệt xuống đất, chỉ trong tích tắc mà lão như già đi mấy trăm tuổi, hai mắt trống rỗng - Nếu người muốn đi thì cứ đi đi. Ta chỉ muốn bảo với người rằng, Nê Lê bàn từ khi được ta tôi luyện thì có khả năng tiêu diệt yêu ma. Đệ tử này của ta xuất thân từ yêu tộc, sẽ bị tổn hại cực lớn vì Nê Lê bàn, không nên để nó theo người xuống đấy. Nhưng thiếu Thiên Phật châu dẫn hướng, người muốn tìm được Nê Lê bàn cũng phải mất một trăm linh tám ngày. Long hoàng, ta đành dùng phương pháp này để giám nhẹ tội ác của người vậy...

Tuyết Ẩn yếu ớt nhắm mắt, không còn sức đâu mà đối phó với những việc sắp xảy ra. Đối diện với tội nghiệt lớn nhất trong đời do chính mình tạo ra, lão không muốn chống cưỡng nữa.

- Không. Cô ta nhất định phải đi với ta.

Tuyết Ẩn mở bừng mắt. Thạch Tinh Ngự nói giọng điềm đạm, mắt không một chút cảm xúc, giống như đang đối phó với một bàn cờ đã tàn cuộc. Tuyết Ẩn, Tô Do Liên đều chỉ là các quân cờ. Quân cờ không thể cảm nhận được đau đớn, cho dù bị giết, khi lập lại ván cờ khác thì cũng trở lại bàn cờ như cũ. Thắng thua đều không ảnh hưởng, đảng nào thì cũng có lúc sắp lại bàn cờ mới.

- Ta không thể chờ đợi được nữa rồi - Thạch Tinh Ngự nắm cổ tay Tô Do Liên, không để cô phản kháng. Giống như vị đế vương ngồi ôm cả thiên hạ, chỗ nào phất cờ đến thì thành đổ nước tan, không cho phép bất cứ ai gặng hỏi. Y kéo mạnh cô cùng nhảy xuống cái hố sâu hoắm.

Tuyết Ẩn ngồi trơ trên tảng đá chất đầy tuyết, lâu lắm không cử động. Lão không dám nhìn Đại Tuyết sơn nữa, bởi lão biết, mảnh đất đào nguyên mà lão vất vả lắm mới gây dựng được, nơi tá túc duy nhất của người dân đất Tạng này, sắp tiêu vong.

Họ sắp phải lia bỏ nơi ở, sắp nghèo đói, chết chóc.

Đó là nghiệp chướng, nghiệp chướng mà lão không thể nào tránh được.

Chú thích:

(1) Chiếc cối xay lúa.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 25: Thành Hoang Đêm Văng Theo Bầu Bạ

Cái hố tối om om, tưởng chừng từ thời khai thiên lập địa đến giờ chưa hề được ánh sáng trời rọi tới. Lòng dạ thấp thỏm, Tô Do Liên căng mắt ra, cố nhìn xem trong hố có gì. Từ lúc nhảy xuống, cô cố nén nỗi sợ, nhưng không biết rốt cục mình sợ thứ gì. Vào hẳn trong hố, cảm giác như mọi ánh sáng trong trời đất đều tắt lịm đi cả. Thành linh, Tô Do Liên rú lên thảm thiết. Một xung lực bí ẩn chạy xuyên khắp người cô. Tô Do Liên tu hành đã ngàn năm, pháp lực tuy không mạnh lắm, nhưng cũng không phải dạng yếu ớt, vậy mà cô hoàn toàn thúc thủ, không thể thi triển khả năng chống đỡ trước luồng xung lực này. Lúc cảm nhận được nó, cũng là lúc cô bị nó đánh bại.

C

Một nỗi bi thương mãnh liệt ập tới cùng dòng xung lực ấy, chỉ tích tắc đã đổ đầy buồng tim Tô Do Liên. Nỗi bi thương vô cùng dữ dội, Tô Do Liên không thể nào ngăn chặn được, chỉ đành giương mắt đợi nó xé tan mình ra. Cảm giác bất lực biến thành tuyệt vọng, khiến cô nhức nhối đến tận xương tủy.

Tô Do Liên buột miệng rên rỉ, rồi yếu ớt ngẩng đầu lên định cầu khẩn sự giúp đỡ của Thạch Tinh Ngự. Đẳng nào y cũng đang có việc phải nhờ cậy cô, chắc không nỡ trơ mắt nhìn cô đau đớn thế này. Nhưng Thạch Tinh Ngự hoàn toàn bàng quan với cơn khổ nạn mà Tô Do Liên đang chịu đựng, mặt y trơ như đá, giọng nói thì lạnh lùng, đê bẹp sự yếu đuối của cô:

- Đây chính là phép hoá yêu toả ra từ Nê Lê bàn. Hãy dùng toàn bộ tâm sức cảm nhận nó để tìm ra Nê Lê bàn đi.

Thạch Tinh Ngự trở tay, đẩy Tô Do Liên ra khỏi phạm vi bảo vệ của y, buộc cô phơi mình ra trước cơn đau đớn ghê gớm và thâm thía ấy. Chỉ tích tắc, sức tấn công của nỗi đau tăng lên gấp mười lần, Tô Do Liên giống hệt chiếc lá rụng, tàn rữa đi bởi sự gặm nhấm điên cuồng của phép hoá yêu, tưởng chừng trụ thêm một hai giây nữa là cô sẽ ngắt lịm. Nhưng cô cắn chặt răng, quyết không rên rỉ thêm một tiếng nào nữa. Bởi khuôn mặt của Thạch Tinh Ngự quá ư lạnh lùng, quá ư tàn nhẫn. Y đã không buồn để tâm đến cô, thì cô van vi liệu có ích gì?

Hai người chậm chậm hạ xuống, cái hố tối đen dần dần sáng lên, ánh sáng phát ra từ những đám mây sắc sỡ, những đám mây đẹp như hoa mạn đà la toả hào quang bảy màu bồng bềnh trôi nổi. Càng xuống sâu, cái hố càng rộng, qua hết một trăm thước thì đã thoáng đặng vô cùng, chẳng biết đến đâu là cùng. Những đám mây láng bóng đó đây, bên dưới chúng có ánh sáng lơ mơ hắt lên, phản chiếu thành muôn vàn sắc độ lóng lánh như cầu vồng. Trong những đám mây thấp thoáng gác rồng lầu ngọc. Lầu gác nào cũng đẹp đẽ và tinh xảo, bên trong ẩn hiện bóng người, ai này ăn bận cực kỳ lộng lẫy, hoặc ngồi hoặc đứng, hoặc đi hoặc nằm, xung quanh họ nở lung bùng hoa thơm có lạ, bày linh đình rượu quý thức ngon, trông như ở cõi thần tiên. Bọn họ hân hoan vui vẻ, nâng chén chúc tụng, tiếng nhạc du dương vang vọng. Đây đâu phải địa ngục Nê Lê, mà phải là tiên cảnh Bồng Lai mới đúng.

Nỗi đau đớn về thể xác và tuyệt vọng về tinh thần ở Tô Do Liên không hề thuyên giảm. Cô cứ dờ dẫm ngắm cảnh thiên đường hoan hỉ nọ. Đột nhiên dưới đáy hầm xa xôi vang lên một tiếng động khe khẽ. Toàn bộ đám người trong mấy đều ngừng cử động, khuôn mặt tất thấy lộ nét bi ai, giống hệt nỗi bi ai từ đáy lòng mà Tô Do Liên đang cảm nhận.

Từ đáy hầm phụt lên một ngọn lửa, lửa vừa chạm đến mấy màu là lập tức bắt cháy bùng bùng. Tô Do Liên choáng người, nỗi đau đớn dữ dội tràn đi khắp thân thể. Cô phải gồng sức cắn chặt môi mới ép được mình đừng kêu ré lên. Đám cháy lan đi rất nhanh, chỉ thoáng chốc đã thiêu rụi những đám mây, rồi tiếp tục bốc cao, tan biến trên miệng hố xa tít. Sặc sỡ cháy xong, biến thành đen kịt. Thiên đường cháy xong, biến thành địa ngục. Không còn rượu quý thức ngon, không còn hoa thơm cỏ lạ.

Mỗi đám mây biến thành một địa ngục đen ngòm.

Có đám là một cái lò đun to tướng, thần tiên vừa tuý lúy nâng chén nay đã chìm nổi trong lò. Họ kêu gào không ra tiếng, rượu sôi sủi ánh, hoặc trào ra khỏi miệng họ, hoặc tràn ra khỏi những đường nứt trên thân thể họ. Thân thể họ rời rã, bị dòng chảy sôi sục ấy đốt thành tro tàn, nhộn nhạo hoặc vón cục với nhau. Họ gắng bơi tới miệng lò nung, nhưng cái lò bao la như đại dương, không biết đâu là bờ bến.

Có đám là một chiếc cối khổng lồ, mỗi lần xoay lại phát ra âm thanh kèn kẹt như sấm rền. Đáy cối gắn những mũi dao nhọn hoắt, thần tiên vừa đứng ngồi đi lại yên ả nay đã bị một cái chày lớn giã bẹt xuống lòng cối, nát thành bột, rơi là tả khỏi những mũi dao sắc giữa những tiếng động ầm ĩ. Gió xoáy đen ngòm lượn ào ào bên dưới cối xay, bột bị gió thổi lại hoá thành người, tiếp tục bị nhồi vào giã trong lòng cối. Cứ thế, họ luân hồi trong nỗi đau đớn thấu xương thấu cốt, mãi mãi không chấm dứt.

Có đám là băng lạnh, có đám là núi đao vạc dầu. Có đám là cạo xương, rút lưỡi, đâm tím.

Người Tô Do Liên co giật, mỗi cực hình trong địa ngục này cứ lần lượt lặp lại đây đủ trên thân thể cô, để cô cảm nhận một cách chân thực nhất nỗi đau đớn ấy. Tưởng chừng những công cụ tra tấn cũng tàn nhẫn giày xéo trên thân thể yếu ớt của cô. Tội lỗi nơi luyện ngục, không trực tiếp ném trái thì quả là không thể hình dung được sự tàn khốc. Tô Do Liên chưa

phạm bất cứ tội lỗi nào, nhưng lại phải chịu đựng hết lần này đến lần khác hàng loạt đòn tra tấn thể xác. Thân thể hết như bị cắt xé, cô chỉ muốn mình lập tức hoá thành tro bụi, không còn bất cứ khả năng cảm nhận nào nữa. Cô nghiến răng thật chặt, chặt đến nỗi đôi môi tái nhợt ri máu.

Thạch Tinh Ngự không đổi sắc mặt, vẫn đứng kín trong luồng khí rộng, những nỗi đau đớn nơi địa ngục không mấy may chạm được đến y. Chỉ cần y rút tay về là sẽ kéo theo cả

Tô Do Liên, giải thoát cô khỏi cực hình. Nhưng ngón tay y lạnh băng, thon dài, vững như bàn thạch, đẩy cô ở ngoài. Phải bắt cô nếm trải những nỗi đau đớn ghê gớm nhất, cô mới mau chóng tìm được vị trí của Nê Lê bàn.

Cứ thế hồi lâu, bỗng ở bên trên hố, gió lửa cuộn nổi, ánh lửa xé không trung rơi xuống, châm đốt địa ngục đang rít gào bằng những âm thanh không lời này.

Tất cả những điều đen tối, xấu xa, hung dữ, độc ác... đều bị ngọn lửa từ trên trời rơi xuống ấy thiêu cháy hết, mây đen hoá thành mây màu bảy sắc, rượu ngon thức quý hoa thơm cỏ lạ lại xuất hiện, địa ngục lột xác thành thiên đường, bình an và vui vẻ cùng dâng tràn. Thần tiên đã thoát khỏi muôn vàn khổ nạn, tiếp tục khoác lên mình phục sức áo lông đẹp đẽ, vui cười nâng chén.

Đây là thế giới cực lạc. Thống khổ và hoan hỉ luân hồi, những người này chỉ có thể sống trong bị động và mơ hồ như vậy thôi.

Tô Do Liên nằm co quắp dưới chân Thạch Tinh Ngự. Nỗi đau đớn trong cô không hề thuyên giảm. Bởi vì cô đã bị phép hoá yêu của Nê Lê bàn khống chế rồi.

Khuôn mặt, làn da cô đã nhuốm bầy sắc sặc sỡ, chậm rãi nhấp nháy, tưởng đâu cầu vồng đã chảy vào thân thể cô, trông đẹp đẽ và yêu dị vô

cùng. Nhưng mỗi lần bầy màu nhấp nháy, Tô Do Liên lại phải chịu đựng cực hình của địa ngục. Núi đao biển lửa, cạo xương rút lưỡi. Thân thể cô co giật, không thể chống trả nỗi đau đớn bắt nguồn từ sự tương sinh tương khắc bần sinh ấy.

Thạch Tinh Ngự lạnh lùng nhìn xuống, rồi đột ngột đưa tay xách cô lên.

- Nê Lê bàn ở đâu?

Y lắc cô tỉnh lại, tỉnh táo để mà thâm thía nỗi đau. Mặt trắng bợt như giấy, Tô Do Liên yếu ớt trở xuống dưới.

Thạch Tinh Ngự lẳng mình xuống.

Càng lại gần Nê Lê bàn, Tô Do Liên càng bị giày vò dữ dội. Nham tương sôi sùng sục trên cái cối không lồ xối mạnh vào người cô, thần trí cô bị hành hạ đến nỗi mê man, đau đớn chỉ mong được chết. Nhưng cô vẫn gắng vịn chút sức lực cuôi cùng, trở về hướng Nê Lê bàn, bởi vì khuôn mặt Thạch Tinh Ngự rất lạnh lùng, bởi vì Tô Do Liên là một tiểu yêu quật cường, không cần người khác bố thí lòng thương hại.

Cuối cùng, họ đã đến chỗ Nê Lê bàn. Thạch Tinh Ngự buông tay Tô Do Liên ra. Cô gái sụm xuống bên chân y, co quắp người lại. Hệt như một bông hoa héo. Cô không còn chút sức lực nào nữa, một bàn tay không lồ vô hình đang chặn đứng hơi thở của cô, bóp nặn sinh mệnh cô ra khỏi cơ thể, từng chút từng chút một.

Thạch Tinh Ngự lẳng lẳng nhìn Nê Lê bàn.

Vật báu này trông rất tầm thường. Trông nó giống một cái chậu sứ xin màu, chất men thô tháp. Nhưng hình khắc thiên đường địa ngục trên bề mặt nó thì hết sức sống động, chỉ thoáng nhìn là đã bị thu hút, không thể nào dứt ra được. Mỗi bức vẽ gồm một nửa địa ngục, một nửa thiên đường, gán

bó với nhau. Địa ngục chính là thiên đường, thiên đường chính là địa ngục. Trong Nê Lê bàn có nhiều tia sáng toả ra, chiếu rọi cả khu hầm.

Thạch Tinh Ngự ngẩng đầu. Cảnh tượng trong mấy màu trông vô cùng chân thực, gợi nhớ quá khứ của Thạch quốc. Thạch quốc cũng giống cái hầm này, từng loạn lạc từng huy hoàng, rồi lại vùi trong bàn tay của các vị địa tiên. Y biết rõ nỗi đau khổ ấy. Nhưng nay, nỗi đau khổ nơi địa ngục này chỉ có thể làm tổn hại Tô Do Liên chứ không thể tác động đến y. Y vươn một tay lôi Tô Do Liên lại, xốc cô lên:

- Nhìn cho rõ đi, đây là số mệnh của yêu ma.

Tay kia của y thành linh cất lên, kéo theo luồng khí xanh lam. Sau một tiếng rùng rợn hung tợn, bảy sắc rực rỡ vụt nổ tung. Người Tô Do Liên co giật, trái tim như bị vò nát, ngập tràn sợ hãi. Nỗi sợ hãi khi tận mắt trông thấy đồng loại tan tác tro bay.

- Không... - Cô rú lên.

Luồng khí xanh lam tiếp tục xuyên qua tất cả mọi uế tạp, bắn tới trời cao, hoá thành thực thể rồi từ vòm không vạm vỡ xuống.

Tận thế.

Cái hầm sục vỡ, bầu trời sụp đổ. Mái tóc lam của Thạch Tinh Ngự bay tung, cuốn lấy Tô Do Liên, cả hai phóng vọt lên khoảng không, lao qua những đám mây đương đổ nát. Long khí màu lam bao bọc các đám mây, nuốt chửng bọn thần tiên đang quẩn quại bên trong, biến tất cả thành tro bụi.

- Không...

Nỗi đau đớn quen thuộc hồi vọng trong thân thể Tô Do Liên. Cô cảm nhận sâu sắc nỗi đau đớn của đám thần tiên họ. Bởi vì cô cũng như bọn họ,

là yêu ma, là dị loại trong thế giới của loài người. Những giọt nước mắt lạnh buốt rơi xuống, cô dốc hết sức lay vai Thạch Tinh Ngự. Cô ai oán nhìn y, cô cầu xin, cô nài nỉ, cô khẩn thiết. Cô từ bỏ hết tự trọng của một tiêu yêu để mong y thu hồi mệnh lệnh. Nhưng Thạch Tinh Ngự vẫn đứng đờng, một tay nâng cô, một tay phóng ra long khí huy hoàng rực rỡ, khuôn mặt lạnh băng. Cuối cùng, khi y ra khỏi hầm, thì cái hố sụp lờ, tụ mãi xuống, cùng tiếng rền như sấm nổ, vùi lấp toàn bộ yêu ma. Khói bụi tung mù mù, che lấp hết vạn vật xung quanh.

Trong khói bụi, cảnh đào nguyên an hưởng của thung lũng Đại Tuyết sơn bỗng nhuộm màu ảm đạm. Cư dân thấy đều kinh hãi, đều kinh hoàng táng đờm vì âm thanh kinh thiên động địa truyền tới từ nơi đất sâu. Họ trốn to mắt, dòng sông tưới tiêu chảy từ đỉnh Đại Tuyết xuống đang dần dần khô kiệt. Tai hoạ đã ập đến trước mắt.

Chính gã đàn ông này, sau khi huỷ diệt địa ngục của yêu ma, lại huỷ diệt đến thiên đàng của con người. Tô Do Liên thấy trong người bỗng trào lên sức lực, cô chồm dậy, lao vào Thạch Tinh Ngự, gào lớn bằng nỗi oán giận tích kết ngàn năm:

- Ta hận ngươi! Ta hận ngươi!

Nỗi đau đớn ghê gớm cùng nỗ lực gào thét gần như xé toạc thân thể Tô Do Liên, cô loạng choạng quay người chạy đi.

- Yên nào!

Thạch Tinh Ngự lạnh lùng nói với theo. Y áp một bàn tay lên trán Tô Do Liên, khiến mọi sức lực của cô tiêu tan cả. Long khí từ từ thấm vào người cô, trấn an trái tim đang run rẩy, rồi vờn chuyển đi khắp các kinh mạch, xua tan mọi cảm giác đau đớn, khôi phục lại thân thể vừa chịu ảnh hưởng bởi phép hoá yêu của Nê Lê bàn.

Dòng khí u ám hiện hình thành những điểm sáng trắng, từ trán Tô Do Liên truyền tới lòng bàn tay Thạch Tinh Ngự. Cứ mỗi đốm sáng chuyển sang, khuôn mặt Thạch Tinh Ngự lại nhợt đi một chút.

Hắn đang hút lấy cơn đau đớn của ta ư? Tô Do Liên lạnh lùng nghĩ, và lạnh lùng nhìn Thạch Tinh Ngự.

Cứ thế hồi lâu, bảy sắc sỡ trên mình Tô Do Liên mới tan hết, cô trở lại thành mảng tuyết trắng toát. Nỗi đau đớn và bi thương do phép hoá yêu gây ra đã biến thành xa xăm mơ hồ. Thạch Tinh Ngự chậm chạp thu tay về, quay lại.

- Đi thôi!

Tô Do Liên cắn môi, chột nói:

- Ông chữa trị cho tôi, chẳng qua là để tôi tìm cho ông pháp bảo thứ ba, phải không?

Thạch Tinh Ngự vẫn tiên bước, không ngoái đầu lại:

- Phải.

Tô Do Liên nghiêng răng, nghiêng chặt răng. Lần đầu tiên, trái tim cô không còn cảm thấy giết chết Thạch Tinh Ngự là một việc gì đáng ấy náy nữa.

o O o

Đêm khuya, Tô Do Liên bị ác mộng đen ngòm vây bắt, hết lần này đến lần khác trải qua những cực hình của mười tám tầng địa ngục. Mỗi nỗi đau đớn của yêu tộc ở trong hàm hệt như đều giáng xuống thân thể cô, chưa quay hết một vòng thì chưa chấm dứt.

Tô Do Liên rùng mình, đột nhiên choàng tỉnh. Nỗi bi thương từ đáy tâm hồn lại xuất hiện, quen thuộc và dẫn vật vô cùng, khiến cô không tài nào chớp mắt được. Tưởng đâu cô đã quay trở lại hầm, mục kích cảnh yêu ma sống cuộc đời tuý lúy càn khôn trên những đám mây bảy sắc. Ngọn lửa địa ngục từ dưới bốc lên hầm hập truy đuổi, nhưng họ vẫn gắng bám víu vào một chút hoan lạc cuối cùng. Tô Do Liên ôm chặt lấy mình.

Tù hờ không vọng đến một tiếng nứt vỡ khẽ, như thế có thứ gì đó vừa nát vụn ở cuối màn trời. Tô Do Liên giật mình ngẩng đầu. Một đốm sáng nhật nổi lên từ cung điện băng, lững lờ bay đến tận cao xanh.

Bầu trời màu lam.

Tô Do Liên thấy lòng gờn gợn một nỗi bất an ghê gớm. Nhất định cô phải trèo lên xem sao.

Cô đi chân trần ra khỏi nhà. Ngọn núi mà Thạch Tinh Ngự ở gọi là Cấm Thiên, cái tên do y đích thân đặt.

Lên đến đỉnh Cấm Thiên, Tô Do Liên thấy hơi giá xuyên vào hai bàn chân, làm cô lạnh cóng. Nhưng cô vẫn bướng bỉnh tiến bước, từng bước từng bước một, đến cửa cung điện, và trông thấy một cảnh tượng vô cùng đẹp đẽ.

Muôn vàn đốm sáng mềm như Những bập bênh trong cung điện, toả hào quang dìu dịu, thối đi khắp nơi một thứ

không khí rạng rỡ yên ả, ôm ấp những dãy tượng băng, những tấm màn rủ thấp, trông toàn cảnh hệt như ảo mộng.

Thạch Tinh Ngự ngồi chính giữa điện, trong một thế giới ánh sáng, lòng bàn tay cầm một con dao bằng ngọc, con dao dùng để chạm khắc tượng băng. Tấm áo lam xộc xệch trên mình y lệch xuống để lộ bên vai trái. Y cửa nhẹ dao vào đầu vai, làm rịn máu ra. Đây là máu rồng, thứ máu rồng

tinh túy nhất, máu của Long hoàng độc nhất vô nhị trên đời. Mỗi giọt đều quý giá như một báu vật trong Thái Sơ Tứ Bảo.

Các đốm sáng đồng phát ra một tiếng reo lạnh lạnh, rồi lao đến lần lượt hút lấy những giọt máu. Nhận được ân tứ của Long hoàng thông qua việc hấp hút ấy, chút u ám ẩn chứa trong mình chúng chuyển sang thân thể Thạch Tinh Ngự, khiến mặt y trắng bệch ra, còn bản thân chúng thì trong trẻo hơn, rạng ngời hơn, tinh anh hơn, thuần khiết hơn. Đốm nào đốm này uôn éo bay lên không trung như những ngôi sao, mang theo cả kinh ngạc và vui mừng.

Thạch Tinh Ngự gắng nén sắc u ám trên mặt xuống, hơi thở nặng nhọc, con dao ngọc lại tiếp tục chữa máu. Các đốm sáng đem đau khổ, ác mộng truyền sang cho y, rồi hoá thành tinh tú, tan biến trong trời đêm. Từ đây chúng không còn sợ hãi, không còn đau khổ, không còn do dự nữa.

Đêm đẹp biết bao!

Trời trong biết bao!

Tô Do Liên ngã bệt xuống cửa điện, cảm thấy ngạt thở, chân tay bại hoại, cô nhận ra mỗi đốm sáng là hồn phách của một con yêu trong hầm Đại Tuyết sơn, sự u ám trên mình chúng là tượng trưng cho tội lỗi của chúng, nghiệp chướng của chúng. Thạch Tinh Ngự đang dùng máu rồng của mình để tẩy rửa tội nghiệt của chúng, để chúng lại được đầu thai truyền kiếp. Nhưng tội nghiệt của chúng thì lại lưu cả ở y, tạo nên một nỗi đau đớn sâu sắc nhất trong linh hồn.

Đây là sự từ bi của Thạch Tinh Ngự chăng? Từ bi, sau khi tàn sát, phá hoại?

Tô Do Liên lặng lẽ nhìn những đốm sáng trong điện theo nhau biến mất, chỉ còn màu lam thâm trầm phủ khắp đỉnh Cấm Thiên.

Thạch Tinh Ngự nặng nề ngủ thiếp đi. Vì quá mệt mỏi, y ra lệnh cho bốn con rồng thần canh giữ hết mọi 101 vào để y được yên giấc. Y không phát hiện ra Tô Do Liên đã tới cửa điện. Có lẽ là vì y đã quá kiệt sức.

Tô Do Liên rón rén đi đến bên Thạch Tinh Ngự. Khuôn mặt đẹp đẽ như thần tiên không còn vẻ lạnh giá băng tuyết nữa, mà êm đềm yên bình trong giấc ngủ, thậm chí còn có nụ cười đọng trên khoé môi rất nét. Tay trái y nhẹ nhàng rũ xuống, nhuộm vẻ xót xa vô hạn, như đang vuốt ve người tình không còn tồn tại.

Cho dù trời sập, đất tan, ta cũng phải gặp nàng.

Tô Do Liên bất giác quỳ xuống, rút ngắn khoảng cách với y, để nhìn y được gần hơn. Đây là ma vương đáng sợ của thiên hạ đây ư? Không ngờ cũng ngủ một cách hiền lành thế này.

Quyền lực của y mà bung ra thì không ai đủ sức chống đỡ. Khi y dùng uy nghiêm Long hoàng để ra lệnh, cả thế giới phải sợ run. Nhưng y cũng ngủ nhẹ nhàng như thế này đây. Thì ra khi không ai nhìn thấy, y mới có thể ngủ yên dưới ánh sao.

Tô Do Liên cắn môi. Con người này sắp huỷ diệt thế giới, dùng tai hoạ kinh khủng để hoàn thành ước nguyện tình yêu của mình. Phải giết y thật ư? Bao nhiêu căm hận tích tụ lúc ở dưới hầm Đại Tuyết sơn bỗng tiêu tan hết.

Ánh sao nhấp nháy, con dao ngọc bên mình Thạch Tinh Ngự phát sáng lờ mờ, lưỡi dao loang lỗ máu rồng như đang phát ra một ám hiệu âm thầm. Giết hẳn đi! Đây là cơ hội tốt nhất. Có khi là cơ hội duy nhất. Giết hẳn rồi, thế giới không sụp đổ nữa. Giết hẳn rSi, người sẽ có được tình yêu.

Trái tim lại bắt đầu nhói đau. Tô Do Liên hít vào thật sâu, những ngón tay thon dài run run vạch ra những vệt sáng tuyết trong không trung, tạo thành một quỹ đạo im lặng, băng qua mái tóc dài buông xoã, băng qua tấm

áo khoác hồ, băng qua hàng mây cau cau của Thạch Tinh Ngự, từ từ lướt đến chuôi dao lạnh lẽo. Động tác của Tô Do Liên rất khẽ khàng, không một âm thanh, vệt tuyết im lìm toả sáng, rớt xuống như bụi trên gương mặt nhợt nhạt của Thạch Tinh Ngự, rồi mất tăm mất dạng.

Trong ánh tuyết soi chiếu, vị đế vương nắm quyền sinh sát, tàn phá thành trì kia cứ yên ả ngủ trong sự bầu bạn của tinh tú và hoa tuyết. Đây là lúc duy nhất có thể gây tổn hại cho y.

Miễn là ta chịu ra tay. Tô Do Liên nghiêng răng, siết chặt con dao. Mũi dao hơi chếch lên, hết như bị kích động.

Tay áo gấp nếp của Thạch Tinh Ngự trượt sang một bên, làm lộ ra một đốm sáng mờ. Dưới những ngón tay rũ xuống của y là một pho tượng băng đã điêu khắc được phân nửa.

Trong giấc ngủ say, Thạch Tinh Ngự đang vuốt ve từ xa khuôn mặt hoàn toàn không tồn tại của người tình. Máu tươi rịn ra từ vết thương chưa khép miệng của y, theo cổ tay rỏ tong tong xuống làm ướt pho tượng băng, làm ướt những đường nét còn xù xì, làm ướt gương mặt chưa thành hình, như một niềm yêu mơ hồ. Khiến pho tượng lạnh lẽo bỗng có sức sống. Cổ tay Tô Do Liên cứng đờ. Cô chăm chú nhìn pho tượng, qua sự phản chiếu của băng tuyết, cô nhìn thấy một nỗi ưu tư khó tả.

Nỗi ưu tư của chính cô.

Con dao thở khẽ, lại lướt trở về vị trí cũ.

Như bông tuyết, Tô Do Liên bay xuống khỏi đỉnh Cấm Thiên, hàng mây cau cau, giấu hết nỗi ưu tư ấy vào đáy lòng.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 26: Tay Áo Tạ Lang Vừa Chớm Tuyết

Ngày thứ ba. Mỗi ngày tìm được một ám chỉ Tứ Bảo, mỗi ngày vẽ lại Ngũ Hành Định Nguyên trận một lần. Giống như mỗi ngày đều bắt đầu một cuộc sống mới.

N

Tô Do Liên đứng giữa cung điện, chợt cảm thấy hoang mang, không biết nên mong tất cả sớm chấm dứt hay mãi mãi đừng kết thúc. Cô ngần ngừ đứng lặng hồi lâu rồi mới chậm chạp vẽ một vòng tròn và năm ngôi sao.

Từ đầu đến cuối, Thạch Tinh Ngự luôn hết sức kiên nhẫn, không hề thúc giục cô.

Ngọc Đình Xích dẫn theo ba con rồng kia rón rén đi vào trận đồ. Nó liếc Tô Do Liên, hỏi đốp một câu:

- Có phải người là hồng nhan họa thủy không thế?

Tô Do Liên im lặng. Ngọc Đình Xích căn nhắc:

- Nếu không phải, tại sao ta lại có cảm giác sẽ bị người hãm hại nhỉ?

Nó lắc đầu thờ dãi, đứng vào vị trí của mình. Huyền Thiên Bá nheo mắt nhìn Tô Do Liên, chẳng nói chẳng rằng. Không biết nó đang nghĩ gì mà vẻ mặt rất bí hiểm. Thanh Đế Chân lâm bà lẩm bẫm, hình như là “đê tiện”, “hèn hạ”. Bạch Cực Kinh vẫn đây hào khí, dững cảm hô:

- Vào việc thôi!

Vùng sáng lại ngập tràn, dâng cao mãi, giống như tâm sự được khắc lên trời xanh. Vật báu đem dùng lần này là Cửu Linh Ngự Ma kính trong tim Tô Do Liên. Đây là quà tặng của Định Viễn hầu, chung sống rất hoà hợp yên ấm với Lương Tạng Thiên Phật châu vốn gắn bó với số mệnh Tô Do Liên từ trước, cùng nâng đỡ tím cô, hết như dây leo ôm ấp bông hoa.

Tô Do Liên ngẩng nhìn hình phản chiếu của chiếc gương im lìm in trên nền trời, cảm thấy như đây là trái tim mình đang treo lơ lửng. Vùng sáng chiếu rọi khắp đất trời, dùng cảm ứng âm dương để triệu tập báu vật song sinh liền thể với mình.

Nét mặt Thạch Tinh Ngự dần dần lộ vẻ kinh ngạc. Không có cảm ứng, không một vùng sáng nào loé lên. Ngũ Hành Định Nguyên trợn trừng mắt nhìn một báu vật sáng kêu gọi một báu vật tối, đây là lần đầu tiên không hề thấy phản hồi.

Trận pháp mất linh nghiệm rồi chẳng? Hay Cửu Linh Ngự Ma kính gặp trục trặc? Không thể nào. Tô Do Liên lộ vẻ băn khoăn, khởi động trận pháp một lần nữa.

Ngọc Đình Xích rú lên đau đớn, ngoại hồn của nó lại một phen bị cắn xé đến tan nát.

Vùng sáng hiện ra, trái tim lơ lửng trên trời cao. Vẫn không có sự hô ứng nào. Trái tim này bắt đầu lú lẫn rồi chẳng?

Vùng sáng dần dần tan loãng, Tô Do Liên trầm ngâm suy nghĩ, đoạn chìa tay, khởi động trận pháp lần thứ ba.

Ngọc Đình Xích nhảy soạt ra khỏi trận, gào lên:

- Ta không để người hãm hại nữa đâu! Ta từ chối. Ta từ chối.

Thạch Tinh Ngự vẫn nhìn đăm đăm lên trời cao, thở khê:

- Vô dụng thôi. Xem ra pháp bảo thứ ba không còn tồn tại trên thế gian này nữa rồi.

Tô Do Liên nghiêng ngẫm, chưa hiểu ý nghĩa câu nói ấy là thế nào. Thạch Tinh Ngự thông thả giải thích:

- Nghe nói trên địa tiên còn có Đại La kim tiên, pháp lực của kim tiên là vô biên, bất tử bất diệt, nằm ngoài tác động của ngũ hành tạo hoá. Từ thuở loài người xuất hiện đến nay, mới có một người tu được thể chất kim tiên, dù sức vươn ra bến bờ hư vô bất tận. Người đó luyện thành chính quả từ khí âm, chắc báu vật ám chỉ lần này ở trong tay ông ta - Y tư lự - Nếu khi bay lên trời, ông ta mang theo cả món pháp bảo ấy, thì chỉ e Ngũ Hành Định Nguyên trận của chúng ta không bao giờ hoàn thành được.

Ngửa mặt nhìn vòm không, lòng chợt buồn vô hạn. Không căn hoàn tình Ngũ Hành Định Nguyên trận nữa ư? Không còn lưu lại đỉnh Cấm Thiên nữa ư? Tô Do Liên thấy lặng ngắt cả lòng. Bỗng nhiên, một âm thanh khê khàng, ẻo lả từ nơi rất xa vẳng đến:

- Thái tử Đại Đường tới bái yết Long hoàng.

Thạch Tinh Ngự nhú mày khó chịu, xua tay:

- Huyền Thiên Bá.

Hàn khí bùng lên, tấm thân kèn càng của Huyền Thiên Bá Hải long khúm núm xuất hiện trước mặt Thạch Tinh Ngự. Nó cúi đầu.

- Đuổi bọn họ đi, ta không muốn gặp ai hết.

Huyền Thiên Bá Hải long khom mình, lui xuống khỏi đỉnh Cấm Thiên.

Thạch Tinh Ngự rơi vào im lặng. Tô Do Liên rơi vào bồi rối.

Huyền Thiên Bá lại khúm núm xuất hiện trên đỉnh Cấm Thiên lần nữa. Nhưng sau lưng nó có thêm một người.

Thạch Tinh Ngự lạnh lùng đưa mắt nhìn con rồng. Trường hợp này chưa bao giờ xảy ra, xưa nay mệnh lệnh của Long hoàng đều được tuân theo cẩn thận, hoàn toàn không sai sót. Bây giờ, Huyền Thiên Bá Hải long lại công nhiên kháng lệnh.

Trước ánh mắt của Thạch Tinh Ngự, Huyền Thiên Bá tái mặt, định giải bày, nhưng không thốt được một câu, nó nằm ẹp xuống, run lẩy bẩy. Người sau lưng nó tiến lên một bước, cúi mình thật thấp chào Thạch Tinh Ngự. Tướng mạo hẳn có thể nói là anh tuấn, ăn vận rất nhã nhặn, không xa hoa, cũng không sơ sài, có dáng vẻ ung dung đặc trưng của tôn thất quý tộc. Cử chỉ vô cùng thanh tao, tay cầm cái quạt phe phẩy nhẹ nhàng, trông rất đường hoàng tự tin. Nhưng ai nhìn thấy hẳn cũng sẽ cảm thấy không thoải mái. Có lẽ là bởi hẳn quá éo là, người như không xương, đi những nhịp nhót, không giống sải bước mà giống bò trườn, khiến người ta liên tưởng đến một con rắn nhót nháp miết mình trên mặt đất. Mũi hẳn đeo một điệu cười bí hiểm, nửa mặt ẩn sau chiếc quạt khiến sắc diện trở nên khó nắm bắt, khó đoán định. Và khó nắm bắt đoán định hơn cả chính là đôi mắt của hẳn.

Đôi mắt ấy như mắt người chết, đồng tử không hề chuyển động. Dù ánh sáng thay đổi, con người của hẳn vẫn không mảy may co dãn, y như một hình vẽ dán vào đây, lâu lắm mới chớp nhanh một lần. Bị hẳn nhìn phải, người ta sẽ thấy nhột nhạt, tưởng chừng đàn kiến đang bò lúc nhúc trên người mình. Chẳng ai muốn nhìn hẳn tới lần thứ hai.

Hắn phe phẩy quạt, chậm rãi tiến tới, cất giọng nhẹ nhàng:

- Long hoàng dùng trách nó. Nó đưa ta lên đây, chỉ vì một câu ta nói với nó.

Câu gì mà khiến con rồng dám trái lệnh Thạch Tinh Ngự?

Người khách ngạo mạn ra mặt thế kia, hiển nhiên câu nói ấy đong đầy sức nặng. Hẳn tin chắc ngay bản thân Long hoàng cũng sẽ bị câu nói của hắn lay chuyển.

- Cút! - Thạch Tinh Ngự lãnh đạm bảo.

Người khách ngạc nhiên, không nhin được la lên, giọng lạc cả đi:

- Chẳng lẽ Long hoàng không muốn nghe thử nội dung câu đó à?

Thạch Tinh Ngự không đáp, cũng không tỏ vẻ tò mò, mặt lạnh như đá. Thành linh, từ trên cao hàn khí buông xuống, chảy lan trong cung điện màu lam. Người khách nhận ra mình không thể cử động, không thể tháo chạy được nữa. Mọi hành động của hắn đều bị vùng hàn khí phong tỏa, đợi đến lúc Long hoàng ra phán quyết mà thôi. Chẳng ai lay chuyển nổi Long hoàng, huống hồ một câu nói. Hàn khí cuồn cuộn đổ tới, ngấm thẳng vào cuống họng người khách. Hắn ta sợ vỡ mật, không nhin được hủ hét điên cuồng:

- Ta biết chỗ cất báu vật thứ ba. Ta biết chỗ cất báu vật thứ ba.

Sắc mặt Thạch Tinh Ngự dịu hẳn, hàn băng liền vỡ tan, như thể chỉ hoạt động theo sắc mặt Thạch Tinh Ngự vậy. Người khách thở hồng hộc, vẫn chưa nguôi kinh hoàng. Thạch Tinh Ngự lẳng mình đến sát hắn, uy thế mạnh mẽ bao trùm toàn thân đối phương:

- Vì sao ngươi biết?

Người nợ nhìn trộm Thạch Tinh Ngự. Vốn giỏi quan sát và phân tích tình hình, hẳn biết câu hỏi này đồng nghĩa với việc hẳn đã an toàn. Bởi thế hẳn không sợ hãi nữa, mà giờ quạt phẩy nhẹ, nụ cười lại xuất hiện:

- Vật báu thứ ba tên là Thanh Lương Dược(1), khắp thiên hạ này chỉ mình ta biết nơi cất nó, cũng chỉ mình ta có khả năng lôi nó ra.

Thạch Tinh Ngự im lặng. Người khách nói:

- Chắc Long hoàng thắc mắc vì sao ta biết ông đang tìm ám chỉ Tứ Bảo phải không?

Lông mi của hẳn rất mịn, rất dài, trông lúc nào cũng như lim dim, khiến người đối diện không suy đoán nổi suy nghĩ của hẳn. Lúc này hẳn đang dùng đôi mắt mi dài ấy quan sát Thạch Tinh Ngự:

- Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là liệu Long hoàng có cần vật báu thật không?

Thạch Tinh Ngự lạnh lùng đáp:

- Cho biết điều kiện của người đi.

Người nợ cười the thé:

- Không hô là Long hoàng. Ta mang lời ngọt lể hậu đến đây tất nhiên có việc nhờ cậy. Điều kiện của ta là, nếu ta giao Thanh Lương dược cho ông, ông hãy liên minh với ta.

- Liên minh ư? - Thạch Tinh Ngự nhướn mày.

- Phải - Người nợ đáp - Ta là ai nào? Thái tử Đại Đường! Long hoàng hãy liên minh với ta, để sau này Đại Đường và Đại Ma không bao giờ giao chiến với nhau cả.

Thái tử Đại Đường ư? Thái tử mà lại èo uột thế này à? Liên minh. Không bao giờ giao chiến. Ta có định xuất thế để gây hâit với ai đâu cơ chứ? Thạch Tinh Ngự thở một hơi dài:

- Được, ta hứa với người.

Thái tử xá dài:

- Vậy mời Long hoàng cứ ngồi yên trên đỉnh Cấm Thiên, đợi ta đi lấy Thanh Lương dưng về.

o O o

Lý Huyền đang đọc sách. Thật là một việc quái lạ ngàn năm khó gặp! Không chỉ đọc sách, mà còn đọc một cách rất chăm chú, vừa đọc vừa ghi chép.

Thiên thư ở bên cạnh hỗ trợ Lý Huyền. Thật hiếm thấy, thái độ nó cũng rất nghiêm túc! Thiên thư tận tình chỉ vẽ Lý Huyền chọn ra những cuốn hữu dụng trong hàng dãy hàng dãy ấn chương vàng văn thư ngọc, rồi lại dịch ra để Lý Huyền nghe hiểu, nghiền ngẫm và sắp xếp. Là cuốn sách bậc nhất trong vũ trụ, là nguồn gốc của mọi kiến thức, thiên thư thông thạo mọi thứ ngôn ngữ trên đời, đám ấn vàng thư ngọc này có khổ nhỏ hơn nữa cũng không thể nào khiến nó đầu hàng được. Có thiên thư giúp đỡ, Lý Huyền mới đủ điều kiện tự do bơi lội trong biển sách của trường. Dần dần, các ghi chép bắt đầu đầy đặn, tu duy bắt đầu mạch lạc, kế hoạch bắt đầu hình thành, cuối cùng Lý Huyền nở một nụ cười. Gã dùng bút gạch ngang một đường trên sổ ghi chép, ra ý đã trọn vẹn. Thiên thư cầm bộ râu trầm ngâm hồi lâu, rồi chậm rãi gật đầu chấp nhận.

Lý Huyền mệt mỏi vươn vai, gập sổ lại. Bìa sổ viết bốn chữ “Thanh Lương nguyệt cung”.

Thanh Lương nguyệt cung là gì? Chính là truyền thuyết thứ ba, truyền thuyết đẹp đẽ và đáng sợ nhất trong Tam đại truyền thuyết của Ma Vân thư viện. Tương truyền trung thu hằng năm, khi vàng trăng vàng óng phủ xuống đỉnh Thiên Tú thì Thanh Lương nguyệt cung sẽ xuất hiện. Người phàm trèo lên đỉnh núi sẽ được gặp thần tiên. Thần tiên đặt tay lên đầu người phàm, chạm tóc, ban cho sự trường thọ. Thật là đẹp đẽ!

Điều đáng sợ là, cứ đến đêm trung thu thì đỉnh Thiên Tú trở nên cheo leo hiểm trở khác hẳn ngày thường, biến thành một nơi nguy hiểm không ai lại gần được.

Lại gần là chết.

Do thần tiên không muốn người phàm làm lấy ô uế sang thế chất tinh anh thanh khiết của mình, hay thần tiên thực ra là ma quỷ? Không ai biết cả. Từ khi Tam đại truyền thuyết của Ma Vân thư viện ra đời, không ai biết được bí mật cất giấu trong chúng. Tính tới giờ, Lý Huyền đã khám phá được hai truyền thuyết xích trời và nhà ma, chứng thực được rằng mỗi truyền thuyết đều danh bất hư truyền, đều chứa đựng một bí mật cực kỳ ghê gớm.

Còn Thanh Lương nguyệt cung?

Vì sao Mộng ma lại tan biến trong vàng trăng khổng lồ? Nơi gã đến là mặt trăng, hay là đỉnh Thiên Tú? Vì sao Lý Huyền dùng cách gì cũng không tìm được gã ta? Xem chừng đã đến lúc phải vén bức màn bí ẩn của truyền thuyết thứ ba rồi.

Lý Huyền ngồi chờ dẫn trên Hồng Nguyệt nhai, ngẩng nhìn đỉnh Thiên Tú. Đêm mai đã là trung thu, nhưng gã vẫn chưa nghĩ ra cách trèo lên đỉnh núi. Vì thế núi quá dốc, quá hẹp, gần như không có chỗ đặt chân.

Nghe đồn vào đêm trung thu, đỉnh núi được bao bọc trong Thập Phương Sát Na quang, tất cả mọi phép tàng hình độn thổ đều vô hiệu. Gì thì

không dám nói, chứ Thập Phương Sát Na quang thì Lý Huyền đã đích thân ném trái rồi, mùi vị thật không dễ chịu. Thuật tàng hình độn thổ vô hiệu, tất nhiên đồng nghĩa với việc bó tay chịu thua. Đỉnh núi sẽ ngập tràn một thứ không khí mát lạnh. Trong làn khí đó, tất cả mọi kỹ năng kiếm thuật, đạo thuật đều không thể thi triển được. Cuối cùng, gió lốc từ chín tầng trời sẽ tràn tới đỉnh Thiên Tú, quét sạch mọi sinh vật. Luồng gió ấy là hàng rào ngăn cách tiên và phàm, tương truyền chỉ tồn tại trên vòm trời cao cách mặt đất tới chín vạn dặm, người phàm mà bị thổi thì hồn phách lập tức tiêu tan. Luồng gió có thể cuốn tới tận đỉnh Thiên Tú, cố nhiên là bắt nguồn từ phép màu của thần tiên, đến sắt thép cũng không kháng cự được. Rồi chính thần tiên sẽ giáng trần.

Ai trèo được tới đỉnh Thiên Tú, tránh được Thập Phương Sát Na quang thì còn phải đối phó với luồng khí mát lạnh. Che chắn được luồng khí ấy thì còn phải đối phó với thứ gió lốc thần tiên. Chỉ mình Tạ Vân Thạch là đã từng lên tới nơi. Tạ Vân Thạch là tư nghiệp của Ma Vân thư viện, lại là truyền nhân duy nhất của nhà họ Tạ, bản lĩnh cao cường, khôi ngô cũng đủ biết y sở hữu rất nhiều bảo bối, y có thể diện kiến thần tiên, chứ Lý Huyền thì chẳng may hy vọng gì. Bởi vậy, Lý Huyền ủ rũ ngồi trên Hồng Nguyệt nhai, ngấn ngờ ngắm ngọn Thiên Tú liền ba canh giờ vẫn không nghĩ ra được một cách nào.

Gã có bảo bối gì đây?

Tuy thiên thư rất nổi tiếng, nhưng hầu như không phát huy tác dụng trên tay gã. Định Viễn đao cũng khá đây, đáng tiếc gã không biết khi nào sức mạnh di truyền của Định Viễn hầu xuất hiện, và khi nào không xuất hiện. Hạo Hãn chiến giáp, Ngũ vân chiến hài luôn nhiệt tình trung thành bảo vệ gã, nhưng đây là những báu vật chỉ phục vụ

cho việc thoát thân thôi. Vì thế, Lý Huyền ngẫm nghĩ rất lâu mà vẫn không tìm ra hướng nào sáng sủa. Đỉnh Thiên Tú trong đêm trung thu nhất

định là đáng sợ lắm! Nhưng đáng sợ hơn cả là Lý Huyền nhất định phải trèo lên, không có cách nào trốn tránh.

Bỗng đâu, một cú đập mạnh vào mông làm Lý Huyền kêu ré, ngã lộn phộc xuống đầm độc long. Trong đầm có rỗng dữ, địch thủ oan gia của Lý Huyền. Trông thấy gã, An Nã Già La lại không lao tới tấp cho một miếng chết tươi ư?

Song lạ lùng thay, An Nã Già La đi vắng thì phải, Lý Huyền bì bõm dưới nước hồi lâu vẫn không thấy tăm hơi bóng dáng nó.

Gã ngẩng đầu, đột nhiên vỡ lẽ.

Làm sao An Nã Già La dám lộ mặt ra khi Long Mục đang ở đây. Gã ta đứng trên Hồng Nguyệt nhai, một tay chống đầu gối, cúi mình dòm xuống, tư thế rất thư thả nhưng ánh mắt lạnh lẽo vô cùng, hệt như mắt ma dưới địa ngục, lại rần đanh và tàn nhẫn khoá chặt lấy hồn phách Lý Huyền. Vừa chạm phải ánh nhìn của gã, Lý Huyền đã rùng mình, một ý nghĩ loé lên trong óc: Long Mục muốn giết mình! Ý nghĩ thứ hai đến liền sau đó: Chạy thôi. Đúng lúc ấy, cánh tay kia của Long Mục khua nhẹ.

Rực trời hào quang, Phù Không đao khổng lồ vụt xuất hiện, theo sừng sững trên đầu Lý Huyền. Long Mục siết nắm tay, hào quang của hòn đảo chóng vánh ngưng kết thành một bàn tay khổng lồ, nắm lấy Lý Huyền. Lý Huyền la bài hãi, gân cốt toàn thân gần như bị vụn gãy. Ánh vàng phát lên, cuốn Lý Huyền đến trước mặt Long Mục.

Mắt Long Mục bắn sát khí như tia chớp cô đặc, làm Lý Huyền hoa cả mắt:

- Giờ ta hỏi ngươi một câu, ngươi không trả lời được, là chết!
- Câu gì? Hỏi mau! Ta sắp chết rồi đây!

- Nàng ở đâu?

Hắn hỏi về Tô Do Liên. Lý Huyền gào thét:

- Ta không biết. Ta cũng đang tìm cô ấy. Ta cũng đang tìm cô ấy mà!

Vẻ lạnh giá trong mắt Long Mục vụt cháy rụi, chí tích tắc, gã như đã hoá thành một con sư tử lồng lộn.

- Chết này!

Gã chặt hai tay, kết thành pháp ấn tiêu diệt. Tiếng tụng kinh vang lên rầm rộ trong hư không thình vảng. Bàn tay màu vàng kim hoá thành vô số điểm sáng, tiêu tan trong vũ trụ khôn cùng.

Không còn gì nắm giữ Lý Huyền nữa, nhưng gã vẫn không nhúc nhích được. Linh hồn của gã bị trói cứng vào một đài cao vô hình, giãy giụa thế nào cũng không thoát nổi.

Tiếng tụng kinh dồn dập dần. Mái tóc vàng của Long Mục rục lên từng sợi một, hệt như một vầng sáng khổng lồ vây quanh người gã. Tiếng tụng niệm ồ ạt biến thành rồng trời. Sát chiêu biến thành vũ điệu lộng lẫy, cuốn theo rồng trời, tôn giả, ác thần, tiên nữ. Thứ bốc cháy trong đôi mắt lạnh băng kia là đóa hoa sen đỏ đã đốt cháy hết thế giới này.

Đột nhiên, Long Mục thôi chặt tay. Tiếng tụng niệm lặng tắt. Mặt đất, bầu trời hệt như cùng lúc tách ra. Một luồng xung lực mạnh mẽ trào lên, như ma thần thời thượng cổ xé toang trời và đất.

Nguồn gốc của sự phân rã đó, chính là ở Lý Huyền.

Lý Huyền gào rú thê thảm. Trên mình gã bùng lên một quầng sáng, do Hạo Hãn chiến giáp phát huy tác dụng bảo vệ. Bộ giáp quý quà thực lợi hại, phép tiêu diệt của Long Mục không thể nào xé nó ra được, bộ giáp bị kéo

càng lúc càng căng, mà không rách. Lý Huyền gào thét, nước mắt nước mũi rùng rùng:

- Dừng tay! Dừng tay! Người giết ta rồi! Người giết ta rồi!

Mái tóc vàng dài tung bay, Long Mục vẫy hai bàn tay, không thốt một lời, khuôn mặt lạnh băng. Sau trận chiến trong mộng hôm nào, tính tình gã thay đổi hoàn toàn, trở nên nóng nảy và tàn nhẫn hơn hẳn. Đột nhiên, một giọng điềm đậm vang tới:

- Ngừng tay!

Ánh kiếm từ hư không đâm xuống, xoáy tròn quanh Lý Huyền.

Phật pháp Đại Thừa mà Long Mục tu luyện được vốn vô hình vô chất, rất khó phòng tránh. Đường kiếm vừa xuất hiện này cũng đâm vào hư không, tấn công đúng yêu điềm của Đại Thừa Phật pháp.

Pháp ấn trên hai tay Long Mục lập tức tan rã. Gã ngẩng đầu. Ánh kiếm từ từ ngưng tụ thành một hình người. Một người ung dung điềm đậm như trăng, thanh thoát như mây, cao xa như đá. Kiếm pháp tuy không cao nhất, nhưng phong thái thì vô địch thiên hạ.

Tạ Vân Thạch.

Y vừa xuất hiện, ánh nhìn của Long Mục đã bị hút chặt vào y, không dời đi đâu được nữa. Gia thế, địa vị, võ công, thành tựu của Tạ Vân Thạch đều thuộc hạng kiệt xuất, nhưng điều khiến người ta ngưỡng mộ y lại chính là phong độ. Phong độ cao nhã thanh tao như trăng khiến những người gặp y không ai là không tự thẹn mình khôn sánh, cho rằng y là trang công tử đẹp đẽ duy nhất trên cõi đời ô trọc này.

Những gì khoái hoạt và nho nhã đều tập trung cả ở Tạ Vân Thạch. Tưởng chừng thanh khí của đất trời lưu truyền ngàn vạn năm nay đều

chung đúc cả vào một người.

Ánh mắt Long Mục vừa tràn ngập ngưỡng mộ, vừa gờn gợn ganh ghét. Đó là biểu hiện của một người đứng trên đỉnh núi, đang phóng mắt ra nơi cực cùng non nước, chợt phát hiện ra cưỡi đường chân trời còn một ngọn núi cao hơn ngọn mình đang đứng nữa.

Tạ Vân Thạch thong thả nói:

- Ma Vân thư viện không cấm đoán đấu đá riêng tư, nhưng nếu người nổi sát tính, thì chuyện khác rồi. Các người đều là sinh đồ của trường, đều phải tuân thủ quy định của thư viện này.

Long Mục vẫn nhìn chăm chăm vào Tạ Vân Thạch, mắt rục lên lại đi đi, không đếm xỉa đến lời y:

- Đây là lần thứ hai ta gặp người.

Tạ Vân Thạch ngược mắt lên, nhìn Long Mục. Nụ cười của Long Mục không biểu lộ gì. Tạ Vân Thạch giật mình:

- Người đây ư?

- Ta đây.

Long Mục tỏ ra ôn tồn, một vẻ ôn tồn đã lâu rồi không thấy ở gã:

- Long Mục, đệ tử của Đại Nhật Chí bố tát so kiếm với anh tài võ lâm, liên tục đả bại hơn ba mươi cao thủ, làm dậy lên khắp giang hồ một cơn cuồng phong tàn sát, nhưng vừa gặp Tạ Vân Thạch là rút kiếm chịu thua, mặc dù Tạ Vân Thạch vẫn chưa tuốt kiếm khỏi vỏ. Những người chứng kiến trận ti thí lúc đó đều nói họ Tạ khuất phục Long Mục không phải bằng tài kiếm mà bằng phong thái. Trên đời có lẽ còn người giỏi kiếm hơn Tạ

Vân Thạch, nhưng về phong thái, tuyệt nhiên không ai vượt y được hết. Kể về Tạ Vân Thạch, chắc hẳn thiên hạ đều nói thế đấy hả?

Tạ Vân Thạch im lặng.

Đúng, từ sau trận giao đấu của hai người, giai thoại này được lưu truyền rộng khắp, hễ nhắc đến ba chữ “Tạ Vân Thạch”, ai cũng bắt đầu bằng giai thoại này. Trận giao đấu ấy đã chạm khắc danh vọng cho Tạ Vân Thạch, trở thành dấu ấn cao nhất trong sự huy hoàng của danh tiếng y.

- Ta vẫn nhớ lời hứa năm xưa. Chỗ nào có người, chỗ đó nhất định ta sẽ lùi tránh thật xa.

Gã dắt bọn vệ binh và đám rồng trời quay ngoắt mình bỏ đi.

Lý Huyền lồm cồm bò dậy, mãi cho đến khi bóng Long Mục đã khuất hẳn, gã mới chật vật thở hộc một tiếng. Đúng là ác mộng, một cơn ác mộng hoa lệ.

Tạ Vân Thạch chỉ đưa mắt nhìn. Y không hề hành động để ngăn cản Long Mục. Có lẽ cũng vì Lý Huyền đáng bị dạy cho một bài học như vậy.

Lý Huyền hợp thật mạnh không khí trong lành. Tạ Vân Thạch xoay mình bước đi. Lý Huyền vùng dậy túm lấy tay áo y:

- Giúp đệ cái!

Tạ Vân Thạch cau mày, nhưng cũng không giây Lý Huyền ra. Hai mắt Lý Huyền ngập tràn van vi và khẩn thiết.

- Huynh là người duy nhất từng lên đỉnh Thiên Tú. Huynh giúp đệ với, đệ muốn lên đó!

Tạ Vân Thạch biến sắc mặt, vẻ ung dung hoàn toàn tan biến:

- Đệ... muốn lên đỉnh Thiên Tú?

Lý Huyền kiên nghị gật đầu:

- Nếu gặp được thần tiên... nếu gặp được thần tiên đúng đêm trung thu, đệ sẽ tìm được Mộng ma.

Mặt Tạ Vân Thạch tái xanh, thoáng chút tức giận:

- Đệ muốn lên đỉnh Thiên Tú?

Lý Huyền gật mạnh đầu:

- Đúng, vì rằng...

- Không được! - Tạ Vân Thạch ngắt lời.

Lý Huyền kinh ngạc ngẩng lên, bấy giờ mới nhận ra thái độ khác lạ của Tạ Vân Thạch. Khuôn mặt hiền hoà như gió lành trăng sáng đã đánh cứng lạnh lùng như đá tự lúc nào, điều này có nghĩa là Tạ Vân Thạch đã hạ quyết tâm, và sẽ không thay đổi vì bất cứ điều gì cả.

- Đêm trung thu, đệ tuyệt đối không được lên đỉnh Thiên Tú - Y dẫn từng chữ.

Lý Huyền phản kháng:

- Vì sao chứ?

Tạ Vân Thạch không đáp, vụt bật mình lên cao. Kiếm quang lạnh giá vạch quanh mình y, hoá thành hào quang dày đặc, mỗi hào quang lại hoá thành một điểm sáng, nổi chập chờn lên đỉnh Thiên Tú, che kín cả đỉnh núi.

- Đây là hào quang tâm kiếm của ta, ai động đến hào quang này thì sẽ phải chịu đau đớn, và ta cũng sẽ xuất hiện ngay tắp lự để lấy mạng hắn ta.

Quyết không tha thứ - Tạ Vân Thạch đánh thép nhìn Lý Huyền, rồi biến mất.

Một điểm sáng vụt vỡ tan, lao xuống bên cạnh Lý Huyền. Kiếm khí bùng phát, rạch xuống một cái rãnh sâu đến mấy chục trượng. Đó là lời cảnh cáo mà Tạ Vân Thạch dành cho Lý Huyền. Nếu gã cả gan cưỡng lại lời y, lén lút lên đỉnh Thiên Tú, thì điểm sáng này sẽ chém nát gã.

Lý Huyền thờ người. Vì sao? Vì sao chứ? Vì sao không để gã lên đỉnh Thiên Tú? Gã gánh mạo hiểm đi tìm Muội Sáng, chính là vì sự an toàn của cả ngôi trường này đấy!

Ánh kiếm lấp loá đầy trời, hùng vĩ và ngập tràn lạnh lẽo. Lý Huyền trông mà tiu nghỉu. Xem ra, chỉ còn cách tìm kiếm sự giúp đỡ ở chỗ khác thôi.

Chú thích:

(1) Chìa khoá.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 27: Cửa Sổ Khuê Phòng Gió Thấu Đêm

Nhưng kết quả là, gã chỉ gặt hái được những đấm đá và lườm nguýt.

N

Việc gã muốn lên đỉnh Thiên Tú khiến gã bị lườm nguýt. Việc gã định xé rào hào quang mà Tư nghiệp Tạ Vân Thạch đích thân giảng ra khiến gã phải hứng chịu một trận đấm đá toi bời.

Chà, Phong Thường Thanh hèn nhát sợ va chạm, không muốn đi cùng thì thôi, vì có đi cũng vô dụng, nhưng Thạch Tử Ngưng đã từng nhận ơn cứu mạng của Lý Huyền, vì sao bỗng trở mặt không nhận quen nữa vậy? Thế giới này thật tàn khốc! Thật âm u!

Lý Huyền gục đầu ủ rũ bước đi, không biết nên làm gì mới phải. Chân bước đưa chân, gã đi đến Vạn Hoa bình. Tliôi thì vào vậy, tuy Dung Tiểu Ý không thể giúp mình, nhưng chí ít cũng không buông lời chế nhạo. Nào ngờ, suy nghĩ của Lý Huyền sai be sai bét.

- Ta có thể giúp công tử.

Dung Tiểu Ý tựa vào cánh hoa, thân mình nhẹ bỗng, giọng nói vẫn êm ái như thường. Lý Huyền nhảy cẫng lên, túm chặt lấy nàng, dồn dập hỏi:

- Thật ư? Thật ư?

Tiểu Ngọc tức giận mỗ lia lịa:

- Đồ con người hôi thối, buông bàn tay bẩn thỉu của người ra!

Dung Tiểu Ý nhẹ nhàng nói:

- Ta đã lừa công tử bao giờ chưa?

Lý Huyền cười ha hả, buông tay lùi ra, không mảy may phật ý vì sự vô lễ của Tiểu Ngọc. Cũng hơi xấu hổ vì sự thất thố của mình, gã cân nhắc một hồi, định xoa bóp đẹn cho Dung Tiểu Ý, nhưng thấy Tiểu Ngọc hùng hổ đứng chắn trước mặt chủ, ý nghĩ ấy tất nhiên tan biến. Gã lại hỏi:

- Cô định giúp ta thế nào?

Dung Tiểu Ý đáp:

- Ta nghĩ Thập Phương Sát Na quang chỉ phát hiện được người thôi, nếu công tử không phải là người thì Sát Na quang không phát huy tác dụng, và rào giăng của Tạ Tư nghiệp cũng không nhằm đánh công tử nữa.

- Không phải là người ư? - Lý Huyền thắc mắc.

Mặt Dung Tiểu Ý ửng đỏ, trông như cánh hoa phấn hồng trong suốt giữa nắng:

- Công tử hiểu lắm rồi, ý ta là sẽ biến công tử thành một bông hoa.

Nàng phất nhẹ tay áo. Tay áo nàng dài như một dải lụa, bề mặt thêu đầy hoa cỏ đủ hình đủ dạng. Dung Tiểu Ý điểm ngón tay xuống đất, một bông hoa bé xíu lác lư vươn lên, từ chân núi mọc dài mãi tới tận đỉnh, rồi lên tới đỉnh thì nở ra một bông hoa cực lớn.

- Loài hoa này tên là Ngọc Phù lăng tiêu, còn có tên là Cao hơn cả trời, thích bám vào đá núi, núi cao đến đâu thì nó vươn đến đấy. Công tử uống hạt của nó xong, ta sẽ cầu khẩn thần linh, để biến công tử thành Ngọc Phù lăng tiêu.

Lý Huyền cả mừng, nhưng gã vẫn cần cả một điều. Sự việc gì bất kể chắc chắn đến đâu, khi ứng vào gã là dễ dàng nảy sinh thay đổi, mà là thứ thay đổi hết sức bất lợi. Bởi vậy gã gặng hỏi:

- Đây có phải là ảo thuật không? Liệu khi Thập Phương Sát Na Quang chiếu vào, có bị hiện nguyên hình không?

Dung Tiểu Ý lắc đầu:

- Không, công tử uống hạt giống Ngọc Phù lăng tiêu xong là sẽ biến thành một cây hoa hãn hơi, không phải ảo thuật, và không phép màu nào soi ra chân tướng công tử hết. Điều đáng tiếc duy nhất là sau khi biến thành hoa, các giác quan của công tử sẽ kém nhạy bén đi nhiều.

Cũng chẳng sao, giác quan của hoa đương nhiên là chậm chạp rồi. Lý Huyền suy tính một hồi, cảm thấy cũng không có gì là bất tiện. Đột nhiên nghĩ tới một chuyện, gã hỏi:

- Thế làm sao để biến trở lại?

- Hạt giống chỉ công hiệu trong ba canh giờ thôi, vì thế công tử phải ước lượng đúng thời điểm hãy uống, sớm quá hoặc muộn quá đều không ổn. Điều này thì tự công tử phải biết tính toán sắp xếp.

Lý Huyền gật đầu, cho rằng kế hoạch hết sức chặt chẽ, không sai sót vào đâu được nữa, bèn chìa tay:

- Được, đưa đây cho ta!

Dung Tiểu Ý nhẹ nhàng dặn:

- Để công tử sinh sôi thật nhanh, cần phải ngâm Ngọc Phù lăng tiêu trong dung dịch thuốc chừng một canh giờ. Tiểu Ngọc!

Con vẹt vâng dạ bay vào, cắp một cái chậu ngọc ra, đổ đầy nước sôi nóng trong vắt, lấy một hạt giống màu lục thả vào chậu. Kế đến nó ngâm một tờ giấy, căn cứ nội dung ghi trên đó mà gấp cỏ thuốc ti mân thà vào theo. Tiểu Ngọc làm rất nhân nha, còn ư ử hát. Lý Huyền định giục nó khẩn trương, nhưng sợ mình chọc giận, con tiểu yêu tính này lại phá hoại từ bên trong, gã đành ngâm bồ hòn làm ngọt, kiên nhẫn đứng đợi. Cuối cùng, Tiểu Ngọc tuyên bố:

- Đủ rồi!

Nó bê một cái ghế đầu nhỏ lại ngồi bên chậu ngọc. Nó... định làm gì thế? Định nhúng cả hai chân vào trong chậu. Lý

Huyền không nhịn được nữa, lao vọt đến như tia chớp, bóp cổ con vẹt xách bổng nó lên, quát tháo:

- Con chim chết tiệt này! Người định làm gì vậy?

Tiểu Ngọc lạnh lùng nhìn gã. Nó không khẩn thiết van xin như lần nào đó trước đây, thái độ cứng rắn ấy tạo ra một sức mạnh ghê gớm cho ánh nhìn, khiến Lý Huyền sực nhớ bây giờ gã là người đang phải đi nài ni quy lụy. Gã tự động buông tay. Tiểu Ngọc đánh giọng hỏi:

- Người làm gì thế?

- Chính người đang làm gì thế? - Lý Huyền thét - Người đi nhúng cả hai chân vào trong chậu. Người có biết lát nữa ta sẽ phải uống cái hạt ấy không?

Con chim thối tha này chưa bao giờ đi giày đi dép, giẫm chân lên không thiếu chỗ nào, Lý Huyền mới tưởng tượng đã thấy lộn mửa. Tiểu Ngọc sỗ sàng nói:

- Chân ta là một trong các vị thuốc đấy. Không tin người tự nhìn đi!

Nó chìa phương thuốc trên tay ra, trở dòng cuối cùng, trên đó viết rành rành: “Chân của Tiểu Ngọc”. Nhưng mà, nét bút viết bản chữ này sao lại khác với các chữ bên trên thế nhỉ? Lý Huyền nghi ngờ:

- Người khẳng định đây không phải là nội dung mới thêm vào chứ?

Tiểu Ngọc duỗi cánh:

- Tùy người thôi. Nhưng ta báo cho mà biết, nếu để yên cho ta thực hiện công việc, ta đảm bảo hạt giống sẽ phát huy tác dụng, sai sót đâu có ta đúng ra chịu trách nhiệm. Nhưng nếu người khẳng khẳng phản đối vị thuốc này thì ta không dám báo dám gì hết, mọi hậu quả người đi mà gánh vác.

Lý Huyền chờ người. Tiểu Ngọc quan sát gã, mồm lẩm bẩm:

- Thuốc mà thiếu một vị thì không đủ hiệu nghiệm. Không đủ hiệu nghiệm thì sẽ sinh trưởng chậm, có khi còn để lại di chứng, biến thành hoa mà không trở lại thành người được.

Lý Huyền rung mình liền ba cái. Hậu quả nào cũng đáng sợ. Gã nói lòng tay quanh mình Tiểu Ngọc, bằng lòng:

- Vậy người cho vào đi!

- Cầu xin ta!

- Gì cơ?

Tiểu Ngọc giơ hai chân lên:

- Biết không? Đây là đôi chân ngọc độc nhất vô nhị. Có biết vì sao gọi là chân ngọc không? Tức là chân của Tiểu Ngọc ta đó, loài người các người lại đi mượn từ “chân ngọc” để miêu tả vẻ đẹp mỹ nhân mỹ nhiếc, thật vô vị! Ta phải đem đôi chân ngọc hoàn hảo thế này làm vị dẫn thuốc cho người, mà người không biết đường cầu xin ta ư? Người tưởng ta thích

ngâm chân vào nước nóng lắm à? Người tưởng ta thích ngâm mình cùng đủ thứ thuốc thang thế này ư?

Lý Huyền trừng mắt nhìn con chim. Tiểu Ngọc không thèm đếm xia, thậm chí còn nhắm mắt lại, ngẩng cao đầu ngạo nghễ. Đắng cay quá đỗi, nhưng còn cách nào nữa, đương lúc cần nhờ cậy người ta, mà cái người ta ấy lại là một con yêu quái. Tliôi thì đại trượng phu phải biết mềm biêi

cứng, đợi đến ngày người rơi vào tay ta rồi thì, hà hà... Lý Huyền thềm giẫm đạp Tiểu Ngọc đến hàng trăm lần trong bụng, nhưng cuối cùng, ngoài mặt vẫn phải nhăn nhó:

- Cầu xin người...

Bấy giờ Tiêu Ngọc mới ra chiều miễn cưỡng nhúng cả hai chân vào chậu ngọc:

- Người báo thế này có hay không? Hôm qua ta vừa xuống chuồng lợn dưới núi đi dạo một vòng. Sau lại ra ao bần bặt sâu ăn. Còn giẫm phải vô số thần lôi trong hang Dao Nhi nữa. Bây giờ được rửa chân bằng thuốc, quả thực là dễ chịu...

Tiểu Ngọc lim dim mắt vẻ hài lòng, chân nó... Lý Huyền nhắm nghiền mắt, giả vờ không nghe thấy những lời lải nhải, cũng giả vờ không nhìn thấy Tiểu Ngọc dùng chân giẫm chan chát lên hạt giống lãng tiêu mà gã sắp uống. Co giật, cơ mặt co giật! Lửa giận, bùng bùng lửa giận!

-Ồ! - Tiểu Ngọc thốt lên - Vì sao lưng thấy lạnh lạnh thế nhỉ?

Đúng lúc nó gần như chìm cả mình xuống làn nước ấm, thì một con Phượng Đầu thú to tướng bæv ào đến như cơn gió, chính là Dao Nhi mê nghe kể chuyện. Dao Nhi kéo Tiểu Ngọc, hồi thúc:

- Mau mau! Tiếp tục kể câu chuyện ấy cho ta nghe! Người mà không kể, ta khóc đây này!

Tiểu Ngọc bị nó nhắc bổng lên cao. Hai con chim choang choác kêu ca. Lý Huyền sốt ruột, thiếu hai chân Tiêu Ngọc, thuốc có đảm bảo hiệu nghiệm không? Gã bèn gọi:

- Dao Nhi!

Dao Nhi sốt ruột ngoảnh lại, trông thấy gã thì tái mét mặt đi, kêu choe choé, cùng Tiểu Ngọc lão đảo giật lùì. Sắc mặt Tiêu Ngọc cũng thay đổi hẳn.

Hai con chim này làm sao vậy?

Dao Nhi hoảng loạn, không nói năng gì với Lý Huyền cả, chỉ hấp tấp bảo Tiểu Ngọc:

- Ta đi trước, đợi người ở chỗ cũ nhé! - Rồi bay ào đi.

Tiểu Ngọc hét với theo:

- Ta cũng đi! Ta cũng đến chỗ cũ.

Lý Huyền quát âm lên:

- Người đi mất rồi thì thuốc thang sao đây?

Tiếng Tiểu Ngọc từ đằng xa vọng lại:

- Ta lừa người đây! Bốn chữ cuối là do ta viết thêm vào sau. Người ngu quá thể!

Ánh ban mai dâng lên ngập trời, Lý Huyền ngồi mãi mà không trấn tĩnh nổi. Gã quay phắt lại sau, chạm ngay nụ cười dịu dàng của Dung Tiểu

Ý. Cuộc sống còn rất đẹp đẽ cơ mà, vì sao phải tức tối chứ?

Dung Tiểu Ý ngậm ngừng:

- Công tử...

Lý Huyền thở dài:

- Không phải nói gì cả. Hôm nay ta chịu đựng.

Tức giận là thế, song gã vẫn lấy thứ mà gã muốn lấy. Khi nắm hạt giống Ngọc Phù lẳng tiêu bước ra khỏi Vạn Hoa bình, Lý Huyền thấy lòng tràn ngập tự tin. Có hạt giống này, gã sẽ lên được đỉnh Thiên Tú. Lên được đỉnh Thiên Tú, gã sẽ vào được Thanh Lương nguyệt cung. Vào được Thanh Lương nguyệt cung, gã sẽ tìm được Muội Sáng.

Sự nhớ lại bộ dạng hoang mang chạy trốn của Dao Nhi và Tiểu Ngọc, Lý Huyền sinh nghi. Dao Nhi là một con bé ngoan, xưa nay không giấu giếm gã việc gì, còn quái vật Tiểu Ngọc thì chẳng bao giờ sợ gã, vì sao hai đứa ấy bỗng nhiên chạy trốn như vậy?

Có vấn đề, nhất định có vấn đề, mà lại là vấn đề to tát.

Chỗ cũ? Chúng có thể có chỗ cũ nào được đây? Nhất định là đẳng hậu sơn thôi. Lý Huyền khinh thường nghĩ. Dò đoán tâm tư Tiểu Ngọc còn hơi khó khăn, chứ dò đoán tâm tư Dao Nhi thì dễ dàng quá sức. Đây nhất định là một chỗ gần tổ Dao Nhi, bởi con chim này là một đứa lười biếng, ngại mất công, nghe kể chuyện xong thường lăn ra ngủ, không chịu nhích đi đâu bước nào cả.

Quả nhiên, gần đến đêm độc long, Lý Huyền đã nghe tiếng rì rầm trò chuyện. Gã rón rén tiến lại. Tiểu Ngọc đang một chân chống đất, một chân gác lên tảng đá, say sưa kể đến văng nước miếng, hăm hờ vô cùng. Dao Nhi thì nằm xoài dưới đất, tập trung lắng nghe.

Kể chuyện thôi mà? Tiểu Ngọc lẽ nào còn kể hay hơn mình? Lý Huyền khinh thường nghĩ.

Nhưng mà, nhưng mà khi nghe gã kể chuyện, hình như Dao Nhi chưa bao giờ chăm chú thế kia. Rốt cục Tiểu Ngọc kể chuyện gì vậy? Trí tò mò bị kích thích, Lý Huyền bèn lắng tai nghe.

- Tiếp theo phần trước, tên khôn dùng thủ đoạn đê tiện vô liêm sỉ chiêu hàng ba tên thủ hạ xong, mặt đeo nụ cười đắc ý hèn hạ, chân sai những bước trơ trên kiêu ngạo đến Thái Thần viện. Lúc ấy, Lư gia huynh đệ đang định đứng dậy ra về, Trịnh Bá Niên thì vẫn xếp bằng ngồi nhắm mắt, không hề tỏ chút dấu hiệu sốt ruột nào. Tên khôn nạn gian ác và xảo quyệt đến thế mà cũng phải thấy khâm phục, nhưng hẳn vốn là kẻ đại gian đại ác mà, nên chẳng biểu lộ gì, bèn ngồi ngay xuống đối diện với Trịnh Bá Niên, nở nụ cười lưu manh vô lại và nói: “Ta đến muộn rồi...”

Lý Huyền càng nghe càng chột dạ. Ô! Chẳng phải là kể chuyện mình ư? Dao Nhi nuốt từng lời một cách say sưa thèm thuồng, Tiểu Ngọc thì hăng hái hùng hổ, hớ câu nào cũng khôn nạn, ác bá, lưu manh, đê hèn, bộ dạng hết sức cao hứng, hoàn toàn không bận tâm đến việc có thể làm hư một con bé ngoan như Dao Nhi.

Tiểu Ngọc, một chân gác trên tảng đá, một chân chống đất, đôi cánh cao hứng vẫy vẫy, sùi bọt mép hô:

- Nói theo ta nào: tên khôn Lý Huyền...

- Tên khôn Lý Huyền.

- Lý Huyền là thằng đốn mạt...

- Lý Huyền là thằng đốn mạt...

Lý Huyền không nín nhịn nổi nữa, lao vọt đến như tia chớp, giẫm bẹp Tiểu Ngọc xuống. Thương thay con vẹt chưa kịp hiểu đầu cua tai nheo ra sao đã thực cả mò vào lớp đất, gắng hết sức mà không vùng thoát được. Dao Nhi thấy Lý Huyền thì phát hoảng, chí tích tắc đã đông thẳng không còn tâm hơi đâu cả.

Lý Huyền mất chỗ trú giận, bèn bóp cổ Tiểu Ngọc, mắng sa sá:

- Con chim chết tiệt này, chửi ta khoái quá nhỉ, đúng không?

Nói đoạn, gã gồng tay bóp, bóp, bóp!

Tiểu Ngọc gần như ngắt lịm, mắt trợn trắng dã. Biết lần này nạn lớn khó thoát, nó bèn thu hết sức tàn, gắng gượng nặn ra một luồng hơi:

- Long Vi...

Vừa nghe hai chữ đó, Lý Huyền quả nhiên buông tay:

- Long Vi làm sao?

Tiểu Ngọc thở hồng hộc, chỉ sợ Lý Huyền bóp tiếp thì con chim kêu ngạo thông minh như nó cũng không ngăn được tình trạng ban nãy lặp lại lần nữa, vì thế nó bèn nói ngay ra câu cốt tử:

- Long Vi mất tích rồi!

Lý Huyền cả kinh. Trước là Tô Do Liên, giờ lại đến Long Vi mất tích. Rốt cục là chuyện gì đây? Lý Huyền không buồn so đo về việc Tiểu Ngọc vô lễ với mình nữa, bèn đặt nó xuống, hỏi:

- Người nói sao?

Tiểu Ngọc ra chiều thương xót:

- Câu chuyện đã lan khắp cả thư viện rồi, chỉ mình người không biết mà thôi. Mọi người đều nói người có mới nói cũ, thay lòng đổi dạ, làm toàn việc xấu, không tử tế gì...

Lý Huyền sốt ruột gắt:

- Nói chuyện chính đi!

Tiểu Ngọc lập tức thôi lái nhai:

- Tóm lại là Long Vi biệt tăm rồi, chẳng ai tìm được cô ta đi đâu. Tạ Tư nghiệp cuống quýt như kiến bò chảo nóng. Vụ việc này nhất định liên quan đến người, ai khác không biết, chứ người không lừa được ta đâu.

Nó cười khẩy. Lý Huyền nào còn lòng dạ mà chấp nhặt lời châm biếm của con chim, đau khổ đưa tay bưng trán. Làm thế nào mới được đây? Gã không thể bỏ mặc Tô Do Liên, để Mộng ma tự do trốn vào Thanh Lương nguyệt cung, nhưng đã biết Long Vi là Thừa Hương công chúa đầu thai, là nhân duyên kiếp trước, gã cũng không thể không ngờ ngàng. Tiểu Ngọc quan sát gã, bỗng cất giọng thông thái:

- Trước tiên hãy lên Thanh Lương nguyệt cung tìm Mộng ma cái đã.

- Gì cơ?

Giọng Tiểu Ngọc chuyển sang trầm lắng, hết như một bậc trí giả nghiêm túc, bắt đầu phân tích cặn kẽ:

- Người hỏi xin hạt Ngọc Phù lắng tiêu của chủ nhân, tức đã biết bí mật của đỉnh Thiên Tú, hiển nhiên cũng đã lập kế hoạch tìm Mộng ma. Tô Do Liên liên minh với Mộng ma, lại mất tích gần như ngay sau Mộng ma, khả năng rất lớn là do hắn ta bắt đi. Người tìm được Mộng ma, chưa chừng cũng tìm được cả Tô Do Liên. Còn về Long Vi thì người hoàn toàn không nắm được manh mối nào. Bởi vậy so sánh hai đấng, cơ hội tìm được Mộng

ma cao hơn, khả năng cứu Long Vi thấp hơn. Quan trọng nhất là, Long Vi thì còn có Tư nghiệp và sáu thường phó cùng tìm, chứ Mộng ma và

Tô Do Liên thì chỉ mình người quan tâm mà thôi. À, tất nhiên là không tính đến Long Mục.

Câu cuối cùng của Tiểu Ngọc khiến Lý Huyền nhăn mặt.

- Người nên đi quanh thư viện dò la tin tức, nếu phát hiện ra cứu Long Vi là dễ hơn thì thay đổi kế hoạch. Nhưng cơ hội mỏng lung lắm - Tiểu Ngọc cụp hai cánh, chậm bước đến bên Lý Huyền, vỗ vai gã thở dài - Đừng nên đau buồn quá...

Nó lắc đầu, mặt đầy vẻ rầu rĩ, rồi bước đi. Mất một lúc lâu Lý Huyền mới bình tĩnh lại được. Chẳng phải mình định bóp chết Tiểu Ngọc ư? Tại sao nghe ba hoa một hồi rồi không động đến một sợi lông chân nó như vậy? Nhưng thôi, con chim này nói cũng có lý. Vì mấy câu phân tích tình hình ấy, có thể tha cho nó một con đường sống.

Đương nhiên Lý Huyền không thu lượm được tin tức nào hết. Long Vi như đã tan vào hư vô. Sáng hôm qua còn có người trông thấy cô cười nói, đến chiều đã bật vô âm tín. Không ai thấy cô xuống núi, cũng chẳng phát hiện ra kẻ khả nghi nào trà trộn vào trường. Ngoài Tử Cực lão nhân vừa tiếp tục bề quan, tất cả mọi người trong Ma Vân thư viện đều được huy động. Tư nghiệp Tạ Vân Thạch, sáu thường phó Đan Nguyên, Hạo Hoa, Long Yên, Thường Tại, Uy Minh, Huyền Minh đều sốt sắng bủa đi tìm. Chỉ nửa ngày trời, ba trăm dặm quanh Chung Nam sơn đã được đào xới kỹ càng, nhưng vẫn không tìm thấy tung tích Long Vi, tưởng đâu cô đã tan biến rồi vậy.

Lý Huyền ngửa mặt thở dài. Tiểu Ngọc nói phải, nên đi tìm Mộng ma và Tô Do Liên trước, đằng nào việc đó cũng chắc chắn hơn.

Vậy thì, đợi tới đêm trung thu thôi.

o O o

Con dao trượt chậm chậm trên mặt băng, khắc ra từng đường nét diễm lệ mà như khắc vào trái tim mình, đau đến tận xương tuỷ. Mỗi đường nét đều khơi gợi một ký ức về những tháng ngày bên nhau. Thêm một chút ký ức nữa là không thể chịu đựng được, vì vậy y mới điều khắc, mới dùng những đường vạch băng giá để trút bớt ra ngoài, để trái tim yếu đuối tiếp tục đập, để cuộc đời cô quạnh này tiếp tục kéo dài.

Âm thanh duy nhất trong cung điện trông vắng là tiếng lạo rạo khe khẽ khi con dao và băng đá tiếp xúc với nhau, nghe như tiếng thở dài nào nuốt bất tận của ngày tháng.

Từ một khe hở nào đó không rõ trên vòm trần, vẫn có một tia sáng nhàn nhạt rơi xuống, chiếu sáng nét mặt trông nghiêng của Thạch Tinh Ngự. Mái tóc dài màu lam giống biển cả đêm khuya, lặng lẽ dập dờn trong cung điện bằng băng mênh mông.

Mũi dao xoay chuyển, Thạch Tinh Ngự ngẩng đầu, mái tóc xoã gần như chạm đất, khuôn mặt đẹp đẽ tựa thần tiên nổi lên thành một đường lượn mê hồn dưới ánh sáng nhàn nhạt. Con dao chuyển động theo cổ tay, làn áo trên vai từ từ tụt xuống, làn da lộ ra trong khí lạnh cung điện, toả sáng mờ mờ. Thân hình vốn chứa đựng không biết bao nhiêu uy nghiêm, lúc này trông lại yếu đuối đến nỗi có thể bị đánh quỵ chỉ bằng một tiếng kèn kẹt từ đầu ngón tay. Y xuất thế lần nữa là để được gặp lại dung nhan người xưa, nhưng điều khắc đến cả ngàn pho tượng vẫn không thể tạo ra được một đường nét nên hồn ở vị trí khuôn mặt.

Tương tư đã ăn sâu vào xương tuỷ, hễ động đến là đau buốt óc.

Tô Do Liên ôm gối, náu trong góc tối tăm nhất của cung điện, lặng lẽ ngắm Thạch Tinh Ngự. Cô nhìn y, mà tưởng như nhìn thấy tình yêu của mình. Người đàn ông tương tu sâu nặng này sao mà giống cô làm vậy! Vì

tình, y sẵn lòng trả những giá đắt, bất chấp mọi người trên đời, bất chấp luân hồi, bất chấp số phận. Mỗi tình của cô và của y được định mệnh là không thể cùng tồn tại. Nếu muốn trọn vẹn một mối tình, thì nhất định phải huỷ diệt mối tình kia.

Huỷ diệt ư? Ý nghĩ khiến Tô Do Liên nhức nhối. Cô phải dồn sức nhớ đến Lý Huyền để trấn an trái tim run rẩy của mình. Tuy rằng cách xa nhau hàng ngàn hàng vạn dặm, ánh sáng ấm áp của Cửu Linh Ngự Ma kính vẫn lay động trong đáy tim cô, nhắc nhở cô rằng Lý Huyền yêu thương cô biết bao nhiêu, yêu thương mỗi giờ mỗi khắc. Lời nhắc nhở mang cho cô sức mạnh để tiếp tục. Thế giới này rộng lớn vô cùng, nhưng trái tim cô chỉ dung nạp được một người. Người đó là Lý Huyền, là tên lưu manh suốt ngày hèn hếch cười chẳng làm gì cả. Cô yêu gã biết nhường nào. Từ khi trông thấy hạt ngọc linh hồn của Lý Huyền trong cảnh mộng, cô đã chìm đắm vào bể tình. Vì gã mà sẵn lòng chịu đựng khổ ải. Thế giới rộng lớn này có ức vạn chúng sinh, nhưng đối với cô thì chỉ có cô và Lý Huyền.

Đúng, chỉ có hai người bọn họ.

Tô Do Liên cắn chặt môi, chặt đến nổi bật cả máu ra. Màu máu của cô rất nhạt, toả hương thơm lành lạnh. Cô chăm chăm nhìn Thạch Tinh Ngự bằng ánh mắt oán hận. Vì sao tình yêu của người lại sâu sắc đến nỗi ta phải bàng hoàng đau khổ? Tại sao tình yêu của người lại không hồi hợt, để ta khỏi ăn năn khi ra tay huỷ hoại? Không nhịn được, cô lạnh lùng hỏi:

- Ông thật sự tin cái tên thái tử ấy à?

Con dao dừng lại. Hề xao lãng đôi chút thôi là khó lòng tạo ra được một tác phẩm hoàn mỹ. Thạch Tinh Ngự điềm đạm nói:

- Sao lại không?

- Ông không sợ đó là một âm mưu à?

Câu hỏi khiến Thạch Tinh Ngự bật cười:

- Sao phải sợ?

Phải, với quyền lực ấy, Long hoàng không cần e ngại bất cứ một âm mưu nào cả. Bởi vì, bất cứ âm mưu nào cũng không thể đỡ được một nhát kiếm của y.

Có phải thế không? Nếu thật thế, thì Tô Do Liên không cần phải ấy náy nữa. Mối cô cắn vào chặt hơn. Xin lỗi, Long hoàng, la thật sự không muốn làm tổn thương tình yêu của người.

Thạch Tinh Ngự ngoái đầu lại, mặt vương nét cười ấm áp, mái tóc xanh lam nhẹ nhàng xoà xuống như một bầu trời xanh, toả sắc lam trong trẻo và hiền hậu quanh thế giới của Tô Do Liên. Bầu trời ấy chưa bao giờ có tuyết rơi.

- Cảm ơn người.

Tô Do Liên rùng mình. Cảm ơn người. Long hoàng vừa nói thế với ta ư? Cô mở to mắt, kinh ngạc nhìn Thạch Tinh Ngự.

- Nếu không nhờ người, ta chẳng nghĩ ra cách gì để gặp lại Linh nhi. Chính người đã cho ta hy vọng sống.

Y đứng dậy, chậm rãi bước đến gần Tô Do Liên. Cô không dám nhìn thẳng vào mặt y, đành đưa mắt đi chỗ khác. Thạch Tinh Ngự nhẹ nhàng cầm tay Tô Do Liên, siết chặt. Bàn tay cô lạnh giá, bàn tay y thì ấm áp như bầu trời.

- Cảm ơn người.

Câu nói hết sức chân thành, hết như mưa bão quét mạnh vào trái tim Tô Do Liên. Không được để lộ sơ hở, không được. Ngược lại ta sẽ chết.

- Không... không có gì.

Mấy chữ này, thốt ra sao mà gian nan. Bởi vì cô đang lừa dối một tấm lòng chân thành, một tình yêu chân chính. Thật là tội lỗi! Tô Do Liên cảm thấy trái tim mình tan nát. Vì sao số mệnh lại giày vò cô nặng nề đến thế? Để tình yêu của mình được trọn vẹn, lại phải phá nát một tình yêu sâu nặng nhường kia. Không ai hình dung nổi Tô Do Liên xót xa đến mức nào. Một nghìn năm nay, suốt quãng thời gian ôm nỗi tuyệt vọng, mình mảy mẩn lem đứng trên đồng tuyết hoang vu mà nhìn sự ấm áp của nhân thế, cô luôn hy vọng gặp được một tình yêu chân chính, chứng kiến sự vĩ đại của con người khi biết hy sinh vì tình yêu, hy sinh một cách vô tư, không oán không hận. Nhưng thực tế, cô chỉ gặp phải toàn bội phản, ngang ngược, có mới nới cũ, sáng cơm chiều phở. Cô từng ước nguyện rất nhiều, ước ao gặp được một tình yêu chân chính. Cô bằng lòng lặn ngụp trong cực hình của địa ngục, chỉ để gặp được một mối tình cao thượng, bất kể của mình hay của người khác.

Thế mà nay cô gặp được, cô lại phải tự tay huỷ hoại. Sự trở trêu này thật khiến người ta đứt ruột đứt gan.

Tô Do Liên buộc mình ngẩng đầu lên, bắt mình nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lam của Thạch Tinh Ngự. Đôi mắt ấy giống một đại dương xanh thẳm, mỗi giọt nước biển là một tình yêu vào sinh ra tử, vì nhau mà sẵn sàng chống cả mệnh trời. Ngá mình vào đại dương ấy, liệu có thấy ấm áp không? Liệu có bò lại sau lưng được mọi đau đớn không?

Thình lình, Tô Do Liên đẩy mạnh Long hoàng ra, lao như bay xuống núi, về nhà mình, hấp tấp như chạy trốn. Cô không thể đối mặt với người đàn ông này, không thể dùng một câu nói dối hoàn hảo để đánh lừa y và tình yêu của y. Ngũ Hành Định Nguyên trận, ám chỉ Tứ Bảo... tất cả đều là thật. Chỉ có một câu nói là dối trá, chỉ một câu thôi. Câu nào thì mỗi mình Tô Do Liên biết, và đấy cũng chính là đòn tấn công dứt điểm Thạch Tinh Ngự. Liệu cô có nên áp dụng đòn tấn công ấy không? Cô có thể không?

Tuyết lạng lẽ rơi. Thạch Tinh Ngự lại nhắc con dao.

Tiếp tục chạm trổ, để mỗi pho tượng không mặt tiếp tục múa lên một điệu vũ im lìm giữa cao xanh.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 28: Thang Ngọc Vắt Cong Qua Mặt Trăng

Mặt trời chênh chếch chuyên sang đằng tây Chung Nam sơn, sắp đến đêm trung thu rồi.

M

Trăng đêm nay nhất định sẽ sáng vằng vặc, từ dưới thấp nhìn lên vầng trăng vàng óng sẽ thấy lơ mờ hình dáng lâu gác đèn đài. Đó là Thanh Lương nguyệt cung, cũng là nơi mà Lý Huyền hao công tốn sức đi tìm. Gã bôn thời gian. Cố nhân dùng mười hai thiên can để tính giờ giấc, một ngày chia làm mười hai canh giờ. Mười hai thiên can lần lượt là tí, sửu, dần, mão, thìn, tị, ngọ, mùi, thân, dậu, tuất, hợi. Giờ tí là nửa đêm, giờ ngọ là giữa trưa. Một canh giờ tương ứng với hai tiếng đồng hồ của người hiện đại, một canh giờ lại chia ra làm bốn khắc, mỗi khắc tương đương nửa tiếng đồng hồ. Ví dụ một giờ chiều của người hiện đại thì sẽ là giờ ngọ hai khắc của người cổ đại.

Theo ghi chép trong phòng sách, Thanh Lương nguyệt cung xuất hiện vào khoảng giờ tuất ba khắc, công hiệu của Ngọc Phù lăng tiêu thì duy trì được ba canh giờ. Lý Huyền tính ngược tuất, dậu, thân, mùi, suy ra thời điểm tốt nhất để uống Ngọc Phù lăng tiêu là giờ mùi ba khắc.

Chính là lúc này đây.

Lý Huyền nấp bên đầm độc long, ngâm mình xuống suối nước nóng để tránh An Nã Già La đánh hơi được. Trước khi tới đây, gã đã ra lệnh cho Dao Nhi lại đánh tiếng trước. Chim bằng là kẻ thù tự nhiên của loài rồng, mà hình như Dao Nhi còn quá sốt sắng với nhiệm vụ, nên khi Lý Huyền

đến đêm độc long thì nhận ra cảnh tượng thay đổi triệt để. Cái đầm lộn xộn vô cùng, trên mặt nước la liệt vẩy cứng to tướng, An Nã Già La thì không thấy bóng dáng đâu, Lý Huyền cả mừng, ho hắng thử ba mươi sáu lần liền mới đem hạt giống ngâm dung dịch thuốc ra nuốt. Chỉ tích tắc, biến hoá lạ lùng xuất hiện. Vạn vật trước mắt Lý Huyền thì nhau kéo màu xanh lục, gã trông thấy bóng Dung Tiểu Ý thấp thoáng nhảy múa đặng cuối chân trời. Điệu vũ chậm rãi của nàng vun lên một màu xanh biếc, màu xanh từ từ tràn tới phía Lý Huyền, chảy vào trong mình gã, dần dần đổ đầy thân thể gã. Ý thức của Lý Huyền bắt đầu trở nên rời rạc, mờ lung, cảm giác chệnh chao giữa ngủ và thức. Mấy, nước gió, đất xung quanh bỗng thành gợn gũ, đua nhau xuyên vào mình Lý Huyền, khiến gã cảm nhận một cách hết sức thấm thía sự tồn tại của bản thân. Gã cảm thấy căng tràn, đầy đủ, sâu trong lòng trời lên một nỗi thôi thúc phải ưỡn lưng vươn vai. Lý Huyền vươn vai thật, thân thể gã theo đó xoè ra, nở bùng thành một sinh mệnh mới.

Những cảm xúc tươi tắn dâng ngập tâm hồn, Lý Huyền tắm trong ánh nắng, thân thể trải rộng vươn dài. Gã kinh ngạc nhận ra mình có thể đọc được hàm ý của ánh nắng ấy. Thời gian trôi đi, vầng dương gay gắt đổi sang rắng tà, dần dần buông thấp. Bầu trời bao la giăng đầy tinh tú, màn đêm ấm áp bao phủ Lý Huyền, trong trẻo và êm dịu như bàn tay mềm mại của mẹ chậm rãi vuốt ve gã, khiến gã cảm động tận đáy lòng. Gã muốn ôm ấp cả bầu trời đêm, bởi vậy gã giang rộng hai tay ra với không trung. Gã bật mình đón gió, bám lên vách núi rắn đanh, vươn về phía đỉnh Thiên Tú. Gã biết, sắp rồi, sắp rồi, gã sẽ leo tới đỉnh, thu gọn hết vũ trụ kia vào vòng tay mình. Trái tim gã ngập tràn niềm hoan hỉ của sự sinh sôi, sự hoan hỉ này không gì thay thế, cũng không gì so sánh được. Đó là nhiệt tâm của sinh mệnh, là sự ngưỡng vọng đối với bầu trời.

Cuối cùng, Lý Huyền đã chạm trán vào đỉnh Thiên Tú, thân mình như liến một thể với ngọn núi. Ánh sáng, hơi nước, mây mù và hình ảnh xoay tròn quanh gã, cảm xúc của gã dồi dào khôn tả, rung động khôn tả. Gã là

một bông lãng tiêu, điểm tuyết vào bạt ngàn hoa lãng tiêu mọc trên đỉnh Thiên Tú. Gã yêu cảm giác này quá, không muốn tỉnh dậy chút nào.

Một lát sau, trên mặt biển Đông nơi xa trời dấy một vầng trăng tròn vàng óng. Trăng trung thu luôn to và tròn khác thường, toả ra thứ ánh sáng còn rực rỡ hơn cả thái dương. Vầng trăng đêm nay từ từ vạch qua nền trời, kéo theo theo muôn vàn ập ủ tương tư, thoát dần khỏi đường viền của mặt biển, lạng lẽ bung lên nền trời. Đôi mắt Lý Huyền cũng di chuyển theo, không tài nào dứt ra được, một cảm xúc khó nói manh nha trong lòng, gã không thể xác định được là đắng, chát, ngọt hay chừa, trái tim thì như chìm nổi trong một bát canh mơ, cứ thất lại, thất lại mãi.

Kia là trăng ư? Và ánh trăng ấy đang soi tỏ ai thế?

Bỗng nhiên, một hình bóng loé lên trong tim Lý Huyền.

Tô Do Liên.

Cô vận bộ áo trắng muốt, không phải là áo choàng tuyết, mà là tấm áo lộng lẫy Thừa Hương công chúa từng mặc khi tiến vào Ma cung. Nàng Thừa Hương mà Lý Huyền vẫn nặng lòng thương nhớ lẽ ra là Long Vi mới đúng chứ, vì sao lại biến thành Tô Do Liên?

Vi thần trí quá đổi mơ hồ, Lý Huyền không rõ vì sao hình ảnh tưởng tượng kỳ quặc này lại nảy ra được nữa.

Vầng trăng lạng lẽ vạch qua nền trời.

o O o

Tô Do Liên trốn trong ngôi nhà nhỏ của mình đã ba ngày liền. Cô quyết định phân tích thật rạch ròi tất cả mọi chuyện, nhưng không tài nào phân tích được. Cô rất muốn thuyết phục bản thân là mình hành động đúng.

Nếu cô lo lắng cho tình yêu của người khác thì ai lo lắng cho tình yêu của cô đây? Ai sẽ giúp tình yêu của cô trở nên trọn vẹn đây?

Tô Do Liên không phải người ích kỷ. Khi chứng kiến tình yêu của người khác, cô cũng cảm động đến mức rơi nước mắt. Cô không nhẫn tâm phá hoại những điều tốt đẹp, cô là một tính linh tuyệt, dễ đem lòng yêu thích và say đắm bất cứ một nét đẹp nào. Bản tính cô nhạy cảm, đầy lưu tâm, thà để bản thân đau đớn còn hơn để người ngoài tổn thương.

Tô Do Liên ôm chặt lấy mình. Ánh trăng lọt qua khe cửa, rọi xuống chỗ cô. Tô Do Liên ngẩng đầu ngắm vầng trăng vàng sáng. Trăng nở rạng trong đêm khuya hư vô, dù ai đi nữa, chỉ cần ngước lên là thưởng thức được ngay thứ ánh sáng trong trẻo thấu suốt ấy. Giống nụ cười của Lý Huyền biết bao! Không cần chạm đến cũng đã thấy ấm áp. Nhưng phải làm thế nào mới giữ gìn được nụ cười ấy? Phải đứng ra hứng chịu mọi khổ đau của thiên hạ, phải nhúng tay mình vào tội nghiệt nặng nề ư?

Tô Do Liên vùi đầu trong hai cánh tay, nấc lên nức nở. Mỗi nhịp nấc như một tiếng vụn vỡ. Cũng giòn tan, và mong manh như thế.

Lý Huyền không nghe thấy.

Bầu trời đêm không nghe thấy.

Kẻ không nghe thấy thật là kẻ ngốc, nhưng kẻ ngốc lại thường hạnh phúc. Chưa kể, kẻ này còn ngang dọc trên nhân gian với tận sáu lời chúc phúc. Dù hẳn rất ngốc.

o O o

Trăng im lìm trượt đi, càng đi càng cao, càng cao càng tròn. Trên đỉnh Thiên Tú trời lên một vầng trăng giống hệt. Cũng vàng óng như thế thậm chí mỗi đường nét thâm thẳm bên trong vầng trăng đều như nặn từ một khuôn, không sai khác mảy may. Tưởng chừng ở ngọn núi chung đúc linh

khí này đã mọc lên một cung điện bằng trăng. Chỉ có điều, vầng trăng đó giống một ảo ảnh, bồng bềnh không thật. Nhưng Lý Huyền đương lúc ý thức mơ hồ nên không nhận ra điều ấy, gãờ đẫn ngẩng nhìn, ngắm vầng trăng hư ảo từ từ nở to, bao bọc cả dinh Thiên Tú vào lòng. Tất cả mọi âm thanh, ánh sáng, sấm chớp, bóng hình đều bị ngăn lại bên ngoài, dải trăng này là một thế giới trong mát, không cho phép bất cứ một ngoại vật nào xâm nhiễm.

Thần trí của Lý Huyền pha loãng vào vầng trăng, dần dần chìm trong giấc ngủ. Đây không còn là đêm nữa, mà là một khoảnh khắc huy hoàng, thần thánh. Vạn vật im lìm, cùng đợi thần tiên giáng hạ. Đó là truyền thuyết đẹp đẽ về Thanh Lương nguyệt cung. Người nào gặp được thần tiên thì có thể giàu nứt đổ đổ vách, tiếng tăm lừng lẫy, văn át cổ kim, võ rạng muôn đời.

Nhưng con đường đến bái yết thần tiên thì vô cùng gian nan đáng sợ. Quanh đỉnh Thiên Tú mọc lô nhô muôn vàn ngọn núi bằng kiếm quang, chính là chướng ngại sinh ra từ kiếm khí của Tạ Vân Thạch. Ngoài ra, theo truyền thuyết thì vào đêm trung thu, trên đỉnh Thiên Tú sẽ nổi lên một luồng khí mát lành có khả năng hoá giải hết thầy kiếm pháp và đạo thuật, tiếp đến là một luồng gió chướng từ chín tầng trời đủ sức thổi bay sạch sẽ hồn phách của con người. Hai chướng ngại này nghe đã thấy đáng sợ vô cùng. So ra, Thập Phương Sát Na quang chỉ là trò trẻ con, không bỏ nhắc đến. Truyền thuyết càng đẹp đẽ thì thực tế càng đáng sợ, thành tựu càng huy hoàng thì quá trình càng gian nan.

Lý Huyền ngẩng đầu nhìn.

Vầng trăng treo trên đỉnh Thiên Tú dần dần cô đặc lại. Một luồng khí dễ chịu nhẹ nhàng rải xuống mình Lý Huyền, khiến gã vô cùng sảng khoái, chỉ chực ngủ thiếp đi. Cũng vào lúc luồng khí này xuất hiện, những ngọn núi chọc trời bằng kiếm quang vẫn xoay chuyển quanh đỉnh Thiên Tú bắt đầu theo nhau tan rã, hết như hoa cỏ héo tàn rồi hoá thành bụi đất.

Phải chăng đây chính là luồng khí mát lành có khả năng xoá sạch mọi phép màu, ngay cả kiếm quang của Tạ Vân Thạch đặt ra cũng không thể kháng cự nổi?

Luồng khí mát lành toả xuống, lướt theo tấm thân dài ngoẵng mảnh dẻ của Lý Huyền, chảy đến tận cái đấm sâu dưới chân gã. Ánh sáng vàng óng ngập tràn cả ngọn Thiên Tú, hết như thần mặt trăng đang ôm ấp người tình của nàng.

Đúng lúc đó, có tiếng đàn du dương vang lên. Trí óc mơ màng của Lý Huyền hơi tỉnh táo lại một chút, gã lắc lắc đầu nhìn lên đỉnh núi. Hiện thời, cái đầu của gã là một bông hoa, trong tình trạng mới này, một động tác đơn giản như lắc đầu mà cũng trở nên chật vật vô kể. Mất một lúc lâu, Lý

Huyền mới ngoảnh được mặt vào trong đỉnh núi, thì thấy trên một tảng đá bằng phẳng nhẵn nhụi có bày một cái đàn và một cái quạt xanh biếc. Tiếng đàn chính là từ chỗ tảng đá này phát ra.

Lý Huyền vừa ngoảnh mặt vào, lờ chiếc quạt đã nổi lên một trận cuồng phong mạnh kinh hồn, chỉ chốc lát đã lao vút tới tận chín tầng trời, rồi trở mình cuốn ào ào xuống dưới. Tiếng đàn réo rắt bị đánh bật đi xa.

Chạm phải luồng gió đó, Lý Huyền cảm thấy thân thể đau đớn như bị xé toạc ra. Đá sỏi cuốn trong cuồng phong đều tan tành nát vụn, hoá thành đất đen. Phải chăng đây chính là luồng gió chướng trong truyền thuyết?

Cũng may Lý Huyền đã tính toán từ trước, khi bám theo vách núi mà sinh trưởng, gã luôn cố ý bám sâu mình vào những kẽ đá hờ. Bao nhiêu hố, lỗ dọc ngọn Thiên Tú đều được Lý Huyền biến thành chỗ dung thân. Huống hồ Lý Huyền còn có Hạo Hãn chiến giáp, một bảo bối hộ vệ rất đặc dụng, rất linh hoạt. Thân hình Lý Huyền biến thành cây hoa lãng tiêu, kéo dài đến mấy trăm trượng, Hạo Hãn chiến giáp cũng kéo dài ra theo, bọc kín quanh mình gã.

Gió chướng thổi tới, vách núi cản được phần lớn, chiến giáp hoá giải phần nhỏ còn lại, Lý Huyền không gặp khó khăn gì. Điều duy nhất cần lo lắng lúc này chính là khuôn mặt gã. Khuôn mặt không được che chắn, cần cẩn thận... đấng nào mặt cũng là bộ phận quan trọng...

Gió chướng sắc bén, uy thế ghê gớm, lại thêm luồng khí mát lành tiêu diệt được tất cả mọi vật, không người nào chống đỡ nổi cũng phải. Lý Huyền bản lĩnh tuy thấp, nhưng nhãn quang thì rất tinh tường. Càng tinh tường, gã càng ý thức được sự hung hiểm nơi đây. Càng ý thức rõ ràng, gã càng khâm phục bản thân. Đỉnh Thiên Tú vốn chẳng ai lên được, nhưng đã bị gã chinh phục rồi đây thôi? Ha ha...

Thình lình, một bóng người xuất hiện bên chân núi.

Áo trắng tung bay, cao nhã thanh khiết, từ dưới núi di chuyển dần lên.

Gió chướng lồng lộng hình như e ngại, tự động dẫn ra nhường đường cho y. Luồng khí mát lành cuồn cuộn khắp nơi, nhưng không thể ngăn được người mới đến, bởi y hoàn toàn không dùng phép thuật hay kiếm đạo, mà chỉ dựa vào sức lực đơn thuần để leo lên.

Y chậm rãi tiến theo vách núi, Lý Huyền kinh hãi ngập lòng. Khí lành và gió chướng đều đầu hàng người này, phải chăng y là... Thạch Tinh Ngự?

Long hoàng thì tới đây làm gì? Lý Huyền nhăn mặt.

Người nọ yên lặng leo lên đỉnh núi, rồi yên lặng đứng mãi một chỗ. Gió chướng thổi vào cổ cầm, phát ra âm thanh tinh tang, không thành giai điệu gì cả song rất du dương, nghe như một ký ức miên viễn. Người nọ thở dài, nhắc chiếc quạt biếc cắm vào cạnh tảng đá rồi ngồi xuống, ôm đàn iên đài, ngón tay lướt nhẹ, tiếng đàn ngừng bật.

Lúc tiếng đàn lịm tắt cũng là lúc y buột ra một tiếng thở dài dịu êm.

Lý Huyền chợt nhận ra, người nọ không phải là Thạch Tinh Ngự. Con người ấy không bao giờ hứng thú với đàn hát đến vậy được. Tuy chưa nhìn rõ mặt, nhưng Lý Huyền đã láng máng đoán ra y là ai rồi.

Y là Tạ Vân Thạch.

Chỉ Tạ Vân Thạch mới thanh tao anh tuấn, mới ung dung bất phàm, mới đường hoàng phong nhã như tùng cổ trúc non đến thế khi cầm cây đàn trên tay. Phong thái của y là thứ phong thái kế thừa từ các văn nhân xa xưa, đã thấm vào xương tuỷ, đã khảm vào bán nhiên, chứ không phải là do cố tình luyện tập. Sở dĩ y có được thứ cốt cách như vậy, bởi vì y là Tạ Vân Thạch. Chỉ ở Tạ Vân Thạch mới hiện diện được thứ cốt cách như vậy mà thôi.

Ngay Thanh Lương nguyệt cung đẹp đẽ bí ẩn nhường kia, có lẽ cũng chỉ mình nhân vật như Tạ Vân Thạch mới đủ tư cách bước vào. Hiềm nỗi, y đã từng đến Thanh Lương nguyệt cung rồi cơ mà, đến nữa làm gì đây? Trong lúc Lý Huyền thắc mắc khôn nguôi, Tạ Vân Thạch lúi húi chỉnh dây đàn, rồi nhẹ nhàng lướt tay, giai điệu cổ kính êm ái tràn ra như dòng ánh sáng.

Tạ Vân Thạch dồn hết tâm trí vào bán nhạc. Đây là khúc nhạc mà y thương nhớ suốt đời. Nhưng bình thường y không thể diễn tâu, trừ lúc này, mỗi năm một lần, trên đỉnh núi cao vợi vợi, cất lên tiếng đàn bằng cả trái tim. Còn những khi khác, cho dù đau buồn, khổ sở, vui vẻ, hân hoan hay ưu sầu, y đều không thể chơi bán nhạc này cho riêng mình. Vì thế, có một dạo suốt mười năm, y không chạm đến dây đàn.

Tà áo lay động, hai mắt Tạ Vân Thạch bỗng lộ nét phấn khởi. Tiếng đàn ưu tư sầu muộn dọt pha vài nét vui tươi.

Một bóng tím xoay múa, kéo theo một ráng tím cực dài, hắt ra muôn vàn tia sáng li ti, từ chân trời đằng xa hạ dần về đình Thiên Tú.

Đó là một con chim khổng lồ trông rất giống Dao Nhi, toàn thân phủ kín lông cánh màu tím, đuôi chia làm bảy dải, rõ là một con Phượng Đầu thúu. Lý Huyền sức nhớ lại những kiến thức đã nghiên cứu về Phượng Đầu thúu. Lông vũ của loài chim này biến đổi theo thứ tự dải màu trên cầu vồng, đỏ-cam-vàng-lục-lam-chàm-tím-đen-trắng, cứ một trăm năm thì thay lông một lần. Dao Nhi chỉ có ba trăm năm tu vi, nên lông màu vàng, còn con Phượng Đầu thúu này mang sắc tím, chắc hẳn tu vi đã tới bảy trăm năm? Chưa kể lông nó tím sẫm đến mức gần ngả đen thế kia, chắc chỉ ngày một ngày hai là công phu tu luyện sẽ tiến thêm bậc nữa. Không phải bảy năm trăm chỉ đơn giản là cao tuổi hơn, mà tu vi cũng cao hơn nữa. Mỗi lần thay lông, Phượng Đầu thúu không chỉ tăng thêm một trăm tuổi, mà tu vi còn tăng một lần, và tu vi cũng phải tăng thì mới có thể thay lông, nếu không thì dẫu ba trăm năm vẫn giữ màu lông cũ. Bởi vậy Dao Nhi dù lười biếng bẩm sinh, vẫn phải cần mẫn tu luyện hằng ngày. Tính ra, tu vi của con chim này chắc phải gấp tám lần Dao Nhi. Và không thể gọi nó là thúu được nữa, mà phải là phượng. Phượng tím.

Ai bước trên tiếng phượng gáy mà đến thế kia? Lẽ nào là thần tiên trong Thanh Lương nguyệt cung? Lý Huyền hào hứng hẳn lên. Gã nhất định phải mở thật to mắt nhìn cho rõ.

Con phượng tím yên lặng đứng trên đỉnh núi, cất tiếng kêu thảng thốt. Cho dù tu vi cực cao, nó vẫn ngọt ngào trước sức ép cùng lúc của cả luồng khí mát lành và làn gió chướng.

Một người thông thả lừ trên mình phượng bước xuống.

Tiếng đàn lặng tắt.

Tạ Vân Thạch chùng như sừng sờ, hai tay vẫn đặt trên dây đàn, nhưng không thể diễn tấu tiếp được. Môi y ran run như muốn nói điều gì, vậy mà chẳng thốt nổi một chữ. Đôi mắt y lấp lánh, không tài nào dời đi nơi khác được, chỉ nhìn chăm chăm vào cái bóng đang chậm rãi tiến về phía mình.

Quãng đường giữa họ ngắn ngủi nhưng trắc trở, dẫu dùng đến một ngàn năm đi nữa, liệu có băng qua hết được không?

Tấm áo lông hạc hứng gió chướng, phồng căng lên như một áng mây đen quanh bước chân người mới đến, phủ chụp cả đỉnh núi chon von này. Người đó vừa cử động, tấm áo choàng đã biến ảo, mỗi biến ảo tương đương một tai họa trong trời đất, ngập đầy những cảnh tượng thê thảm loạn li. Bởi vì người đó vốn quyết định tạo diệt trong trời đất, nắm quyền sinh sát chúng sinh.

Nếu y nổi giận, thì sấm chớp trong trời đất đều nhọt nhạt hết.

Mỗi bước chân y giẫm lên một nhịp đập của trái tim trời, vì bước chân y mà trái tim trời liên tục thổn thức. Có khi khốc liệt, có lúc từ bi.

Vì y mà ánh trăng vàng óng quánh lại, tạo thành một khối băng khổng lồ treo lơ lửng trên nền trời. Vì y mà đỉnh núi lởm chồm giống bộ xương khô chuyển mình dữ dội, gây chấn động cổ kim. Cả trời đất này là vương cung của y, còn y, chính là chú nhân của vương cung ấy.

Người nọ lảng lạng dừng lại trước mặt Tạ Vân Thạch. Diện mạo y ẩn kín sau một chiếc mặt nạ bằng đồng xanh chạm những đường nét cực cùng hung ác, trên tấm thân thanh cao của y nở ra một bông hoa tím tối. Trên trán mặt nạ khảm một viên đá quý to như trứng chim câu, tỏa ánh biếc rờn rợn, hắt sắc xanh nhờ nhờ lên những hình ma thần chạm chi chít xung quanh, trông đám ma thần ấy dữ dội như thế sắp phá mặt nạ mà lao ra. Đằng sau mặt nạ loé lên luồng mắt lạnh băng, tựa dấu niêm ghim chặt lũ ma thần vào đêm đen. Ánh mắt kiên nghị, thâm trầm, tưởng chừng bất cứ sức mạnh ghê gớm nào cũng phải phát run, phải quỳ thụp xuống trước chúng. Nhưng bây giờ, khi chạm đến Tạ Vân Thạch, ánh mắt ấy lại nhen nhóm đôi phần ấm áp, đám ma thần lồng lộn trên mặt nạ cũng tỏ ra bình yên.

Ánh mắt hai người vừa giao nhau là gắn bó đến độ không ai tách lìa họ ra được nữa. Tạ Vân Thạch bỗng run bần bật. Biểu hiện tương tự cũng tỏ rõ ở con người bí ẩn và mạnh mẽ nọ.

Nỗi cảm động thấu xương thấu cốt lan toả trong thân thể hai người, họ cùng thấn thìa mọi cảm xúc của nhau, và cùng đem thứ cảm xúc sâu sắc như thế, đầy đặn như thế gửi trả sang cho đối phương.

Và rồi, hai người bỗng trào nước mắt.

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 29: Từ Trời Biếc Đến Bờ Ngân Hà

Bỏ hết vô tình lại nhân thế, đôi lấy mỗi năm gặp một lần. Truyền thuyết của Thanh Lương nguyệt cung đã trở thành truyền thuyết của họ. Đây là bí mật mà Tạ Vân Thạch phát hiện ra ba năm về trước, trong lần đầu lên đỉnh Thiên Tú. Một bí mật tầm thường với tất cả mọi người, nhưng lại vô cùng quý giá với hai người bọn họ. Vì vậy, năm nào họ cũng đến một lần, gặp nhau một khắc. Họ gọi đó là ân huệ của trời cao, nhưng ân huệ này rất ngắn ngủi, trăng vừa qua khỏi đỉnh trời là Thanh Lương nguyệt cung sẽ tan biến, luồng khí mát lành lại rút về chín tầng trời, họ không thể tiếp tục gặp nhau được nữa.

B

Từ giờ tuất ba khắc đến giờ tí, vón vẹn một canh giờ và một khắc, cuộc gặp gỡ mỗi năm một lần của họ chỉ diễn ra trong đúng một canh giờ và một khắc ấy thôi. Một khắc đáng giá ngàn vàng.

Tạ Vân Thạch chậm chậm đứng dậy, nhìn bóng người đen như màn đêm kia. Người ấy chậm chậm giơ tay, gỡ mặt nạ ra. Trong một giờ một khắc này, y sẽ dùng khuôn mặt thật để đối diện Tạ Vân Thạch. Trên trời dưới đất, chỉ mình Tạ Vân Thạch được nhìn thấy chân diện mục của y.

Bàn tay nhích dần nhích dần sang bên, ma thần từ từ tuột khỏi khuôn mặt.

Trong lòng Lý Huyền bỗng gợn lên một nỗi mong ngóng khó tả. Dưới chiếc mặt nạ hung tợn kia, con người tao nhã cùng phong thái trầm ổn này

sẽ sở hữu một khuôn mặt như thế nào? Gã thấy mình khát khao muốn biết, khát khao ấy mạnh mẽ tới mức khiến gã phát cuồng.

Mặt nạ nhẹ nhàng nhích ra một chút, để lộ khuôn mặt bí ẩn kia, cũng chỉ một chút.

Trong khoảnh khắc đó, Lý Huyền cứng cả người, như chứng kiến cảnh màn đêm thăm thẳm được một bàn tay khê khàng vén ra, làm lọt xuống ánh sao rạng rỡ, khác nào một tia sáng vắn vắt rạch ra giữa muôn vàn khí đục khí trong thuở đất trời còn cơn hỗn độn.

Những hình khắc hung dữ vẫn chiếm hữu phần lớn khuôn mặt, một phần diện mạo hé lộ thật giống nụ cười bí ẩn giữa đám ma thần. Vậy mà đã đủ khuynh đảo chúng sinh.

Lý Huyền sửng sốt, tính đến giờ, gã đã gặp bao nhiêu thiếu nữ tuyệt sắc, Thạch Tử Ngưng băng giá, Long Vi kiều diễm, Cửu Linh ma mị, Tô Do Liên quyến rũ, ai cũng khiến người ta chao đảo thần hồn, song nét lộng lẫy trên nửa khuôn mặt của người này không giống một ai hết. Cao khiết, xa xôi, ung dung, trầm tĩnh, thực cả đời Lý Huyền mới gặp lần này là một.

Khuôn mặt ấy mà lộ ra hết dưới trăng, thì sẽ gây chấn động đến nhường nào? Sông sẽ cạn, núi sẽ mòn, mùa đông sấm nổ, mùa hạ tuyết rơi chẳng? Khi khuôn mặt ấy lộ ra hết, liệu biển có cản trở, đá có vỡ nát? Trái tim người ta có biến thành tro bay?

Khoan đã... Có lẽ là do các giác quan hoạt động kém bén nhạy hơn bình thường, đến lúc này Lý Huyền mới giật mình nảy ra một ý: nhân vật có bản lĩnh cực cao đủ để trấn áp cả thiên hạ kia, phải chăng có một khuôn mặt mỹ lệ như tiên nữ? Hay bản thân hẳn chính là một nữ nhân? Hẳn là ai?

Tại sao Tạ Vân Thạch lại đến gặp gỡ thế này? Phải chăng hẳn là một người bạn thân thiết hay một người thân lưu lạc lâu năm của Tạ Vân Thạch?

Không giống lắm... Lý Huyền bỗng thấy đau đầu. Vừa đưa mắt về phía hai người lần nữa, gã bàng hoàng sức hiểu. Từ ánh mắt của Tạ Vân Thạch, và từ ánh mắt của nhân vật bí ẩn kia, gã nhận ra một mối tương tư khắc cốt ghi tâm, một mối tương tư giống hệt của gã trong kiếp trước.

Khắc cốt ghi tâm, chắc chắn rồi. Nhưng sao lại như thế được?

Truyền thuyết về Thanh Lương nguyệt cung, về đình Thiên Tú, lẽ nào là để chỉ nơi Tạ Vân Thạch gặp gỡ người thương của y? Tại sao? Còn Long Vi nữa chứ! Còn cô bé con thiết tha gọi “Tạ ca ca”, giờ tính sao đây?

Lý Huyền quan sát ánh mắt hai người, lòng cạn hẳn mọi hy vọng. Đó là ánh mắt mà không ai đủ sức tách rời, cho dù sông cạn đá mòn, sao rơi tán loạn, ánh mắt họ vẫn sẽ gắn bó với nhau. Giữa chúng không có chỗ cho người khác chen chân, thậm chí không có chỗ cho một hạt bụi.

Thật đáng thương!

Tâm trí Lý Huyền lại bắt đầu trở nên mông lung, chỉ còn trơ trọi mỗi một ý nghĩ. Thật đáng thương, Vi nhi!

Đúng lúc ấy, một giọng nói lạnh lẽo mà rùng rợn cất lên:

- Giản chủ!

Bàn tay vụt ngưng ngang, ma thần sắp trôi tuột đi, bay loãng đi thì bỗng cô đặc lại. Điều vũ thiên thần vỡ vụn. Mặt nạ sập về chỗ cũ, người nọ xoay phắt ra sau. Tấm áo choàng lông hạc căng rộng, luồng khí lạnh căm tràn ra, chỉ chớp mắt đã biến cả đình Thiên Tú thành vương cung của y. Tấm áo lông ngạo nghễ, sẵn sàng đối diện với vạn m. thiên binh.

Y không cần lên tiếng, bởi chúng sinh đều là con sâu cái kiến lổm ngổm dưới bàn chân y, đợi phán quyết lạnh lùng của y. Y nắm quyền sinh quyền sát với cả thiên hạ, thế lực trong tay y là vô biên. Đôi mắt bằng giá

của y dồn cả vào cái bóng đang đứng trước mặt. Cái bóng đó ẩn trong luồng khí mát lành, lơ lửng trên không, dập dềnh dập dềnh. Ánh mắt y hơi thay đổi. Luồng khí mát lành có thể xoá tan hết mọi kiếm đạo pháp thuật, không hề chừa ngoại lệ, vậy mà cái bóng này vẫn nhờn như trên không thể kia là sao! Thật là một điểm báo không lành, một dấu hiệu nguy hiểm!

Sự nghi hoặc của y không thoát được đôi mắt quan sát tỉ mỉ của người mới đến. Rất nhẹ nhàng, hần ta cất tiếng cười khè khè như răn. Khi hần cười, thân hình cứ uốn éo uột hết như không có cái xương nào vậy. Chiếc quạt lông nhẹ nhàng phe phẩy trên tay che đi phần lớn khuôn mặt hần, chỉ để hở đôi mắt lạnh lùng trơn nhẵn, một đôi mắt đủ sức giết chết người ta. “Giản chủ” là con mồi của hần, hần quyết không cho y thoát thân.

Đôi mắt đằng sau mặt nạ cũng chăm chú nhìn lại. Đó là đôi mắt phượng hoàng, cao ngạo kiêu hãnh, không khỏi khiến người mới đến sinh lòng ghen ghét. Rất chậm rãi, từ dưới mặt nạ buột ra hai chữ:

- Thái tử!

Thái tử mỉm cười. Hần bỗng thấy thích vẻ kiêu ngạo của đối phương, và càng thích hơn khi sắp được chứng kiến vẻ kiêu ngạo ấy vụn vỡ, tan nát, ô uế dưới tay hần, để cuối cùng, hần sẽ thu dọn tất cả. Mới thoáng nghĩ thôi đã thấy phấn khởi rồi. Hần lên tiếng, nhẹ nhàng tuôn ra một tràng từ ngữ liên tục khiến thân hình nảy bần bật:

- Giản Bích Trân. Hay là, ta nên gọi người là Hoa Âm các chú?

Giản Bích Trân không đáp, sắc mặt lạnh lùng không hề thay đổi, nhưng bằng ánh mắt tinh tường, thái tử nhận ra y đang thắc mắc. Nhất định hần không hiểu nổi làm sao ta xuất hiện được ở đây mà không bị luồng khí mát lành và cơn gió chướng khổng lồ chế. Chắc hẳn, hần cũng không hiểu nổi vì sao ta lại dám hiện diện trước mặt hần, vì ta vốn sợ hần đến vỡ mặt cơ

mà. Chỉ nghĩ như thế, thái tử đã thấy rạo rức khoái chí. Hôm nay, gió sẽ xoay chiều, ta sắp lấy lại mọi thứ thuộc về ta.

Thái tử cau đôi mày mảnh, giọng đỗi ra lạnh băng:

- Giản chủ! Chẹp, ta vẫn quen gọi người như thế. Người là chủ nhân của vạn vật mà, phải vậy không?

Thái tử hạ xuống mặt đất, quỳ gối trước mặt Giản Bích Trân. Hắn khấu đầu thật mạnh, trán đập vào đá rướm cả máu. Khi hắn ngẩng lên, máu tươi đã hoà tan cùng một nụ cười tàn nhẫn. Hắn định dùng bộ dạng đê hèn ngày trước để nhấn mạnh cơn đặc ý hôm nay:

- Giản chủ, ta đã chuẩn bị cho người mười món quà hậu hĩ, người có định xem không? - Cố họng hắn phồng lên, phát ra một tiếng cười the thé mà lộn xộn, rồi cao giọng hô - Dâng quà!

Cùng tiếng hô đó, gió mây lập tức thay đổi. Cuồng phong dữ dội từ sau lưng hắn thốc lại, thổi bùng tấm áo choàng lông hạc của Giản Bích Trân, nhưng vị Hoa Âm các chú vẫn bất động, ngạo nghễ nhìn màn biểu diễn của thái tử.

Để xem hắn kéo dài thái độ ngạo nghễ này được bao lâu? Nụ cười của thái tử tăng thêm mấy phần điên cuồng, điên cuồng vì khoái trá.

- Món quà thứ nhất! Câu chuyện.

Tiếng cười ré lên nhọn hoắt, nhọn đến độ có thể đâm rể vào chân người ta. Tiếng cười bò dần tới, bò mãi tới tim người ta, sau đó đột nhiên bóp lại, khiến người ta sờn gai ốc.

- Có hai người yêu nhau, yêu nồng nàn thắm thiết đến mức có thể vì nhau mà vào sinh ra tử, nhưng không thể nào ở bên nhau được. Tất cả là tại một lời nguyện bí mật, khiến trong người họ sinh ra một sức hút mãnh liệt

đối với nhau, họ càng lại gần thì sức hút càng dữ dội, khi đủ gần thì hồn phách hai người sẽ hoà quyện vào nhau, cùng tan tác thành tro. Bởi vậy tuy yêu thương sâu nặng, nhưng họ đành li biệt càng ngày càng xa, cả đời không thể nào gặp mặt - Thái tử nhường mày cười, mắt chăm chăm nhìn Giản Bích Trân - Một câu chuyện rất đổi thương tâm, phải không?

Giản Bích Trân không hề nhúc nhích, mặc trăng vàng lồng bóng quanh mình.

- Ta chợt nghĩ, nếu có một nơi nào đó, hay một báu vật nào đó vô hiệu hoá được mọi phép thuật thì lời nguyện mà Tam thánh chúa thi triển bằng Quy Hoá thần công cũng sẽ tạm thời mất tác dụng, hai người yêu nhau có thể nắm tay gặp gỡ. Khả năng này hấp dẫn đến mức nào với những người gặp cánh trái ngang kia? - Hả mỉm cười, nụ cười cực kỳ hiểm độc - Báu vật ấy chính là luồng khí này, Cửu Thiên Thanh Lương khí.

Thái tử giơ tay, trong lòng bàn tay hắn là một cuộn khí mát lạnh, toả ra theo bàn tay xoè mở rồi mau chóng lan rộng cả đỉnh Thiên Tú.

- Giản chủ, chắc hẳn ngươi không ngờ ta là chủ nhân của Cửu Thiên Thanh Lương khí đâu nhỉ! Thứ mà ngươi khổ sở tìm kiếm, chính là món quà thứ nhất ta tặng ngươi. Trong phạm vi của nó, tất cả mọi phép thuật, kiếm thuật đạo thuật, võ thuật đều tiêu tan, đủ để hai vị an hưởng yên bình dù ngăn ngúi.

Giản Bích Trân hơi đổi sắc mặt. Gió vàng sương ngọc gặp nhau, còn hơn gặp phải bao người vô duyên. Lẽ nào đây chỉ là một giấc mơ? Hay là một âm mưu được dày công sắp đặt riêng cho y?

Y liếc nhanh Tạ Vân Thạch. Tạ Vân Thạch không buồn nhìn đến thái tử, mà tập trung toàn bộ tinh thần vào Giản Bích Trân.

Mỗi năm chỉ gặp một lần. Phải, mỗi năm bọn họ chỉ được gặp nhau một canh giờ và một khắc này thôi, khoảng thời gian ấy mà qua đi, chuyện

tái ngộ cũng chẳng có gì chắc chắn. Y nhìn không thoả, nhìn không đủ, đâu còn bận tâm đến sống chết nữa.

- Món quà thứ hai. Truyền thuyết. Giản chủ, chắc người không bao giờ ngờ rằng, bí mật của Thanh Lương nguyệt cung đã bị ta phá giải được ba năm nay rồi. Cửu Thiên Thanh Lương khí chính là pháp bảo ta lấy trong nguyệt cung ra đó.

Thái tử lắc lắc cuộn khí trong tay, đây đúng là nguồn gốc điều khiển Cửu Thiên Thanh Lương khí. Lời tiết lộ khiến cả Giản Bích Trân và Lý Huyền rùng mình biến sắc. Thái tử khoan khoái nhâm nhi vẻ kinh hãi của Giản Bích Trân, đây chính là hình ảnh hắc đã tự hình dung không biết bao nhiêu lần trong tâm trí, giờ được chứng kiến tận mắt, hẳn thật sự thoả mãn. Hắc thích nhìn kẻ khác nhảy múa như con rối hoặc loanh quanh trong vòng thao túng của mình. Hắc thích cảm giác cầm nắm vận mệnh kẻ khác, nhất là một kẻ hùng mạnh và bí ẩn như Giản Bích Trân. Cuối cùng cũng có một ngày thu hoạch như ý, không uổng công hắc sắp đặt suốt ba năm nay - Thanh Lương nguyệt cung là vật báu mà thần tiên thời thượng cố để lại trước khi bay về trời, vật báu này...

Thái tử lẩm bẩm niệm chú. Ánh trăng khắp đỉnh Thiên Tú bỗng ngưng đọng lại, quán thành hình thành chất, lơ mờ hiện lên đường nét một cung điện bằng vàng trong vầng trăng lừng lững trên cao. Quá nửa cung điện ẩn trong tán lá của một cây quế đại thụ với cành nhánh toả rộng, khí thiêng phảng phất. Từ trong cung điện cháy ra một dòng sáng vàng óng, tuôn quanh đỉnh Thiên Tú.

Phù Không đảo của Long Mục đã đủ khiến thiên hạ cảm thán, mà toà nguyệt cung này còn hùng vĩ nguy nga hơn nhiều, khác nào một vầng trăng sáng chiếu ngời không trung, khiến vầng trăng thật bỗng thành hư ảo.

Thái tử ngắm nghía vẻ sừng sốt của bọn họ.

- Ta không thu hồi nguyệt cung, mà cứ để nó treo lơ lửng trên đỉnh Thiên Tú, toả ra Cửu Thiên Thanh Lương khí, cốt để giăng cái bẫy này đây. Rất nhiều thứ trông thì đẹp đẽ, thực ra bên trong đang tẩm thuốc độc. Giản chủ à, người trúng độc nặng lắm rồi đây... Một khi bị nguyệt cung ràng buộc, cơ hội để thoát thân là vô cùng nhỏ bé... - Hãn bật cười khan - Thanh Lương nguyệt cung, bảo vật của thần tiên thời thượng cổ, được dùng để phong toả đường lui của Hoa Âm các chủ, đây là món quà thứ hai của ta.

Thái tử hơi cúi mình, tư thế nhàn nhã. Con người hãn toát ra một thứ phong cách quý tộc, nhưng khác với khí chất phong lưu hào hoa ngàn năm của Tạ Vân Thạch, phong cách quý tộc của thái tử rất hông hách, tàn khốc, ngênh ngang, coi người khác như phân gió, vênh váo giẫm đạp lên hết thấy.

- Món quà thứ ba. Máy móc.

Thái tử khoát tay, cung điện trong trăng mở cửa, đàn đàn lũ lũ bóng đen tuôn ra, ken lúc nhúc trên đỉnh Thiên Tú. Đó là những tên lính vận giáp trụ, cưỡi những con chim trông Tất dữ dằn. Bọn chúng di chuyển cứng nhắc ì ạch, nhưng nhất cử nhất động đều biểu lộ một sức mạnh ghê gớm. Thân thể chúng phát sáng xanh thẫm, hiển nhiên là được rèn từ thép đúc, nhưng trông sống động như người, hẳn là nhờ những máy móc bí ẩn lắp đặt bên trong. Dù đánh giá trên tiêu chuẩn nào, kỹ thuật máy móc cũng đáng xếp vào loại trường phái bí ẩn. Người hiểu về máy móc đã ít, thành thạo lại càng ít hơn, một thời đại thông thường chỉ sinh ra được một hai người, và vừa xuất hiện là trở thành nhân tài kiệt xuất, gây dựng được một sự nghiệp lẫy lừng cổ kim. Chính là bởi kỹ thuật máy móc có thể đem những sức mạnh dồi dào cất vào gỗ đá sắt thép, khi giải phóng ra thì không một người thường nào đủ khả năng chống đỡ.

Giản Bích Trân kiến thức rất rộng, chí nhìn thoáng qua đã phát hiện đám người rối hoạt động nhỏ một kỹ thuật đã thành truyền thuyết, gọi là Tinh Thiên Mệnh. Kỹ thuật này tận dụng sức mạnh của tinh tú để điều

khiến máy móc, uy lực vô biên, rất khó chống cự. Tám trăm kỵ sĩ thép cưỡi chim xếp thành vòng trong vòng ngoài trên đỉnh Thiên Tú, cho dù Giản Bích Trân dốc sức tác chiến, cũng chưa chắc phá được vây mà ra. Cửu Thiên Thanh Lương khí phong toả hết các phép màu, nhưng máy móc lại không thuộc về bất cứ một trường phái pháp thuật nào, nên cứ mặc nhiên phát huy tác dụng trong vùng bao phủ của Cửu Thiên Thanh Lương khí. Lúc trước Giản Bích Trân vẫn còn một tia hy vọng sống, nhưng đến lúc này, tia hy vọng đó đã bị khoá chặt hoàn toàn.

Y đã lâm vào đường cùng.

Thái tử huênh hoang:

- Ta đây thật không dám xem thường Gián các chú. Cho nên, món quà thứ tư. Thánh chỉ - Hẩn rút từ ngực áo một cuộn giấy màu vàng, giở ra sang sảng đọc - “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu rằng: Lệnh cho Ma Vân thư viện, từ trên xuống dưới, dốc lòng phụ giúp thái tử bắt giữ Gián Bích Trân, kẻ nào cưỡng lại sẽ bị khép xử theo tội phản quốc. Khâm thủ!” Bởi vậy... người dùng hy vọng Tử Cực lão nhân ra tay tương trợ nhé!

Chả trách sự việc rùm beng thế này mà từ phía Ma Vân thư viện chẳng nghe mảy may động tĩnh, xem ra mọi người đều bị Tử Cực lão nhân triệu tập đến họp rồi. Ở đây chưa rùm beng xong thì họp hành ở trường còn chưa kết thúc. Tử Cực thần thông quảng đại, song vì mãi nặng lòng an nguy của muôn dân, nên đành phải chịu sự khống chế của hoàng đế Đại Đường. Thánh chỉ là cách tốt nhất để trói chân trói tay lão.

- Cũng đừng hy vọng ở Hoa Âm các. Bởi vì đó là món quà thứ năm của ta.

Thái tử cười mỗi lúc một tươi, mỗi lúc một nham hiểm. Nụ cười của hẩn giống hệt mây đen, giăng kín cả khuôn mặt. Tuy hẩn không nói rõ cách

thức âm mưu, nhưng lời lẽ chắc như định đóng cột thế này, hẳn là đã thu xếp ổn thoả để Hoa Âm các không thể gửi đến dẫu chỉ một tay viện binh.

- Món quà thứ sáu. Gió chướng - Thái tử nhàn nhã trở chiếc quạt biếc cầm bên cạnh Giản Bích Trân - Giản chủ có biết, chiếc quạt này chẳng qua chỉ là sản phẩm từ ba chiếc lá của cây quếtiên trên trăng kia.

Cùng với câu nói của hẳn, cây quế toả bóng trên cung điện bằng vàng bỗng rung lên, dù trời lặng gió. Ánh biếc trải ra ngập trời, từ rễ cây vươn lên cao, tới phía tán cây, tới nơi liên hoá thành muôn vàn dòng cháy li ti, dòng nào dòng nấy lòng vòng cuốn vào từng cành từng nhánh của cây quế. Mỗi cành nhánh liền đơm lên một đoá hoa bằng hoàng ngọc, lung linh trong suốt, toả hương thơm lừng, từ đầu cành rụng xuống, tan vào dòng khí biếc, sinh ra vô vàn xoáy Ốc màu vàng nhẹ, ùn ùn chảy về đỉnh Thiên Tú. Càng ra xa cây, đám xoáy ốc càng trương to, biến thành hằng hà sa số vòi rồng dài ngoẵng, nổ đùng đùng, nuốt chửng cả trời lẫn đất.

Đỉnh Thiên Tú trông thành như chiếc thuyền mỏng giữa hung nhúc vòi rồng, tưởng chừng có thể vỡ toang bất cứ lúc nào.

Trước cảnh tượng dữ dội này, ngay cả Giản Bích Trân cũng không khỏi biến sắc.

Thái tử vỗ tay.

Cây ngừng đung đưa, vòi rồng tan biến.

- Đây mới là gió chướng, là Cửu Thiên Cương phong chân chính. Cái quạt biếc kia chẳng qua là một tiêu xáo màu mè của ta để đánh lừa Giản chủ mà thôi. Ở trong Cửu Thiên Thanh Lương khí, nếu không có binh khí hộ thân, đời nào Giản chủ dễ dàng xuất hiện. Chiếc quạt này vừa là binh khí, lại vừa là bẫy rập. Giản chủ, người mắc câu rồi!

Tiếng cười của thái tử ngậm đầy nọc độc. Hãn chỉ muốn nói toạc ra tất cả, kế hoạch này tính diệu và hữu hiệu đến đâu, hãn đã mất bao nhiêu công cùng tay chân thân tín sắp đặt ròng rã một năm trời thế nào, chưa kể phải huy động rất nhiều báu vật trong trời đất mới dụ được Giản Bích Trân vào tròng.

Hãn khoan khoái quá đi!

Khoan khoái mà không được bộc lộ thì thực là ngứa ngáy khổ sở. Cửu Thiên Cương phong là binh khí dẫn dụ Giản Bích Trân, nếu Giản Bích Trân cắn câu, thì gió chướng sẽ quay lại thành môi đe dọa ghê gớm với y. Suy cho cùng, uy lực của gió chướng mạnh mẽ như vậy cơ mà, dễ dàng thổi bay được hồn phách người ta cơ mà.

- Món quà thứ bảy. Quy... Hoá... thần... công - Nhắc đến cái tên này, thái tử cố ý dẫn từng chữ.

Hiển nhiên, bốn chữ vang lên đã khiến cả Giản Bích Trân và Tạ Vân Thạch bất ngờ. Họ cùng rùng mình. Quả tình, cái tên tác động rất mạnh đến họ. Năm xưa, nếu không nhờ Quy Hoá thần công, Giản Bích Trân lấy đâu ra lòng tin để một mình khiêu chiến Tam thánh chúa? Cũng lúc ấy, nếu không nhờ Quy Hoá thần công, Tạ Vân Thạch làm sao dám dâng hiến thể xác linh hồn của mình để hỗ trợ Giản Bích Trân đánh bại ma thần vô địch? Và bây giờ, nếu không tại Quy Hoá thần công, họ chẳng đến nỗi muốn ở bên nhau mà bất lực, phải biệt ly qua góc bể chân trời.

Bốn chữ ấy ảnh hưởng tới cả cuộc đời họ, ảnh hưởng rất sâu sắc, rất sâu.

Nụ cười của thái tử đượm vẻ châm biếm:

- Nếu ta rút hết Cửu Thiên Thanh Lương khí về thì sẽ ra sao đây?

Hắn giơ tay phải, cuộn khí ngưng tụ nơi lòng bàn tay lơ mờ hiện hình một chiếc chìa khoá. Rõ ràng đó là mấu chốt điều khiển Cửu Thiên Thanh Lương khí. Luồng khí ấy mà tan đi, Quy Hoá thần công vẫn lượn lơ trong mình họ sẽ lập tức hoạt động, ở cự ly gần thế này, hồn phách họ ắt bị hút ngay vào nhau, không thể tách lìa ra được, rồi cùng bị đẩy đến chỗ tận diệt. Đây là đòn tấn công quá đổi hung hiểm, Giản Bích Trân không đủ sức chống đỡ. Vẻ kiêu ngạo trong mắt y, cuối cùng cũng nhạt hẳn đi.

Cố nhiên, thái tử không bỏ qua chi tiết đó. Nhưng hắn chưa thoá mãn. Hoa Âm các là môn phải bí ẩn nhất, hùng mạnh nhất trên đời, gần như mỗi đời các chủ đều gắn liền với những giai thoại vô địch. Con người Giản Bích Trân cũng không kém phần đáng sợ, biết bao lần thái tử đã lập ra những kế hoạch gần như hoàn mỹ, song vẫn không cầm chân được kẻ rồng phượng trong loài người này. Hắn nhớ rất rõ, Giản Bích Trân có võ công vô địch thiên hạ là nhờ Xuân Thuý kiếm pháp, còn được hưởng một lời chúc phúc tối thượng do Trảm Thiên thần thuật mang lại. Trên trời dưới đất, Giản Bích Trân là đứa con duy nhất được cao xanh sủng ái bao bọc. Số mệnh của y là không bao giờ thất bại.

Bởi vậy, bảy món quà này chưa thể coi là đủ được. Khuôn mặt thái tử nổi lên một nụ cười êm ái. Khi rắn độc cắn người, có lẽ nó cũng nở nụ cười tương tự, để khoe ra những nọc nhọn của mình.

- Món quà thứ tám. Thiên Địa đại trận.

Cùng với câu nói này, một bóng người già nua đột nhiên xuất hiện dưới chân núi. Lý Huyền đờ đẫn nhìn xuống, đầu óc hơi tỉnh táo lại: “Lão quỷ... hoá ra là người!”

Kẻ đứng dưới chân núi, rành rành là lão quỷ trong ngôi mộ cổ. Lúc này hắn vận triều phục, trông cũng khá đàng hoàng. Vừa lên tới nơi, hắn lập tức cúi lạy thái tử, rồi nhìn sang Giản Bích Trân, lắc lắc đầu và quay mình biến mất. Đúng lúc ấy, trời đất bỗng thay đổi. Núi không còn là núi,

sông cũng không còn là sông. Núi Chung Nam và đầm độc long tiêu tan, vạn vật của Đại Đường chẳng thấy đâu nữa. Nơi bọn họ đang đứng là một không gian xa lạ, nhìn ngút tầm mắt chỉ thấy sương mù trắng mờ. Nền trời cũng trắng, trĩu xuống thấp tới tận đầu người, ngoài đỉnh Thiên Tú đứng chơ vơ, thế giới này hoàn toàn căn cõi.

Ngọt ngọt.

Hoang vu.

Dần dần, sương mù loãng đi, cảnh vừa qua như ảo ảnh, rút đi xong thì lộ ra thế giới ban đầu. Núi Chung Nam tái hiện, đầm độc long đùng đục như cũ, nhưng Lý Huyền cảm thấy có điều khác thường, tưởng đâu mình vẫn còn ở thế giới trắng nhờ hồi nãy. Gã không dám nhúc nhích, bởi một cảm giác khó tả trong đáy lòng thì thầm bảo gã, hễ nhúc nhích thì một tai kiếp kinh hồn sẽ lập tức phát sinh.

Thiên Địa đại trận, huỷ trời diệt đất.

Lý Huyền từng đoán rằng lão quỷ trong cổ mộ là một nhân vật không tầm thường, nhưng không ngờ sự hiện diện của hắn lại kéo theo một tình huống ghê gớm như vừa rồi. Thái tử tự mãn nói:

- Lý Tĩnh Lý Dực sư từng dọc ngang bốn bể năm xưa. Thiên Địa đại trận do đích thân ông ta điều chuyên, không biết có hãm nổi chân Giản chủ không?

Chiếc mặt nạ lạnh băng che kín khuôn mặt của Giản Bích Trân, không hé lộ chút cảm xúc nào. Thái tử ồm ở tiếp:

- Món quà thứ chín - Hắn ngừng lại một chốc, rồi tiếp - Đây là món quà cuối cùng ta giới thiệu... Nếu Giản chủ phá được chín món quà này, thì mới gặp được món quà thứ mười. Ta rất không hy vọng sẽ có lúc ấy.

Thái tử thở dài, từ từ nhích chân. Sau lưng hắn, giữa không trung, bỗng bình một cái bệ ngọc. Trên bệ rải một lớp cánh hoa, giữa hoa là một người đang thiếp ngủ. Thái tử nhẹ nhàng ấn tay mình xuống, bệ ngọc từ từ hạ theo, dung nhan người nọ dần dần hiện rõ trước mặt Tạ Vân Thạch và Giản Bích Trân.

Lý Huyền thực chẳng quan tâm người nọ là ai. Sau khi biến thành hoa, đầu óc gã cứ lâng lâng bối rối, không tài nào tỉnh táo suy nghĩ được. Bây giờ gã chỉ muốn đợi cho một khắc cuối cùng này trôi qua, biến lại làm người, rình lúc tên thái tử sơ ý để xông vào Thanh Lương nguyệt cung tìm Mộng ma, đấy mới là mục đích gã gắng sức hướng đến.

Tạ Vân Thạch thốt lên kinh hãi:

- Vi nhi!

Lý Huyền cả kinh. Long Vi? Người nằm trên bệ ngọc kia là Long Vi? Là Long Vi đã mất tích ấy à? Kẻ bắt cóc cô là cái tên thái tử nham hiểm đáng ghét này ư?

Lý Huyền gắng gỏi vùng vẫy, muốn xác minh cho rõ người nằm trên bệ ngọc, nhưng chỉ nhìn được loáng thoáng mà thôi. Sau khi biến thành hoa, gã không thể cử động như ý, thậm chí không thể yên lòng suy nghĩ bất cứ điều gì. Chỉ gió thổi qua, ánh sáng soi lại cũng đủ làm tư tưởng gã phân tán. Ngay cả di chuyển cái đầu cũng cực kỳ gian nan.

Vi nhi, Vi nhi, là Vi nhi thật ư? Mình nhất định phải cứu cô ấy!

Nhưng mà, cứu bằng cách nào đây?

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 30: Đến Lúc Cần Gió Vàng Sương Ngọc

Mười món quà.

M

Cửu Thiên Thanh Lương khí, Thanh Lương nguyệt cung, quân đoàn người máy, thánh chỉ, gậy rối nội bộ, Cửu Thiên Cương phong, Quy Hoá thần công, Thiên Địa đại trận, con tin, và một món quà nửa chưa biết là gì. Tất cả các món này, quả thực đã được tính toán hết sức chu đáo, gần như khoá kín mọi đường thoát của Giản Bích Trân. Thứ duy nhất chưa bị phong toả là con phượng hoàng tím vật cưỡi của y. Nhưng một con chim phượng, dù lợi hại đến đâu đi nữa thì cũng có thể làm được gì? Chỉ cần Cửu Thiên Cương phong thổi ra là nó đã không thể phá vây được rồi. Thái tử chẳng mấy may lo lắng về phía con chim, hẳn luôn chỉ e ngại bản thân Giản Bích Trân. Bởi vì hẳn vẫn sợ hãi rằng, dẫu mình sắp đặt chặt chẽ đến thế, Giản Bích Trân vẫn có sức mạnh để phá được. Không ai dám xem thường Hoa Âm các chủ, những kẻ cả gan xem thường y đều đã mất mạng cả rồi.

Chiếc mặt nạ dần dần đông cứng lại trên mặt Giản Bích Trân, càng lúc càng lạnh thêm. Y trừng trừng nhìn thái tử. Thái tử cũng nhìn lại y, mềm mỏng, tựa hồ đang cố dò đoán tâm tư y. Nhưng tâm tư Giản Bích Trân thì không một ai thấu suốt được. Thái tử bất giác hoang mang, lòng bàn tay nhơm nhớp mồ hôi, chỉ chực xoay mình bỏ chạy. Giản Bích Trân giữ thái độ trầm lặng, mà vẫn cứng rắn mạnh mẽ, vẫn đê bẹp được tinh thần thái tử, chỉ cần chưa quy ngã, thì y còn là chiến thần vô địch cười rùng rùng cười phượng trong truyền thuyết.

Mười món quà, mười sát chiêu, có thể giết chết Giản Bích Trân không? Lòng tự tin của thái tử cứ hao hụt từng chút, từng chút một. Đây chính là tác động từ danh tiếng tích lũy nhiều đời của chủ nhân Hoa Âm các, những chủ nhân độc nhất vô nhị trên thế gian.

Một lúc lâu sau, Giản Bích Trân mới chậm rãi lên tiếng:

- Người nói đúng, mười món quà này đã chặn đứng mọi đường sống của ta... Người muốn gì?

Chỉ tích tắc, tâm trạng thái tử nhẹ nhõm hẳn đi. Giản Bích Trân không ai sánh kịp cuối cùng cũng bị ta khống chế rồi ư? Lòng tự tin của hãn tử tăng cao vượt bậc, ánh mắt hãn tử trở nên bén ngót, nhìn như khoan vào người Giản Bích Trân. Rồi hãn tử thốt ra, từng từ, từng từ một, như muốn găm sâu câu nói chứa đầy sỉ nhục này vào cốt tuỷ đối phương:

- Ta... Muốn... Người.

Mặt Giản Bích Trân đanh lại:

- Hồn xược!

Tấm áo choàng lông hạc cuốn lên một đám mây đen, Hoa Âm các chủ nổi cơn thịnh nộ, đất trời đều phải kinh hoàng. Từ khi y tiếp nhiệm chức vị đến nay, chưa ai dám chọc giận y. Y là vương chủ, một đấng vương chủ cao xa tôn quý, không ai dám mạo phạm. Kẻ nào mạo phạm, kẻ đó phải chết.

Thái tử lướt mắt từ đầu xuống chân, lại từ chân lên đầu Giản Bích Trân, tỉ mỉ quan sát biểu hiện của y, từng tắc từng tắc một, không bỏ qua dù một chi tiết nhỏ. Ở giữa mười vòng vây hung hiểm, cơn thịnh nộ của Giản Bích Trân tỏ ra quá yếu ớt nhạt nhẽo. Điều này khiến thái tử cảm thấy hứng thú cực độ, không nhịn được, hãn tử lập lại:

- Ta... Muốn... Người.

Giản Bích Trân run lên.

Hắn định bắt chấp tất cả mà liệu mình ư? Thế lại càng thú vị. Thái tử giờ chiếc chìa khoá bằng khí trên tay lên. Trên chiếc bệ nở ra mấy bông hoa quế chạm từ hoàng ngọc.

- Trông thấy chưa? Chỉ cần ta động nhẹ tay, Thiên Hương quế tử trên bệ ngọc sẽ bị kích thích, biến thành Cửu Thiên Cương phong quét sạch tất cả - Hắn lim dim đôi mắt, nhìn như đắm vào Giản Bích Trân - Giản chủ, chẳng phải đây là tiểu công chúa mà người rất yêu quý ư?

Tay áo Giản Bích Trân vừa phồng lên bỗng dùng khựng lại.

- Chẳng phải người từng thề rằng, sẽ bảo vệ con bé cả đời ư? - Thái tử bật cười rúc rích, nghe như răn độc khi khi phun nọc - Câu nói nực cười biết nhường nào, phải thế không?

Hắn chìa tay về phía sau. Chiếc chìa khoá bằng khí tiến lại đám Thiên Hương quế tử, mỗi lúc một gần. Những bông hoa quế hoàng ngọc bị kích thích, phát ra âm thanh rín rít run run, từ giữa đám hoa thổi ra một luồng gió, chạy quanh như lưỡi dao.

- Nó rất đáng thương, phải không? Hễ bị Cửu Thiên Thanh Lương khí này chạm vào, nó sẽ đi đời... Giản chủ, người muốn cứu nó, hay là cứu bản thân đây?

Giản Bích Trân cứng người, không trả lời được. Thái tử phá lên cười cuồng loạn. Tình huống này khiến hắn thoả mãn cực độ. Giản Bích Trân toàn năng mà lại có lúc lúng túng đến thế. Thật không giống Hoa Âm các chủ chút nào. Thái tử cười lăn lộn, Cửu Thiên Thanh Lương khí trong tay hắn cũng co bóp, mỗi lần co bóp, luồng gió sinh ra giữa đám hoa quế hoàng ngọc lại giật nhanh một nhịp, ánh sáng sắc bén cắt vào những cánh hoa thật quanh Long Vi, biến chúng thành cát bụi.

Long Vi không nhúc nhích.

Tiếng cười của thái tử vang vọng trên đỉnh Thiên Tú.

Giản Bích Trân và Tạ Vân Thạch cùng im lặng. Bị hãm chân trong mười vòng phong toả, họ không tìm ra được một cơ hội dù nhỏ nào để xuất thủ.

Triết gia Hạ Triệt thời cổ từng nói gì nhỉ? Lúc đặc ý nhất cũng là lúc nên cẩn thận một chút. Thái tử vốn là người thận trọng, nhưng lúc này hẳn quá đặc ý, chứng kiến mọi việc nằm cả trong lòng bàn tay mình, Giản Bích Trân thì bất lực chịu chết, cảm giác thoả mãn đặc biệt khiến thái tử quên hết mọi sự để phòng cảnh giác.

Một bông hoa từ sau lưng thái tử thò đầu lên, nuốt chửng cuộn khí hình chìa khoá trong tay hắn. Tràn cười điên dại của thái tử bỗng tắt lịm. Hắn kinh hoàng ngoái đầu lại, thì thấy bông hoa đang chặt vật nuốt chiếc chìa khoá. Hắn thật không dám tin vào mắt mình. Một bông hoa, tự nhiên đi nuốt bảo bối của hắn. Thái tử không nhịn được, tóm luôn lấy cổ bông hoa, gào toáng:

- Oẹ ra! Mau oẹ ra trả ta!

Bông hoa bị hắn bóp cho trợn trắng mắt, gắng sức lắc đầu, nhưng không chịu nhả cuộn khí ra.

Trên đỉnh Thiên Tú, một con người đang bóp cổ một bông hoa.

Đang cuồn nộ, thái tử bỗng bừng tỉnh, vì nghe thấy một giọng nói lạnh lùng:

- Ta muốn giết ngươi, thái tử!

Thái tử ngoảnh phắt lại, thì bắt gặp ánh mắt giá băng của Giản Bích Trân. Thái tử rùng mình kêu rú, buông lỏng tay khỏi bông hoa, giật lùi một lèo đến mười mấy trượng. Nhưng hăn hiểu ra ngay, liền cười sảng sặc:

- Người giết ta bằng cách nào đây? Đang ở trong vùng bao phủ của Cửu Thiên Thanh Lương khí, người giết thế nào? - Tựa hồ muốn dùng sự điên cuồng để che đậy nỗi sợ hãi trong lòng, thái tử sẵn tới, thét - Giết ta xem!

Giản Bích Trân bất động. Thái tử quỳ thụp xuống đất, ai oán gào:

- Cầu xin người, giết ta xem, giết đi cho ta xem nào!

Hăn dập đầu lia lịa, tiếng ai oán biến thành tiếng cười loạn óc. Vẫn cười không ngại, hăn đứng dậy, đồng dục:

- Người xem đây! Người không thể giết ta, người không thể giết ta được!

Giản Bích Trân lạnh lùng nhìn thái tử, nhìn bộ dạng như thẳng hề của hăn, rồi y nói rành mạch từng lời:

- Cửu Thiên Thanh Lương khí có thể phong toả toàn thân ta, nhưng vẫn có một nơi nó không kiểm soát được, đó là gan bàn chân ta.

Một luồng xung lực từ gan bàn chân Giản Bích Trân tuôn ra, phóng rầm rầm vào lòng đất đỉnh Thiên Tú. Chiêu này dồn toàn bộ sức lực trong cơn thịnh nộ của Giản Bích Trân, như thể dẫn động một cơn sóng thần, luồng xung lực ấy xuyên phá cả lòng núi, cùng những tiếng ken két lạch cạch, chỉ tích tắc đã đánh rỗng mọi thứ trên đường nó qua, đẩy thông từ ngọn núi xuống khắp mặt đất bao la.

Giản Bích Trân nói đúng, chỗ duy nhất mà Cửu Thiên Thanh Lương khí không bao trùm được, chính là nơi gan bàn chân áp xuống đỉnh núi.

Đỉnh núi nối liền với mặt đất, Giản Bích Trân đặt chân trên đỉnh núi, Cửu Thiên Thanh Lương khí không thể lách vào, cũng không thể ngăn cản được sự bùng phát sức mạnh của y.

Giản Bích Trân vừa đẩy xung lực xuống lòng núi, tình thế lập tức thay đổi. Bây giờ chỉ cần y tung ra được một đòn tấn công, là không ai kiềm hãm nổi Hoa Âm các chủ nữa. Y sẽ như rồng thần thăng thiên, giành lấy quyền quyết định tính mạng đối thủ. Sắc mặt y càng lạnh, lạnh như thép nguội. Điều lạ lùng là, thái tử không hề sợ hãi, nụ cười trên mặt hãn không thay đổi, vẫn sắc như lưỡi dao. Hãn nhàn nhã hỏi:

- Giản chủ, một điều đơn giản như thế, người tưởng ta không lường trước ư? Món quà thứ hai chính là Thanh Lương nguyệt cung đấy.

Màn trắng vàng óng bao trùm đỉnh Thiên Tú thành linh rực lên. Giản Bích Trân cảm thấy luồng kinh đang tuôn đi bỗng vấp phải một chướng ngại, không dẫn xuống thêm được một li một tấc nào nữa.

Cả đỉnh Thiên Tú bị Thanh Lương nguyệt cung lôi đến mức bật hãn lên cao, đứt rời ra. Cửu Thiên Thanh Lương khí ôm trọn lấy phần núi gãy. Bây giờ thì chân khí của Giản Bích Trân lao ra phía nào cũng đụng phải Cửu Thiên Thanh Lương khí. Đây mới là đường cùng thật sự. Thái tử nhếch mép cười, khoát tay xá dài:

- Cung kính mời Giản chủ vào nguyệt cung, đừng lăn lộn ở chốn bụi trần này nữa.

Thái tử vung tay, Thanh Lương nguyệt cung kéo theo đỉnh Thiên Tú lao vọt lên trời. Hãn đã bắt được con mồi. Kế hoạch diễn ra tốt đẹp, đường cùng ra đường cùng. Chỉ có điều, hãn thực sự không ngờ rằng, đúng lúc ấy lại nghe thấy một âm thanh. Một bông hoa, một bông hoa nở trên đỉnh núi, chợt phát tiếng kêu thảm thiết. Thanh Lương nguyệt cung đang đà bay bỗng dừng phắt lại. Thái tử cau mày, tiếp tục vung tay. Thanh Lương

nguyệt cung bay lên, rồi lại đứng khựng. Bông hoa nọ, cái bông đã nuốt Thanh Lương được la hét inh ỏi, nước nở rầm rĩ:

- Đừng kéo, đừng kéo nữa! Kéo tiếp là ta đứt ra bây giờ.

Thái tử thấy lòng nổi lên một linh cảm không lành, hần vội vàng lao ra mép núi, chỉ thoáng nhìn đã tái mét cả mặt. Thân cây hoa không hẳn là to, nhưng rất dài, từ đỉnh Thiên Tú kéo xuống tận đầm độc long, ăn sâu vào đá núi dưới đáy đầm, gần như ôm quanh cả dãy Chung Nam. Thanh Lương nguyệt cung bay lên, khiến cả dãy núi phải chấn động, nhưng lại không rút đứt được cây hoa. Cây hoa thì cứ liên tục kêu ca:

- Van người! Xin người! Ta không chịu nổi, ta thật sự không chịu nổi, ta không muốn mặc Hạo Hãn chiến giáp nữa. Trời cao ơi, giúp ta cởi nó ra, ta thà là bị ngắt rời ra còn hơn. Đau chết mất, ta sắp chết, ta sắp chết rồi!

Thái tử tức đến sặc máu mũi. Sao lại có sự việc quái gở nhường này? Hắn đứng dậy, quyết định sẽ dốc toàn lực điều động Thanh Lương nguyệt cung, cho dù phải lôi cả dãy Chung Nam lên tận trời, hẳn cũng không nề hà. Quyết không để vì một bông hoa mà làm hỏng cả kế hoạch hẳn dày công sắp đặt bốn năm năm trời. Đúng lúc đó, một tiếng hô lọt vào tai hắn:

- Kiếm nô!

Cùng với tiếng hô đó, sức mạnh ghê gớm tích kết trong lòng đỉnh Thiên Tú ngưng tụ thành một luồng kiếm quang, chém mạnh xuống dọc theo thân cây hoa. Bông hoa rống lên kinh thiên động địa, cơn đau đớn vì bị kiếm khí băm nát khiến nó chết đi sống lại đến ba mươi sáu lượt liền chỉ trong một tích tắc. Mọi vật trên thế gian bỗng đều lặng ngắt. Chỉ còn lại luồng sáng ấy. Trên trời dưới đất, chỉ còn luồng sáng ấy, luồng kiếm quang. Hệt như ánh mắt đăm đăm lướt qua trong hồi ức. Hệt như giọt lệ rơi xuống hồi còn niên thiếu. Đó là những luyến tiếc đã mất, chỉ chốc lát đã nặng trĩu tâm tư. Dầu phải từ bỏ tất cả, cũng muốn nắm lấy bàn tay ấy, nhìn vào đôi

mắt ấy, hôn lên giọt lệ ấy. Kiếm quang lưu chuyển chậm chậm, mỗi lần lưu chuyển đều khơi gợi đến nơi êm ái nhất trong đáy sâu tâm hồn. Lòng đau, nhưng không nở chớp mắt, chỉ sợ bỏ lỡ dù chỉ tích tắc, là sẽ nhờ nhàng cả một đời người. Kiếm quang, đâm thẳng vào xương tủy.

Đường kiếm mới xuất hiện, thái tử đã lộ vẻ kinh hoàng:

- Xuân Thuỳ kiếm pháp!

Xuân Thuỳ kiếm pháp độc nhất vô nhị trên đời, Xuân Thuỳ kiếm pháp chỉ mình Hoa Âm các chủ thi triển được trọn vẹn. Một kiếm phóng ra, trái tim đau đớn. Nên còn được gọi là Tâm kiếm. Loại kiếm pháp này được trời định là kiếm pháp vô địch thiên hạ. Từ khi Giản Bích Trân tiếp nhiệm chức chủ nhân Hoa Âm các đến nay, chưa ai dám khiêu chiến.

Luồng kiếm quang đâm thẳng vào thái tử. Xuyên qua mười vòng vây. Đường kiếm long trời lở đất. Đôi mắt thái tử đờ trệ xám xịt. Nhưng kiếm quang mới lan vào phạm vi mười trượng quanh thái tử, thì đột ngột tan biến. Thái tử ngẩn người, rồi phá lên cười khoái trá:

- Cửu Thiên Thanh Lương khí! Cửu Thiên Thanh Lương khí! Miễn là ta còn trong luồng khí này, thì người không thể gây tổn hại cho ta được. Cho dù người dùng đến cả Xuân Thuỳ kiếm pháp cũng vậy thôi - Hẳn đâm ngược giậm chân, hò hét vang lừng, hết như mất trí.

Giản Bích Trân nhìn thái tử, điềm tĩnh nói:

- Người thua rồi!

Đỉnh Thiên Tú bỗng rời rã thành những mảnh vụn. Một tiếng phượng gáy nào nuốt cất lên, vang lừng không gian. Muôn vạn dải khí màu tử trong đỉnh Thiên Tú bắn ra, hết như muôn vạn con rồng khổng lồ đang cuống nộ, hăm hăm quất mạnh vào Thanh Lương nguyệt cung. Nguyệt cung có màu vàng kim trông rất rắn, vậy mà bị quất cho rung lên bần bật, cây quế đại thụ

cũng lắc lư dữ dội. Thái tử phát hoảng, suýt chút nữa thì ngã khụy. Tiếng hú hét cuồn loạn của hãn cũng bất thần tắc nghẹn lại. Khí màu vằn vũ trên không trung, phát ra những tiếng lanh canh khe khẽ, rồi hoá thành một con phượng sắc sỡ, người đứng trên đầu phượng chính là Giản Bích Trân trong tấm áo choàng lông hạc màu đen đang bay phần phật.

Con phượng sắc sỡ này cao đến lưng chừng ngọn Thiên Tú, thật là hãi hùng. Đôi cánh trải rộng đến trăm trượng. Vừa hiện thân là che mờ hết ánh trăng trung thu, nhân gian ảm đạm hẳn đi. Con phượng ngẩng đầu, vừa gáy lanh lảnh vừa bay vọt lên trời. Thanh Lương nguyệt cung rung chuyển kịch liệt, Cửu Thiên Thanh Lương khí làm sao mà ngăn cản nổi con mãnh cầm khổng lồ nhường này. Chỉ một chớp mắt, Giản Bích Trân đã thoát ra khỏi sự kiềm toả của Thanh Lương khí và nguyệt cung, thái tử tê tái cả người. Đây, hiển nhiên là sát chiêu tiềm tàng của Giản Bích Trân. Trái với dự đoán của hãn, vị Hoa Âm các chủ này không chỉ coi đỉnh Thiên Tú như một chốn êm đềm, mà còn là nơi giấu sẵn thứ vũ khí quý quái này.

Từ đầu đến chân con chim phượng sắc sỡ kia đều do thép tinh đúc thành, trên đó gắn đây những bùa chú thời cổ. Hiển nhiên, tấm thân khổng lồ này chứa đựng một sức mạnh cực kỳ ghê gớm. Con phượng bay xoay, linh hoạt vô cùng chứ không nặng nề như quân đoàn người rỗi của thái tử, cho thấy một kỹ thuật máy móc tinh xảo hơn, hiệu quả hơn, đám người rỗi kia không sao sánh kịp. Đây cũng chính là lực lượng giao chiến hoàn mỹ nhất trong tầm bao phủ của Cửu Thiên Thanh Lương khí. Thái tử nghiêng răng kèn kẹt. Mất đi Thanh Lương dược, hãn không thể hoá Thanh Lương khí thành Cửu Thiên Cương phong để tấn công, càng không thể rút Thanh Lương khí về để Quy Hoá thần công nuốt chửng hồn phách Giản Bích Trân được nữa. Cơ hội ngàn vàng đã mất, hãn buộc phải tìm cách thoát thân khỏi chiếc bẫy của chính mình.

Chỉ tại bông hoa, cái bông hoa đáng ghét kia!

Thái tử những muốn xé tan nó thành muôn mảnh, ném xuống mười tám tầng địa ngục. Song, đối tượng cần bận tâm nhất bây giờ là Giản Bích Trân. Chẳng cần nghĩ cũng biết, Giản Bích Trân đang điên giận khôn tả. Đó là cơn giận của đấng vương giả, muốn san núi lấp sông, muốn máu phun ngàn dặm.

Thái tử ngẩng đầu, tiếng phượng gáy lồng lộng bầu trời, tấm áo choàng đen như ma thần thời thượng cổ xoay tít trên đỉnh đầu chim phượng. Thái tử đang phải đối diện với một Giản Bích Trân trong cơn giận lôi đình. Nhưng thái tử không sợ hãi, bởi vì hắn vẫn ở trong nguyệt cung, báu vật do thần tiên để lại này đủ khả năng bảo vệ gã. Huống hồ, Cửu Thiên Thanh Lương khí còn đang chờn vốn quanh mình hắn, chưa kể Thiên Địa đại trận, quân đoàn người rỗi cũng chưa hề thiệt hại. Hắn vẫn gom đủ lực lượng cho một trận chiến. Hắn thầm khen mình không đánh giá thấp Giản Bích Trân, nếu không chuẩn bị đến cả mười vòng vây thế này thì hắn đã thất bại thảm hại từ lâu rồi.

Giản chủ thật đáng sợ!

Thái tử chăm chăm nhìn Giản Bích Trân, cười nhạt:

- Ta còn nguyệt cung, còn vòng bảo vệ của Thanh Lương khí, lại có Thiên Địa đại trận và đám người máy, người thẳng được không?

Sương mờ bắt đầu xuất hiện, càng lúc càng dày, quân đoàn người rỗi cũng thấp thoáng trong sương trắng, tiếng hò hét sát phạt nổi lên rầm rộ. Cả hậu sơn Chung Nam hoá thành một bãi chiến trường.

Ánh trăng lạnh lạnh rọi trên mặt Giản Bích Trân, mạ một lớp sáng mờ mờ lung lư ảo lên những đường nét ma thân hung dữ. Viên đá quý gắn trên mặt nạ lấp lánh chập chờn, như đang nuốt lấy những sức mạnh xung quanh để hoá thành cơn thịnh nộ không gì ngăn cản nổi của chủ nhân.

- Một trận pháp rất mạnh! Thực thế, ngay cả ta cũng chưa chắc phá được.

Thái tử bật cười ngạo nghễ, lòng tự tin tăng lên gấp bội. Nhưng câu nói tiếp theo của Giản Bích Trân khiến tinh thần hấn lập tức sa sút.

- Đáng tiếc, chủ tướng quá tồi!

Thái tử tái mặt, không còn để tâm đến Thiên Địa đại trận quân đoàn người máy nữa, trở mình chạy tuốt vào Thanh Lương nguyệt cung. Chỉ cần trốn được vào cây quế Thiên Hương, thì bất kỳ đòn công kích nào cũng sẽ khiến Cửu Thiên Cương phong phát huy tác dụng, và hấn sẽ an toàn.

- Kiếm nô!

Kiếm quang loé lên một đường, rồi biến mất. Thái tử không hiểu mục đích của đường kiếm này, cũng không nhìn được tò mò, bèn dừng lại, định xem cho rõ đường kiếm này từ đâu mà ra, và muốn đi đến đâu. Giản Bích Trân không bao giờ làm gì vô nghĩa cả.

Đột nhiên, thái tử gào lên rát họng!

Bùng một tiếng, ngọn núi bên Thanh Lương nguyệt cung bị đường kiếm chém gãy, kiếm khí bay tán loạn, hết như rồng lượn phượng chao, xé luôn chỏm núi ra, ném vào Thanh Lương nguyệt cung. Cảnh tượng này đã vượt qua cực hạn sức lực của người phàm.

Không một ai, chỉ với một nhát kiếm mà chém đứt núi được, tuyệt đối không một ai. Còn không ai có thể dùng sức của mỗi bản thân mình mà nhắc bổng được ngọn núi lên, tuyệt đối không một ai. Nhưng sự thật ấy đang diễn ra rành rành trước mắt thái tử. Chỏm núi cực lớn, Thanh Lương nguyệt cung thì không phải nhỏ, nhưng so ra chẳng khác kiến với voi. Chắc chắn nguyệt cung sẽ bị nghiền nát vụn. Không có cơ may nào thoát được!

Thái tử rống lên, loạng choạng lao ra khỏi nguyệt cung. Hãn không thể chết, không thể chết ở đây.

Kiểm quang bỗng loé lên trước mắt hãn, mọi cử động của thái tử ngưng phắt lại. Hãn đã lao ra khỏi vòng bảo vệ của Cửu Thiên Thanh Lương khí, kiếm khí xanh rờn vây quanh người hãn, trước mặt hãn là đôi mắt ngật đậy nộ khí của Giản Bích Trân. Ma thâm hung ác gầm gào, tựa hồ muốn bứt mặt nạ mà lao ra, xé xác hãn làm muôn mảnh. Thái tử không dám nhúc nhích, chỉ nấc lên một tiếng nghèn nghẹt uất hận. Bởi vì hãn phát hiện ra, không có ngọn núi nào bị chém đứt cả. Thanh Lương nguyệt cung vẫn treo nguyên vẹn trên cao, núi non xung quanh tịch mịch, hoàn toàn không có đường kiếm kinh thiên động địa nào hết.

Tất cả chỉ là ảo giác.

Thái tử thấy lòng hối hận như nước sôi, hãn sợ phát khiếp chỉ vì một trò ảo thuật đơn giản thế này ư? Chỉ vì đó là trò của Giản Bích Trân ư? Kiếm khí múa lượn, khuôn mặt Giản Bích Trân lạnh băng. Thái tử bỗng quỳ thụp xuống đất, thét lên:

- Người... người không thể giết ta! Người không thể giết ta!

Giản Bích Trân lạnh lùng nhìn hãn. Kiếm khí thành hình, hoá thành một luồng hàn quang sắc lẹm, rọi xuống người thái tử. Thái tử run lấy bầy, gắng sức co rút người lại tránh ánh mắt của Giản Bích Trân. Ánh mắt Giản Bích Trân không hề gợn thương xót, nỗi sợ hãi trong lòng thái tử mỗi lúc một dữ dội, ánh mắt Giản Bích Trân như một bàn tay vô hình chẹn lấy họng hãn, dần dần bóp chặt lại. Thái tử cố gắng gồng sức, rặn ra một chữ:

- Mूर्ी! - Và không thể thốt thêm được chữ nào, hãn ngã vật xuống đất.

Mूर्ी? Giản Bích Trân giật mình, không bận tâm đến việc giết thái tử nữa, ngược ngay mắt lên. Thanh Lương nguyệt cung màu vàng kim đã biến

mất, trời màu xanh lam, xanh như một đầm nước thẳm, ở giữa nổi lên một vầng trăng đỏ lòm như máu.

Giản Bích Trân ngẩn người, không nhớ nổi đã bao giờ trên trời lại treo một vầng trăng đỏ như vậy chưa. Gió lạnh rờm rợn, khiến Giản Bích Trân không tìm được rùng mình. Hệt như năm tháng chảy trôi thành một hồi ức, lưu chuyên nơi đáy tim. Hệt như tri giao khắp thiên hạ, nhưng chỉ có một người mình mãi mãi không quên.

Có tiếng đàn réo rắt vắng tới, Giản Bích Trân quay phắt đầu lại, thì thấy dưới bóng cây đào biếc, một người áo trắng bay bay đang vượt dây đàn. Phong thái nhẹ nhàng, nụ cười đọng nơi môi, hoa rơi lướt qua những ngón tay, hoá thành những tiếng vụn vỡ trong làn gió. Áo trắng lay động, người chơi đàn mỉm cười với Giản Bích Trân. Hoa đào rơi tung như cơn mưa hồng. Đây là quận Bột Hải, nơi y và Tạ Vân Thạch lần đầu gặp gỡ. Giản Bích Trân không tìm được, tiên về phía Tạ Vân Thạch. Trong làn mưa hoa rơi, khuôn mặt Tạ Vân Thạch bỗng buồn hẳn đi. Buồn như sự tịch mịch của ngọn núi mùa xuân. Giản Bích Trân sực nhớ lời nguyên ác độc của Tam thánh chúa trước lúc chết. Thiên hạ tuy rộng lớn, nhưng y và Tạ Vân Thạch không thể nắm tay nhau, linh hồn của bọn họ, vì lời nguyên của Tam thánh chúa mà thành ra yếu ớt, hễ lại gần là sẽ cùng tan loãng. Y không thể lại gần Tạ Vân Thạch. Giản Bích Trân loạng choạng giật lùi, mắt buồn diệu vợi. Tiếng đàn trầm bổng như tiếng nước nở than van vang lên giữa những kẽ tay Tạ Vân Thạch, hoà cùng tiếng thở dài náo nuột của y. Giản Bích Trân cứ lui từng bước, từng bước một, đột nhiên, vạn vật xung quanh biến đổi, lại thành ra một cảnh tượng khác hẳn.

Chín rồng hội tụ. Hoa Âm các.

Tấm áo dài trên mình Giản Bích Trân đã rách nát tơi tả, nhuộm đầy máu Tam thánh chúa. Trong trận chiến ở quận Bột Hải, với sự trợ giúp hết mình của Tạ Vân Thạch, Giản Bích Trân đã đánh bại Tam thánh chúa, nhưng cú phản công của Tam thánh chúa trước lúc chết cũng đã làm tiêu

hao hầu hết sức lực của y. Huống hồ, còn có Hiên Viên Thọ. Tam thánh chúa tính tình quái gở, không bao giờ giao du với ai, chỉ thân thiết với Hiên Viên Thọ. Hiên Viên Thọ thuộc vào hàng cao thủ hạng nhất trong thiên hạ, là ma đầu mà Hoa Âm các vẫn muốn vờ về, lại thêm nhiệt tình truyền thụ của Tam thánh chúa, nên ma công của hắn cực cao. Hắn nghe nói Tam thánh chúa chết dưới tay Giản Bích Trân thì phát điên phát cuồng, bèn liên minh với chín cao thủ khác, lập nên trận pháp Thiên Tuyệt Địa Diệt, quyết phải giết chết Giản Bích Trân để báo thù cho Tam thánh chúa. Giản Bích Trân đương lúc mới tiếp nhận Trảm Thiên thần thuật, mệnh trời chưa ổn, võ công thì không sánh được bất kì ai trong số chín cao thủ kia, tình thế chỉ có nước là mất mạng mà thôi. Lúc đó, Tạ Vân Thạch ở cách xa ngàn dặm, mà chủ nhân Hoa Âm các còn chưa phải là họ Giản. Đột nhiên, trong trận xuất hiện một người. Một người rũ rượi, toàn thân ướt đẫm rượu, râu tóc rối bù. Tay y cầm một chiếc lông phượng dài mười thước, nhẹ nhàng quét sạch đám bụi bặm vừa bị sát khí khoáng lên. Thiên Tuyệt Địa Diệt do mười cao thủ dốc sức bày ra cũng bị y quét cho tan tành. Y ngẩng đầu, thở dài thườn thượt. Đôi mắt ngập tràn nỗi chán chường vì chí cả không thành. Khi y nhìn ra xa, tựa hồ cả thiên hạ đều không ở trong mắt y nữa. Hiên Viên Thọ gầm lên:

- Tiêu Phượng Minh, người làm gì thế?

Người nọ hờ hững đáp:

- Rảnh rồi cùng tiên quét hoa rơi.

Tiếng phượng du dương, sáu bảy con phượng hoàng hiện ra trên trời, bay vờn quanh người y. Bộ dạng uể oải rũ rượi của y trông lại rất ung dung giữa sự tiền hô hậu ủng của mấy con phượng hoàng. Y là Tiêu Phượng Minh, là chủ nhân đời thứ hai của Hoa Âm các. Cả ngày y uống rượu, không ngó ngàng gì đến công việc trong môn phái. Hậu thế đánh giá rằng, y là chủ nhân lười biếng nhất của Hoa Âm các. Y chưa bao giờ xuất thủ giao chiến, nhưng đến cả Tam thánh chúa ngạo nghễ kiêu căng cũng phải e

dè ngại ngần y, cam chịu làm một chân hộ pháp. Tiêu Phượng Minh nhẹ nhàng múa mấy chiếc lông chim phượng, là bọn Hiên Viên Thọ theo nhau giật lùi, trận pháp Thiên Tuyệt Địa Diệt chỉ tích tắc tan vỡ. Nơi y xuất hiện, phượng hoàng bay múa, quét sạch bụi đất để dọn đường. Y cũng là con người cô quạnh nhất trần đời. Buông thông một câu, Rảnh rồi cùng tiên quét hoa rơi. Chẳng rõ thái độ thế nào. Ngực Hiên Viên Thọ phập phồng, gần như muốn thúc giục chín cao thủ ra tay, nhưng cuối cùng nghiêng răng, hăm hăm giận chân, nuốt giận mà rút.

Đây chính là Tiêu Phượng Minh.

Giản Bích Trân thở phào. Y tiến tới, đa tạ Tiêu Phượng Minh.

Tiêu Phượng Minh bình thản nhìn y. Ánh mắt xa xăm như cách biệt cả một bờ dâu bể, Giản Bích Trân rùng mình. Vạn vật lại thay đổi, biến ảo thành một năm sau, hiện ra cảnh quyết đấu long trời lở đất ở tháp Đại Nhạn, thành Trường An. Vì tranh đoạt chức vị các chủ, Giản Bích Trân và Tiêu Phượng Minh hẹn quyết đấu trên đỉnh tháp này. Quần hùng tụ tập, muốn xem Tiêu Phượng Minh chống đỡ thế nào trước đường kiếm long trời lở đất của Giản Bích Trân.

Tiêu Phượng Minh vẫn ơ hồ rũ rượi, rượu vẫn bê bết khắp người. Gió thổi từ đằng đông tới, lướt qua đôi mắt y, ánh mắt y vẫn thăm thăm xa vắng. Ánh mắt y, tựa hồ chưa bao giờ dừng lại ở nhân gian này.

Keng một tiếng, thanh trường kiếm trên tay Giản Bích Trân rung lên. Bây giờ, y đã hoàn toàn hấp thụ được Trảm Thiên thần thuật, đã có thể điều khiển thanh kiếm trên tay một cách thần diệu như ý. Ngay cả Hiên Viên Thọ cũng không xứng là đối thủ của y nữa.

Y có thể thắng được Tiêu Phượng Minh không?

Đối diện với một địch thủ hờ hững và bất cần thế này, Giản Bích Trân không tìm thấy một đáp án nào. Nhưng y nhất định phải làm chủ nhân Hoa

Âm các, y nhất định phải thắng Tiêu Phượng Minh, đoạt lấy chức các chủ từ tay y. Y tin chắc, vì trời ban số mệnh của y là bách chiến bách thắng. Gió đông nổi mạnh, trường kiếm của Giản Bích Trân ngân nga, hoà với tiếng gió, hoà cùng đất trời. Tiêu Phượng Minh giang rộng hai tay. Đôi mắt chán chường của y lần đầu tiên trở nên sôi nổi. Đôi tay giang rộng của y như muốn ôm cả thiên hạ. Đô thành ngàn năm này, đô thành hoa lệ bậc nhất của thời đại, tựa như được y bao trọn trong tay. Y đang ôm lấy cả thiên hạ, ôm luôn những mộng tưởng, những sự nghiệp, những tình cảm nồng nàn. Y cười rạng rỡ, chăm chú nhìn Giản Bích Trân:

- Đây là của ta. Thiên hạ của ta...

Y chập hai tay lại, trường kiếm của Giản Bích Trân xuyên qua giữa hai tay Tiêu Phượng Minh, đâm thẳng vào tim y. Máu phọt ra, hai tay Tiêu Phượng Minh vẫn chập lại trước mặt Giản Bích Trân, đôi mắt y khoá chặt ánh nhìn của đối phương, bỗng nhuốm nét dịu dàng:

- Tặng cho người đây!

Giản Bích Trân rùng mình. Y đã hình dung ra muôn vàn chiêu số phản kích của Tiêu Phượng Minh, nhưng không bao giờ ngờ rằng, Tiêu Phượng Minh không những đánh trả, mà còn dùng phương cách trực tiếp thế này để thất bại dưới kiếm y. Chức vị Hoa Âm các chủ mà thiên hạ dòm ngó, Tiêu Phượng Minh lại đem nhường cho y một cách đơn giản như thế. Giản Bích Trân đâm ra hoang mang. Tiêu Phượng Minh vươn những ngón tay dài lên, nâng cằm Giản Bích Trân, điều chỉnh hướng nhìn để ánh mắt hai người lại một lần nữa giao nhau.

Sự chán chường giờ lại thành mãnh liệt.

- Người tặng lại cho ta cái gì nào? Bản thân người nhé?

Khoảnh khắc ấy, Giản Bích Trân như bị giáng một đòn choáng váng. Y biết, mình thua rồi, thua vì câu nói ấy. Số mệnh bách chiến bách thắng

mà Trảm Thiên thần thuật mang lại, cũng không ngăn được sự thất bại thảm hại của y. Đôi mắt kia xa vời, giang sơn, thiên hạ đều không thể lưu lại vết tích trong đó. Giản Bích Trân không sao nhúc nhích được. Bàn tay kia nâng cằm y, nhẹ nhàng cột đũa. Giản Bích Trân sa sầm nét mặt, đánh giọng hô:

- Kiểm nô!

Kiểm thiêng như gió đột ngột xuất hiện, đâm thẳng vào Tiêu Phượng Minh. Tiêu Phượng Minh cả cười giật lùi, một luồng sáng tím từ mình y phụt ra. Con phượng tím đẹp đẽ ngưng kết lại trong luồng sáng, rồi cất cánh bay. Cái bóng mà phượng tím trút lại hoá ra một con phượng ngọc khổng lồ, hai con cùng bay, cùng hoà hợp, kiếm khí mà Giản Bích Trân vừa tạo nên hoá thành cát bụi. Tiêu Phượng Minh chìa tay trái, con phượng tím và con phượng ngọc lượn vòng, biến thành một chiếc bùa ngọc nửa tím nửa xanh rơi xuống lòng bàn tay y:

- Tặng người.

Nhận hay không đây? Nam tử này khiến Giản Bích Trân không thể nào đối phó được. Y đem cả thiên hạ tặng Giản Bích Trân, lại đem phượng tím tặng cho y, đối lại y muốn thứ gì? Giản Bích Trân nhất thời không biết đáp lời thế nào. Tiêu Phượng Minh nhẹ nhàng đưa bùa phượng đến trước mặt Giản Bích Trân. Chiếc bùa bỗng náy lên, ánh sáng bốn bề lại biến ảo, tạo ra một vùng âm u tăm tối. Trong tăm tối ấy, một người ngẩng đầu lên, phôi ra khuôn mặt trắng bệch của Tạ Vân Thạch. Tạ Vân Thạch chăm chăm nhìn Giản Bích Trân, dần từng chữ:

- Người - phản - bội - ta!

Máu trào ra khỏi hốc mắt y. Giản Bích Trân tái người, giơ tay định chùi máu trên mặt Tạ Vân Thạch, nhưng khuôn mặt Tạ Vân Thạch đã tan chảy cùng với dòng máu, tan thành vũng lệ thương tâm. Vầng trăng đó như

tụ huyết. Ngay trước khi kiếm khí của Giản Bích Trân xuất hiện, một đôi cánh đen đã mở ra, nương theo ánh trăng để thả bóng tối vào người Giản Bích Trân. Đôi cánh rồi tung chập mở rất nhanh, đan kết thành một ảo ảnh, nhốt Giản Bích Trân vào giữa. Khi bị bóng tối phủ chụp, Giản Bích Trân chìm vào tịch mịch. Y không động đậy được nữa.

Đôi cánh đen không hề im lìm chuyển động. Mộng ma nhẹ nhàng bay lại gần Giản Bích Trân, chìa tay, tựa như muốn ấp đầu y vào lòng mình. Nhưng gã không dám mạo phạm Giản Bích Trân quá mức, nên chỉ ôm hờ, để giữ gìn con mồi ngon lành mà nguy hiểm này.

Tất cả những cảnh vừa rồi đều là ảo mộng, là ảo mộng mà Mộng ma dệt ra trong đáy tim Giản Bích Trân.

Thái tử thờ đốc, lồm cồm bò dậy.

Cười lớn.

- Không uống công ta thả ngươi ra khỏi Thanh Lương nguyệt cung. Cuối cùng, chỉ ngươi mới đối phó được Hoa Âm các chủ vô địch thiên hạ. Thật bất ngờ!

Mộng ma điềm tĩnh nói:

- Hẳn được trời định là bách chiến bách thắng, nhưng người không bao giờ thất bại cũng phải nằm mơ, ta chẳng qua chỉ nắn cho giấc mơ của hẳn tinh xảo hơn bình thường một chút thôi - Gã ngẩng đầu nhìn Tạ Vân Thạch - Ngươi muốn cứu hẳn không? Nói cách khác là, ngươi có muốn nằm mơ không?

Tạ Vân Thạch tuốt kiếm, nhưng không dám xông lên. Bởi vì y không thể lại quá gần Giản Bích Trân. Nếu lại gần thì cả hai cùng tan xác mất. Tạ Vân Thạch điềm tĩnh nói:

- Thà ra!

Kiểm khí ngưng tụ. Thái tử phì cười:

- Không được đâu. Chắc người đã nhận ra, Mộng ma tiên sinh đây là món quà thứ mười của ta, là vũ khí bí mật đáng tin cậy nhất của ta. Sức mạnh của Mộng ma tiên sinh quá đổi đặc biệt, đến cả nhân vật được trời phú cho số mệnh bách chiến bách thắng cũng không thể kháng cự được. Đời nào ta lại thả ra? - Hẳn sẽ sàng tiến lại gần, ngắm Giản Bích Trân, ánh mắt vui thích vô cùng. Hẳn lắm bầm - Cuối cùng, người đã là của ta.

Hắn ré lên cười rõ đại, tay đột nhiên trở xuống:

- Ta phải giết người!

Hắn cười sảng sặc với Tạ Vân Thạch, huênh hoang hống hách. Phải giết Tạ Vân Thạch. Hẳn có đủ tự tin, rằng bất cứ một món quà nào cũng thừa sức đốt phỏ với Tạ Vân Thạch. Hoa Âm các chủ bị bắt, khắp thiên hạ, còn ai chống lại được hắn đây?

Mộng ma khẽ thở dài. Đột nhiên, một tiếng tụng kinh vang lên.

Vầng trăng sáng trên cao bỗng phát ra một luồng hào quang trắng bạc. Hào quang chiếu thẳng xuống trán Mộng ma. Trán là một vầng trăng cong rõ máu, Mộng ma hết như bị nện một đòn, la lên thất thanh. Đôi cánh trái khấp vòm trời bỗng ngưng chuyển động.

Thái tử thấy một linh cảm không lành lướt qua tim, tiếng cười điên loạn cũng lặng tắt.

Mộng ảo trên nền trời bị cắt vụn ra, từng mảnh từng mảnh là tá rơi xuống.

Thái tử tức đến phát đại. Khó khăn lắm hẳn mới kiềm chế được pháp thuật của Giản Bích Trân, thì lại dễ dàng bị phá ngang. Một thiếu niên bước đến, chăm chú nhìn Mộng ma:

- Xin lỗi, ta là thân đầu thai của người, ta biết nhược điểm của người ở đâu.

Mộng ma run run, tay phải đỡ lấy trán, máu tươi rịn ra qua những kẽ ngón tay gã, nhuộm đỏ cả mái tóc dài buông xoã. Đôi mắt gã trợn lên, nhìn thiếu niên nọ.

Tà áo Giản Bích Trân bỗng lay động, dù không có gió. Hư không bùng ra một luồng xung lực cực mạnh, Mộng ma biến sắc mặt, thân hình đổi ra trong suốt.

- Kiểm nô!

Tiếng nói lại điềm tĩnh vang lên. Thân hình Mộng ma bị chém luôn làm hai nửa. Máu loang lổ nhuộm hai chiếc cánh đen, lông vũ bay tơi bời, thân hình Mộng ma tan biến, nhưng lại dần dần ngưng tụ bên trong nguyệt cung màu vàng. Gã bưng lấy miệng, ho khe khẽ, máu tươi ứa ra giữa kẽ môi. Gã chăm chú nhìn Giản Bích Trân, hai mắt ánh lên một tia nhìn phức tạp, lâu lắm mới nặn được một nụ cười:

- Vì sao tỉnh lại? Giấc mơ ta dệt cho người không đủ tinh tếu?

Giản Bích Trân lạnh lùng đáp:

- Không đủ. Nếu người thật sự muốn tặng quà cho ta, thì nên tặng ta cái đầu của người.

Mộng ma ho khẽ, đôi mi dài khoá chặt lấy ánh nhìn của Giản Bích Trân.

- Đầu của chính ta ư? - Gã thở dài - Rồi có một ngày, ta sẽ tặng nó cho người.

Đúng lúc ấy, một giọng tinh quái vang lên:

- Hay, chém hay lắm!

Bông hoa nọ đã biến thành người, Lý Huyền không quen Giản Bích Trân, nhưng hiển nhiên, kẻ thù của kẻ thù là bạn, họ đứng cùng một chiến tuyến. Nếu ánh mắt Giản Bích Trân đờng lạnh lẽo quá mức như thế, mặt nạ trên mặt dùng hung tợn quá mức như thế, ắt hẳn Lý Huyền đã lao ngay đến tay bắt mặt mừng rồi. Thành linh, gã cảm nhận được một ánh mắt thù hằn đang khoá chặt lấy mình.

Lúc Lý Huyền xuất hiện, thái tử đã nhân cơ hội mỏng manh mà chạy trốn, thoát ra khỏi vùng kiểm soát của Giản Bích Trân. Món quà thứ mười kể cũng không uổng phí, chí ít đã cứu được mạng hắn. Hắn thật sự rất hận bông hoa kia, nếu không phải vì cái tên Lý Huyền khốn kiếp này, hắn đã ép Giản Bích Trân vào chỗ chết được rồi.

Lý Huyền không sợ trời, không sợ đất, nhưng vẫn nhồn nhột khắp người vì ánh mắt dữ dội của thái tử, bèn vội vàng nhảy tránh, hét lớn:

- Người hận ta làm gì? Người hận hắn mới đúng - Gã vô thức trở tay ra, thì trở đúng vào Giản Bích Trân.

Giản Bích Trân không còn tâm trí đâu mà cân nhắc nữa, giết hay không giết thái tử thì có vấn đề gì, chẳng qua chỉ một mạng người mà thôi. Đôi mắt y vẫn lên một tia chán ngán. Dưới núi, ánh mắt Tạ Vân Thạch ngược nhìn cũng lộ vẻ chán ngán tương tự.

Đình Thiên Tú đã bị huỷ hoại, sau này hai người bọn họ làm sao gặp nhau được?

Từ lúc Giản Bích Trân thoát khỏi giấc mơ mà Mộng ma dật nên, Tạ Vân Thạch đã lùi dần từng bước từng bước ra xa. Lùi hết khoảng cách hai ngàn tám trăm bậc thang của Chung Nam sơn, xuống tận chân núi. Mỗi bước đều thổ huyết.

Một năm thương nhớ đã uổng công.

Ánh mắt y đau đớn và buồn bã, nhưng nếu y không lùi ra xa, hồn phách y sẽ bị hút vào Giản Bích Trân, hai người cùng bị tiêu diệt. Từ nay, họ không thể nào gặp nhau được nữa, chỉ có thể nhớ thương qua góc bể chân trời mà thôi.

Giản Bích Trân nhắm mắt. Trên mặt nạ loang loáng một giọt lệ.

Tạ Vân Thạch vẫy nhẹ hai tay, tiếng đàn chờn vờn bay lên không, theo giai điệu bài Y lan thao. Âm thanh du dương như kể lể như giải bày, chính là lời từ biệt Tạ Vân Thạch gửi gắm lại. Giản Bích Trân nhoẻn cười.

Cách xa chân trời góc bể thì sao chứ? Hồn phách họ đã tâm đầu ý hợp từ lâu, như bài Y lan thao này, bất kể xa cách đến đâu, mọi ý tứ hai lòng cùng hiểu.

Chia ly, thì đã làm sao chứ?

THIÊN VŨ 3 - MỊ NGUYỆT

Bộ Phi Yên

www.dtv-ebook.com

Hồi 31: Gió Tây Trái Mãi Đêm Thật Dài

Giản Bích Trân đứng lặng, ánh trăng êm ái, gió núi hiu hiu. Thái tử rón rén lùi ra xa. Biết mình đã an toàn, hẳn lại yên tâm nở một nụ cười thâm độc, rồi kín đáo cử động hai tay.

G

Lý Huyền ghen hòng, hai bàn tay như rắn độc của thái tử đã siết quanh cổ gã. Lý Huyền không thạo võ công, làm sao đối phó được đây? Gã chỉ kịp thét lên một tiếng, là bị thái tử khống chế kéo vọt lên trời cao.

Giản Bích Trân quay phắt lại. Nhưng cùng lúc, Thiên Địa đại trận bỗng khởi động. Đất trời một vùng âm u, không mặt trời, không mặt trăng, không ánh sáng, không hình dáng. Hệt như tình trạng hỗn độn áp ủ vạn vật trước khi vũ trụ bắt đầu chuyển động.

Một giọng già nua cất lên:

- Lệnh vua khó cưỡng, lão hủ đành tiếp một chiêu của Giản các chú.

Giản Bích Trân đang định cử động, nghe giọng nói ấy thì dừng phắt lại.

Thiên Địa đại trận hoàn toàn yên tĩnh, không vì Giản Bích Trân chuyển động mà chuyển động, cũng không vì Giản Bích Trân bất động mà bất động. Một vùng sương trắng nặng nề vùi lấp tất cả.

Giản Bích Trân cúi mình thật thấp:

- Đã từ lâu, văn bối kính ngưỡng phong phạm của tiền bối đầu dấm tuốt kiếm ra trước mặt người?

Giọng già nua thở dài. Tận dụng khoảnh khắc trùng trình của Giản Bích Trân, thái tử nhanh chóng chui tọt vào Thanh Lương nguyệt cung.

Giọng già nua rời rạc tiếp:

- Thái tử! Lão thần đã nói với người từ trước, hành sự phải có lòng tin. Đã nghi thì đừng dùng, đã dùng thì đừng nghi. Nếu là sát chiêu thật sự thì một chiêu là đủ, hà tất vẽ đến mười chiêu? Pháp bảo cũng thế nếu người thật sự tin tưởng nguyệt cung, thì lưỡi kiếm của Giản các chủ có sắc bén đến đâu cũng không thể gây tổn hại cho người được!

Thái tử chạy một mạch đến cây quế đại thụ, ném Lý Huyền lên cành. Hệt như vật sống, cây quế lập tức vươn cành vươn nhánh quấn chặt lấy Lý Huyền. Thái tử cười nói:

- Lời của Vệ công, bản vương nhất định sẽ suy ngẫm kỹ càng, ghi nhớ trong lòng.

Lão quý lắc đầu:

- Chẳng cần... Đã không phải của người, thì người sẽ không giữ được. Thứ càng quý thì càng như thế đấy!

Thái tử chẳng buồn bận tâm, cứ nhìn Giản Bích Trân, nhe răng cười nhạt. Hẳn quên bằng mình đã từng quỳ lạy Giản Bích Trân để van xin tha mạng. Hẳn nhìn Giản Bích Trân như vị tướng quân thắng lợi nhìn tù binh cầu hoà vậy.

- Mười vòng phong toả, không làm người trầy vi tróc vảy mảy may. Sức mạnh của Trảm Thiên thần thuật đấy ư?

Gió đêm thổi lay vạt áo Giản Bích Trân, y đứng yên không đáp. Người hấp thụ Trảm Thiên thần thuật sẽ nhận được sáu lời chúc phúc để hành tẩu trên nhân gian này, và nhất định sẽ trở thành một nhân vật lừng lẫy huy hoàng trong trời đất. Điều đó tạo nên sự nghiệp tiếng tăm của y, lại cũng khiến y và người yêu thương phải cách xa mãi mãi. Đây là hạnh phúc hay bất hạnh?

- Xem chừng Trảm Thiên thần thuật có thể giúp ta hoàn thành một việc đây - Thái tử nhếch mép cười. Vẻ mặt hắc thay đổi rất nhanh, nụ cười vừa nở bùng, những đường nét thù hận và thâm hiểm lập tức tan biến. Hắc tửm tím, ấm áp như cười đùa với một người bạn lâu năm - Giản chủ, ta nhờ người một việc.

Giản Bích Trân lạnh lùng nói:

- Kẻ thất bại là người.

Từ cuống họng thái tử phát ra một tràng cười khùng khục, đượm vẻ chế nhạo. Rồi tiếng cười vụt tắt, thái tử thông thả nói:

- Trong mười món quà hậu hĩnh, đáng tiếc vẫn còn một món người chưa dùng đến. Có biết vì sao đến giờ quân đoàn người máy vẫn chưa xuất thủ không? - Hắc nói thật từ tôn, từng chữ một - Bởi vì khi ta quỳ xin tha mạng, chúng đã lén đưa món quà ấy vào nguyệt cung.

Cây quế đung đưa, nâng một chếc bệ ngọc đến trước mặt thái tử. Giản Bích Trân và Lý Huyền đồng thời thốt lên:

- Long Vi!

- Đúng rồi - Nụ cười của thái tử càng thêm dịu ngọt. Trong tay hắc bỗng xuất hiện một thanh kiếm ngọc. Xoẹt một tiếng, thanh kiếm kề vào cổ Long Vi - Ta hỏi lại một câu, người có bằng lòng không?

Máu tươi, theo cú khía của thái tử, ứa khỏi làn da mịn màng, mau chóng nhuộm hồng những hoa văn bằng ngọc trên lưỡi kiếm. Lung linh điểm tuyết.

- Ta chỉ hỏi lần cuối này thôi!

Lý Huyền gào lên hoảng loạn:

- Đừng đâm! Đừng đâm! Ta bằng lòng, bất kể chuyện gì ta cũng bằng lòng hết.

Thái tử hoàn toàn thờ ơ trước lời nói đó, đôi mắt cú diều của hắn chỉ dăm dăm hướng vào một mình Giản Bích Trân. Hắn đủ lạnh lùng, đủ tàn nhẫn, rất giỏi đánh giá tình hình và lại đa nghi hẹp hòi, hắn bẩm sinh là loài cú cáo.

- Ta nhận lời - Ánh mắt Giản Bích Trân lạnh như băng tuyết - Nhưng nếu người gây tổn hại cho con bé, thì đầu chân trời góc bể, luân hồi mấy kiếp, ta cũng sẽ tìm đến chém chết người.

Thái tử cười ha hả, thu kiếm ngọc lại.

- Giản chủ, người nói thế từ sớm có phải là êm đẹp mọi bề rồi không? Chỉ cần người bằng lòng, thì sao ta lại muốn gây tổn thương cho Vi nhi chứ? - Hắn nhẹ nhàng vuốt lọn tóc trên trán Long Vi, sự nhẫn tâm mới rồi biến mất không còn chút tàn tích nào - Dầu sao thì nó cũng là em gái ruột rà máu mủ của ta mà.

Lý Huyền bàng hoàng tái mặt. Tên này là anh ruột của Long Vi? Trên đời lại có loại anh đem tính mệnh em gái ra uy hiếp người khác ư? Rốt cục hắn ta là người hay ma quỷ?

Cành lá cây quế cuộn lại, ôm quanh bộ ngọc của Long Vi, chuyển cô vào sâu trong nguyệt cung. Thái tử cầm thanh kiếm ngọc, gõ nhẹ vào lòng

bàn tay mình, mỉm cười nhẹ nhàng:

- Lời hứa của Giản chủ đáng giá ngàn vàng, ta hy vọng Giản chủ sẽ nhớ chuyện vừa hứa hẹn. Ba ngày sau, mời Giản chủ xa giá đền Đại Ma quốc ở cực bắc.

Hắn mỉm cười, nguyệt cung cũng từ từ dâng lên, trôi vào bầu trời. Sắc mặt Giản Bích Trân thay đổi. Đại Ma quốc ở cực bắc giờ đã trở thành cấm địa, bởi vì ma vương Thạch Tinh Ngự đang đóng chốt nơi đó. Thái tử có ý định gì đây?

Tim quên nơi góc bể chân trời. Giản Bích Trân buồn bã quay gót. Từ giờ không còn chuyện mỗi năm gặp một lần nữa rồi. Ngoái đầu đôi mắt thì cũng được gì đâu? Chi bằng về thôi. Đột nhiên, có tiếng gọi cất lên trầm trầm:

- Khoan đã!

Giản Bích Trân chưa quay lại, một luồng sát khí lạnh băng đã bắn vọt ra không trung, lao về phía y. Giản Bích Trân lạnh người. Luồng sát khí này khác hẳn với cái chất thâm hiểm của thái tử, nó bén ngọt, ồ ạt, chất chứa đầy tuyệt vọng và bi thảm, tưởng chừng chủ nhân là kẻ không còn biết sợ đến cả cái chết nữa. Có thể thấy nếu người này xuất thủ thì đất trời đều phải kinh hoàng, ngọc đá cũng theo nhau vỡ nát.

Giản Bích Trân bản lĩnh cao cường là vậy, mà cũng không khỏi giật mình, dừng bước.

Con phượng tím bay xoáy trên trời và con phượng ngọc lượn lờ dưới chân y đồng thời cất tiếng gáy, đột ngột cụp cánh vào. Giản Bích Trân từ từ quay lại. Cử động chậm rãi chứng tỏ y rất thận trọng trước đối thủ này. Từ hồi đánh bại Tiêu Phượng Minh, tiếp nhận chức chủ nhân Hoa Âm các đến nay, chưa bao giờ y phải thận trọng đến thế. Chân khí của y, cùng với lúc y xoay mình, cũng được đẩy đi mọi chỗ trong thân thể, sẵn sàng thi triển

đường kiếm đáng sợ trong Xuân Thuý kiếm pháp. Nhưng khi quay hẳn người lại rồi, y sững sốt. Đứng trước y là một thiếu niên, mà là một thiếu niên trông hết sức thiếu não. Chính là thiếu niên vừa xuất thù, dùng hào quang Phật pháp khổng lồ chế ma khí của Mộng ma một cách dễ dàng, nhờ thế Giản Bích Trân mới thoát được cảnh ảo mộng.

Gã thiếu niên khoác một tấm áo trắng biếc, lơ mờ có hình lông cánh khổng lồ. Y phục vốn dĩ lộng lẫy, nhưng nay rách nát tả tơi. Khuôn mặt vốn dĩ ngời sáng như trăng, nhưng nay nhuốm đầy mờ mịt khổ sở, thành ra ảm đạm thất thần. Rách nát mờ mịt đến vậy, lẽ ra không thể phát lộ một thứ sát khí mạnh mẽ như vừa rồi. Nhưng Giản Bích Trân cảm nhận được ở gã có một niềm kiêu hãnh tuyệt vọng, chính niềm kiêu hãnh này đã nâng đỡ gã, cũng chắc chắn và tác dụng ngang một thanh kiếm.

Thiếu niên nọ quan sát Giản Bích Trân, cảm xúc trong mắt biến đổi mạnh mẽ, thân thể run run như đang bị hành hạ bởi một cơn đau. Gã ngấm ục thể và khí chất của Giản Bích Trân, tự hỏi có bao giờ gã cũng được như thế, cũng vung vẩy trên chín tầng trời, thoát khỏi tất cả đau đớn ràng buộc như con người này không? Nỗi đau khổ trên mặt gã càng lúc càng rõ rệt, cuối cùng gã hỏi:

- Người là Hoa Âm các chủ?

Giản Bích Trân không đáp, y vẫn mãi suy nghĩ xem tại sao thiếu niên này lại có sát khí mạnh mẽ đến thế. Thiếu niên cũng chẳng buồn đợi y trả lời, lại tiếp:

- Nghe đồn người được trời ban cho số mệnh bách chiến bách thắng?

Giản Bích Trân vẫn giữ vẻ mặt bình thản. Từ khi Tam thánh chúa chết đi, số mệnh y đã trở thành một bí mật mà cả thiên hạ đều biết. Kẻ nào dám khiêu chiến y đều phải có ý thức chuẩn bị vũ khí cho tử tế, giống như trường hợp sắp sẵn mười món quà của thái tử vậy. Nhưng dấu chuẩn bị

hoành tráng đến đâu, bọn họ vẫn không thắng được số mệnh, chỉ có nước rơi vào kết cục thảm hại mà thôi. Thiếu niên cắn chặt môi, chặt đến ứa cả máu. Sự yên lặng của Giản Bích Trân là câu trả lời mạnh mẽ nhất, đâm đau nhói cả tim thiếu niên. Trước con người vời vợi như trời xanh này, gã thấy bản thân sao mà thấp kém, sao mà yếu ớt, giống hệt gã hoàng tử lưu vong nhiều năm về trước, chỉ biết run cầm cập trong bóng tối, cầu xin anh trai hay sư phụ hay ai đó che chở cho mình. Nhưng nay, không còn ai che chở cho gã nữa, mà gã cũng không cần vòng tay của bất cứ ai cả.

Thiếu niên thở dốc, rồi đột ngột hét lên:

- Ta - muốn - khiêu chiến ngươi!

Gã bật thật nhanh mấy chữ cuối cùng, như thể phải dùng sức lực cả đời mới quyết định được vậy, liền đó, tay gã bùng sáng hào quang. Gã thậm chí không cho bản thân cơ hội do dự hay hối hận. Gã lẳng mình lên, hào quang trong tay biến thành một cây bồ đề khổng lồ, lướt ngang không trung, chém xuống Giản Bích Trân.

Trong số các cao thủ trẻ tuổi hiện thời, không ai đủ sức điều động kiếm khí một cách tinh diệu đến thế. Nếu trước mặt gã là Thạch Tử Ngưng hay Trịnh Bá Niên, thì đường kiếm này sẽ lập tức giành thắng lợi. Cho dù là Long Yên hay Huyền Minh, thì đường kiếm này chỉ ít cũng buộc đối thủ phải dốc hết bản lĩnh ra ứng phó. Đáng tiếc trước mặt gã lại là Hoa Âm các chủ.

Giản Bích Trân thậm chí không buồn nhíu mày. Tiếng phượng gáy rộ lên sau lưng y, một cơn gió lốc màu tím cuốn tới, bùng một tiếng đánh tan luồng kiếm khí, rồi tiếp tục lao sang quất mạnh vào người thiếu niên. Gã thiếu niên hự một tiếng, ngã vật ra đất, song lại bật dậy ngay, khoé miệng ứa máu. Gã đưa tay chậm rãi quét đi, trán rục lên lưỡng sáng, hai bàn tay đồng thời bắt ấn, biến ra vô số hình ảnh cây cỏ núi non ẩn hiện, khuôn mặt gã ngời ngời như một vầng trăng. Gã không đau khổ nữa, không hoang

mang nữa, môi nở nụ cười diễm tĩnh, tay làm phép mang lại ánh sáng cho thế giới hoang vu này. Cuồng phong sắc lẹm cửa vào da gã, máu tươi phun ra mù mịt, hoà vào với cuồng phong, tạo nên một khối sương dày màu máu. Máu thiếu niên chảy ra càng lúc càng nhiều, càng lúc càng quánh, gió riết róng thêm, khuôn mặt như trăng của gã cũng rục lên rạn vỡ.

Nhưng lại đầy bi thương.

Thình lình, cuồng phong lặng tắt, thiếu niên chấp hai tay, đứng lặng giữa lưng chừng trời. Mỗi tia trong khối sương máu kết thành một pho tượng Phật. Tượng Phật đỏ lôm. Tiếng tụng niệm từ bi và lãng đấng trỗi lên vang lừng, từ khuôn mặt Phật trầm tĩnh chảy xuống hai hàng huyết lệ. Thiếu niên bỗng tái mặt, phun ra một vòi máu, rơi tõm xuống, pho tượng Phật liền lộ vẻ giận dữ, vung song chướng quất Giản Bích Trân.

Sâm nổi ùng ùng khắp trời, Giản Bích Trân cũng phải biến sắc trước chiêu thức này.

- Kiểm nô!

Một đường kiếm xé gió, biến hoá dữ dội, trông như một cái bóng nhoè nhoẹt trên đỉnh trời. Tượng Phật rơi bịch xuống, vỡ thành máu me văng tung toé.

Thiếu niên tiếp đất, mạch máu đứt cả, tấm áo trắng biếc còn in dấu một vết thương. Gã gắng gượng bò dậy, nhưng không sao bò nổi. Đường kiếm vừa rồi đã gây chấn động toàn bộ kinh mạch của gã. Nhưng thiếu niên vẫn giãy giụa gượng dậy. Gã muốn đánh bại kẻ địch này, gã không thể nhu nhược, hèn nhát, run rẩy nấp sau vinh quang và hoa tươi của người khác. Gã là vương tử của một quốc gia lâu đời, là Chuyên Luân thánh vương đầu thai, là hậu duệ ưu tú nhất của Giới Nhật vương, đâu thể bò lồm cồm trước mặt địch nhân, giao chiến mà chẳng giống dũng sĩ chút nào được? Nhưng

gã đã cạn sức, đành nằm yên trên mặt đất loang lỗ máu, giống như nằm trong lòng mẹ, ấm áp quá, dễ chịu quá...

Đừng tỉnh lại, cứ ngủ mãi thế này thôi... Không cần bận tâm những lời dối trá, không cần để ý người ta đánh giá thế nào về mình.

Bỗng có tiếng chim hót lạnh lạnh vang lên, con khổng tước xuất hiện trên trời cao, hai cánh lượn vòng, ôm lấy thiếu niên. Trông thấy loài chim hiếm có còn sót lại từ thời viễn cổ này, phượng tím tu vi cực cao mà cũng phải kiêng nể, vội vàng cất tiếng gáy cảnh cáo. Khổng tước hót bằng giọng bi thương, bay vòng quanh thiếu niên. Thiếu niên nhoẻn cười:

- Người đang hỏi ta, vì sao không gọi người, vì sao không gọi kim thân của sư tôn? Bởi vì ta không muốn nấp sau lưng các vị nữa, ta muốn chứng minh rằng Long Mục cũng có thể chiến đấu. Nếu dốc hết sức mình, chỉ ít sau trận chiến ta cũng đạt được lòng tôn trọng của thế nhân. Ta muốn chứng minh rằng Long Mục không chỉ là hậu duệ của Giới Nhật vương, đệ đệ của A La Na Dật hay học trò cứng của Đại Nhật Chí tôn giả.

Gã chìa tay, ngăn hào quang cửa khổng tước, rồi hít sâu một hơi, buộc mình đứng dậy. Gã nhìn bóng người không bao giờ biết thất bại đang lơ lửng trên nền trời. Con người đó là lý tưởng của gã. Có bao giờ la cũng giống hãn, được đứng trên cao, không nghi hoặc, không thống khổ nữa không? Có không? Gã thở một hơi dài.

Khổng tước lại cất tiếng hót bi thương, định lao đến bên cạnh gã, nhưng thiếu niên chìa tay, từ lòng bàn tay bắn lên một tia sáng nhàn nhạt, tuy nhạt nhưng cũng đủ cản bước khổng tước.

- Hãy để ta được một lần làm theo ý riêng, được tự do chiến đấu! Nếu ta không thể chiến thắng, không thể giành được tối thiểu là lòng tự trọng, thì chỉ ít cũng để ta chết như một chiến binh.

Gã quay lại đối mặt với Giác Bích Trân, như vầng trăng trong quay lại ở phía cuối chiều sáng của mặt trời, chuẩn bị thi triển phép Xả thân cứu người, cảnh giới cao nhất của Đại Thừa Phật pháp.

Tương truyền khi tu hành, Phật gặp chim ưng bắt bọ câu, bèn thương xót cứu bọ câu, ưng nói: “Phật à, người vì nhân từ mà cứu bọ câu, nhưng tôi đây không có thức ăn thì cũng chết đói. Lẽ nào vì sự mũi lòng của mình, người lại nhẫn tâm hại chết tôi ư?” Nghe vậy, Phật liền cắt thịt mình ra để đổi lấy mạng sống cho bọ câu. Ưng dùng chiếc cân để đong, một bên là bọ câu, một bên là thịt của Phật. Phật cắt hết thịt đùi đến thịt ngực, cán cân vẫn không thăng bằng. Cuối cùng Phật không còn thịt để cắt, đành nhảy hẳn lên chiếc cân, dùng toàn bộ con người mình để trả giá cho lòng thương xót với bọ câu. Sự hy sinh ấy khiến cả đất trời chấn động, cũng chính là cảnh giới cao nhất của Phật pháp Đại Thừa.

Ý nghĩa của phép này là, địch nhân nhất định sẽ bị tiêu diệt, và bản thân mình cũng chết theo. Tu vi của thiếu niên vốn không đủ, lẽ ra không thể thi triển được, đáng tiếc gã lại là đồ đệ của Đại Nhật Chí, biết đến hàng trăm tiểu xảo để tạm thời đột phá được hạn chế của bản thân, chỉ có điều cái giá phải trả là rất đắt, rất rất đắt.

Phép thuật này, một khi dùng đến thì không thể ngưng ngang. Đây là phép câm. Nhưng thiếu niên tỏ vẻ rất thoá mãn, một sự thoá mãn bình lặng, gã chật vật tiến về Giác Bích Trân, mang theo sức mạnh huyền diệu của Phật pháp Đại Thừa, vào khoảnh khắc ấy, gã biết gã đang làm chính mình, chứ không phải là đồ đệ của Đại Nhật Chí, em trai của A La Na Dật hay cháu đích tôn của Giới Nhật vương. Gã là bản thân gã, là Long Mục. Gã muốn khiêu chiến con người sở hữu số phận độc nhất vô nhị trên đời kia. Đó là cách gã biểu lộ lòng tự tôn.

Không tước cất tiếng hét náo nộ, bất lực nhìn gã đi đến chỗ tự huỷ diệt.

Hào quang của Trảm Thiên thần thuật bao bọc Giản Bích Trân, y lẳng lặng ngắm khuôn mặt thê thảm của Long Mục.

Y không biết vì sao thiếu niên này lại ngoan cố đến mức sẵn sàng hy sinh cả tính mạng hòng chiến thắng y. Nhưng y biết, ngày nào mà Trảm Thiên thần thuật còn ở bên y, thì thiếu niên này còn chưa làm tổn thương y được, dù gã viện đến cả Phật pháp Đại Thừa cũng thế mà thôi. Vì sao y phải ra tay huỷ diệt làm gì?

Y nhíu mày, hai Kiếm nô rút về.

Thiếu niên bỗng loạng choạng rồi ngã vật ra đất. Khuôn mặt gã chỉ tích tắc đã tái nhợt. Chiêu vừa rồi lấy đi quá nhiều sức lực của gã, bản lĩnh gã vốn không đủ để duy trì một chiêu ghê gớm thế này, thân thể gã đã mấp mé bờ vực kiệt quệ. Nhưng gã vẫn kiên trì, gắng gượng bò dậy, bước về phía Giản Bích Trân. Như thế, trời đất sụp đổ thì gã cũng phải tiến tới chỗ đối thủ, thi triển một cách trọn vẹn sát chiêu này. Gã làm như vậy, không vì mục đích phô trương cho ai xem nữa, chỉ còn muốn chứng minh cho bản thân mình rằng gã là Long Mục, vương tử của năm nước Thiên Trúc. Gã là chính gã. Gã bò dậy, lại ngã, bóng người lơ lửng trên không càng lúc càng xa vời. Gã có làm được không đây?

Sức phản chân của Phật pháp Đại Thừa khiến thần trí Long Mục rối loạn, gã bất giác tự hỏi, không có sư tôn, không có ca ca, gã có thể làm được không? Thiếu bóng cả che chở, gã còn thật sự là Long Mục không? Gã mang trong mình truyền thuyết về Chuyên Luân vương, giáng phàm xuống mảnh đất tan hoang ấy, rốt cục là vì mục đích gì?

Áo ảnh dần dần loang rộng, nhuộm cả đất trời thành màu đỏ quạch. Treo trên đầu Long Mục là vàng trắng hình thành từ máu. Đôi cánh đen hư vô ngưng tụ dần trong quầng trắng. Bên dưới đôi cánh là một gương mặt giống Long Mục như đúc. Trên gương mặt ấy cũng in nổi bi thương giống hệt gã. Lẳng lặng nhìn gã. Đó là Mộng ma mới rời đi ban nãy, nay lại hiện

hình trên nền trắng. Mộng ma nhìn Long Mục, ánh mắt lúc rục lên lúc dụi đi, một giọt lệ đỏ lướt qua làn da bệch bạc của gã, rớt xuống đất. Gã ngấm khuôn mặt đầm đìa máu của Long Mục, vô thức vươn tay ra, muốn tiếp xúc với cảm giác lành lạnh ấy.

- Vì sao? Vì sao người phải tự giết mình? Giết chết thể xác của chúng ta? - Đôi mắt gã ngập đầy thống khổ và nghi hoặc - Lẽ nào, lẽ nào ta không phải là người?

Long Mục chật vật ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt giống mình như tạc, máu tươi từ trán gã tí tách nhỏ xuống, ướt đầm cả lông mi, lông mày, khiến những hình ảnh trước mắt đều nhuốm một lớp sương mù đỏ lờm. Khả năng hiện thời của gã không đủ để điều khiển Phật pháp Đại Thừa, kết cục của gã đã được định mệnh là huỷ diệt rồi. Gã nhìn Mộng ma, gắng nở một nụ cười, nụ cười ấy nhuốm đầy màu đỏ của máu, trông càng thêm chua chát:

- Thực ra ta rất ngưỡng mộ người, người tuy là ma, nhưng có thể được làm chính mình. Ta thì không - Gã khó nhọc mỉm cười, giơ tay ra với Mộng ma - Liệu có thể giúp ta một việc được không? Cho ta một giấc mộng, để trước lúc chết ta được nhìn rõ bản thân.

Mộng ma không đáp. Bóng gã mờ dần trong ánh trắng, một luồng sáng vắng vặc từ từ từ buông xuống trước mình gã, hết như dựng nên một tấm gương giữa hai bên. Long Mục và Muội Sáng chính là hai mặt của một tấm gương. Một mặt chìm ngập trong ánh sáng của Phật pháp Đại Thừa, một mặt gói gọn trong màn đỏ của vầng trăng yêu dị. Thế giới như bị chia làm đôi, một vàng một đỏ, soi chiếu nhau qua tấm gương quang, cùng sinh sôi cùng nảy nở.

Giữa bập bênh ánh vàng, nụ cười của Long Mục yên bình và hiền hoà, hết như đức Phật trước lúc tịch diệt, chăm chú nhìn phần thân tà ác, tàn nhẫn, quỷ quái, nhưng hoàn toàn không hoang mang của mình.

Phần thân ma quý.

Nếu được tự do lựa chọn, có thể Long Mục sẽ tình nguyện thành ma. Ở mặt bên kia của gương, Muội Sáng cũng đang đăm đăm nhìn gã, hệt như ma đầu trước lúc bị huỷ diệt, lặng lẽ nhìn phần thân từ bi, nhân hậu, nhưng hết sức hoang mang của mình. Nhìn thảng ngày vô tận chậm chạp luân hồi. Nhìn bản thân mình từng niên thiếu, bướng bỉnh, thuần khiết, hiếu thắng, cho dù phải chết, cũng phải hỏi cho ra nhẽ điều nghi hoặc trong đáy lòng. Tà chính đối chọi, cách thức khác nhau nhưng kết quả tương đồng. Chỉ cần nở một nụ cười thôi, sống chết không còn gì trở ngại nữa. Đâu cần phải phân biệt ta là người, hay người là ta.

Khuôn mặt ẩn sau đôi cánh của Mộng ma đột nhiên nở một nụ cười.

- Không, người chính là ta. Người luôn luôn là ta.

Gã duỗi năm ngón tay, đưa bàn tay trắng nhợt nắm lấy thiếu niên nọ. Lúc ấy, Long Mục quả thực cảm thấy, gã và tâm linh gã đã tương thông, đã hợp thành một thể. Muôn vạn ký ức ủa vào tim, luân hồi hàng ngàn vạn năm kéo thành một dải sáng bảy sắc, yên lặng khuấy lộn trong lòng. Gã rên lên đau đớn, mọi tội nghiệt như hoá thành thực thể trong tâm tưởng gã. Bao nhiêu lần tàn sát, bao nhiêu cơn ác mộng. Mộng ma Muội Sáng, ma đầu dệt mộng có sức mạnh vô biên, có thể chui vào giấc mơ của mỗi người, tước đoạt linh hồn của họ. Nhưng những người ấy phải chịu đựng sợ hãi, đau khổ, bi thương, tội lỗi đến thế nào trong giấc mộng, thì Mộng ma cũng phải cảm nhận đúng như thế.

Trong cơn ác mộng mà Muội Sáng dệt ra, những người ấy phải vật vờ cầu xin sinh tồn, phải lột bỏ hoàn toàn mọi lớp vỏ nguy trang, lường gạt giả tạo. Muội Sáng cũng phải nếm trải đầy đủ những thể nghiệm ấy, rồi tim gã biến thành thép, người gã biến thành ma.

Mộng ma lơ lửng trong gió đêm, lẳng lẳng nhìn Long Mục. Năm tháng qua dài biết nhường nào, liên tục nhân chim gã. Bội phản, phần nộ, sợ hãi, tuyệt vọng, chém giết... theo nhau luân hồi, chẳng khác nào cực hình từng xẻo. Đây là một cơn ác mộng mãi mãi không tỉnh lại được. Ác mộng của gã. Gã nhìn Long Mục, nhẹ nhàng nói:

- Trông thấy chưa? Giấc mộng của ta đây!

Tên ma đầu hiểm độc dệt ác mộng cho cả thiên hạ, nhưng lại sống trong cơn ác mộng nặng nề nhất, chịu đựng hình phạt từng xẻo vĩnh viễn, mãi mãi không tỉnh lại được. Vì vậy những giấc mộng gã dệt ra cho người khác mới đáng sợ, mới có khả năng sát nhân như thế. Gã buồn buồn nói:

- Đôi lúc ta nghĩ, ta có thể dệt được một giấc mộng đẹp hay không? - Giọng gã đầy cay đắng - Nhưng ta không thể... ma đầu chuyên dệt mộng, nhưng thứ duy nhất không thể dệt được lại chính là giấc mộng của mình.

Nhìn sang bên kia tấm gương, gã gượng cười:

- Nhưng người lại là giấc mộng của ta. Cũng là luân hồi của ta. Từ khoảnh khắc đầu tiên người sinh ra, ta đã chú ý đến người rồi. Người hoàn mỹ, có được mọi điều mà người đời ao ước. Người là hoàng tử quyền lực, mọi người sẵn sàng hy sinh vì người. Trong đất nước có tín ngưỡng ấy, thần dân đều tỏ ra trung thành vô hạn. Người có vinh quang không ai sánh nổi, đồng thời lại được số mệnh định sẵn là sẽ trở thành Chuyển Luân thánh vương, tạo dựng một sự nghiệp bất hủ. Người sống lâu, giàu có, thông thái, sở hữu diện mạo khiến mọi người mê đắm - Mộng ma nhìn Long Mục, nhìn tất cả những vinh quang mà gã vừa diễn tả đang dần dần lụi tàn trước mắt. Phép thuật đang ăn mòn gã thiếu niên này, gặm nhấm mọi truyền thuyết đẹp đẽ về gã - Người chính là giấc mộng đẹp của ta.

Lệ đỏ trào ra khỏi mắt, rơi xuống đất, tan thành bụi. Ở mặt kia tấm gương, Long Mục bất động, tinh thần đã chìm cả vào hư ảo rồi. Bởi vì gã

vừa chứng kiến ác mộng của Muội Sáng. Đó là thứ ác mộng quá đáng sợ, quá nặng nề, quá đau khổ. Gã không biết nếu mình gặp phải giấc mộng tương tự thì liệu có biến thành ma, có coi giết chóc là niềm vui không. Thế giới này đã dồn cho Muội Sáng quá nhiều đau đớn và tội lỗi, nhiều đến nỗi dù có giết thêm bao nhiêu người nữa cũng không quá đáng. So với Muội Sáng, nỗi bi thương hồi nhỏ, bóng tối của sự trưởng thành và sự bất mãn vì không được coi trọng của Long Mục chẳng đáng kể gì. Long Mục bỗng hối hận, lẽ ra gã không nên chết một cách nông nổi thế này. Nhưng giờ đã muộn, gã không thể chống cự được sự gặm nhấm của pháp thuật nữa, đành giương mắt nhìn thể xác mình bị bào mòn.

Mộng ma nhẹ nhàng chia tay:

- Ta không để người chết đâu...

Hào quang bảy sắc loé ra từ những kẽ tay gã, lượn quanh tấm thân đầm đìa máu của Long Mục. Chầm chậm, một vầng trăng đỏ lờ mờ lên, quét sạch bóng tối giữa hai người. Vầng trăng đỏ phát ra sức hút cực mạnh, hút hết thương tích của Phật pháp Đại Thừa khỏi người Long Mục, lại lọt qua gương, bắn từng tia từng tia một sang mình Mộng ma. Long Mục cảm thấy mệt rũ, không cưỡng được bèn nhắm mắt lại ngủ. Mộng ma ngẩng đầu, nhìn vầng trăng đỏ rực trên không. Tóc gã xoà sang hai bên, khuôn mặt luôn ẩn trong bóng tối lần đầu lộ ra dưới ánh trăng, cũng toả rạng thứ hào quang tương tự:

- Có lẽ, ta cũng mệt mỏi với số mệnh của mình rồi.

Gã là ma, tồn tại ngay từ khi loài người sinh ra. Gã có số mệnh vĩnh hằng, sức mạnh vô tận. Chỉ cần con người còn nằm mơ, là gã còn bất tử, không ai giết được, gã sẽ tồn tại cùng loài người đến tận thời khắc cuối cùng. Nhưng gã không biết vì sao mình lại phải đến với thế giới này, cũng không biết những trận giết chóc liên miên trong quá khứ là vì lẽ gì. Có lẽ, đó chỉ đơn giản là số mệnh của gã.

Vì thế gã cư trú trong trắng, giang đôi cánh đen, hết lần này đến lần khác dệt nên những cơn mộng. Khiến bọn người ban ngày áo quần bánh chọe, leo lẻo nhân nghĩa đạo đức, khi gặp nỗi sợ hãi vì ác mộng và cái chết cũng phải bộc lộ hết những đốn hèn, già tạo, ích kỷ, tham lam. Sau đó, gã mỉm cười bước ra khỏi vầng trăng đỏ, tước đoạt sinh mạng bọn họ, đem linh hồn họ để luyện thành những hạt ngọc xinh đẹp, tinh túy, hoàn mỹ, sáng ngời như cầu vồng.

Hàng vạn năm nay, gã vẫn cho rằng loài người phải chết đi rồi mới trở nên đẹp đẽ được. Nhưng lần này thì khác.

Khi Phật pháp Đại Thừa bắn ra khỏi bàn tay Long Mục, Muội Sáng kinh ngạc phát hiện, trên khuôn mặt giống hệt của mình kia bỗng bùng lên một thứ hào quang như của thần Phật. Thì ra, khuôn mặt thuộc về gã, thuộc về ma quỷ, cũng có thể phát ra ánh sáng thần thánh. Thì ra, gã cũng có thể không cần làm ma. Gã chợt cảm thấy mỗi mọt đến tận đáy lòng, một cảm giác chưa từng xuất hiện suốt hàng ngàn hàng vạn năm qua. Có lẽ là vì, suốt thời gian ấy gã đã dệt quá nhiều giấc mộng, ngày nọ nối ngày kia, nay đã đến lúc nên nghỉ ngơi chốc lát. Hoặc có lẽ vì, gã làm ma quá lâu, nay đã chán ghét số phận của mình.

- Ngủ ngon đi! Số mệnh của người là một giấc mơ đẹp... - Những ngón tay thon dài trắng bệch của Mộng ma nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt Long Mục, sâu trong đôi mắt đen ánh lên nét cười dịu dàng - Ta sẽ dệt mộng đẹp cho người.

Đôi cánh đen giang rộng, từ từ nâng thân hình Muội Sáng lên, đưa bay lượn trên không, càng lúc càng mờ nhạt. Một khi đã khai triển Phật pháp Đại Thừa, chưa trọn vẹn thì không thể nào dừng lại được. Để trọn vẹn lại phải dâng hiến cả bản thân mình. Ai mới là bản thân mình thật sự?

Phật, hay là ma?

Đôi cánh đen bị gió đêm xé thành muôn dải, tan tành vào trời đêm, thân hình trôi nổi của Mộng ma cũng dần dần vỡ nát, hoá thành tro bụi trong gió. Long Mục là luân hồi của Muội Sáng, vì thế chỉ Muội Sáng mới có thể thay Long Mục hứng chịu sức phản chấn của phép thuật đó. Nhưng Mộng ma, lúc này lại cảm nhận được một niềm vui sướng bình an. Đó là thứ bình an gã chưa bao giờ có được trong những cơn ác mộng triền miên. Lần này, gã không dùng đến sức mạnh của ma, nhưng là lần cuối cùng gã điều khiển cảnh mộng, không phải vì ai khác, mà vì dệt một cảnh mộng ảo cho chính mình. Một cảnh mộng mà gã từng tạo ra rất nhiều năm về trước. Lúc gã mới ra đời.

Lúc ấy, đất trời còn thuở hồng hoang, núi sông hỗn độn, loài người lần đầu tiên ngửa mặt nhìn trời cao dưới ánh trăng. Lúc ấy, họ vẫn còn yếu ớt, còn khiếp nhược, phải nương tựa vào nhau mới dám ngẩng lên nhìn vũ trụ mênh mang vô tận. Lúc ấy, ánh mắt họ vẫn chưa ngạo mạn, chưa tham lam, chưa đạo đức giả, mà chỉ cỏ kính sợ, hoang mang đơn thuần. Vì thế giấc mộng của họ không có máu me chết chóc, mà trong trẻo như trăng, tràn đầy niềm vui thích, e dè và trang nghiêm thật sự. Hệt như ánh mắt Mộng ma lúc mới sinh.

Trên mình Mộng ma xuất hiện đường nứt, nó kéo dài ra, từng tắc từng tắc một, từ đôi cánh rộng, qua tấm áo dài màu đen, đến gương mặt hoàn hảo anh tuấn như tác phẩm điêu khắc của thiên thần.

Và từng tắc từng tắc một, tan thành tro bụi.

Tro bụi bay ngập trời, thu hết sức tàn nâng Long Mục lên, nhẹ nhàng đặt xuống mặt đất ướt đẫm những máu.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt nhợt nhạt của Long Mục rạn lên một nụ cười như trăng. Từ đây, sinh mệnh của gã lại một lần nữa thoát khỏi bóng tối. Gã sẽ là một vị vua như truyền thuyết, dẫn dắt muôn vàn vệ binh, lập nên một sự nghiệp mà các thi nhân trên đời sẽ không tiếc lời ca ngợi.

Thái tử kinh ngạc theo dõi diễn biến, tấm tắc khen lạ. Nhưng đây đâu sao cũng chỉ là một khúc hát đệm vào vở kịch, không thể nào đánh bại được Giản Bích Trân. Vì vậy, cũng không thể khiến hân hứng thú được lâu.

- Còn người...

Thái tử quay lại nhìn Lý Huyền, khuôn mặt nhăn nhúm vì thịnh nộ. Nguyệt cung đã lên trời cao, Thanh Lương khí sẽ nhuộm cung điện thành vàng trắng tròn vàng óng, chẳng còn hy vọng có ai đến cứu Lý Huyền. Lý Huyền ón lạnh, run rẩy hỏi:

- Ta... ta làm sao?

Thái tử chìa tay, thanh kiếm ngọc từ từ trượt qua làn da Lý Huyền, kiếm khí rờn rợn khiến toàn thân gã run lẩy bẩy.

- Ta nên làm gì với người nhỉ? - Đôi mắt hẹp của thái tử giống hệt một cây roi, cuốn chặt lấy Lý Huyền - Bấm nhỏ người đem làm bánh bao, hay dùng mười loại cực hình để từ từ giày vò người?

Hắn vụt giơ tay, bóp cổ Lý Huyền:

- Ta hận người đến chết đi được!

Lý Huyền gắng sức vùng vẫy. Thái tử như khắc tính của gã. Mà gã đang ở trong vùng bao phủ của Cửu Thiên Thanh Lương khí, nên mọi pháp bảo trên mình đều vô hiệu. Lý Huyền cảm thấy đầu óc càng lúc càng hỗn độn. Tay thái tử bóp mỗi lúc một chặt, hơi thở của Lý Huyền đã gần như đứt đoạn, người gã co giật.

Đột nhiên, keng một tiếng, thái tử loạng choạng giật lùi.

Cảm nhận được tín hiệu Lý Huyền sắp chết, Định Viễn đao bèn tự động nhảy ra. Thân đao dài thon lấp lánh ánh đỏ lửa trận, đây không phải

kiếm thuật cũng không phải đạo pháp, nên Cửu Thiên Thanh Lương khí không khống chế được. Định Viễn hầu quyết không để Lý Huyền bị giết.

Sát khí bật ra, bắn vào thái tử.

Năm xưa, Định Viễn hầu một mình vào Tây Vực, dùng nghị lực và can đảm siêu phàm để hàng phục năm mươi quốc gia, việc đó mấy người làm nổi? Định Viễn đao hất thụ tinh thần của Định Viễn hầu, thể hiện rõ tính kiên nghị quả cảm, lửa trận bởi bởi nuốt chửng mọi sức mạnh đổ tới.

Lửa trận bùng cháy.

Sức mạnh của Định Viễn hầu có thể sánh ngang Long hoàng, khiến thái tử suýt trúng một nhát đao. Hãn vội lắc mình lướt ra sau, hai mắt gắn chặt vào lưỡi thép:

- Người lại có một bảo bối thế này cơ à... Kê đủ sức khiến cả Ma Vân thư viện phải nháo nhào hỗn loạn, quả nhiên không chỉ là một tên nhóc lưu manh bình thường.

Xem ra thái tử cũng nắm được tương đối những chuyện xảy ra trong trường.

Cây quế rậm rạp ngã xuống mình Lý Huyền. Biết đã đến thời khắc quyết định sống chết, Lý Huyền không dám chần chừ nữa, bèn hét lên:

- Thiên thư gia gia! Mau nghĩ cách đi!

Thiên thư thò đầu ra khỏi ngực áo gã, thở dài:

- Lần này ta bó tay rồi. Đã bảo người từ lâu, đừng có gây chuyện, người xem, kích động cả đối thủ của ta phải ra mặt rồi. Đang ở trong Cửu Thiên Thanh Lương khí, người bảo ta giúp người bằng cách nào đây?

Nó ho sù sụ, rồi buồn bã nhìn quanh:

- Thanh Lương nguyệt cung, lâu lăm không đến đây rồi.

Thái tử càng thêm kinh ngạc:

- Huyền Bệ thiên thư, người lại có Huyền Bệ thiên thư nữa cơ à?

Lý Huyền tay cầm thanh đao, nghênh ngang cười nói:

- Huyền Bệ thiên thư đã là cái gì, ta còn có A La thần lô kia!

Thiên thư phản kháng:

- Đừng đem nó ra so với ta.

Thái tử tựa hồ không nghe hai bên cãi nhau, cau mày ngẫm nghĩ:

- Long Định huyết hoa, Nê Lê bàn, Thanh Lương dược, Tuyết Thiên phong... Cửu Linh Ngự Ma kính, Lưỡng Tạng Thiên Phật châu, Tử Cực Tiêu Dao kiếm, Huyền Bệ thiên thư...

Đột nhiên, hắc cười ré lên, cười đến bò lăn bò càng ra đất. Hắc không buồn bận tấm áo gấm trên mình có thể lẩn bẩn, khuôn mặt mình dính đất, hắc cũng không cần để tâm bộ dạng mình lỗ bịch, nực cười, hoạt kê ra sao. Cười chán ra rồi, hắc mới đứng dậy, xoè hai tay, ánh mắt ngược lên, mặt đầy vẻ sùng kính:

- Người có tin là có ý trời không?

Lý Huyền hoàn toàn không hiểu ý thái tử, mà cũng không định tìm hiểu. Con người này nhìn kiêu gì cũng thấy nguy hiểm, và cung điện vàng óng này khiến gã cực kỳ khó chịu, tốt nhất là mau mau rời khỏi đây. Nhưng điều cần kíp nhất là phải cứu được Long Vi.

- Thả Long Vi ra, ta sẽ tha chết cho người, nếu không... Đao này phóng hoá được đấy, nhìn thấy chưa? Rất ghê gớm đấy!

Vẻ mặt thái tử hơi thay đổi:

- Người cũng muốn cứu Vi nhi?

Lý Huyền đáp:

- Việc đó người khỏi bận tâm, mau thả cô ấy ra!

Thái tử cả cười:

- Tốt quá! Tuy ta đã hứa với Giản chủ không giết Vi nhi, nhưng nó đã bị tẩm mười thứ thuốc độc cực mạnh, ba mươi hai thứ thuốc mê, và năm loài côn trùng hiếm. Nếu người muốn ta giải độc cho nó, thì phải hứa với ta một việc.

Lý Huyền ngó Long Vi, rồi lại nhìn thái tử:

- Nhiều độc thế cơ à? Ta không tin.

Thái tử trả lời bằng một cách rất dứt khoát. Hắn thò tay vào ngực áo, móc ra bảy tám mười cái lọ, xanh xanh đỏ đỏ, có cái đựng bột, cái đựng huyết dịch, còn có cái rành rành là côn trùng độc đang quẩn quại trườn bò. Hắn lấy bằng ấy thứ trong lọ, dốc cả lên người Long Vi. Bột tan, huyết dịch thấm thấu, côn trùng chui vào.

Lý Huyền điếng người. Nụ cười trên mặt thái tử càng trở nên đáng sợ:

- Đừng chần vãn ta, cũng đừng mưu đồ chống đối ta... - Hắn gằn từng chữ - Bây giờ người chỉ có một con đường là phục tùng, là làm theo lời ta mà thôi. Trước tiên, thả binh khí của người xuống.

Lý Huyền đành tuân lệnh.

- Nuốt quả quế này!

Thái tử ngồi xồm xuống, vỗ vỗ má gã, cười nói:

- Thế này là ta yên tâm rồi... Quả quế đã sinh sôi, bao bọc Cửu Thiên Thanh Lương được, bén rễ trong người người. Dù là ai cũng không lấy nó ra được nữa - Nụ cười của hắn tràn ngập mãn nguyện vì thắng lợi - Bây giờ, đã đến lúc mang người lên cực bắc, giao cho Long hoàng rồi.

Cùng với lời hắn, nguyệt cung khổng lồ từ từ chuyển hướng, bay về phía gió tuyết bắc cực.

Cảm nhận được tín hiệu Lý Huyền sắp chết, Định Viễn đao bèn tự động nhảy ra. Thân đao dài thon lấp lánh ánh đỏ lửa trận, đây không phải kiếm thuật cũng không phải đạo pháp, nên Cửu Thiên Thanh Lương khí không khống chế được. Định Viễn hầu quyết không để Lý Huyền bị giết.

Sát khí bật ra, bắn vào thái tử.

Năm xưa, Định Viễn hầu một mình vào Tây Vực, dùng nghị lực và can đảm siêu phàm để hàng phục năm mươi quốc gia, việc đó mấy người làm nổi? Định Viễn hầu hấp thụ tinh thần của Định Viễn hầu, thể hiện rõ tính kiên nghị quả cảm, lửa trận bởi bởi nuốt chửng mọi sức mạnh đổ tới.

Lửa trận bùng cháy.

Sức mạnh của Định Viễn hầu có thể sánh ngang Long hoàng, khiến thái tử suýt trúng một nhát đao. Hắn vội lắc mình lướt ra sau, hai mắt gắn chặt vào lưỡi thép:

- Người lại có một bảo bối thế này cơ à... Kẻ đủ sức khiến cả Ma Vân thư viện phải nháo nhào hỗn loạn, quả nhiên không chỉ là một tên nhóc lưu manh bình thường.

Xem ra thái tử cũng nắm được tương đối những chuyện xảy ra trong trường.

Cây quế rậm rạp ngã xuống mình Lý Huyền. Biết đã đến thời khắc quyết định sống chết, Lý Huyền không dám chần chừ nữa, bèn hét lên:

- Thiên thư gia gia! Mau nghĩ cách đi!

Thiên thư thò đầu ra khỏi ngực áo gã, thở dài:

- Lần này ta bó tay rồi. Đã bảo người từ lâu, đừng có gây chuyện, người xem, kích động cả đối thủ của ta phải ra mặt rồi. Đang ở trong Cửu Thiên Thanh Lương khí, người bảo ta giúp người bằng cách nào đây?

Nó ho sù sụ, rồi buồn bã nhìn quanh:

- Thanh Lương nguyệt cung, lâu lắm không đến đây rồi.

Thái tử càng thêm kinh ngạc:

- Huyền Bệ thiên thư, người lại có Huyền Bệ thiên thư nữa cơ à?

Lý Huyền tay cầm thanh đao, nghênh ngang cười nói:

- Huyền Bệ thiên thư đã là cái gì, ta còn có A La thần lô kia!

Thiên thư phản kháng:

- Đừng đem nó ra so với ta.

Thái tử tựa hồ không nghe hai bên cãi nhau, cau mày ngẫm nghĩ:

- Long Định huyết hoa, Nê Lê bàn, Thanh Lương dược, Tuyết Thiên phong... Cửu Linh Ngự Ma kính, Lương Tạng Thiên Phật châu, Tử Cực Tiêu Dao kiếm, Huyền Bệ thiên thư...

HẾT